



A szürke
ötven
árnyalata



E L James

#1 New York Times Bestseller

E L JAMES

A szürke ötven árnyalata

Ulpus-ház Könyvkiadó, 2012

A fordítás alapjául szolgáló mű
E L James: *Fifty Shades of Grey*

Fordította: Tótság András

*Magánuniverzumom urának,
Niallnek*

Első fejezet

Bosszúsan szemlélem a tükörképemet. Ez meg miféle frizura? A fene egye meg! És a fene egye meg Katherine Kavanagh-t is, mert megbetegedett, és ilyen megpróbáltatásnak tesz ki engem. A jövő héten lesz a záróvizsgám, arra kellene készülnöm, helyette a hajammal kínlódom. *Nem szabad nedves hajjal aludnom, nem szabad nedves hajjal aludnom*, ismételtetem mantraként magamban, és még egy kísérletet teszek a kefével. Ingerülten nézem a sápadt, barna hajú lányt, akinek hatalmas kék szeme visszabámul rám, és feladom. Nincs mese, makacs fürtjeimet kénytelen vagyok lófarokba kötni, és bízom benne, hogy elfogadható a külsőm.

Kate a lakótársam, és pont ma ágynak esett. Influenzás. Így aztán nem mehet el a diákújság megbeszélte interjújára azzal az iparmágnással, akiről még életemben nem hallottam. Nekem kell beugranom helyette. Mindjárt itt a záróvizsga, be kell fejeznem egy esszét ma délután. E helyett több mint kétszáz kilométert vezetek Seattle belvárosáig, hogy a Grey Enterprises Holding rejtélyes igazgatójával találkozzam. Sikeres vállalkozó és az egyetemünk egyik fő szponzora, akinek az ideje sokkal értékesebb, mint az enyém, mégis megígért egy interjút Kate-nek. Kate szerint ez főnyeremény. A fenébe az iskolán kívüli elfoglaltságaival.

Kate a kanapén kucorog a nappaliban.

- Ne haragudj, Ana. Kilenc hónapon át szerveztem ezt az interjút. Újabb hat hónapba telne, ha újra kéne szervezni, addig vége a sulinak is. Én vagyok a lap szerkesztője, nem szűrhetem el. Kérlek. - Reszelős torokhangon könyörög. Hogy csinálja ezt? Még betegen is valahogy kölykös és mégis dögös, szalmaszőke haja tökéletesen áll, zöld szeme ragyog - igaz, most vörös -, és a láztól csillog. Elhessegetem kéretlen együttérzési rohamomat.

- Persze hogy elmegyek, Kate. Pihenj csak. Kérsz egy NyQuilt vagy Tylenolt?

- Inkább NyQuilt, légy szíves. Itt vannak a kérdések és a digitális magnóm. Megnyomod ezt a gombot, és indul a felvétel. Utána majd én leírok mindent.

- Semmit nem tudok róla - morgok, és igyekszem elnyomni a feltörni készülő pánikot.

- A kérdések végigvezetnek az interjún. Indulj már. Hosszú az út, és nem akarom, hogy elkéss.

- Oké, megyek már. Feküdj csak vissza. Csináltam egy kis levest, majd később megmelegíted. - Szeretettel nézek rá. *Ezt csakis érted teszem meg, Kate.*

- Rendben. Sok szerencsét. És kösz, Ana. Már megint te mented meg az életemet.

Fogom a hátizsákomat, savanyún rámosolygok, aztán otthagynom, megyek a kocsihoz. El sem hiszem, hogy hagytam magam rábeszélni. De Kate bárkit bármire rá tud beszélni. Remek újságíró lesz belőle. Gyors észjárású, erős, meggyőző, vitára kész, gyönyörű - és az én legdrágább, legeslegdrágább barátnőm.

Kihalt utakon hajtok kifelé a Washington állambeli Vancouverből az 5-ös út felé. Korán van még, és elég, ha kettőre Seattle-be érek. Kate szerencsére kölcsönadta a sportos Mercedes CLK-ját. Nem hiszem, hogy Wanda, az öreg VW bogaram megtenné az utat ennyi idő alatt. A Mercit élvezet vezetni. Padlóig nyomom a gázt, falom a mérföldeket.

Mr. Grey globális vállalkozásának főhadiszállására tartok. Hatalmas, húszemeletes épület, csupa ívelt üveg és acél. Egy építész haszonelvű álomképe. Az üvegajtón diszkrét, acélbetűs Grey House felirat. Háromnegyed kettőkor érkezem megkönnyebbülten, amiért nem vagyok késésben; belépek a hatalmas - hogy őszinte legyek, ijesztő - üveg, acél és fehér homokkő előcsarnokba.

A tömör homokkőből készült íróasztal mögül igen csinos, jól ápolt, szőke fiatalasszony mosolyog rám. Életemben nem láttam még ilyen makulátlan sötét blézert és fehér blúzt. Tökéletes.

- Mr. Greyt keresem, Katherine Kavanagh megbízásából. Anastasia Steele vagyok.

- Egy pillanat türelmét kérem, Miss Steele. - Szemöldökét felvonja, én pedig kicsit zavartan állok előtte. Kezdem bánni, hogy nem kértem kölcsön Kate egyik konzervatívabb blézerjét kopott tengerészkek dzsekim helyett. Bár azért felvettem az egyetlen szoknyámat, a decens térdig érő csizmát és a kék felsőt. Nekem ez elegáns. A fülem mögé dugom a szőkevény hajtincset, és úgy teszek, mintha nem félemlítene meg a recepció.

- Miss Kavanagh-t várták. Kérem, itt írja alá, Miss Steele. Jobbra az utolsó liftbe szálljon, és a huszadik emelet gombját nyomja meg. - Kedvesen mosolyog rám, amíg beírom a nevem, nyilván szórakozik rajtam.

Odaadja a biztonsági kártyát, amelyen az áll: „Látogató”. Nem tudok visszatartani egy gunyoros mosolyt. Le sem lehetne tagadni, hogy látogató vagyok. Nem illek ide. *Semmi nem változik.* Magamban sóhajtok. Köszönetet mondok, aztán elmegyek a liftek sora és két biztonsági őr mellett. Kitűnően szabott sötét öltönyükben még ők is sokkal jól öltözöttebb hatást keltenek nálam.

A lift sebesen repít fel a huszadikra. Az ajtó kitárul, és újabb nagy előcsarnokban találok magam. Ismét csupa üveg, acél és fehér homokkő. Újabb homokkő íróasztal és újabb fiatal szőke állja az utamat. Kifogástalan fekete-fehér öltözkéiben feláll, hogy üdvözöljön.

- Miss Steele, kérem, itt várjon. - A fehér bőrszékek felé int.

A székek mögött tágas, üvegfalú konferenciaszoba egy ugyancsak nagy fekete faasztallal és körötte legalább húsz hozzáálló

székekkel. Mögöttük pedig faltól falig ablak néz Seattle-re, a szoros felé. Lenyűgöző kilátás, egy pillanatilig szinte bémultan nézem. *Húha.*

Leülök, előhalászom a hátizsákból a kérdéseket, és átfutom őket. Magamban Kate-et szidom, miért nem mellékelte egy rövid életrajzot. Semmit nem tudok erről az emberről, akit mindjárt meginterjúvolok. Ugyanúgy lehet kilencvenéves, mint harminc. A bizonytalanság idegesítő; mocorogni kezdek. A közvetlen interjú nem az én világom. Jobban szeretem a csoportos beszélgetés névtelenségét, amikor feltűnés nélkül ücsöröghetek a szoba hátsó részében. Hogy őszinte legyek, a saját társaságomban érzem csak jól magam, a kampusz könyvtárában kucorogva, egy klasszikus brit regénnyel a kezemben. Nem pedig egy óriási üveg- és kőépületben idegesen várakozva.

Istenem, ilyen vagyok. *Szedd már össze magad, Steele.* Ebből a steril és modern épületből ítélve Grey a negyvenes éveiben járhat, fitt, napbarnított, világos hajú, akárcsak a személyzete.

Újabb elegáns, hibátlanul öltözött szőke bukkan elő a jobb oldali nagy ajtó mögül. Mi ez a sok makulátlan szőkeség? Mintha csak Stepfordban [\[1\]](#) lennék. Mély lélegzetet véve felálllok.

- Miss Steele? - kérdi az újabb szőke.

- Igen - nyekergem. Megköszörülöm a torkom. - Igen. - Na, ez már magabiztosabban hangzik.

- Mr. Grey azonnal jön. Elvehetem a dzsekijét?

- Ó, köszönöm. - Nehézkesen kibújok belőle.

- Kínálták már frissítővel?

- Ú... nem. - Istenem, Egyes Számú Szőkeség bajban van?

A Kettes Számú Szőkeség a homlokát ráncolva pillant a pult mögött ülő nőre.

- Mit óhajt, kávé, teát, vizet? - fordul ismét felém.

- Egy pohár vizet kérek. Köszönöm - motyogom.

- Olivia, kérlek, hozz Miss Steele-nek egy pohár vizet. - Szőszinek szigorú a hangja, Olivia felpattan, és kisiet az előcsarnok másik végéből nyíló ajtón.

- Elnézést, Miss Steele. - Olivia még új itt. Kérem, foglaljon helyet. Mr. Grey öt perc múlva jön.

Olivia visszatér egy pohár jeges vízzel.

- Parancsoljon, Miss Steele.

- Köszönöm.

A Kettes Számú Szőke a nagy íróasztalhoz vonul, cipősarka kopogása visszhangzik a homokkő padlón. Leül, és mindketten folytatják a munkájukat.

Talán Mr. Greynél elvárás, hogy minden alkalmazottja szőke legyen. Épp az jár a fejemben, vajon ez törvényes-e, amikor magas, elegánsan öltözött, vonzó afroamerikai férfi bukkan elő. Hajfonatai rövidre nyírva. Határozottan nem megfelelően öltöttem.

Az ajtóból visszaszól: - Golf a héten, Grey?

Nem hallom a választ. A férfi megfordul, észrevesz és elmosolyodik. Sötét szemének sarkában összeszaladnak a ráncok. Olivia már ugrik is, és hívja a liftet. Úgy tűnik, jól megy neki a felugrás. Még nálam is idegesebb.

- Kellems délutánt, hölgyeim - köszön el a férfi, majd eltűnik a tolóajtó mögött.

- Mr. Grey fogadja önt, Miss Steele. Fáradjon be - mondja a Kettes Számú Szőkeség. Remegve állok fel, és igyekszem úrrá lenni az idegességemen. Fogom a hátizsákomat, ott hagyom a pohár vizet, és elindulok a félig nyitott ajtó felé.

- Nem kell kopognia, menjen csak be. - A nő kedvesen mosolyog.

Kinyitom az ajtót, és bebotorkálok, közben összeakad a lábam, és egy fejessel érkezem az irodába.

Kettős csapás - én meg az én két bal lábam. Négykézláb állok Mr. Grey irodájának ajtajában, és érzem, hogy gyengéd kezek felségítenek. Rettentő zavarban vagyok a sutaságom miatt, erőt kell vennem magamon, hogy felnézzek. Uram atyám, ez nagyon fiatal.

- Miss Kavanagh - a férfi kezét nyújt. Hosszú ujjai vannak. - Christian Grey vagyok. Jól van? Nem ülne le?

Olyan fiatal - és vonzó, nagyon vonzó. Magas, és elegáns szürke öltönyt visel, fehér inget és fekete nyakkendőt. Hozzá rakoncátlan, sötét bronzszínű haj és fürkésző, szürke szempár, amely most pajkosan tekint rám. Beletelik egy percbe, mire meglelem a hangomat.

- Öö... igazából... - motyogom. Ha ez a pasi harmincnél több, akkor én kismajom vagyok. Kábán keztem fogok vele. Amikor ujjaink összeérnek, fura bizsergés fut végig a testemen. Sietve visszahúzó a kezem. Zavarban vagyok. Nyilván statikus elektromosság. Szaporán pislogok, a szemhéjam a szívverésem ütemére mozog.

- Miss Kavanagh nem érzi jól magát, engem küldött maga helyett. Remélem, nem bánja, Mr. Grey.

- És ön kicsoda? - A hangja meleg, talán jókedvű, de nehéz megállapítani, mert az arca kifejezéstelen. Halvány érdeklődés látszik rajta, vagy inkább csak udvarias.

- Anastasia Steele vagyok. Angol irodalmat tanulok Kate-tel együtt... öö... Katherine-nel... izé... Miss Kavanagh-val a WSUV-n.

- Értem - mondja egyszerűen. Mintha mosoly árnyéka futna át az arcán, de nem vagyok biztos benne.

- Nem ülne le? - terel az L alakú, fehér bőrgarnitúra felé.

Az irodája túlságosan is nagy egy embernek. A faltól falig ablak előtt modern, sötét fa íróasztal, amely körül hatan is kényelmesen elhelyezkedhetnek. Illik a kanapé előtti dohányzóasztalhoz. Minden más fehér - padló, plafon és a falak, kivéve az ajtó melletti falat, ahol kis festmények mozaikja lóg. Harminchat kép jól elrendezve. Páratlanok - egy sor mondén, elfeledett tárgy, olyan részletes pontossággal festve, hogy szinte fényképnek tűnik. Így együtt lélegzetelállító.

- Egy helyi művész, Trouton - szólal meg Grey, amikor elkapja a pillantásomat.

- Fantasztikus. A hétköznapiból a különlegesbe emeli őket - motyogom. Ő is, a kép is elvonja a figyelmemet. Grey félrebiccentett fejjel, feszülten figyel.

- Maximálisan egyetértek, Miss Steele - feleli. Lágy a hangja, és valami megmagyarázhatatlan okból elpirulok.

A festménytől eltekintve az iroda többi része hideg, tiszta, steril. Vajon ennek az Adonisznak az egyéniségét tükrözi, aki most kecsesen leereszkedik az egyik fehér bőrszékbe velem szemben? Megrázom a fejem, hogy szabaduljak ezektől a gondolatoktól, és a hátizsákomból előveszem Kate kérdéseit. Aztán kirakom a digitális magnót, de hirtelen csupa ujj és hüvelykujj vagyok - kétszer is ráéjtem a dohányzóasztalra. Mr. Grey egyetlen szót sem szól, türelmesen vár - legalábbis remélem. Egyre nagyobb zavarban vagyok. Amikor összekaparok magamban annyi bátorságot, hogy felnézzek rá, látom, hogy engem figyel. Egyik keze lazán nyugszik az ölében, a másikkal az állát támasztja, hosszú mutatóujja az ajkát cirógatja. Mintha igyekezne elfojtani egy mosolyt.

- El-elnézést - dadogom. - Nem szoktam ehhez.

- Csak nyugodtan, Miss Steele. Ráérünk - mondja.

- Megengedi, hogy fölvegyem a válaszait?

- Még kérdi? Azok után, hogy ennyi fáradsággal előkészítette a magnót?

Elpirulok. Csúfolódik velem? Remélem. Pislogok, nem tudom, mit mondhatnék, és azt hiszem, megszán, mert beleegyeznek. - Persze, megengedem.

- Kate, úgy értem, Miss Kavanagh elmondta, mi célból készül az interjú?

- Igen. A diákújság diplomaosztó számában jelenik meg, mivel az idei ünnepségen én adom át a diplomákat.

Ő. Ez újdonság számomra. Néhány pillanatra lefoglal a gondolat, hogy ő fogja átadni a diplomámat, aki legfeljebb hat évvel idősebb nálam, na jó, megasikeres, de akkor is fiatal. Ránézek a homlokom, de igyekszem a feladatra koncentrálni.

- Remek. - Idegesen nyelek. - Van néhány kérdésem, Mr. Grey. - Egy kósza tincset a fülem mögé simítok.

- Gondoltam - feleli fapofával. Ez kinevet engem! Lángol az arcom. Kihúszom magam, hátha így magasabbnak és tekintélyesebbnek tűnök. Lenyomom a felvétel gombot, akár egy profi.

- Ön nagyon fiatal, s máris ekkora vagyont halmozott föl. Minek tulajdonítja a sikerét? - Felnézek rá. Bánatos a mosolya, mintha kicsit csalódott volna.

- Az üzlet mindenekelőtt az emberekről szól, Miss Steele. Én igen jól ítélek meg embereket. Tudom, hogyan működnek, mi hajtja őket, és mi nem, mitől virulnak, mitől nem, tudom, hogyan serkentsem őket. Kivételes csapatom van, és jól ösztönözöm őket. - Szünetet tart, szürke szeme rám tapad. - Hiszek abban, hogy ha bármilyen területen sikeres akarok lenni, ahhoz az kell, hogy mestere legyek ennek a területnek. Kívül-belül ismernem kell minden részletében. Keményen dolgozom, nagyon keményen dolgozom ezért. A logikára és a tényekre alapozom a döntéseimet. Ösztönösen ráérezek a jó ötletekre, és felismerem a megfelelő embereket. A lényeg mindig ebben rejlik. A megfelelő emberekben.

- Talán csak szerencsés. - Ez nem szerepel Kate listáján, de ez a pasas szörnyen arrogáns. Egy pillanatra csodálkozás villan a szemében.

- Nem tulajdonítom véletlennek vagy szerencsének, Miss Steele. Úgy tűnik, minél keményebben dolgozom, annál szerencsésebb vagyok. A lényeg, hogy a megfelelő emberek legyenek a csapatomban, akik az energiájukat helyesen összpontosítják. Azt hiszem, Harvey Firestone mondta, hogy egy vezető számára a legnagyobb kihívás az emberek fejlesztése.

- Úgy hangzik, mintha irányításmániás volna. - Kicsúszik a számon, mielőtt visszafoghatnám magam.

- Ó, csakugyan mindent szeretek irányítani, Miss Steele - feleli, és mosolyában nyoma sincs humornak. Ránézek. Rezzentelenül állja a tekintetem. Hevesebben ver a szívem, az arcom ismét lángol.

Miért van ilyen hatással rám? Azért, mert iszonyúan jóképű? Azért, ahogyan a szeme csillog? Ahogyan a mutatóujjával az alsó ajkát ütögeti? Bárcsak abbahagyná!

- Az óriási hatalom velejárója, hogy a legtitkosabb álminkban is biztosak legyünk abban: irányításra születtünk - folytatja lágy hangon.

- Úgy érzi, óriási hatalma van? - *Irányításmániás.*

- Több mint negyvenezer embernek adok munkát, Miss Steele. Ez némi felelősséggel, vagy ha így jobban tetszik, hatalommal jár. Ha úgy döntenék, hogy már nem érdekel a telekommunikáció, és kiszállnék, egy hónap múlva húszezer ember nem tudná fizetni a jelzalogát.

Tátva marad a szám. Döbbenetes, mennyire hiányzik belőle az alázat.

- Nem az igazgatótanácsnak tartozik elszámolással? - kérdezem mérgesen.

- Az enyém a cég. Senkinek nem tartozom elszámolással. - Felvonja a szemöldökét. Persze tudhattam volna, ha felkészülök az interjúra. De akkor is rohadtul arrogáns. Taktikát váltok.

- Érdekli valami a munkáján kívül?

- Számtalan dolog érdekel, Miss Steele. - Mosoly árnyéka jelenik meg az ajkán. - Számtalan dolog. - Merev tekintete valamiért zavarba ejt, felhevít. Mintha gonoszság csillanna meg a szemében.

- De ha olyan keményen dolgozik, mivel hűti le magát?

- Mivel hűtöm le magam? - Elmosolyodik, kivillantva tökéletes, fehér fogait. A lélegzetem is eláll. Tényleg gyönyörű férfi. Be kéne tiltani, hogy bárki is ilyen jóképű legyen.

- Nos, hogy, az ön szavaival élve, lehűtsem magam, repülök, és különféle fizikai tevékenységeket végzek. - Kicsit áthelyezi testsúlyát a széken. - Igen gazdag ember vagyok, Miss Steele, és költséges, figyelmet igénylő hobbijaim vannak.

Gyorsan Kate kérdéseire pillantok, menekülnék ettől a témától.

- Gyártásba fektet. Miért? - kérdezem. És vajon miért érzem zavarban magam miatta?

- Szeretek építeni dolgokat. Szeretem tudni, miként működnek, hogyan lehet felépíteni és szétszedni őket. És imádom a hajókat.

Mit mondhatnék?

- Úgy hangzik, mintha inkább a szíve irányítaná, mint a logika és a tények.

Megrándul a szája, méricskélőn figyel.

- Meglehet. Bár egyesek szerint nincs is szívem.

- Miért mondanának ilyent?

- Mert jól ismernek. - Ajka fanyar mosolyra húzódik.

- A barátai szerint könnyű kiismerni magát? - Amint kimondtam, már meg is bánom a kérdést. Ez nincs Kate listáján.

- Magamnak való ember vagyok, Miss Steele. Mindent megteszek a magánéletem védelmében. Ritkán adok interjút...

- Ebbe miért egyezett bele?

- Mert az egyetem egyik szponzora vagyok, és bár mindent megtettem, nem tudtam levakarni magamról Miss Kavanagh-t.

Megállás nélkül nyaggatta a PR-osaimat, és én csodálom az ilyen kitartást.

Ezt ismerem. Kate rendkívül makacs tud lenni. Ezért is ülök itt kényelmetlenül fészkelődve Grey átható tekintete előtt, amikor otthon kellene tanulnom a vizsgáimra.

- Beruház a mezőgazdasági technológiába is. Miért érdekli ez a terület?

- Nem ehetünk pénzt, Miss Steele, és túl sokan vannak ezen a bolygón, akiknek nincs mit enniük.

- Ez igen emberbaráti. Ez talán a szenvedélye? Etetni a világ szegényeit?

Diplomatikusan vállat von.

- Jó üzlet - motyogja, bár szerintem nem őszinte. Ennek így semmi értelme - etetni a világ szegényeit? Nem látom, milyen anyagi haszna származna belőle. Legfeljebb erkölcsi haszon. A következő kérdésre pillantok. Megzavart a hozzáállása.

- Van-e filozófiája, és ha igen, mi az?

- Nincs úgynevezett filozófiám. Talán egy vezérelvem Carnegie-tól: Akiben megvan az a képesség, hogy teljes mértékben uralja elméjét, az bármit megszerezhet, amiről úgy véli, őt illeti. Valami hajt. Szeretek irányítani - magamat és a környezetemet egyaránt.

- Tehát birtokolni akar dolgokat. *Irányításmániás.*

- Ki akarom érdemelni, hogy birtokoljam a dolgokat, de igen, alapvetően igen.

- Úgy hangzik, mintha maga lenne a végső fogyasztó.

- Az vagyok. - Elmosolyodik, de mosolya nem ér el a szeméig. Ez is ellentétes azzal, aki etetni akarja a világot, és nem tudok szabadulni az érzéstől, hogy valami másról beszélünk, de rejtély, miről. Nagyot nyelek. A szobában emelkedik a hőmérséklet, vagy talán csak bennem. Alig várom, hogy véget érjen ez az interjú. Ennyi anyag biztos elég lesz Kate-nek. A következő kérdésre pillantok.

- Önt adoptálták. Mit gondol, ez milyen mértékben alakította azzá, aki lett? - Ó, ez nagyon személyes. Rábámulok, és remélem, nem bántottam meg. A homlokát ráncolja.

- Nem tudhatom.

Feltámad az érdeklődésem. - Hány éves volt, amikor adoptálták?

- Ez nyilvános adat, Miss Steele. - Szigorú a hangja. Na persze, ha tudtam volna, hogy én csinálom ezt az interjút, felkészültebb lennék. Zavartan a következő kérdésre térek.

- Fel kellett áldozni a családi életét a munka kedvéért.

- Ez nem kérdés. - Feszültnek hangzik.

- Bocsánat. - Fészkelődöm. Ettől úgy érzem magam, mint egy rossz gyerek. Ismét próbálkozom. - Fel kellett adnia a családi életét a munkája miatt?

- Van családom. Van fivérem és nővérem és két szerető szülőm. Ezen túl nem óhajtom bővíteni a családomat.

- Ön meleg, Mr. Grey?

Élesen beszívja a levegőt, én összehúrom magam. Röstelkedem. Miért nem működik bennem egy szűrő, mielőtt felolvasnám, ami előttem van? Hogy mondjam el neki, hogy csak olvasom a kérdéseket? A fenébe Kate-tel és a kíváncsiságával!

- Nem, Anastasia, nem vagyok meleg. - A szeme hűvösen csillog. Nem tűnik elégedettnek.

- Elnézést kérek. Ez... csak ide van írva. - Most először mondta ki a keresztnévemet. A szívem hevesebben ver, az arcom lángol már megint. Idegesen visszatűröm a kiszabadult hajszálakat a fülem mögé.

Félrebiccenti a fejét.

- Ezek nem az ön kérdései?

Kiszalad a vér a fejből.

- Öö... nem. Kate - Miss Kavanagh - állította össze a kérdéseket.

- Kollégák a diákújságnál? - *Jaj, ne.* Semmi közöm a diákújsághoz. Ez Kate tananyagon kívüli tevékenysége, nem az enyém.

Vérvörös vagyok.

- Nem. Lakótársak vagyunk.

Higgadtan dörgöli az állát, látom szürke szemében, amint felmér.

- Ön jelentkezett erre az interjúra? - kérdi. Kimért a hangja.

Na várjunk csak, most ki kérdez kit? Éget a tekintete, muszáj igazat mondanom.

- Kénytelen voltam. Kate nincs jól. - Halk, bocsánatkérő a hangom.

- Ez sok mindent megmagyaráz.

Kopogtatnak az ajtón, és a Kettes Számú Szőkeség belép.

- Bocsásson meg, amiért megzavarom, Mr. Grey, de két perc múlva kezdődik a következő megbeszélés.

- Még nem végeztünk, Andrea. Kérem, mondja le a következő megbeszélést.

Andrea habozik, tátott szájjal mered rá. Elveszítettnek tűnik. Grey lassan felé fordítja a fejét, felvonja a szemöldökét. Andrea vérvörösre vált. *Remek, akkor nemcsak én vagyok így vele.*

- Rendben, Mr. Grey - mormolja, és távozik. A férfi homlokráncolva ismét rám figyel.

- Hol is tartottunk, Miss Steele?

Ó, hát ismét Miss Steele vagyok.

- Nem akarom feltartani.

- Meg akarom ismerni magát. Azt hiszem, ez így fair. - Kíváncsiság csillog a szemében. *Basszus, basszus. Hová akar kilyukadni?*

A szék karfájára könyököl, ujjai hegyét összeérinti a szája előtt. A szája nagyon... elvonja a figyelmemet. Nyelek.

- Nincs sok minden.

- Mik a tervei a diploma után?

Vállat vonok, kizöklent az érdeklődése. *Seattle-be költözöm Kate-tel, munkát keresek.* Nincs igazán tervem a vizsgák utáni időre.

- Nincsenek terveim, Mr. Grey. Szeretnék túl lenni a záróvizsgákon. - *Vagyis most éppen tanulnom kellene, és nem itt ülni a nagyzó, palotaszerű, steril irodádban, az átható pillantásod alatt feszengve.*

- Kitűnő karrierprogramjaink vannak - szólal meg nyugodtan. Arcomra kiül a meglepetés. Most állást kínál?

- Ó. Észben tartom - motyogom zavartan. - Bár nem hiszem, hogy be tudnék illeszkedni ide. - *Jaj, ne, már megint hangosan gondolkodom.*

- Miért mondja ezt? - Értetlenül kissé félrehajtja a fejét, de a szája sarkában mosoly bujkál.

- Nyilvánvaló, nem? - *Koordinálatlan vagyok, rosszul öltözött, és nem vagyok szőke.*

- Nekem nem. - Átható a tekintete. Eltűnt belőle a vidámság, és a gyomrom hirtelen összerándul. A tekintetemet elszakítom vizslató szemétől, és bambán bámulom összekulcsolt ujjaimat. *Mi folyik itt? Mennem kell - most. Előre hajlok a magnóért.*

- Akarja, hogy körbevezessem? - kérdezi.

- Biztos vagyok benne, hogy rendkívül elfoglalt, Mr. Grey, és még hosszú út vár rám.

- Még ma visszamegy Vancouverbe? - Meglepettnek tűnik, és mintha aggódna is. Kinéz az ablakon. Már esik. - Hát, vezessen óvatosan. - Szigorú, parancsoló a hangja. Nem mindegy neki? - Minden megvan, amit akart? - kérdi még.

- Igen, uram - felelem, és visszateszem a magnót a hátizsákomba. Elgondolkodva húzza össze szemét.

- Köszönöm az interjút, Mr. Grey.

- Részemről az öröm. - Mint mindig, most is udvarias.

Felállok, mire ő is, és kezet nyújt.

- A következő találkozásig, Miss Steele. - Kihívásnak, netán fenyegetésnek hallatszik, nem tudom eldönteni. A homlokomat ráncolom. Mikor találkoznánk újra? Ismét kezet rázok vele, és megdöbbsz, hogy újra érzem azt a különös energiaáramlást kettőnk között. Nyilván az idegeim.

- Mr. Grey - biccentek felé, ő pedig könnyed, sportos léptekkel az ajtónál terem, és szélesre tárja.

- Csak biztos akarok lenni benne, hogy átjut az ajtón, Miss Steele. - Kis mosoly jelenik meg arcán. Nyilván a nem túl elegáns érkezésemre céloz. Elpirulok.

- Ön nagyon figyelmes, Mr. Grey - még szélesebben mosolyog. Magamban pufogva megyek ki az előcsarnokba. Meglepetésemre jön utánam. Andrea és Olivia is felnéz. Arcukon csodálkozás.

- Van kabátja? - kérdezi Grey.

- A dzsekim.

Olivia felpattan, hozza a dzsekimet, de mielőtt átadhatná nekem, Grey elveszi tőle, hogy rám segítse. Feszélyezetten belebújok. Grey keze egy pillanatra megállapodik a vállamon. Felnyögök az érintésétől. Ha észreveszi is a reakciómat, nem adja jelét. Hosszú mutatóujjával megnyomja a lift hívógombját, és várunk - én félszegen, ő hűvösen, magabiztosan. Kitarul az ajtó, és szinte beugrom, alig várom, hogy menekülhessek. *El kell tűnnöm innen.* Megfordulok, hogy ránézzek, ő az ajtónak dőlve engem figyel. Egyik kezével a falnak támaszkodik. Tényleg nagyon-nagyon jóképű. Idegesítően.

- Anastasia - mondja búcsúzóul.

- Christian - felelem. És az ajtó, hál' istennek becsukódik.

[\[1\]](#) Utalás Ira Levin *Stepfordi feleségek* c. művére.

Második fejezet

Zakatul a szívem. A lift megérkezik a földszintre, és amint nyílik az ajtó, kibotorkálok. Megint megbotlom, de szerencsére nem kerülök el a makulátlan homokkőpadlón. A széles üvegajtó felé vágtatok, és hirtelen szabad vagyok. Seattle nyirkos, tisztító, támaszt nyújtó levegője vesz körül. Felnézek, boldogan fogadom a hűvös, frissítő esőt. Lehunyom a szemem, és mély lélegzetet veszek, igyekszem visszanyerni egyensúlyom maradékát.

Még egyetlen férfi sem hatott rám úgy, mint Christian Grey, és fel nem fogom, miért. A külseje miatt? Az előzékenysége miatt? A vagyona miatt? A hatalma miatt? Nem értem, miért viselkedtem ilyen lehetetlenül. Megkönnyebbülten sóhajtok. Az ég szerelmére, mi volt ez? Nekidőlök az épület egyik acéloszlopának, hősiesen igyekszem lecsillapodni, összeszedni a gondolataimat. Aztán a fejemet csóválom. Mi volt ez? A szívem lassan visszanyeri szokásos ritmusát, és amikor ismét normálisan kapok levegőt, a kocsifelé indulok.

Amint elhagyom a városhatárt, kezdem ostobának érezni magam. Egyre jobban zavarba jövök, ahogy gondolatban lejátszom az interjút. Nyilván túlreagálok valamit, amit csak képzeltem. Oké, Grey nagyon vonzó, csupa önbizalom, parancsoló és laza, ezzel szemben arrogáns, és a kiváló modora ellenére is zsarnoki és hűvös. Igaz, van mire arrogánsnak lennie. Mi mindent elért ilyen fiatalon! Rosszul viseli az ostobaságot, de miért is ne tenné. Ismét elfog a bosszúság, amiért Kate nem adott rövid életrajzot róla.

Az 5-ös út felé haladok, közben az agyam egyre forog. Fel nem foghatom, mitől ez a hajtóerő bárkiben is. Grey némelyik válasza igazán rejtélyes volt - mintha valami rituálé irányítaná. És Kate kérdései - jaj! Az adoptálás, no meg az, hogy meleg-e. Megborzongok. El sem hiszem, hogy kimondtam. *Föld, nyelj el!* Mostantól bármikor eszembe jut ez a kérdés, majd' elsüllyedek zavaromban. A fene egyen meg, Katherine Kavanagh!

A kilométeróra pillantok. Óvatosabban vezetek, mint máskor. És tudom, hogy ez annak az átható szürke szempárnak a hatása, meg a szigorú hangé, amely figyelmeztet, hogy vezessek óvatosan. A fejemet csóválom. Rá kell jönnöm, hogy Grey egy kétszer olyan idős férfin is túlesz.

Felejtsd el, Ana, korholom magam. Úgy döntök, összességében érdekes élmény volt, de nem szabad rágódnom rajta. *Lépj túl rajta*. Soha többé nem fogom látni. Azonnal felderít a gondolat. Bekapcsolom a rádiót, felhangosítom a zenét, hátradőlve élvezem a lüktető indie rockot, és a gázra lépek. Mire az 5-ös útra érek, érzem, hogy olyan gyorsan hajtok, ahogy csak akarok.

Egy kétlakásos házakból álló kis telepen élünk az egyetem kampuszának közelében. Szerencsém van. Kate szülei vették a lakást, és bagóért bérlém a részem. Már négy éve ez az otthonom. Megállok odakinn, és tudom, hogy Kate szóról szóra beszámolót akar majd, és azt is tudom, milyen erőszakos. Hát, legalább nálam volt a magnó. Remélem, nem nagyon kell majd részleteznem, mi történt az interjú során.

- Ana! Hát megjöttél! - Kate a nappaliban ül, könyvek veszik körül. Egyértelmű, hogy tanul - még mindig a helyes kis nyuszikkal díszített rózsaszín flanelpizsama van rajta, amelyet különleges alkalmakra tartalékol. Szakítás után, betegségnél és alapvető rosszkedv esetén. Fölugrik és megölel.

- Már kezdtem aggódni. Hamarabb vártalak.

- Én pedig azt hittem, jó időt futottam, számításba véve az interjút is. - Felmutatom a magnót.

- Ana, nem is tudom, hogy köszönjem meg, hogy átvállaltad. Jövök neked. Milyen volt? Milyen Grey? - Jaj, ne már, kezdődik a Katherine Kavanagh-féle inkvizíció.

Küszködöm a válaszokkal. Mit mondhatnék?

- Örülök, hogy vége, és nem kell még egyszer látnom. Nagyon ijesztő alak. - Vállat vonok. - Nagyon koncentrált, sőt komoly. És nagyon fiatal. Tényleg nagyon.

Kate ártatlanul mered rám. A homlokomat ráncolom.

- Csak ne nézz olyan ártatlanul. Miért nem adtad oda az életrajzát? Hülyének éreztem magam, aki még az alapvető háttérkutatót sem csinálta meg.

Kate a szájához kapja a kezét.

- Basszus, Ana. Ne haragudj... teljesen kiment a fejemből.

Tovább fortyogok.

- Alapvetően udvarias, hivatalos, kicsit merev - mintha koravén volna. Nem úgy beszél, mint egy huszoneves ember. Hány éves is?

- Huszonhét. Tényleg ne haragudj, Ana. Fel kellett volna készítenem téged, de olyan pánikban voltam. Add ide a magnót, és

máris leírom a szöveget.

- Jobban nézel ki. Megetted a levest? - Alig várom, hogy témát váltsunk.
- Igen, és csodás volt, mint mindig. Sokkal jobban érzem magam. - Hálásan rám mosolyog. Az órára nézek.
- Rohannom kell. Most kezdődik a műszakom a Clay-ton-nál.
- Ana, túlhajszolod magad.
- Túlélem. Később jövök.

Azóta dolgozom a Claytonnál, amióta a WSUV-re járok. Ez a legnagyobb független vas- és fémárubolt Portland környékén. A négy év alatt, mióta itt dolgozom, nagyjából mindent megismertem, amit itt árulunk - bár a helyzet ironiája, hogy nem barkácsolok. Azt apámra hagyom.

Most jólesik a munka, van mire koncentrálnom Christian Grey helyett. Sok a dolog. Kezdődik a nyári szezon, és a népek lelkesen alakítják át otthonaikat. Mrs. Clayton megkönnyebbül, hogy lát.

- Ana! Azt hittem, ma már nem érsz ide.
 - Rövidebb volt a találkozó, mint számítottam. Itt lehetek néhány órát.
 - Nagyon örülök, hogy látlak.
- Beküld a raktárba, hogy pakoljam át a polcokat, és kisvártatva máris lefoglal a feladat.

Mikor hazaérek, Katherine fülhallgatóval a fején dolgozik a laptopján. Rózsaszín az orra, de már belevájta a fogát a sztoriba, erősen koncentrálni, és vadul gépel. Alig állok a lábamon. Kimerített a sok vezetés, a nehézkes interjú és a tömeg a Claytonnál. Rávetem magam a heverőre, és az esszére gondolok, amit még be kell fejeznom, meg arra, mennyire lemaradtam a tanulásban, mert ott voltam... *vele*.

- Jó anyagot hoztál, Ana. Szép munka. El sem hiszem, hogy nem fogtad szaván, hogy körbevezet. Egyértelmű, hogy több időt akart veled tölteni. - Futó, kíváncsi pillantást vet rám.

Elpirulok, a szívverésem érthetetlenül felgyorsul. Biztos nem ez volt az ok. Grey csak meg akarta mutatni a helyet, hogy lássam, ő a mindenek ura. Rájövök, hogy az ajkamat ha--rapdálom, és remélem, Kate nem veszi észre. De a jegyzetelésre figyel.

- Már értem, miért mondtad, hogy Grey olyan merev. Nem jegyzeteltél?
- Ó... nem.
- Nem baj. Még így is jó cikket kanyarítok. Kár, hogy nem csináltál képeket. Jóképű szarházi, ugye?
- Gondolom. - Nagyon igyekszem érdektelennek tűnni, és azt hiszem, sikerül.
- Ugyan már, Ana, még te sem lehetsz immúnis a külsejére. - Kate felvonja tökéletes szemöldökét.

Basszus! Érzem, hogy lángol az arcom. Hízlegéssel kell elvonnom a figyelmét, az általában beválik.

- Te nyilván jóval többet kiszedtél volna belőle.

- Kétlem, Ana. Ugyan már, gyakorlatilag állást kínált neked. Ahhoz képest, hogy az utolsó pillanatban erőltettem rád, nagyon jól csináltad. - Elgondolkodva néz rám, én meg gyorsan visszavonulok a konyhába.

- Na, és mit gondolsz róla? - A csudába, csak nem hagyja abba. Miért nem elégszik meg ennyivel? *Gondolj ki valamit, de gyorsan.*

- Megszállott, irányító, arrogáns, ijesztő, de nagyon karizmatikus. Érthető, hogy megigézi az embereket - teszem hozzá az igazságnak megfelelően, és remélem, hogy ez elhallgattatja.

- Téged megigézett egy férfi? Akkor ő az első - horkant.

Nekiállok szendvicset készíteni, így nem látja az arcomat.

- Miért akartad tudni, hogy meleg-e? Amúgy elég kínos kérdés volt. Iszonyúan röstelltem magam, ő pedig pipa volt miatta. - Az emlék is fáj.

- Ahányszor csak írnak róla a társasági rovatokban, mindig egyedül van.
- Kínos volt. Az egész kínos volt. Örülök, hogy soha többé nem kell találkoznom vele.
- Ó, Ana, azért nem lehetett annyira rossz. Szerintem teljesen rád kattant.

Rám kattant? Ugyan már, ez nevetséges.

- Kérsz egy szendvicset?

- Igen.

Legnagyobb megkönnyebbülésemre nem beszélünk többet Christian Greyről az este. Miután ettünk, nyugodtan leülhetek Kate-tel az étkezőasztalhoz, és míg ő a cikkén dolgozik, én az esszémen. *Egy tiszta nő* Thomas Hardytól. Szegény nő, rossz időben, rossz helyen volt, rossz évszázadban. Éjfél van, mire végzek, és Kate már rég lefeküdt. Kimerülten, de elégedetten vonulok be a szobámba. Ahhoz képest, hogy hétfő van, sokat teljesítettem.

Összegömbölyödöm fehér vaságyamon, magamra húzom anyám paplanját, lehunyom a szemem, és már alszom is. Sötét helyekről, sivár, hideg, fehér padlókról és szürke szemekről álmodom.

A hét hátralévő részében belevetem magam a tanulásba és a munkába Claytonnál. Kate sem ér rá, a diákújság utolsó számát szerkeszti, mielőtt átadná a lapot az új szerkesztőnek, s közben ő is vadul készül a vizsgákra. Csütörtökön már sokkal jobban van, és nem kell tovább elviselnem a rózsaszín flanelpizsi látványát a túl sok nyuszival. Felhívom anyámat Georgiában, hogy megkérdezzem, hogy van, és hogy sok szerencsét kívánhasson a záróvizsgámhoz. Aztán elmeséli a legújabb szenvedélyét - a gyertyaöntést. Anyám imád új vállalkozásokat indítani. Alapvetően unatkozik, és kell neki valami, ami leköti, de annyi ideig köti le bármi, mint egy aranyhalat. A jövő héten már megint más lesz a szenvedélye. Aggaszt. Remélem, nem vett föl jelzalogot a házra, hogy ezt az utolsó kalandját finanszírozza. És remélem, hogy Bob - viszonylag új, de jóval idősebb férje - vigyáz rá, most, hogy én már nem vagyok ott. Sokkal földhözragadtabbnak tűnik, mint a Hármas Számú Férj.

- Nálad mi újság, Ana?

Egy pillanatig habozok, és anya rögtön hegyezi a fülét.

- Jól vagyok.

- Ana? Megismerkedtél valakivel? - *Hű, ezt meg honnan tudja?* Tapintható az izgalom a hangjában.

- Nem, anya, semmi ilyesmi. Te lennél az első, aki megtudja.

- Ana, aggódom miattad. Többször kéne kimozdulnod.

- Anya, jól vagyok. Hogy van Bob? - Mint mindig, az elterelés a legjobb fegyver.

Később, még aznap este felhívom Rayt, a mostohaapámat, Anya Kettes Számú Férjét, akit apámnak tekintek, és akinek a nevét viselem. Rövid társalgás. Igazából nem is társalgás, inkább horkantások válaszul az én gyengéd hízelgéseimre. Ray nem nagy csevegő. De még él, foci néz a tévén (és bowlingozni jár meg müléggel horgászni, és amikor nem, akkor bútorokat készít). Ray ügyes ács, ezért tudok megkülönböztetni egy simítódeszkát egy kézifűrésztől. Úgy tűnik, vele minden rendben.

Péntek este Kate meg én azon vitatkozunk, mihez kezdjünk magunkkal. Kicsit ki akarunk szakadni a tanulásból, a munkából és a diákújságból. Ekkor szólal meg a csengő. Egy jó barátom, José áll az ajtóban, kezében egy üveg pezsgő.

- José! Jó, hogy látlak! - Megölelem. - Gyere be.

José volt az első, akivel megismerkedtem, amikor megérkeztem a WSU-ra. Magányosnak és elveszettnek éreztem magam, és ez látszott is rajtam. Már aznap rájöttünk, hogy rokon lelkek vagyunk, és azóta is a barátom. Nemcsak a humorunk hasonló, de az is kiderült, hogy Ray és José örege ugyanabban az egységben szolgált a seregben. Ennek eredményeként az apáink is jó barátok lettek.

José mérnöknek készül, és ő lesz az első diplomás a családban. Igen okos, de az igazi szenvedélye a fényképezés. Remek szeme van a képekhez.

- Híreim vannak. - Elvigyorodik, sötét szeme csillog.

- Ne is mondd. Sikerült nem kirúgatnod magad még egy hétig - csúfolódom, és ő úgy tesz, mintha bántaná.

- A Portland Place galéria kiállítja a képeimet a jövő hónapban.

- Ez csodálatos. Gratulálok. - Annyira örülök, hogy újra megölelem. Kate is ragyogó arccal néz rá.

- Ez aztán a hír, José! Be kell tennem az újságba. Nincs jobb, mint egy változtatás az utolsó pillanatban, péntek este. - Úgy tesz, mintha bosszankodna.

- Ünnepelek meg. Azt akarom, hogy gyere el a megnyitóra. - José feszülten néz rám, és elvörösödök. - Természetesen mindketten - teszi hozzá, és idegesen pillant Kate-re.

José meg én jó barátok vagyunk, de a szívem mélyén tudom, hogy többet szeretne. Jóképű és vicces, de nem úgy nézek rá. Inkább, mintha a nem létező fivérem lenne. Katherine gyakran cukkol azzal, hogy hiányzik belőlem a kell-egy-pasi gén, pedig az igazság az, hogy még nem találkoztam senkivel, aki... hát, aki vonzana. Pedig lelkem egy része vágyik azokra a híres pillanatokra, amikor a térd megremeg, a szív a torokban dobog, és pillangók repkednek az ember gyomrában.

Néha már az is megfordul a fejemben, hogy valami baj van velem. Talán túl sok időt töltöttem romantikus irodalmi hőseim társaságában, és emiatt túl magasak az eszményeim és az elvárásaim. De a valóságban még senkitől nem éreztem így magam.

Egészen az utóbbi időkig, suttogja tudatalattim halk, nem szívesen hallott hangja. NEM! Azonnal elnyomom a gondolatot. Nem megyek oda, nem mehetek ez után a kínos interjú után. *Ön meleg, Mr. Grey?* Az arcom megrándul az emlékre. Tudom, hogy a

legtöbb éjszaka róla álmodom, de csakis azért, hogy megtisztuljak ettől a kínos élménytől.

Nézem, ahogy José kinyitja a pezsgőt. José magas, csupa váll és izom a farmerban, pólóban; napbarnított bőr, sötét haj és izzó, sötét szem. Igen, José nagyon jó pasi, de azt hiszem, előbb-utóbb veszi az üzenetet: csak barátok vagyunk. A dugó pukkan, José felnéz, és rám mosolyog.

A szombat a boltban kész lidércnyomás. Megrohamoznak az otthonukat csinósítani vágyó barkácsolók. Mr. és Mrs. Clayton, John és Patrick - a két másik részidős - meg én valósággal ostrom alatt vagyunk. Dél tájban kicsit enyhül a roham, és Mrs. Clayton megkér, hogy ellenőrizzek valamilyen rendelést. A pult mögött, a pénztárgépnél ülve diszkrétan majszolom a kiflimet. Teljesen leköt a feladat. Katalógusszámokat vetek össze a beszerzendő cikkekkel és a megrendeléseinkkel, a szemem a rendelési könyv és a komputer képernyője között cikázik, hogy összepasszolnak-e a megrendelések. Aztán valami okból felpillantok... és Christian Grey határozott, sötét szemének sugarában találok magam. Grey a pultnál áll, és engem néz.

Szívszélhűdés.

- Miss Steele. Micsoda kellemes meglepetés. - Rezzentelen a pillantása, átható a tekintete.

Szent szar. Ez meg mi a csudát keres itt? Mint aki túrához öltözött, kócos hajjal, krémszínű, sűrű kötéses pulóverben, farmerben és túrabakancsban. Azt hiszem, tátva maradt a szám, és nem találok sem az agyam, sem a hangom.

- Mr. Grey - suttogom, mert több nem telik tőlem. Mosoly játszik az ajkán, és a szemében jókedv csillog, mintha valami kis külön tréfát élvezne.

- A környéken jártam - magyarázza. - Be kell vásárolnom néhány dolgot. Örülök, hogy újra látom, Miss Steele. - Meleg és erőteljes a hangja, akár az olvasztott étcsokoládés karamellkocka... vagy ilyesmi.

Megrázom a fejem, hogy kicsit összeszedjem magam. A szívem vadul dübörög, és valami okból vérvörösen állom vizlató tekintetét. Az emlékeim nem fedik a valót. Nem egyszerűen jóképű - maga a férfiszépség megtestesülése. Lélegzetelállító. És itt van. Itt, a Clayton vásárboltban. Végre helyreáll a kognitív működésem, és újra felveszi a kapcsolatot testem többi részével.

- Ana. Anának hívnak - mormogom. - Miben segíthetek, Mr. Grey?

Rám mosolyog, és ismét mintha valami külön kis tréfán derülne. Annyira zavaró. Mély lélegzetet veszek, és felöltöm a már-évek óta-dolgozom-ebben-a-boltban képet. *Meg tudom csinálni.*

- Szükségem van néhány dologra. Először is kell kábel - mormogja hűvösen, de mintha magában mulatna.

Kábel?

- Többféle méretben tartunk. Megmutassam? - préselem ki magamból. Halk és remegő a hangom. *Szedd össze magad, Steele.*

Néhány redő jelenik meg Grey csinós homlokán.

- Kérem. Mutassa az utat, Miss Steele - mondja. Igyekszem nemtörődömnek látszani, és kilépek a pult mögül. De igazából nagyon kell koncentrálnom, nehogy elessek, mert a lábam mintha zseléből lenne. Tiszta szerencse, hogy reggel a legjobb farmeromat vettem föl.

- Az elektromos részlegen van, nyolcas sor. - Azt hiszem, túl vidám a hangom. Felnézek rá, és azonnal megbánom. A csudába, nagyon jóképű.

- Csak ön után - dörmögi, és int hosszú ujjú, manikűrözött kezével.

A szívem már csaknem megfojt - a torkomban dobog, és igyekszik a számon át menekülni. Végigmegyek a sorok között az elektronikai részleghez. *Mit keres Portlandban? És mit keres itt, Claytonnál?* És az agyam egy apró, alig használt részéből, amely talán a medulla oblongatában van, arrafelé, amerre a tudatalattim lakozik, jön egy válasz. *Miattad jött.* Nem létezik! Azonnal elutasítom a gondolatot. Miért akarna engem látni ez a szép, gazdag, különleges férfi? Felfoghatatlan a gondolat, ki is úzom a fejből.

- Üzleti ügyben jár Portlandban? - kérdezem, és a hangom túl magas, mintha becsíptem volna az ujjam az ajtóba, vagy valami ilyesmi. *A fenébe, lazulj már el, Ana!*

- A WSU mezőgazdasági részlegét látogatom meg. Vancouverben van. Támogattam az egyik ottani kutatást a termés-rotáció és a talaj kapcsolatáról - feleli tárgyilagosan. - *Na, látod? Egyáltalán nem miattad jött ide.* A tudatalattim gunyoros, hangos, duzzogó. Elűzöm az ostoba, semmire nem jó gondolataimat.

- Ez is része a világ táplálása programjának? - csúfolódom.

- Valami ilyesmi - feleli, és ajka félmosolyra húzódik.

Végignézi a kábelválasztékot. Mi a csudát akar ezekkel kezdeni? Nem tudom elképzelni, amint barkácsol. Ujjai végigsiklanak a kirakott árukon, és valami megmagyarázhatatlan okból el kell fordulnom. Lehajol, és kiválaszt egy csomagot.

- Ez megfelel - mondja a rejtélyes mosolyával.

- Lesz még valami?

- Kérek még dekortapaszt.

- Renoválja a lakást? - Kimondom, még mielőtt meggondolhatnám magam. Nyilván szakemberekkel csináltatja, vagy van saját munkásgárdája, ha renoválni akar.

- Nem, nem renoválok - mondja gyorsan, aztán önelégülten elmosolyodik, és van egy kényelmetlen érzésem, hogy rajtam nevet.

Olyan mulatságos vagyok? Mulatságosan nézek ki?

- Erre - motyogom zavartan. - A dekortapasz a másik sorban van.

Követ, és hátrapillantok.

- Régóta dolgozik itt? - Halk a hangja, és rám koncentrálok. Elpirulok. Miért van ilyen hatással rám? Mintha tizennégy éves lennék - félszeg, nem oda illő. *Előre nézz, Steele!*

- Négy éve - nyögöm ki, amikor célhoz érünk. Hogy elvonjam a figyelmemet, lehajolok, és kiveszek két különböző hosszúságú ragasztószalagot.

- Ezt kérem - mondja Grey lágyan, és a szélesebbik szalagra mutat. Amikor átadom neki, az ujjaink egy pillanatra összeérnek, és ismét ott az az áramlat, úgy száguld keresztül rajtam, mintha elektromos vezetékkel markoltam volna. Önkéntelenül is felnyögök, az áramlat eljut a gyomromba, sötét és felderítetlen mélységekbe. Kétségbeesetten igyekszem visszanyerni az egyensúlyomat.

- Még valamit? - Rekedtes a hangom. Kicsit elkerekedik a szeme.

- Azt hiszem, egy kis kötél. - A hangja az enyémet utánozza. Rekedtes.

- Erre. - Lehajtom a fejem, hogy elrejtsem piruló arcomat.

- Milyen fajtát keres? Van szintetikus és természetes rostszál kötél... zsinór... vastag kötél... - Az arckifejezését látva abbahagyom.

A szeme sötétre vált. *Szent tehén.*

- Öt méter természetes rostkötelet kérek.

Remegő ujjakkal gyorsan lemérek öt métert az asztalhoz erősített méterrúdnál, s magamon érzem szürke szemének pillantását. Nem merek felnézni rá. Istenem, lehetnék még ennél nagyobb zavarban? A farzsebemből előveszem a snitzert, elvágom a zsinórt, ügyesen összehajtom, majd csúszócsomóval megkötöm. Valami csoda révén sikerül nem megvágnom magam.

- Cserkész volt? - kérdezi, és mívesen formált, érzéki ajka vidáman kunkorodik. *Ne nézz a szájára!*

- A szervezett csoporttevékenység nem az én világom, Mr. Grey.

Felvonja a szemöldökét.

- Mi az ön világa, Anastasia? - kérdezi gyengéden, és visszatér az a titokzatos mosoly. Csak nézek rá, nem vagyok képes kifejezni magam. Mozgó tektonikus lemezekon állok. *Csak nyugodtan, Ana,* könnyörög megkínzott tudatalattim.

- Könyvek - suttogom, de legbelül a tudatalattim azt visítja: *Te vagy!* Azonnal elhallgattatom, nem engedhetem, hogy pszichém ilyen nem rá tartozó ötletekkel játsszon.

- Milyen könyvek? - Félrehajtja a fejét. *Miért érdeklis?*

- Tudja, a szokásos. Klasszikusok, főleg a brit irodalom.

A hüvelyk- és mutatóujjával az állat döngöli, úgy tűnődik el a válaszon. Vagy csak unatkozik, és próbálja nem mutatni.

- Szüksége van még valamire? - Témát kell váltanom, nem tudom levenni a szemem az ujjáról.

- Nem is tudom. Mit javasolna?

Hogy mit javasolnék? Azt sem tudom, mit akarsz csinálni!

- Barkácsoláshoz?

Bólint, és gonosz humor csillog a szemében. Elpirulok, és pillantásom lesiklik kényelmes farmerjára.

- Overallt - felelem, mert már nem tudom ellenőrizni, mi buggyan ki a számon.

Felvonja a szemöldökét. Ismét jól szórakozik.

- Nyilván nem akarja tönkretenni a ruháját - intek nagyjából a farmerja felé.

- Le is vehetem. - Önelégülten mosolyog.

- Ó... - Érzem, hogy ismét az arcomba szalad a vér. Olyan vörös lehetek, mint a *Kommunista kiáltvány*. *Ne szólalj meg. Ne szólalj meg. Hallgass.*

- Veszek overallt is. Isten ments, hogy tönkretegyem a ruhámat - mondja szárazon.

Igyekszem elkergetni magamtól a hívatlan képet, amely őt ábrázolja meztelenül.

- Óhajt még valami mást? - nyekergem, és átadok neki egy kék overallt.

Nem válaszol.

- Hogy haladnak a cikkel?

Végre egy könnyű kérdés, amely mögött nem érzek hátsó szándékot. Egy kérdés, amelyre tudok válaszolni. Úgy kapaszkodom belé két kézzel, mintha mentőöv lenne, és őszinte is lehetek.

- Nem én írom. Katherine, vagyis Miss Kavanagh írja. A lakótársam. Nagyon tetszik neki az anyag. Ő az újság szerkesztője, és teljesen maga alatt volt, amiért nem csinálhatta személyesen az interjút. - Úgy érzem magam, mint aki levegőért bukkant fel - végre valami normális téma. - Csak az zavarja, hogy nincs a cikkhez képe.

- Milyen képet akar?

Oké, erre a válaszra nem készültem. A fejemet rázom, mert fogalmam sincs.

- Hát, itt vagyok a környéken. Talán holnap...

- Hajlandó lenne egy képhez modellt állni? - Ismét nyekereg a hangom. Kate a hetedik mennyországban lesz, ha ezt elintézem neki. *És te is újra láthatod holnap*, súgja csábítón az a sötét hely az agyam mélyén. Elhessegetem a gondolatot. Nevetséges. Ostobaság.

- Kate boldog lesz... ha találunk egy fényképészt. - Annyira örülök, hogy szélesen rámosolygok. Az ajka szétnyílik, mintha hirtelen nagyot lélegezne, és pislog egyet. A másodperc törtrészére szinte elveszettnek tűnik, és a föld lassan kibillen tengelyéből, a tektonikus lemezek új helyzetet vesznek föl.

Ó, Istenem. Christian Grey elveszett pillantása.

- Értesítsen holnap. - A farzsebébe nyúl, és kiveszi a tárcáját. - Itt a névjegyem. Rajta a van a mobilszámom. Reggel tíz előtt hívjon.

- Oké. - Ismét rávigyorgok. Kate odalesz.

- Ana!

Paul jelenik meg a polcsor másik oldalán. *Ó* Mr. Clayton kisebbik öccse. Hallottam, hogy hazajött Princetontól, de nem vártam, hogy ma találkozzunk.

- Ööö... bocsásson meg egy pillanatra, Mr. Grey. - Grey a homlokát ráncolja, hogy elfordulok tőle.

Paul mindig is jó haver volt, és ebben a különös pillanatban, amikor ezzel a gazdag, hatalmas és semmilyen skatulyába nem illeszhető, vonzó, irányításmániás Greyjel vagyok, remek olyasvalakihez szólni, aki normális. Paul meglep azzal, hogy megölel.

- Szia, Ana, jó, hogy látlak - áradozik.

- Szia, Paul, hogy vagy? Hazajöttél a tesód születésnapjára?

- Aha. Jól nézel ki, Ana. Tényleg jól. - Rám vigyorog, és kartávolságból megvizsgál. Aztán elenged, de birtokló mozdulattal átkarol. Egyik lábamról a másikra állok, iszonyú zavarban vagyok. Jó Pault látni, de mindig is túl barátságos volt.

Mikor felpillantok Christian Greyre, sólyomként figyel minket. A szeme félig lehunyva, elgondolkodó, a szája kemény, feszes vonal. A hátborzongatóan udvarias vevőből valami mássá változott - hideg és távoli lényé.

- Paul, vevővel vagyok. Valakivel, akit meg kell ismerned - mondom, és igyekszem nem tudomást venni Grey ellenséges arcáról. Odarángatom Pault, aztán felméri egymást. Hirtelen fagyos lesz a léggör.

- Paul, bemutatok Christian Greyt. Mr. Grey, *ő* Paul Clay-ton. A bátyjé ez a hely. - Valami érthetetlen okból úgy érzem, magyarul kell beszélnem. - Azóta ismerem Pault, hogy itt dolgozom, még ha nem is találkozzunk gyakran. Most jött haza Princetontól, ahol üzleti adminisztrációt tanul. - Locsogok. *Azonnal hagyd abba!*

- Mr. Clayton. - Grey kezet nyújt, kiismerhetetlen a pillantása.

- Mr. Grey. - Paul viszozza a kézfogást. - Várjon csak, az a Christian Grey? A Grey Enterprises Holdings? - Paul zsémbesből áhítatosra vált nem egészen egy tizedmásodperc alatt. Grey udvarias mosolya nem érinti a szemét. - Nahát! Miben segíthetek?

- Anastasia már mindent elintézett, Mr. Clayton. Nagyon figyelmes lány. - Az arca kifejezéstelen, de a szavai... mintha valami egészen másról volna szó. Zavarba ejtő.

- Remek. Majd később ütközünk, Ana - mondja Paul.

- Persze, Paul. - Nézem, ahogy eltűnik a raktárban. - Még valami, Mr. Grey?

- Csak ezek. - Hideg és pattogó a hangja. A csudába is... megbántottam? Mély lélegzetet veszek, és a pénztárgéphez lépek. *Ennek meg mi baja?*

Beütöm a kötelet, az overallt, a tapaszt és a kábelt.

- Negyvenhárom dollár. - Felpillantok Greyre, és máris megbánom. Feszülten figyel. Idegesítő.

- Kér hozzá táskát? - kérdem, miközben átveszem a hitelkártyáját.

- Köszönöm, Anastasia. - A hangja valósággal simogatja a nevemet, és a szívem ismét kalapál. Alig kapok levegőt. Sietve bepakolok mindent egy műanyag zacskóba.

- Felhív, ha meg akarják csinálni velem azt a fényképet? - Ismét hivatalos a hangja.

Bólintok, nem tudok mit mondani. Visszaadom a hitelkártyát.

- Helyes. Akkor viszlát holnap, talán. - Megfordul, de mielőtt távozna, megáll. - Ja, Anastasia, örülök, hogy nem Miss Kavanagh jött el az interjúra. - Elmosolyodik, aztán hosszú, céltudatos léptekkel, a nejlonzacskót a vállára vetve kivonul a boltból. Dühöngő női hormonok remegő masszáját hagyja maga mögött. Percekig csak bámulom a csukott ajtót, mielőtt visszatérek a Föld bolygóra.

Oké, tetszik nekem. Tessék, bevallottam magamnak. Többé nem titkolhatom az érzéseimet. Soha nem éreztem még ilyet. Vonzónak találok, nagyon vonzónak. De tudom, hogy reménytelen a dolog. Keserédes bánattal sóhajtok. Pusztán véletlen, hogy idejött. De azért távolról csodálhatom. Abban nincs semmi rossz. És ha találok egy fotóst, holnap hosszan csodálhatom. Várakozásteljesen harapok az ajkamba, és azon kapom magam, hogy úgy vigyorgok, mint egy kamasz lány. Fel kell hívnom Kate-et megszervezni a fotózást.

Harmadik fejezet

Kate persze lelkes. - De mi a csudát keresett Claytonnál? - Kíváncsisága a telefonon is átsüt.

A raktár mélyén vagyok, és igyekszem közönyösnek- hangzani.

- Erre járt.

- Túl szép véletlen ez, Ana. Talán inkább azért jött, hogy lásson, hm? - A szívem görcsbe rándul a lehetőség gondolatára is, de rövid életű az örömöm. A kellemetlen, kiábrándító valóság az, hogy üzleti ügyben járt erre.

- A WSU mezőgazdasági tanszékét látogatta meg. Támogatja valamelyik kutatásukat - morgom.

- Ja igen, két és fél millát adott a tanszéknek.

Hűha!

- Honnan tudod?

- Újságíró volnék, Ana, és megírtam a pasi profilját. Az a munkám, hogy tudjak ilyesmiket.

- Oké, a Pulitzer-bizottság készülhet. Szóval, kell az a fotó?-

- Persze hogy kell. A kérdés csak az, hogy ki csinálja meg és hol.

- Azt, hogy hol, megkérdezhetjük tőle. Azt mondja, itt szállt meg valahol.

- Fel tudod venni vele a kapcsolatot?

- Megvan a mobilszáma.

Kate-nek a lélegzete is eláll.

- Ő a leggazdagabb, legrejtélyesebb, legnehezebben megközelíthető aggregény Washington államban, és csak úgy megadta neked a mobilszámát?

- Öö... igen.

- Bír téged, Ana, nem is kétséges. - Nyomatékos a hangja.

- Kate, csak igyekszik kedves lenni. - De miközben mondom, tudom, hogy nem így van. Christian Grey nem kedveskedik. Udvarias, az igen. És egy halk hangocska azt suttojja: *Talán Kate-nek igaza van.* A fejbőröm bizsereg a gondolatra, hogy talán, csak talán, ő is kedvel engem. Elvégre azt mondta, örül, hogy nem Kate ment az interjúra. Csöndes jókedvvel karolom át magam, és egy kicsit dülöngélek. Eljátszom a gondolattal, hogy Grey kedvel engem. Kate visszarepít a jelenbe.

- Nem tudom, kit kérjek meg. Levi, a fotósunk nem ér rá. Otthon van Idaho Fallsban a hétvégén. Pipa lesz, hogy lecsúszik egy ilyen lehetőségről. Amerika egyik vezető vállalkozóját fényképezhetné.

- Hmm... Mit szólnál Joséhoz?

- Remek ötlet. Kérdezd meg, neked bármit megtesz. Azután hívd fel Greyt, és derítsd ki, hol akarja. - Kate bosszantóan fölényes Josével kapcsolatban.

- Szerintem neked kéne hívnod.

- Josét? - bosszankodik Kate.

- Nem. Greyt.

- Ana, te állsz kapcsolatban vele.

- Kapcsolat? - A hangom több oktávval megemelkedik. - Hiszen alig ismerem...

- Te legalább találkoztál vele - mondja keserűen. - És úgy tűnik, hogy jobban is meg akar ismerni. Ana, hívd csak fel - reccsen rám, és leteszi a kagylót. Néha olyan főnökösködő. Bosszúsán nézek a mobilomra, és kinyújtom rá a nyelvem.

Éppen üzenetet hagyok Josénak, amikor Paul előbukkan a raktárból, és smirglit keres.

- Elég sok a dolgunk, Ana - mondja igazi él nélkül.

- Jaj, bocs - morgom, és már fordulok is, hogy induljak.

- Na, és honnan ismered Christian Greyt? - Paul közönyösnek szánja a kérdést, de a hangja nem meggyőző.

- Meg kellett interjúvolnom a diákújságnak. Kate nem érezte jól magát. - Vállat vonok, igyekszem én is közönyösnek hangzani, de semmivel sem sikerül jobban, mint neki.

- Christian Grey a Claytonban. Ezt add össze. - Paul némi csodálkozással horkant egyet. Hitetlenkedve rázza a fejét. - Tényleg, nincs kedved meginni velem valamit az este?

Ahányszor csak itthon van, mindig elhív randira, és én mindig nemet mondok. Ez már amolyan rituálé. Soha nem tartottam jó ötletnek, hogy randizzak a főnök testvérével, és egyébként is. Paul jóképű a maga tipikus amerikai szomszéd srác módján, de nem irodalmi hős, a képzeletem nem tud mit kezdeni vele. *És Grey?* - kérdi a tudatalattim, mondhatni, felvonja a szemöldökét. Elhessegetem.

- Nem családi vacsorára mész?

- Az holnap lesz.

- Talán valamikor máskor, Paul. Ma este tanulnom kell. A jövő héten lesz a záróvizsga.

- Egyszer még igent mondasz, Ana. - Rám mosolyog, én pedig menekülök az eladótérbe.

- Én helyeket fotózok, Ana, nem embereket - méltatlankodik José.

- José, légy szíves! - Már könyörgök. Fel alá járkálok a lakásunk nappalijában, és a mobilt markolva bámulok ki az ablakon a sűrűsödő esti félhomályba.

- Add ide a telefont. - Kate kikapja a kezemből, selymes, vörösseszőke haját hátradobja.

- Jól figyelj, José Rodriguez, ha azt akarod, hogy az újságunk írjon a kiállításod megnyitójáról, megcsinálod nekünk holnap azokat a képeket. Capiche? - Kate iszonyúan kemény tud lenni. - Remek. Ana visszahív majd, hogy hol és mikor. Holnap találkozunk. - Azzal kinyomja a mobilt.

- Elintézve. Már csak azt kell eldöntenünk, hogy hol és mikor. Hívd fel! - Visszaadja a telefont. A gyomrom összerándul. - Azonnal hívd fel Greyt!

Bosszúsan nézek rá, és a farzsebembe nyúlok a névjegyéért. Mély, nyugtató lélegzetet veszek, és remegő ujjakkal beütöm a számokat.

A második csengetésre felveszi. Pattogó, nyugodt, hűvös a hangja.

- Grey.

- Öö... Mr. Grey, Anastasia Steele vagyok. - Nem ismerem meg a saját hangom, annyira ideges vagyok. Kis csend támad, és belül reszketek.

- Miss Steele. Mennyire örülök, hogy hallom magát! - Egészen megváltozik a hangja. Meglepett és olyan... meleg, sőt csábító. Kihagy a lélegzetem, és elpirulok. Hirtelen nagyon is tudatában vagyok, hogy Katherine Kavanagh tátott szájjal mered rám, és kirohanok a konyhába, hogy elejét vegyem a nem kívánt vizsgáladásnak.

- Szóval szeretnék megcsinálni azt a képet a cikkhez. - *Lélegezz, Ana, lélegezz.* A tudóm kapkodva szívja be a levegőt. - Holnap, ha önnek is megfelel. Hol szeretné, uram?

Szinte látom szfinxmosolyát a telefonon át.

- A Heathmanban szálltam meg Portlandben. Mondjuk, holnap reggel kilenckor?

- Oké, ott találkozunk. - Valósággal ömlenek. Olyan vagyok, mint egy gyerek, nem pedig egy felnőtt nő, aki szavazhat és törvényesen ihat Washington államban.

- Alig várom, Miss Steele. - Szinte látom magam előtt azt a gonosz kacsintást a szemében. *Hogyan képes ilyen kínzó ígéretet vinni négy röpke szóba?* Leteszem a telefont. Kate már a konyhában van, és hihetetlen megdöbbenéssel mered rám.

- Anastasia Rose Steele, neked ez a pasi tetszik! Soha nem láttalak vagy hallottalak ilyennek... hogy bárki is így hatott volna rád. Vértörős voltál.

- Ó, Kate, tudod, hogy állandóan elpirulok. Ez nálam foglalkozási ártalom. Ne legyél nevetséges. - Ő pedig még nagyobb csodálkozással néz rám. Ritkán pattogok így. Rögtön vissza is vonulok. - Csak olyan... ijesztőnek találom, ez minden.

- Ezt értem - morogja Kate. - Felhívom az igazgatót, és megbeszélésem, hogy hol csináljuk a felvételt.

- Én főzök valamit, aztán tanulnom kell. - Nem is titkolom, mennyire bosszant. Kinyitom a konyhaszekrényt, és nekilátok a vacsorakészítésnek.

Nyugtalanul töltöm az éjszakát. Hánykolódom, forgolódom, füstös, szürke szempárról álmodom, overallokról, hosszú lábokról, hosszú ujjakról és sötét, felderítetlen helyekről. Kétszer is felébredek az éjszaka, a szívem zakatol. *Ez remek! Hogy fogok kinézni ilyen kevés alvás után?* Felrázom a párnámat, és próbálok elaludni.

A Heathman Portland belvárosának szívében helyezkedik el. Tekintélyes barnakő építmény, amelyet épp idejében fejeztek be, hogy megérje a húszas évek nagy gazdasági válságát. José, Travis meg én a Bogarammal megyünk, Kate pedig a CLK-jával, mivel az én kocsimban nem férünk el. Travis José barátja, aki a világításban segít. Kate elintézte, hogy délelőttre kapjunk ingyen egy szobát a Heathmanban, cserében megemlíti a cikkben a szállót. Amikor a recepción elmagyarázza, hogy Christian Greyt fogjuk fotózni, azonnal lakosztály lesz a szobából. Egy átlagos lakosztály, mert a legnagyobbat éppen Mr. Grey foglalja el. Egy lelkes marketinges felvezet minket a lakosztályba. A srác nagyon fiatal, és valamiért nagyon ideges is. Úgy vélem, Kate szépsége és parancsoló modora teljesen lefegyverzi, mert elolvad előtte. A szoba elegáns, fényűző, de nem hivalkodó.

Kilenc óra. Van fél óránk, hogy berendezkedjünk. Kate formába lendül.

- José, azt hiszem, annál a falnál csináljuk, egyetértesz? - Nem is vár válasza. - Travis, vidd onnan a székeket. Ana, szólnál a szobaszerviznek, hogy hozzanak fel frissítőt? És tudatnád Greyjellel, hogy itt vagyunk?

Igen, *úrnóm*. Osztoztatja a parancsokat, én meg a szememet az égre emelve engedelmeskedem.

Fél óra múlva Christian Grey belép a lakosztályba.

Szent szar! Nyitott gallérú fehér inget visel és sötét flanel-nadrágot. Kócos haja még nyirkos a zuhanytól. A látványától kiszárad a szám... átkozottul dögös. Greyt egy a harmincas évei közepén járó férfi követi. Rövid, tüskés haj, borosta, sötét öltöny, nyakkendő. Diszkrétan megáll a sarokban. Mogyorószínű szeme egykedvűen figyel.

- Miss Steele, hát újra találkozunk. - Grey kezét nyújt, én megrázom. Szaporán pislogok. Egek... ez a pasi... annyira... Amikor megérintem a kezét, újra érzem azt a finom áramlatot, amint végigfut a testemen, felvillanyoz, elpirulok tőle, és biztos vagyok benne, hogy mindenki hallja, hogy szaporábban veszek levegőt.

- Mr. Grey, ő Katherine Kavanagh - mormogom, és Kate felé intek, aki előrelép, és a szemébe néz.

- A kitartó Miss Kavanagh. Hogy van? - Kis mosoly jelenik meg Grey arcán, és úgy fest, mint aki őszintén jól mulat. - Remélem, már jobban érzi magát. Anastasia mondta, hogy gyengélkedett a múlt héten.

- Köszönöm, jól vagyok, Mr. Grey. - Kate határozottan kezét fog vele, és a szeme sem rebben. Na persze, Kate Washington legjobb magániskoláiba járt, pénzes családban nőtt fel, magabiztos, tudja, hol a helye a világban. Vele nem lehet szarakodni. Lenyűgöz.

- Köszönöm, hogy időt szakít ránk. - Udvarias, hivatalos mosolyt villant fel.

- Örömmre szolgál - feleli a férfi, és újra felém fordul, én pedig már pirulok is. A csudába.

- José Rodriguez, a fotósunk - mondom, és Joséra mosolygok, aki szeretettel mosolyog vissza rám. Hűvös a szeme, amikor rólam Greyre pillant.

- Mr. Grey - mondja, és biccent.

- Mr. Rodriguez. - Grey arckifejezése is megváltozik, ahogy végigméri José-t.

- Hová helyezkedjek? - kérdezi tőle Grey némi fenyegető felhanggal.

De Katherine-nek eszébe sincs hagyni, hogy José ellopja a show-t.

- Ha volna szíves ide ülni, Mr. Grey. Vigyázzon a kábelekre. Aztán készítenek néhány állóképet is. - A falnál levő székhöz irányítja.

Travis felkapcsolja a lámpákat, egy pillanatra elvakítva Greyt, és bocsánatkérően motyog. Aztán Travis meg én hátrébb állva nézzük, hogy José nekilát. Több képet is készít kézből, megkéri Greyt, hogy így forduljon, meg úgy, a karját emelje fel, majd tegye le. Aztán készít még néhányat állványról, Grey pedig vagy húsz percig türelmesen és természetesen ül modellt. A kívánságom valóra vált. Csak állok és csodálom, nem is messziről. Kétszer találkozik a pillantásunk, és csak nehezen szabadulok borús tekintetétől.

- Ennyi ülő elég lesz - veszi át újra Katherine az irányítást. - Álló, Mr. Grey? - kérdezi.

Grey feláll, és Travis sietve elveszi a széket. José Nikonja újra kattogni kezd.

- Azt hiszem, ennyi elég lesz - jelenti be José öt perc múlva.

- Remek - bólint rá Kate. - Még egyszer nagyon köszönöm, Mr. Grey. - Kezet ráz vele, ahogyan José is.

- Alig várom, hogy elolvassam a cikket, Miss Kavanagh - mormolja Grey, majd az ajtónál megállva felém fordul. - Velem jönne, Miss Steele? - kérdezi.

- Persze - felelem. Teljesen kész vagyok. Idegesen pillantok Kate-re, aki vállat von. Látom, hogy mögötte José mérgesen néz.

- Jó napot mindenkinek - köszön el Grey, kinyitja az ajtót, félreáll, hogy kiengedjen maga előtt.

- *Szent ég... mi ezt itt? Mit akar tőlem?* Megállok a hotel folyosóján, és egyik lábamról a másikra állok, míg Grey elő nem bukkan a szobából. Tüsihajú a menő öltönyében követi.

- Majd hívom, Taylor - mondja Grey halkán Tüsi-nek. Taylor elindul a folyosón, Grey égető, sötét pillantása pedig rám irányul.

Ajjaj... valami rosszat tettem?

- Van kedve velem kávézni?

A szívem a torkomban dobog. Randi? *Christian Grey randira hívott.* Csak azt kérdezte, innék-e vele egy kávé-t. *Talán úgy gondolja, még nem ébredtem fel igazán,* nyüszíti a tudatalattim. Ismét veszekedős kedvében van. A torkomat köszörülve igyekszem úrrá lenni az idegeimen.

- Én viszek haza mindenkit - nyögöm ki bocsánatkérően, és a kezemet tördelem.

- Taylor - szólal meg Grey, hogy összerándulok. Taylor, aki már a folyosó túlvégén jár, most megfordul, és elindul vissza, felénk.

- Az egyetemre mennek? - kérdezi Grey. A hangja halk, érdeklődő. Csak bólintok, döbbenetemben egy hang sem jön ki a torkomon.

- Taylor elviheti őket. Ő a sofőröm. Egy nagy négykerék-meghajtásával jöttünk, úgyhogy befér a felszerelés is.

- Mr. Grey? - kérdezi Taylor, amikor odaér hozzánk. Nem látszik rajta érzélem.

- Kérem, vigye haza a fényképészt, az asszisztensét és Miss Kavanagh-t.

- Természetesen, uram - feleli Taylor.

- Tessék. Most már velem kávézhat. - Grey úgy mosolyog, mintha már meg is beszéltük volna.

A homlokomat ráncolom.

- Öö... Mr. Grey... ez tényleg... nézze, Taylornak nem kell fáradnia. - Vetek egy pillantást Taylorra, aki sztoikusán vár. - Majd

kocsit cserélek Kate-tel, ha ad egy percet.

Grey rám mosolyog. Elbűvölő, természetes, magával ragadó, csupa fog mosoly. *Uramisten...* Kinyitja a lakosztály ajtaját, hogy bemehessek. Megkerülöm, visszamegyek a szobába, ahol Katherine épp beszélgetésbe merül Joséval.

- Ana, azt hiszem, határozottan jó vagy nála - mondja minden teketória nélkül. José helytelenítő képpel mered rám. - De nem bízom benne - teszi hozzá. Felemelem a fejem, és remélem, nem folytatja. Valami csoda folytán így történik.

- Kate, mennél te Wandával, és odaadnád a kocsidat?

- Miért?

- Christian Grey meghívott egy kávéra.

Tátva marad a szája. Kate nem jut szóhoz! Kiéltetem a pillanatot. Megmarkolja a karomat, és berángat a hálószobába.

- Ana, van valami ebben pasasban... - Figyelmeztető a hangja. - Tényleg remek pasi, de azt hiszem, veszélyes. Főleg egy olyan lánynak, mint amilyen te vagy.

- Hogy érted, hogy egy olyan lánynak, amilyen én vagyok? - csattanok fel sértetten.

- Egy ilyen ártatlan lánynak, Ana. Tudod, hogy értem - mondja kissé bosszankodva, és elvörösödöm.

- Csak egy kávé, Kate. A jövő héten kezdődnek a vizsgák, és tanulnom kell. Nem maradok soká.

Az ajkát biggyeszti, mint aki a kérésemen rágódik. Végül előhalássza az autókulcsot a zsebéből, és átadja. Én is odaadom az enyémet.

- Később találkozunk. Ne maradj soká, különben mentőcsapatokat küldök.

- Kösz - ölelem meg.

Mikor előbukkanok a lakosztályból, Christian Grey a falnak dőlve vár. Olyan, akár egy férfimodell valami fényes papírra nyomott, elegáns magazinban.

- Oké, mehetünk kávézni - motyogom paprikavörösen.

Elvigyorodik.

- Csak ön után, Miss Steele. - Kiegyenesedik, és int, hogy menjek. Elindulok a folyosón, a térdem remeg, a gyomrom liftezik, a szívem szabálytalanul dobog. *Christian Greyjel fogok kávézni... és utálom a kávé.*

Egymás mellett megyünk a széles hotelfolyosón a liftig. *Mit mondjak neki?* A szám hirtelen lebénel. Miről fogunk beszélgetni? Mi a csuda lehet bennünk közös? Lány, meleg hangja riaszt föl a töprengésből.

- Mióta ismeri Katherine Kavanagh-t?

Ó, kezdetnek egy könnyű kérdés.

- Elsőéves korom óta. Ő a legjobb barátnőm.

- Hmm - csak ennyi az észrevétele. Mi járhat a fejében?

A liftnél megnyomja a hívógombot, és a csöngő szinte azonnal jelez. Az ajtó kinyílik, és egy szenvedélyes ölelésbe temetkezett párt pillantunk meg. Meglepődve, zavartan húzódnak el egymástól, büntudatosan pislognak mindenfelé, csak ránk nem. Grey meg én belépünk a liftbe.

Igyekszem normális képet vágni. Lenézek a padlóra, és érzem, hogy egyre pirosabb az arcom. Amikor felkukucskálok, mosoly árnyékát látom Grey ajkán, de nem vagyok biztos benne. A fiatal pár egy szót sem szól, így utazunk kínos csendben a földszintig. Még halk liftzene sem szűrődik be, hogy elvonja a figyelmünket.

Kinyílik az ajtó, és legnagyobb meglepetésemre Grey megfogja a kezem, hosszú, hűvös ujjai szorítják az enyémet. Ismét áftut rajtam az áramlat, és már amúgy is szapora szívverésem meglódul. Grey kikormányoz a liftből, hátunk mögül a fiatalok fojtott nevetése hallatszik. Grey elvigyorodik.

- Mi van ezekben a liftekben? - morogja.

Átvágunk a tágas, nyüzsgő előcsarnokon a kijárat felé. Grey elkerüli a forgóajtót, talán mert akkor el kellene engednie a kezem.

Odakinn enyhe májusi vasárnap van. Ragyogó idő, és alig van forgalom. Grey balra fordul, és a sarokig megyünk, majd várjuk, hogy váltson a lámpa. Még mindig fogja a kezem. *Az utcán vagyok, és Christian Grey fogja a kezem.* Még soha senki nem fogta a kezem. Szédelgek, és mindenem bizsereg. Próbálom letörölni azt a nevetséges vigyort, amely valósággal félbevágja az arcom. *Csak lazán, Ana,* esdekel a tudatalattim. Kigyullad a zöld emberke, és lelépünk a járdáról.

Négy sarkot sétálunk, mire elérjük a Portland Kávéházat, ahol Grey elenged, hogy kitarja előttem az ajtót.

- Keress egy asztalt, én pedig hozom az italokat - javasolja. - Mit kérsz? - Mint mindig, most is udvarias.

- Hát... English Breakfast teát, de ne tegyék bele a zacskót.

Felvonja a szemöldökét.

- Nem kávé?

- Nem rajongok a kávéért.

Elmosolyodik.

- Oké, tea, zacskót nem beletenni. Édesen?

Egy pillanatra elkábulok, már-már azt hiszem, engem becéz, de szerencsére a tudatalattim közbeszól. *Nem, te hülye, nem édesem, hanem azt kérdi, édesen iszod-e.*

- Kösz, nem. - Lenézek összekulcsolt ujjaimra.

- Ennél valamit?

- Köszönöm, nem kérek. - A fejemet rázom, ő pedig megy a pulthoz.

Lopva nézem a pilláim mögül, ahogy sorban áll, és várja, hogy kiszolgálják. Egész nap elnézném... magas, széles vállú, karcsú, na és ahogyan a nadrág a csípőjére simul... Hosszú, kecses ujjával időnként a most már száraz, de kócos hajába túr. *Hmm... ezt én szeretném csinálni.* Hívatlanul tolakodik agyamba a gondolat, és lángol az arcom. Az ajkamba harapok, és ismét lesütöm a szemem. Nem tetszik, hogy ilyen irányba tartanak a gondolataim.

- Mire gondolsz? - Grey megriaszt, amikor visszatér.

Vérvörös leszek. *Épp az járt a fejemben, hogy a hajadba túrok, és azon gondolkodtam, milyen érzés lehet.* A fejemet csóválom. Tálca van a kezében, és leteszi a kicsi, kerek, nyírezeretű asztalra. Elém tesz egy csészét, kistányért, kis teáskannát és még egy tányért, amelyen ott a teafilter. Twinning's English Breakfast - a kedvencem. Az ő kávéján a tejbe csodálatos levélmintát rajzoltak. Hát ezt hogyan csinálják? - fut át az agyamon. Magának áfonyás muffint is hozott. Félreteszi a tálcat, leül velem szemben, és keresztbe veti hosszú lábát. Lazának tűnik, mint aki rendben van a testével. Irigylem. Vele ellentétben én esetlen vagyok és koordinálatlan, alig tudok A-ból B-be eljutni anélkül, hogy orra ne essek.

- A gondolataid? - nyaggat.

- Ez a kedvenc teám. - Halk a hangom, kicsit rekedtes. Egyszerűen el sem hiszem, hogy Christian Greyjel ülök egy portlandi kávézóban. A homlokát ráncolja. Tudja, hogy titkolok valamit. Beleejtem a teafiltert a kannába, és szinte rögtön ki is halászom a kanállal. Visszateszem az ázott zacskót a tányérra, Grey pedig a fejét félre biccentve kérdően néz rám.

- A gyenge fekete teát szeretem - motyogom magyarázatképpen.

- Értem. A barátod?

Hogy ki? Mi?

- Kicsoda?

- A fotós, José Rodriguez.

Felnevetek. Ideges vagyok és értetlen. Ezt vajon miből gondolja?

- Nem. José jó barátom, ez minden. Miből gondolod, hogy a barátom?

- Ahogyan rámosolyogtál, és ő terád. - A pillantása az enyémbé fúródik. Annyira idegesítő. Szeretnék elfordulni, de megbabonázott.

- Mintha családtag lenne - suttogom.

Grey bólint, láthatóan elégedett a válasszal. Lenéz az áfonyás muffinra. Karcsú ujjával fürgén lehámozza a papírt, én pedig elbűvölten figyelem.

- Kérsz belőle? - kérdezi, és újra megjelenik az a jókedvű, rejtelmes mosoly.

- Kösz, nem. - Már megint a kezemet bámulom.

- És az a fiú, akivel tegnap találkoztam a boltban, ő sem a pasid?

- Nem. Paul csak barát. Már tegnap is mondtam. - Ez már kezd ostobasággá fajulni. - Miért kérdezed?

- Idegesnek tűnsz férfiak társaságában.

Szent szar, ez már személyes. *Csak a te társaságodban vagyok ideges, Grey.*

- Ijesztőnek talállak. - Vérvörös vagyok, de gondolatban vállon veregetem magam, amiért ilyen bátor vagyok. Ismét a kezemet nézem, de hallom, ahogyan élesen beszívja a levegőt.

- Ijesztőnek találsz. - Bólint. - Nagyon őszinte vagy. Kérlek, ne süsd le a szemed. Szeretném látni az arcodat.

Ó. Felnézek, ő pedig bátorítón, igaz, kicsit kényszeredetten mosolyog.

- Ez legalább ad némi kulcsot, mi járhat a fejedben - súgja. - Rejtélyes vagy, Miss Steele.

Én? Rejtélyes?

- Nincs bennem semmi rejtélyes.

- Azt hiszem, nagyon tartózkodó vagy - mormolja.

Az lennék? Hű, ezt meg hogyan csináltam? Ez örület. Hogy én tartózkodó? Nem létezik.

- Kivéve persze, amikor elpirulsz, ami elég gyakran előfordul. Szeretném tudni, miért pirulsz el. - Bekap egy falat muffint, és lassan rágcsálja anélkül, hogy levennie rólam a szemét. Mintha csak végszóra tenném, elpirulok.

- Gyakran teszel ilyen személyes megfigyeléseket?

- Nem állt szándékomban. Megbántottalak? - Meglepettnek hangzik.

- Nem - felelem az igazságnak megfelelően.

- Helyes.

- De nagyon zsarnokoskodó vagy.

Felvonja szemöldökét, és ha nem tévedek, enyhén ő is elpirul.

- Megszoktam, hogy megszerzem, amit akarok, Anastasia - morogja. - Mindenben.

- Nem kétlem. Miért nem kértél meg, hogy szólítsalak a keresztnveden? - Meglep önnön merészségem. Miért váltott ilyen komolyra ez a beszélgetés? Nem úgy alakul, ahogyan vártam. El sem hiszem, hogy ilyen ellentmondásosan érzek vele kapcsolatban. Mintha próbálna elijeszteni magától.

- Csakis a családom és néhány nagyon közeli barát szólít a keresztnevemen. Én így szeretem.

Ő. És még mindig nem mondta, hogy szólítsam Christiannak. Irányításmániás, nincs más magyarázat, és valami azt súgja, hogy talán jobb lett volna, ha Kate készíti az interjút. Két irányításmániás együtt. Ráadásul Kate majdnem szőke, mint azok a nők az irodájában. És gyönyörű lány, emlékeztet a tudatalattim. Nem szeretem ezt a gondolatot: Christian és Kate. Iszom egy korty teát, és Grey eszik még egy kis muffint.

- Egyetlen gyerek vagy? - kérdi.

Húha... irányváltás.

- Igen.

- Mesélj a szüleidről.

Ez meg miért érdekl? Olyan unalmas.

- Anyám Georgiában él az új férjével, Bobbal. A mostohaapám Montesanóban lakik.

- Apád?

- Még kisbaba voltam, amikor meghalt.

- Sajnálom - morogja, és zavar fut át az arcán.

- Nem is emlékszem rá.

- Anyád újra házasodott?

Horkantok.

- Így is lehet mondani.

A homlokát ráncolja.

- Nem sokat árulsz el magadról - mondja szárazon, és, mint aki mélyen gondolataiba merül, megdöngöli az állát.

- Ahogyan te sem.

- Te egyszer már meginterjúvoltál, és ha jól emlékszem, volt néhány egészen indiszkrét kérdésed is. - Elvigyorodik.

Szent szar. Nem felejtette el a meleg kérdést. Ismét majd' elsüllyedek. Tudom, hogy a jövőben intenzív terápiára lesz szükségem, hogy ne jöjjen zavarba, ahányszor csak eszembe jut az a pillanat. Motyogok valamit anyámról, mindegy, mit, csak blokkoljam azt az emléket.

- Anyám csodálatos. Javíthatatlan romantikus. Most tart a negyedik férjénél.

Christian meglepődik.

- Hiányzik - folytatom. - Ahogyan már Bob is. Remélem, Bob szemmel tartja anyát, és összerakja a darabkákat, amikor a szellelbélelt terve nem úgy alakul, ahogyan gondolta. - Szeretettel elmosolyodom. Nagyon rég láttam anyámat. Christian feszülten figyel, időnként kortyint a kávéból. Tényleg nem lenne szabad a szájára néznie. Kizökkent.

- Jól kijössz a nevelőapáddal?

- Természetesen. Mellette nőtem föl. Ő az egyetlen apa, akit ismerek.

- És ő milyen?

- Ray? Hát... olyan hallgatag.

- Ennyi? - kérdezi Grey meglepetten.

Vállat vonok. Mit várt? Az életem történetét?

- Hallgatag, akár a nevelt lánya - biztat.

Visszafogom magam, nehogy fintorogjak.

- Szereti az európai focit. A bowlingot, a műleges horgászást és bútorokat készíteni. Ács. Volt katona. - Sóhajtok.

- Vele éltél?

- Igen. Tizenöt éves voltam, amikor anyám megismerkedett a Hármasszámú Férjvel. Én Rayjellel maradtam.

Úgy ráncolja a homlokát, mint aki nem ért valamit.

- Nem akartál az anyáddal élni? - kérdezi.

Ez már tényleg nem tartozik rá.

- A Hármasszámú Férj Texasban lakott. Az én otthonom Montesanóban volt. És... tudod, anyám csak akkor ment férjhez. - Abbahagyom. Anyám soha nem beszélt a Hármasszámú Férjről. Hová akar Grey kilyukadni? Ez tényleg nem tartozik rá. *Két ember kell ehhez a játékhoz.*

- Mesélj a szüleidről - kérem.

Vállat von.

- Apám ügyvéd, anyám gyerekorvos. Seattle-ben élek.

Ó... tehát jó körülmények között nevelkedett. Gondolkodóba ejt az a sikeres pár, amely három gyereket fogad örökbe, akik közül az egyik gyönyörű férfivá fejlődik, és egymaga legyűri az üzleti világot. Mi hajtotta, hogy ilyen legyen? A szülei nyilván büszkék rá.

- Mit csinálnak a testvéreid?

- Elliot az építési szakmában van, a kishúgom pedig Párizsban tanul főzni valami jó nevű francia séftől. - A bosszúságtól felhős lesz a szeme. Nem akar a családjáról vagy önmagáról beszélni.

- Úgy hallom, Párizs csodálatos - motyogom. Vajon miért nem akar a családjáról beszélni? Azért, mert örökbe fogadták?

- Szép hely. Még nem jártál ott? - kérdezi megfélemedve a bosszúságról.

- Még soha nem hagytam el az Államokat. - Tehát visszatértünk a közhelyekhez. Mit rejteget?

- Szeretnél elmenni?

- Párizsba? - nyekergek. Ez kikökkentett... ki ne akarna elmenni Párizsba? - Hát persze - ismerem el. - De Angliába szeretnék ellátogatni igazán.

Félrehajtja a fejét, mutatóujjával végigsimít az alsó ajkán. Ó, istenem.

- Mert?

Pislogok. *Koncentrálj, Steele.*

- Shakespeare, Austen, a Brontë nővérek, Thomas Hardy szülőhelye. Szeretném látni azokat a helyeket, amelyek ilyen csodás könyveket ihlettek.

Az irodalmi nagyságok arra emlékeztetnek, hogy tanulnom kéne. Az órákra nézek.

- Jobb lesz, ha megyek. Tanulnom kell.

- A vizsgákra?

- Igen. Kedden kezdődnek.

- Hol van Miss Kavanagh kocsjaja?

- A hotel parkolójában.

- Visszakísérlek.

- Köszönöm a teát, Mr. Grey.

Rám mosolyog azzal a fura, rohadt-nagy-titkom-van mosolyával.

- Szívesen, Anastasia. Örömmre szolgál. Gyere - utasít, és kézen fog, én meg követem, ki a kávézóból.

Visszasétálunk a hotelhez, szeretném azt mondani, hogy meghitt a csend. Ő szokásos nyugodt, összeszedett énjét adja. Ami engem illet, kétségbeesetten próbálok felmérni, hogyan alakult ez a reggeli kis kávézás. Olyan, mintha egy állásinterjún vettem volna részt, de nem tudom, mi az állás.

- Mindig farmert hordasz? - kérdezi váratlanul.

- Többnyire.

Bólint. Visszaérünk a kereszteződéshez, az utca túloldalán van a hotel. Az agyam zakatol. *Milyen fura egy kérdés...* És tisztában vagyok azzal, hogy már csak kevés időnk maradt. Ez az. Ez volt, és jól elszúrtam. Tudom. Talán van valakije.

- Van barátnőd? - tör ki belőlem. Szent ég, csak nem kimondtam?

Ajka félmosolyra rándul, és lekukucskál rám.

- Nem, Anastasia. Nem az én világom, hogy barátnőm legyen - mondja gyengéden.

Ó, hát ez meg mit jelentsen? Nem meleg. Vagy mégis? Az interjú közben nyilván hazudott. Egy pillanatig azt várom, ad valami magyarázatot, valami kulcsot ehhez a rejtélyes megjegyzéshez. De nem. Mennem kell. Igyekszem összeszedni a gondolataimat. El kell szakadnom tőle. Előrelépek, megbotlom, fejjel előrefelé zuhanok.

- A francba, Ana! - kiált fel Grey. Olyan erővel rántja meg a kezemet, hogy visszafelé is mintegy zuhanok. Egy biciklis suhan el alig néhány centire mellettem az egyirányú utcában, menetiránnyal szemben.

Mindez nagyon gyorsan történik. Az egyik pillanatban elesek, a következőben a karjában vagyok, és a mellkasához szorít. Beszívom tiszta, egészséges illatát. Frissen mosott vászon és valami drága tusfürdő illata van. Megrészeget. Mélyen belélegzem.

- Jól vagy? - suttogja. Egyik karjával átkarol, magához húz, másik keze gyengéden végigsimít az arcomon, ujjai finoman vizslatnak. A hüvelykujja az alsó ajkamat súrolja, és a lélegzete elakad egy másodpercre. A szemembe néz, és egy pillanatig, vagy tán örökre, állom aggódó, égető tekintetét. Aztán a figyelmem a szép formájú szájára terelődik. És huszonegy évem során most először azt akarom, hogy megcsókoljanak. A számon akarom érezni a száját.

Negyedik fejezet

Csókolj már meg, a fenébe is. Magamban könyörgök, de nem vagyok képes megmozdulni. Megbénít az a különös szükség - még nem tapasztaltam ilyet. Christian Grey szájára meredek, mint akit hipnotizáltak, ő pedig félig lehunyt szemmel néz vissza rám, a szeme sötétre vált. A szokásosnál nehezebben lélegzik, én szinte egyáltalán nem. *A karodban vagyok. Csókolj meg, kérlek.* Lehunyja szemét, mély lélegzetet vesz, és picit megrázza fejét, mintha ki nem mondott kérésemre válaszolna. Amikor ismét rám néz, újra céltudatos; acélos eltökéltség sugárzik a szeméből.

- Anastasia, jobban teszed, ha távol tartod magad tőlem. Nem én vagyok a neked való férfi - suttogja. *Tessék? Hát ez mi? Ezt nyilván nekem kell megítélnem. Ránéba szalad a homlokom, belekábulok a visszautasításba.*

- Lélegezz, Anastasia, lélegezz. Felállítalak és elengedlek - mondja nyugodtan, és gyengéden eltol magától.

Adrenalin áradt szét a testemben, nyilván attól, hogy a kerékpáros majdnem elütött, vagy talán Christian szédítő közelségétől. Kimerült vagyok és gyenge, miután lecsengett a löket. NEM! - visítja bennem egy hang, amikor elhúzódik. A keze a vállamon, kartávolságban tart, óvatosan lesi a reakcióimat. Én pedig csak arra tudok gondolni, hogy azt akartam, csókoljon meg, elég nyilvánvalóan akartam, és ő nem tette meg. *Nem kíván.* Tényleg nem kíván. Jól elszúrtam ezt a reggeli kávézást.

Ezt bekaptam. Mély lélegzetet veszek, és végre megtalálom a hangom.

- Köszönöm - morgom megalázottan. Hogyan érhettem ennyire félre a helyzetet? Nem maradhatok a közelében.

- Mit? - A homlokát ráncolja. Nem veszi le rólam a kezét.

- Hogy megmentettél - suttogom.

- Az az idióta rossz irányból jött. Még jó, hogy itt voltam. Belegondolni is rémes, mi történhetett volna veled. Akarsz bejönni a hotelbe, leülni egy kicsit? - Elenged. Hülyének érzem magam.

A fejemet rázom, hogy kitisztítsam. Menni akarok már. Minden ködös, ki nem mondott reményem elporhadt. Nem kíván. *Hogy is gondoltam?* - korholom magam. *Ugyan mit akarna tőled Christian Grey,* gúnyolódik velem a tudatalattim. Átkarolom magam, az út felé fordulok, és megkönnyebbülten látom, hogy megjelent a zöld emberke. Gyorsan átmegegyek, és érzem, hogy Grey mögöttem jön. A hotel előtt megfordulok, de nem vagyok képes a szemébe nézni.

- Köszönöm a teát, meg hogy modellt álltál - motyogom.

- Anastasia... én... - Elhallgat, gyötrelmem érződik a hangjából, amire felfigyelek. Nem akarok, mégis ránézek. Szürke szeme zordonan néz vissza. A hajába túr. Valami bántja, ideges, az arca mogorva, az eddigi önuralma elpárolgott.

- Mi baj, Christian? - s bosszúsán csattanok fel, amikor azt mondja, semmi. Menni akarok. Menekülnöm kell, hogy megsebzett büszkeségemet ápolhassam.

- Sok szerencsét a vizsgáidhoz - mormolja.

Tessék? Akkor miért néz olyan vigasztalanul? Ez a nagy búcsú? Sok szerencsét kíván a vizsgákhoz?

- Kösz. - Nem tudom leplezni a gúnyt a hangomban. - Viszlát, Mr. Grey. - Sarkon fordulok, magam is meglepődöm, hogy nem esek hasra, és anélkül hogy hátranéznék, elsietek a mélygarázs felé.

Amint a garázs sötét hűvösébe érek, a falnak dőlök a tompán fluoreszkáló fényben, és arcomat a kezembe temetem. Hogy is gondolhattam! Könnyek tolnak a szemembe. Miért sírok? A földre rogyok, és dühös vagyok magamra, amiért ilyen eszetlenül reagálok. Felhúzom a térdem, úgy kucorgok. Olyan kicsire akarom összehúzni magam, amilyenre csak tudom. Talán ez az ésszerűtlen fájdalom is egyre kisebb és kisebb lesz. A térdemre támasztom a homlokomat, és szabad folyást engedek a könnyeimnek. Olyasmilyen elvesztése miatt sírok, ami sosem volt az enyém. Milyen nevetséges! Gyászolni valamit, ami soha nem is volt - az istenverte reményeimet, az istenverte álmaimat és megkeseredett várakozásaimat.

Soha nem én voltam az, akit elutasítottak. Oké... mindig én voltam, akit a kosár- vagy röplabdacsapatba utolsóként válogattak be, de ezt megértettem. Az, hogy fussak, és közben valami mást csináljak, mondjuk, labdát dobjak vagy pattogtassak, nem ment. A sportpályán komoly kockázati tényező vagyok.

Azonban a romantikus kapcsolatokban sem jutottam el a célig. Egy életnyi bizonytalanság az, ami nem hagyta. Túl sápadt vagyok, túl sovány, túl suta, koordinálatlan. A hibáim listája végtelen. Ezért mindig én voltam az, aki elutasította az esetleges csodálókat. Ott volt az a srác a kémiaórán, aki kedvelt, de idáig senki iránt nem támadt fel az érdeklődésem. Kivéve Christian Istenverte Greyt. Talán kedvesebbnek kéne lennem az olyan srácokkal, mint Paul Clayton vagy José Rodriguez, bár biztos vagyok benne, hogy egyikük sem sír miattam valami sötét helyen. Talán csak jól ki kéne zokognom magam.

Elég! Azonnal hagyd abba! A tudatalattim képletesen szólva már visít, karját összefonva, egyik lábára helyezve a súlyt, a másikkal idegesen toporzékol. *Szállj be a kocsiba, menj haza, tanulj. Felejtsd el a pasast... De azonnal!* És elég az önsajnálattól.

Mély lélegzetet veszek, és felállok. Szedd össze magad, Steele. Kate kocsijához megyek, közben letörlöm a könnyeimet. Többet nem is gondolok rá. Besorolom a történeteket a tapasztalataim közé, és a vizsgáimra koncentrálok.

Amikor hazaérek, Kate-et az étkezőasztalnál találom a laptopja előtt. Lehervad arcáról a mosoly, amint meglát.

- Ana, mi baj?

Jaj, ne... nem kérem a Katherine Kavanagh-féle inkvizíciót. Amolyan „most szállj le rólam, Kavanagh” módon reagálok, de mintha csak egy süketnéma vakkal volna dolgom.

- Te sírtál. - Kivételes tehetsége van ahhoz, hogy időnként kimondja azt, ami átkozottul nyilvánvaló. - Mit tett veled az a csirkefogó? - hördül fel, és az arca... nos, az arca ijesztő.

- Semmit nem tett. - Pont ez a probléma. A gondolat savanykás mosolyt csal az arcomra.

- Akkor miért sírtál? Soha nem sírsz. - Ellágyul a hangja. Feláll, zöld szeméből süt az aggodalom. Magához húz és megölel. Mondanom kell valamit, csak hogy elengedjen.

- Majdnem elütött egy biciklista. - Ez a legjobb, ami most tőlem telik, de ez is elvonja Kate figyelmét... róla.

- Uramisten, Ana... jól vagy? Megsérültél? - Kartávolságban eltol magától, és végignéz.

- Nem. Christian megmentett - suttogom. - De nagyon megrázott a dolog.

- Nem vagyok meglepve. Milyen volt a kávézás? Tudom, hogy utálad a kávé.

- Teát ittam. Jó volt, nem történt semmi különös. Nem tudom, miért hívott el.

- Mert jó vagy nála, Ana. - Leengedi a karját.

- Már nem. Többé nem látom. - Sikerül közönyösen mondani.

- Ó?

A fenébe. Feltámadt a kíváncsisága. Bemegyek a konyhába, hogy ne lássa az arcomat.

- Aha... nem egy osztályban játszunk, Kate. - Olyan szárazon közlöm, amennyire csak telik tőlem.

- Ezt hogy érted?

- Ó, Kate, hiszen nyilvánvaló. - Megperdülök, szembenézek vele. A konyhaajtóban áll.

- Nekem nem - mondja. - Oké, több pénze van, mint neked, de hát több pénze van, mint a legtöbb embernek Amerikában.

- Kate, ő... - Vállat vonok.

- Ana! Az ég szerelmére! Hányszor mondjam még, hogy igazi csinibaba vagy - szakít félbe. Jaj, ne már! Megint kezdi.

- Kate, kérlek, tanulnom kell.

Elfintorodik.

- Nem akard megnézni a cikket? Befejeztem, és José csinált néhány remek képet.

Szükségem van még vizuális emlékeztetőre a szépséges Christian „nemkívánlak” Greyről?

- Persze. - Mosolyt varázsolok az arcomra, és odamegyek a laptopozhoz. És ott van, fekete-fehérben mered rám, és hiányzik.

Úgy teszek, mintha a cikket olvasnám, de mindvégig nyugodt tekintetét vizslatom, valami kulcsban reménykedem, ami elárulja, miért nem lehet ő a nekem való férfi - ezek az ő szavai. És hirtelen vakítóan nyilvánvaló a dolog. Túlságosan jóképű. Különböző féltékenyen vagyunk, különböző világokban. Látom magam Ikaruszként, aki túlságosan közel repült a naphoz, és összeégett, lezuhant. Így már érthetőek a szavai. Nem ő a nekem való férfi. Így értette, és így könnyebb is elfogadni az elutasítást... majdnem. Ezzel együtt tudok élni. Megértem.

- Nagyon jó, Kate - nyögöm ki. - Megyek tanulni. - Többé nem gondolok rá, fogadkozom, és belemélyedek a jegyzeteimbe.

Csak miután már ágyban vagyok és aludni próbálok, akkor hagyom a gondolataimat visszakalandozni ehhez a különös délelőthöz. Újra meg újra visszatérek a „nem az én világom, hogy barátnőm legyen” szöveghez, és haragszom magamra, amiért korábban nem csaptam le erre az információra, még azelőtt, hogy a karjában tartott, és szó nélkül, de lényem minden kis rostjával könyörögtem neki, hogy csókoljon meg. Már akkor megmondta. Nem akar a barátnőjének. Az oldalamra fordulok, és eltűnődöm azon, hogy talán cölibátusban él. Lehunyom a szemem, és süllyedek. Talán magát védi. *Hát, nem tőled.* Álmos tudatalattim még egyet belém rúg, mielőtt kiélné magát az álmaimban.

Éjszaka sűrű szempárról, tejbe rajzolt levélmintákról álmodom, és sötét helyeken futok át, ahol csak a talajból árad némi kísérteties fény. Nem tudom, hogy valami felé futok, vagy valami elől, ez nem világos.

Leteszem a tollat. Kész. A záróvizsgának vége. Úgy vigyorgok, mint egy tök. Egy hete valószínűleg most mosolygok először. Péntek van, és ma este ünnepelni fogunk, igazán ünnepelni. Talán még be is rúgok. Még soha nem voltam részeg. Átnézek Kate-re, látom, hogy ő még vadul ír. Öt perce van. Hát eljutottunk ide is, egyetemi pályám végére. Soha többé nem kell ideges diákok csoportjában szoronganom. Gondolatban kecses cigánykerekeket hányok, s nagyon jól tudom, hogy csak gondolatban vagyok képes rá. Kate abbahagyja az írást, leteszi a tollat. Rám néz, és vigyorg.

Az ő Mercedesével megyünk vissza a lakásunkba, nem beszélünk a dolgozatunkról. Kate-et jobban izgatja, mit vegyen fel este,

amikor a bárba megyünk. Én a táskámba túrok a kulcsokért.

- Ana, csomagot kaptál. - Kate megáll a lépcsőn a bejárat előtt, és egy barna csomagot tart a kezében. Hát ez fura. Egy ideje semmit nem rendeltem az Amazontól. Kate átadja a csomagot, és elveszi tőlem a kulcsot. A csomag Miss Anastasia Steele-nek van címezve. Nincs rajta a feladó. Talán anya vagy Ray küldte.

- Nyilván a szüleimtől.

- Bontsd ki! - Kate izgatottan rohan be a konyhába a túl-vagyunk-a-vizsgákon-pezsögőért.

Kibontom. Egy félbőr doboz van benne, abban három látszólag egyforma, régi, szövetszövéses könyv, mindhárom remek állapotban. Mellettük fehér kísérvőkártya. Az egyik oldalán fekete tintával, olvasható kézírással ez áll:

Miért nem mondtad, hogy a férfiak veszedelmesek? Miért nem figyelmeztettél?

Az úrinők tudnak védekezni, mert regényeket olvasnak, és azokból megismerik az ilyen trükköket...[2]

Felismerem a Thomas Hardy-idézetet az *Egy tiszta nő*ből. Megdöbent az egybeesés. Nem is olyan rég, a záróvizsgán, három órán át írtam Hardy regényeiről. Vagy talán nem is egybeesés... talán szándékos. Közelebről megnézem a könyveket. Az *Egy tiszta nő* három kötetben. Felütöm az egyiket. Régies betűkkel ez áll az első oldalon:

London: James R. Osgood, McIlvaine and Co., 1891.

Szent szar, egy első kiadás! Egy vagyont érhet! Azonnal tudom, ki küldte. Kate a vállam fölött kukucskál. Fölveszi a kártyát.

- Első kiadás - suttogom.

- Nem! - Kate szeme hitetlenkedve elkerekedik. - Grey?

Bólintok.

- Más nem lehet.

- Mit jelentsen ez a kártya?

- Fogalmam sincs. Azt hiszem, figyelmeztetés... őszintén igyekszik elijeszteni magától. De sejtelmem sincs, miért. Nem mintha dörömbölnék az ajtaján. - Eltűnődöm.

- Tudom, hogy nem akarsz róla beszélni, Ana, de komolyan rád kattant. Figyelmeztetés ide vagy oda.

Az elmúlt hét során nem hagytam, hogy Christian Greyjel foglalkozzam. Oké, szürke szeme még mindig üldöz álmomban, és tudom, hogy egy örökkévalóság lesz, mire megszabadulok az érzéstől, milyen volt a karjában, és kiűzöm az orromból azt a csodálatos illatot. Miért küldte ezt? Azt mondta, nem vagyok hozzá való.

- Láttam első kiadást New Yorkban, tizennégyezer dollárért árulták. De a tied sokkal jobb állapotban van. Még többbe kerülhetett. - Kate a jó barátjával, a guglival konzultál.

- Ez az idézet... Tess szemrehányást tesz az anyjának, miután Alec d'Urberville gonosz módon kedvét tölti vele.

- Tudom - tűnődik Kate. - Mit akar ezzel mondani?

- Nem tudom, és nem is érdekel. Nem fogadhatom el. Visszaküldöm egy ugyanilyen zavaros idézettel, a könyv egy kevésbé ismert részéből.

- Onnan, ahol Angel Clare azt mondja, kopj le? - kérdezi Kate komoly képpel.

- Igen, onnan - kuncogok. Szeretem Kate-et, hűséges és támogató. Visszacsomagolom a könyveket, és az étkezőasztalon hagyom a csomagot. Kate a kezembe nyom egy pohár pezsgőt.

- Arra, hogy túl vagyunk a vizsgán és az új életünkre Seattle-ben. - Elvigyorodik.

- Arra, hogy túl vagyunk a vizsgán és az új életünkre Seattle-ben, és arra, hogy kitűnőek legyenek az eredményeink. - Koccintunk, és iszunk.

A bár hangos és nyüzsgő, teli diploma előtt álló, berúgni vágyó fiatalokkal. José csatlakozik hozzánk. Ő csak jövőre végez, de neki is bulizós kedve van, és hoz a társaságnak egy kancsó Margaritát, hogy jobban átérezzük újdonsült szabadságunk szellemét. Az ötödik pohárnál kezdem sejteni, hogy a Margarita nem volt jó ötlet a pezsgő után.

- Na és most mihez kezdesz, Ana? - harsogja túl a zajt José.-

- Kate meg én Seattle-be költözünk. Kate kapott a szüleitől egy öröklakást.

- *Dios mío*, egyesek hogyan élnek! De a megnyitómra visszajöttök, ugye?

- Persze, José. Ki nem hagynám. - Rámosolygok, ő pedig átkarolja a derekamat, és közelebb húz magához.

- Nekem nagyon fontos, hogy ott legyél, Ana - súgja a fülemben. - Még egy Margarita?

- José Luis Rodriguez, te le akarsz itatni? Mert azt hiszem, sikerül - kuncogok. - Inkább egy sört kérek. Hozok is.

- Igyál, Ana - harsogja Kate.

Kate erős, akár egy bivaly. Egyik diáktársunkat, Levit karolja át, általában ő a fotósa a diákújságnál. Levinek már elege van abból, hogy a részegeket fotózza. Csak Kate-et látja. Kate szűk topot, feszes farmert, magas sarkú cipőt visel, a haja feltornyozva, az arcát lágy fürtök keretezik. Vagyis a szokásos érzéki lényét hozza. Én inkább amolyan Converse és póló típusú lány vagyok, de most a legelőnyösebb farmeromat vettem föl. Kibontakozom José karjából, és felállok.

Húha. Zúg a fejem.

El kell kapnom a széktámlát. Nem volt jó ötlet tequila alapú koktélt inni.

Elindulok a bár felé, és úgy döntök, ha már felálltam, meglátogatom a mosdót. *Jó gondolat, Ana. Áttántorgok a tömegben. Persze sor áll, de a folyosón legalább csönd van és hűvös. Előveszem a mobilomat, hogy elúzzem a várakozás unalmát. Hmm... kit is hívtam utoljára?* Josét? Előtte egy szám, ami nem ismerős. Ja igen. Grey száma. Azt hiszem, ez az ő száma. Kuncogok. Fogalmam sincs, mennyi az idő; talán felébresztem. Talán elmondja, miért küldte azokat a könyveket, és mit jelent a rejtélyes üzenet. Ha azt akarja, hogy tartsam távol magam tőle, miért nem hagy békén? Elfojtok egy részeg vigyort, és lenyomom a hívás gombot. A második csöngetésre fölveszi.

- Anastasia? - Csodálkozok, hogy én vagyok. Hát, hogy őszinte legyek, én is csodálkozom, hogy hívom. Aztán kába agyam is felfogja... honnan tudja, hogy én vagyok az?

- Miért küldted azokat a könyveket? - hadarom részegen.

- Anastasia, jól vagy? Fura a hangod. - Az övé csupa aggodalom.

- Nem én vagyok furá, te vagy a furá. - Tessék, most aztán megmondtam neki, az alkohol bátorrá tett.

- Ittál, Anastasia?

- Mi közöd hozzá?

- Csak... kíváncsi vagyok. Hol vagy?

- Egy bárban.

- Melyik bárban? - Bosszúsna hangzik.

- Egy portlandi bárban.

- Hogy jutsz haza?

- Majd megoldom. - Ez a beszélgetés nem úgy alakul, ahogyan terveztem.

- Melyik bárban vagy?

- Miért küldted a könyvet, Christian?

- Anastasia, hol vagy? Azonnal mondd meg! - Parancsoló a hangja, már megint a szokásos irányításmánia. Lelki szememmel régi vágású filmrendezőnek látom, térdnadrágban, egyik kezében ódivatú megafon, a másikban lovaglópálca. Hangosan felnevetek.

- Olyan... despotikus vagy. - Kuncogok.

- Ana, segíts nekem, a kurva életbe, hol vagy?

Christian Grey káromkodik nekem. Ismét kuncogok.

- Portlandben... jó messze Seattle-től.

- Portlandben hol?

- Jó éjt, Christian.

- Ana!

Letettem. Bár a könyvről nem beszélt. A küldetés nem járt teljes sikerrel. Tényleg nagyon részeg vagyok - a fejem kellemetlenül billeg, ahogy előrébb csoszogok a sorban. Persze, hisz eleve az volt a cél, hogy berúgjak. Hát, sikerült. Bár - *azt hiszem, nem olyan élmény, amit meg akarok ismételni.* A sor előrébb haladt, én következem. Bambán meredek a vécéajtón virító poszterre, amely a biztonságos szexet hirdeti. Szent szar, az előbb tényleg felhívtam Christian Greyt? Megszólal a telefonom, összerezzenek. Felkiáltok meglepetésemben.

- Szia - mekegem jámboran a telefonba. Erre nem gondoltam.

- Érted megyek - közli, és lerakja. Csakis Christian Grey képes rá, hogy egyszerre legyen nyugodt és fenyegető.

Szent szar. Felhúszom a farmerom. Zakatol a szívem. Értem jön? Jaj, ne már. Rosszul leszek... nem... jól vagyok. Csak nyugalom. Csak szórakozik velem. Nem árultam el neki, hol vagyok. Nem tud megtalálni. Különben is órákba telik, mire ideér Seattle-ből, addigra rég elmegyünk. Kezet mosok, és megnézem az arcomat a tükörben. Vörös vagyok, kissé fókuszálatlan. *Tequila... hmm.*

Mintha egy örökkévalóságig várnék a pultnál egy korsó sörré, aztán végül visszatérek az asztalhoz.

- Sokáig elváltál - korhol Kate. - Merre jártál?

- Sor volt a mosdónál.

José és Levi a helyi baseballcsapatról vitatkozik. José elhallgat, hogy sört töltsön a társaságnak, én pedig nagyot húzok belőle.

- Kate, azt hiszem, jobb, ha kimegyek kicsit a levegőre.

- Ana, nagyon nem bírod a piát.

- Öt perc, és jövök.

Ismét átfurakodom a tömegen. Kezd rám törni a hányinger, a fejem kóvályog, és kissé bizonytalanul állok a lábamon. A szokásosnál is bizonytalanabban.

Kint a parkolóban beszívom a hűvös, esti levegőt. Most fogom csak fel, mennyire részeg vagyok. A látásomra is kihat, és tényleg kettőt látok mindenből, mint a *Tom és Jerry* rajzfilm újrajátszásánál. Úgy érzem, rosszul leszek. Miért hagytam magam belerángatni?

- Ana. Jól vagy? - csatlakozik hozzám José.

- Azt hiszem, túl sokat ittam - mosolygok bágyadtan.

- Én is - morogja, és sötét szemét rám szegezi. - Segítsek? - Közelebb lép, átkarol.

- Jól vagyok, José. - Bágyadtan próbálom eltolni magamtól.

- Ana, kérlek - suttogja, és magához von.

- José, mit művelsz?

- Tudod, hogy bírlak, Ana. Kérlek! - Egyik keze a derekamra öleli, a másikkal felemeli az államot. *Szent szar... ez meg akar csókolni.*

- Nem, José, hagyd abba... nem! - Eltolom, de kemény izomfalba ütközöm, nem tudom megmozdítani. Már a hajamat markolja, és úgy tartja a fejemet.

- Kérlek, Ana, *cariño* - suttogja az ajkamba. Puha a lélegzete és túl édes az illata - Margarita és sör. Gyengéd csókokkal halad az államtól a szám széléig. Pánikot érzek, részeg vagyok, és nem tudok uralkodni magamon. Fojtogat az egész.

- José, ne - könyörgök. *Nem akarom ezt.* - A barátom vagy, és azt hiszem, kidobom a taccsot.

- Azt hiszem, a hölgy nemet mondott - szólal meg egy nyugodt hang a sötétben. Szent szar! Christian Grey az. Itt van! Hogy lehet? José elereszt.

- Grey - nyögöm ki. Idegesen nézek fel rá. Christian haragosan mered Joséra. A fenébe! A gyomrom ráng, én pedig előrehajolok, a testem nem tudja tovább elviselni az alkoholt. Látványosan okádok.

- Ó... *Dios, mío*, Ana! - José undorodva ugrik hátra. Grey elkapja a hajamat, menekíti a tűzvonalból. Gyengéden a parkoló szélénél levő virágágyáshoz vezet. Mély hálával nyugtázom, hogy viszonylag sötét van.

- Ha még ki kell adnod, itt csináld. Tartalak. - Egyik karjával a vállamnál tart, a másikkal hátrahúzza a hajamat, hogy ne lógjon az arcomba. Nehézkesen próbálom eltolni magamtól, de ismét hányok, majd megint. Ó, a francba, meddig még? Már üres a gyomrom, és semmi nem jön ki belőle, de a testem még mindig iszonyúan rázkódik. Megfogadom, hogy soha többé nem iszom. Ez az egész elmondhatatlanul rémes. Végre abbahagyom.

A virágágyás kőfalán támaszkodom, de alig bírom megtartani magam. A hányás nagyon kimerítő. Grey elveszi rólam a kezét, és odaad egy zsebkendőt. Csakis neki lehet monogramos, frissen mosott, vasalt zsebkendője. CTG. Nem tudtam, hogy ilyen még kapható. Halványan átfut az agyamon, hogy vajon álljak-e föl ahhoz, hogy megtöröljem a számot. Rá sem tudok nézni. Elönt a szégyen, undorodom magamtól. Bárcsak elnyelnének a virágágyás azáleái, bárcsak máshol lennék!

José még mindig a bár bejáratánál ácsorog, és minket néz. Felnyögök, és a kezembe temetem az arcomat. Ez egyértelműen életem legrosszabb pillanata. A fejem még mindig kóvályog, próbálok valami ennél is rosszabbra visszaemlékezni, de csak az jut eszembe, ahogyan Christian visszautasított. Óvatosan felkukucskálok. Grey lenéz rám, arca összeszedett, nem árul el semmit. Megfordulok, és Joséra nézek, aki láthatóan szégyenkezik, és akárcsak engem, őt is lenyűgözi Grey. Haragos pillantást vetek rá. Lesz néhány szavam az én úgynevezett barátomhoz, amit nem szívesen ismételnék meg Christian Grey elnök-vezérigazgató előtt. *Ana, kit akarsz lóvá tenni? Most látta, ahogy kidobta a taccsot. Nem titkolhatod, hogy nem tudsz hölgyként viselkedni.*

- Én... bent leszek. - morogja José, de ügyet sem vetünk rá. José visszahunyog az épületbe, én egyedül maradok Greyjel. Basszus-basszus. Mit mondhatnék neki? Mentegétozzem a telefonhívás miatt?

- Bocsánat - motyogom. A zsebkendőt bámulom, amelyet vadul gyűrögetek. *Olyan puha.*

- Miért kérsz bocsánatot, Anastasia? Mindenki járt már így, talán nem ilyen színpadiasan, mint te - feleli szárazon. - A lényeg, hogy ismerjük a határainkat, Anastasia. Úgy értem, én mindig feszegetem a saját határait, de ez tényleg túlment a célon. Gyakran viselkedsz így?

A fejem lüktet a túl sok alkoholtól és a büszkeségtől. A fenébe is, mi köze hozzá? Én nem hívtam ide. Olyan, mint egy középkorú férfi, aki éppen egy rossz gyereket korhol. Valami azt súgja, hogy azt feleljem, ha minden este be akarok rúgni, akkor az az én döntésem, és semmi köze hozzá. De nem vagyok ehhez elég bátor. Főleg most, hogy rókáztam előtte. Miért áll még itt?

- Nem - mondom bűnbánón. - Még soha nem voltam részeg, és jelenleg nem is vágyom rá, hogy még egyszer az legyek.

Egyszerűen nem értem, mit keres itt. Kezd elhagyni az erőm. Grey látja, hogy szédelve, és elkap, mielőtt összeesnék. A karjában tart, úgy ölel magához, akár egy gyereket.

- Gyere, hazaviszlek - mondja.

- Szólnom kell Kate-nek. - *Megint a karjában vagyok.*

- A fivérem szól neki.

- Tessék?
- A fivérem, Elliot Miss Kavanagh-val beszélget.
- Ó? - Nem értem.
- Velem volt, amikor hívtál.
- Seattle-ben? - Most már teljesen összezavarodtam.
- Nem. A Heathmanben vagyok.

Még mindig? Miért?

- Hogy találtál meg?
- Lenyomoztam a mobilodat, Anastasia.

Hát persze. Hogy lehetséges? Törvényes ez? *Zaklató*, suttogja a tudatalattim az agyamban lebegő tequilafelhőn keresztül, de mivel róla van szó, nem is bánom.

- Van dzsekid vagy táskád?

- I...igen. Mindkettő. Christian, kérlek, muszáj szólnom Kate-nek. Aggódna miattam. - A szája kemény vonallá préselődik, és nagyot sóhajt.

- Ha muszáj.

Visszavezet a bárba. Még mindig gyenge vagyok, még mindig részeg, zavart, kimerült, röstellem magam. Ugyanakkor valami különös módon pimaszul lelkes. Grey a kezemet markolja - zavaros érzelmek kelnek életre bennem. Legalább egy hétre lesz szükségem, hogy feldolgozzam őket.

Zaj van és tömeg. Rákezdett a zene, a táncparketten tolonganak. Kate nincs az asztalunknál, José eltűnt. Levi egyedül van, elvesztettnek, reményvesztettnek tűnik.

- Hol van Kate? - harsogom túl a zajt. A fejem a dübörgő basszus ütemére lüktet.

- Táncol - harsogja vissza Levi, és látom, hogy pipa. Gyanakodva néz Christianra. Felcibálok magamra a dzsekit, átvetem a fejemen a kis oldaltáska pántját, hogy a táska a csípőmet verdesi. Készen állok az indulásra, amint beszéltem Kate-tel.

- Megérintem Christian karját, ágaskodva kiabálok a fülébe.

- A táncparketten van. - Beszívom tiszta, friss illatát. Mindazok a tiltott, ismeretlen érzések, amelyeket eddig tagadni próbáltam, most felszínre buknak, és valóságos ámokfutást rendeznek kiszipolyozott testemben. Elpirulok, és valahol mélyen, nagyon mélyen lenn az izmaim élvezetesen megfeszülnek.

Égnek emeli a szemét, de újra kézen fog, és a pulthoz vezet. Azonnal kiszolgálják, Mr. Irányításmániás Greyt nem várakoztatják meg. Minden ilyen könnyen megy neki? Nem hallom, mit rendel. Egy nagy pohár jeges vizet nyom a kezembe.

- Idd meg - utasít harsogva.

A fények a zenére vibrálnak, különös színű csíkokat és árnyékokat vetve a bárba és a vendégekre. Christian felváltva zöld, kék, fehér és ördögien vörös. Feszülten figyel. Bizonytalanul kortyolok.

- Mind - kiabálja.

Olyan erőszakos! Kócos hajába túr, bosszúsnak, haragosnak látom. Mi baja? Eltekintve attól, hogy egy butus, részeg kislány felhívja az éjszaka közepén, és ő azt hiszi, meg kell mentenie. És mint kiderül, csakugyan meg kell menteni a túlságosan is szerelmes barátjától. Aztán látni, mint öklendezik a lába elé. *Ó, Ana... elfelejtetted ezt valaha is? A tudatalattim félhold szemüvege fölött mérgesen néz rám, és cicceg. Egy kicsit imbolygok, Grey a vállamra teszi a kezét. Szót fogadok, és az utolsó cseppig megiszom. Megint hányingerem van. Grey kiveszi a poharat a kezemből, a pultra teszi. A ködön át is látom, hogy laza, fehér vászoninget visel, farmert, fekete Converse cipőt és sötét, hajszálcsíkos zakót. Az ingét felül nem gombolta be, és kilátszik a mellszőrzete. Bármilyen kába vagyok is, remekül néz ki.*

Megint megfogja a kezem. Szent szar, a táncparketre vezet. Nem akarok táncolni. Érezheti a vonakodásomat, és a színes fényben látom gunyoros mosolyát. Ránt egyet, ismét a karjában vagyok, és mozogni kezd, magával ragad. Öregem, ő aztán tud táncolni, és el sem hiszem, hogy lépésről lépésre követem. Talán azért tudom tartani vele a tempót, mert részeg vagyok. Szorosan ölel, a testem az övéhez ér... ha nem szorítana ennyire, összerogynék. Az agyamba villan anyám gyakran idézett figyelmeztetése. *Nem bízz olyan férfiban, aki tud táncolni.*

Átvezet a táncolók tömegén a parkett másik oldalára, és már Kate meg Elliot, Christian testvére mellett vagyunk. A zene hangosan, erőszakosan dübörög a fejemben és a fejemen kívül is. Ó, nem! Kate ráhajt Elliotra! Kitáncolja a lelkét is, amit csak akkor tesz, ha tetszik neki valaki. Nagyon tetszik valaki. Úgy tűnik, holnap hármasan fogunk reggelizni. *Kate!*

Christian odahajol, és belekiabál valamit Elliot fülébe. Nem hallom, mit mond. Elliot magas, széles vállú, göndör, szőke hajú, veszélyesen csillogó szemű. A lüktető, villogó fényektől nem tudom megállapítani a színét. Elliot elvigyorodik, és karjába vonja Kate-et, amit ő boldogan fogad... *Kate!* Még így, részegen is megdöbbenek. Csak most ismerte meg! Bólogat arra, amit Elliot mond neki, rám vigyorog, és integet. Christian villámgyorsan leterel a táncparketről.

Nem volt módom beszélni vele. Rendben van? Jól látom, merre tartanak a dolgok. *Ilyenkor ki kell oktatnom a biztonságos szexről.* Agyamba villan, hogy talán ő is olvasta a mosdó ajtaján levő posztert. Gondolatok cikáznak kábult agyamban. Nagyon meleg van

itt, nagy a zaj, rengeteg fény, rengeteg szín! Kóvályog a fejem, jaj, nem... és a padló villámgyorsan közeledik az arcomhoz. Mielőtt elájulok Christian Grey karjában, még hallom precíz összefoglalóját.

- A kurva életbe!

[\[2\]](#) Szabó Lőrinc fordítása.

Ötödik fejezet

Csönd van. Tompa fény. Kényelmes melegben fekszem egy ágyban. Hmm... kinyitom a szemem, és egy pillanatig derűs nyugalomban élvezem a különös, ismeretlen környezetet. Sejtelmem sincs, hol vagyok. Mögöttem az ágytámla tömör napot formál. Valahonnan ismerős. A szoba tágas, levegős, csupa barna, arany és bézs. Már láttam valahol. De hol? Kába agyam az utóbbi idők vizuális emlékeivel kínlódik. Szent szar. A Heathman Hotelben vagyok... egy lakosztályban. Álltam már egy ehhez hasonló szobában Kate-tel. De ez mintha nagyobb lenne. A francba, Christian Grey lakosztályában vagyok. De hogy kerültem ide?

Lassan, kínzón bukkannak elő az elmúlt éjszaka töredezett emlékei. Az ivás - *jaj, ne!* - a telefon hívás - *jaj, ne!* - a hányás - *jaj, ne!* José, aztán Christian. Na ne! Összekucorodom. Nem emlékszem, hogy jutottam ide. Póló van rajtam, melltartó és bugyi. Nincs rajtam zokni, nincs rajtam a farmer. *Szent szar.*

Az éjjeliszekrényre pillantok. Egy pohár narancsdzsúsz van rajta és két tableta. Advil. Amilyen irányításmániás, mindenre gondol. Felülök, beveszem a tablettákat. Igazából nem is érzem olyan rosszul magam, sőt jobban, mint amit megérdemlek. A narancslé isteni. Öltja a szomjamat, és felfrissít.

Kopogtatnak. A szívem a torkomba ugrik, és nem találom a hangomat. Grey kinyitja az ajtót, és bevonul.

Azt a...! Ez edzeni volt. Szürke melegítőalsót visel, ami remekül áll rajta, és szürke, ujjatlan pólót, ami sötét az izzadságtól, akárcsak a haja. *Christian Grey izzadsága: a puszta gondolat fura dolgokat művel velem.* Mély lélegzetet veszek, és lehunyom a szemem. Mintha újra két éves lennék: ha lehunyom a szemem, nem is vagyok itt.

- Jó reggelt, Anastasia. Hogy érzed magad?

- Jobban, mint amit megérdemlek - motyogom.

Felkukucskaólok rá. Nagy bevásárlószatyrot tesz a székre, majd megmarkolja a nyakában lógó törülközőt. Lenéz rám, szürke szeme sötét, és szokás szerint fogalmam sincs, mit gondol. Nagyon jól palástolja a gondolatait és az érzéseit.

- Hogy kerültem ide? - Halk, bűnbánó a hangom.

Grey leül az ágy szélére. Elég közel van hozzám, hogy megérintsem, érezzem az illatát. Ó, istenem... izzadság- és tusfürdő- és Christian-illat. Szédítő koktél - sokkal jobb, mint a Margarita, ezt már tapasztalatból mondhatom.

- Miután elájultál, nem akartam kockáztatni a kocsim bőrkárpitját, hogy a lakásodig viszlek. Ezért inkább ide hoztalak - közli egykedvűen.

- Te fektettél le?

- Igen. - Mozdulatlan az arca.

- Megint kidobtam a taccsot? - Halkabb a hangom.

- Nem.

- Te vetkőztettél le? - suttogom.

- Igen. - A szemöldöke megrándul, én pedig vadul pirulok.-

- De mi nem... - suttogom. A szám kiszárad, szégyellem magam, szörnyülködök, be sem tudom fejezni a kérdést. A kezemre nézek.

- Anastasia, kómában voltál. Nem vagyok nekrofil. Jobb szeretem, ha a nők éreznek és reagálnak - mondja szárazon.

- Ne haragudj.

Savanyú mosolyra húzódik a szája.

- Igen figyelemre méltó este volt. Nem olyan, amit egykönnyen elfelejtenék.

Én sem - ó, ez a piszok nevet rajtam. Nem én kértem, hogy jöjjön értem, és vigyen el. Valamitől úgy érzem magam, mint egy gonosz kópé.

- Nem kellett volna kinyomoznod a számom valami James Bond-os cuccal - csattanok föl. Csodálkozva bámul rám, és ha jól látom, kicsit megbántottan.

- Először is, a mobiltelefonok követésének technológiát bárki megtalálja az interneten. Másodsor, a cégem nem gyárt és nem fejleszt semmilyen megfigyelő berendezést. Harmadsor, ha nem jövök érted, valószínűleg a fényképész ágyában ébredsz, és annak alapján, amit láttam, nem lelkesített a gondolat, hogy az öröme tegyél - mondja jegesen.

Öröme tegyél! Felnézek rá. Haragosan néz le rám, a szeme villog. Az ajkamba harapok, de így sem tudom elfojtani a kuncogást.

- Melyik középkori krónikából szalajtottak? Úgy beszélsz, mint egy udvari lovag.

Láthatóan változik a kedve. Meglágyl a tekintete, melegség önti el az arcát, és halvány mosoly körvonalazódik az ajka körül.

- Nem hiszem, Anastasia. Talán inkább sötét lovag. - Gunyoros a mosolya, a fejét csóválja. - Ettél tegnap este? Vádló a hangja, én a fejemet rázom. Már megint milyen főbenjáró bűnt követtem el? Megfeszül az álla, de az arca kifejezéstelen marad.

- Enned kell. Ezért voltál olyan rosszul. Igazából ez az egyes számú szabály ivásnál. - A hajába túr, és tudom, hogy azért, mert bosszús.

- Sokáig szídsz még?

- Ezt teszem?

- Azt hiszem, igen.

- Szerencséd, hogy csak szídlak.

- Hogy érted ezt?

- Hát, ha az enyém lennél, egy hétig nem tudnál leülni a fenekedre egy ilyen húzás után, mint a tegnapi. Nem ettél, berúgtál, veszélynek tetted ki magad. - Lehunyja a szemét, egy pillanatra rettegés süt az arcáról, és megborzong. Amikor kinyitja a szemét, haragosan néz rám. - Nem is szívesen gondolok bele, mi történhetett volna veled.

Én is mérgesen nézek vissza rá. Ennek meg mi baja? Mi ütött belé? Ha az övé lennék... *Hát nem vagyok.* Bár egy részem szeretné, ha az lennék. A gondolat áthatol a bosszúságon, amit a lekezelő szavak miatt érzek. Elpirulok a tudatalattim kéretlen műsora miatt, ami pedig élénkvrös diadaltáncot jár a gondolatra, hogy Greyé vagyok.

- Nem esett volna bajom. Kate velem volt.

- És a fotós? - csattan rám.

Hmm... az ifjú José. Valamikor beszélnem kell veled.

- José csak kicsit túllőtt a célon - vonok vállat.

- Hát, amikor legközelebb túllő a célon, talán lesz valaki, aki jó modorra tanítja.

- Nagy fegyvelmező vagy - sziszegem.

- Ó, nem is sejtet, mennyire, Anastasia. - Összehúzza a szemét, majd gonoszul elvigyorodik. Lefegyverző. Az egyik pillanatban zavarban vagyok, haragszom rá, a következőben tátott szájjal bámulom ezt a csodás mosolyt. Elvarázsol, hiszen olyan ritkán mosolyog. Szinte el is felejttem, miről beszél.

- Lezuhanyozok. Hacsak nem akarsz te zuhanyozni elsőnek. - Még mindig vigyorogva félrebillenti fejét. A szívverésem felgyorsul, és a nyúltagyam elfeledkezik arról, hogy színapsziszokat tüzeljen, és lélegzésre késztesse. Grey még szélesebben vigyorog, hüvelykujjával végigsimít az arcomon és az alsó ajkamon.

- Lélegezz, Anastasia - suttogja, aztán feláll és hátralép. - Negyed óra múlva itt a reggeli. Nyilván nagyon éhes vagy már. - Bemegy a fürdőszobába, és becsukja az ajtót.

Kieresztem az eddig bennrekedt lélegzetet. Mitől ilyen átkozottul vonzó? Jelenleg arra vágyom a leginkább, hogy utánamenjek a zuhanyba. Még senkivel nem éreztem ezt. A hormonjaim megőrültek. A bőröm bizsereg ott, ahol a hüvelykujja az arcomhoz és az alsó ajkamhoz ért. Fészkelődöm a vágytól... a sajtó, kényelmetlen vágytól. Nem értem ezt a reakciót. *Hmm... Vágy.* Ez bizony vágy. Hát, ilyen az.

Visszafekszem a puha, tollal bélelt párnára. *Ha az enyém lennél.* Istenem, mit tegyek azért, hogy az övé legyek? Ő az első férfi, akitől a vér így száguld a testemben. Közben bosszantó is, nehéz, bonyolult, összezavar. Az egyik pillanatban visszautasít, a másikban tizennégyezer dolláros könyvet küld, majd lenyomoz, akár egy zaklató. Másfelől a hotel lakosztályában töltöttem az éjszakát, és biztonságban érzem magam. Nem érhet baj. Törődik velem annyira, hogy értem jöjjön, és megmentse valami tévesen értelmezett veszélytől. Egyáltalán nem sötét lovag, hanem fehér lovag fényes, csillogó páncélban - klasszikus, romantikus hős -, Sir Gawain vagy Sir Lancelot.

Kimászom az ágyból, és kapkodva keresem a farmeromat. Grey nedvesen, a zuhanytól csillogón bukkan elő a fürdőszobából. Még nem borotválkozott, és csak egy törülköző van a dereka körül. Én pedig - csupasz láb és sutaság. Meglepődik, hogy felkeltem.

- Ha a farmerodat keresed, leküldtem a mosodába. - Sötét a pillantása. - Ráfröccsent a hányadék.

- Ó. - Elvörösödöm megint. Tényleg, miért kell mindig zavarba hoznia?

- Elküldtem Taylort, hogy vegyen egy farmert és cipőt. A zacskóban vannak a széken.

Tiszta ruhák. Micsoda váratlan bónusz.

- Öö... szeretnék lezuhanyozni - mormogom. - Kösz. - Mi mást mondhatnék? Felkapom a táskát, és húzok be a fürdőszobába, el Christian idegtépő meztelenségétől. Michelangelo Dávidja semmi hozzá képest.

Forró, párás a fürdőszoba. Leveszem a ruhámat, és gyorsan beállok a zuhany alá, alig várom a tisztító vízugarat. Végigzúbog rajtam, én pedig az áradatnak fordítom arcomat. Akarom Christian Greyt. Nagyon kívánom. Ez világos. Életemben először ágyba akarok bújni egy férfival. Magamon akarom érezni a kezét és a száját.

Azt mondta, azt szereti, ha egy nő érzékeny. *Akkor nyilván nem cölibátusban él.* De Paullal vagy Joséval ellentétben nem próbálkozott nálam. Nem értem. Mit akar tőlem? A múlt héten nem csókolt meg. Undorodna tőlem? Viszont itt vagyok, ide hozott. Egyszerűen nem értem, miben mesterkedik. Mi jár az eszében? *Az ágyában töltötted az éjszakát, és hozzád sem ért, Ana. Add össze.* Tudatalattim felütötte randa fejét. Nem törődöm vele.

Meleg, megnyugtató a víz. Örökre itt maradnék a zuhany alatt, ebben a fürdőszobában. A tusfürdőért nyúlok, és olyan illata van, mint neki. Csodás illat. Bedörgölöm magam, és róla ábrándozom. Ő dörgöli ezt a mennyei illatú szappant a testembe, a mellemre, a hasamra, a combom közé hosszú ujjával. Megint felgyorsul a szívverésem. Olyan, olyan... jó érzés.

- Itt a reggeli. - Megriaszt a kopogtatása.

- Oo... oké - dadogom. Durván kiszakított erotikus álmodozásomból.

Kilépek a zuhany alól, felkapok két törülközőt. Az egyiket a hajamra tekerem, Carmen Miranda stílusban. Kapkodva megtörülközőm, nem törődve azzal, milyen kellemes a túlérzékeny bőrömet dörzsölni.

Megnézem a szatyrot. Taylor nem csak farmert meg egy vadiúj Converse cipőt vett, hanem halványkék inget, zoknit és alsóneműt is. Istenem. Tiszta melltartó és bugyi - nem igazság ilyen köznapi, gyakorlatias módon leírni őket. Finom, menő, európai fehérnemű. Csupa halványkék csipke és cicoma. Hűha. Lenyűgöz, és kicsit elbátortalanít ez a fehérnemű. Ráadásul tökéletesen illenek rám. Természetesen. Elpirulok a gondolatra, hogy Tüsihajú egy fehérneműboltban vásárol nekem. Vajon mi tartozik még a munkaköri kötelességei közé?

Gyorsan öltözöm. A többi ruha is tökéletesen passzol. Szárazra törlöm a hajamat, és kétségbeesetten igyekszem megregulázni. De természetesen nem hajlandó együttműködni velem. Egyetlen megoldás lenne, lefogni egy hajgumival, ami nincs. Talán akad egy a táskámban, bárhol legyen is a táskám. Mély lélegzetet veszek. Ideje szembenézni Mr. Összezavaróval.

Megkönnyebbülök, hogy üres a hálószoba. Nekiállok megkeresni a táskámat, de nincs itt. Újabb mély lélegzet, és belépek a nappaliba. Hatalmas. Van egy fényűző, plüss ülőrész túltömött heverőkkel és puha párnákkal meg egy díszes dohányzóasztallal, amelyen egy halom nagy, fényes könyv hever. Van egy dolgozórész - a legújabb generációs iMackel -, és a falon egy jókora plazmatévé. Christian az étkezőasztalnál ül a másik oldalon, és újságot olvas. Az asztal akkora, mint egy tenispálya, nem mintha valaha is teniszeztem volna, de már láttam Kate-et néhányszor. *Kate!*

- A fenébe! Kate! - nyögök fel. Christian felpillant.

- Tudja, hogy itt vagy, és még élsz. Üzentem Elliotnak - mondja némi vidámsággal a hangjában.

Na ne! Emlékszem, hogyan táncolt az előző este. Azok a jellegzetes mozdulatok, amelyek tökéletes hatékonysággal csábították el Christian bátyját. Pont őt. Mit gondolhat rólam, hogy most itt vagyok? Még soha nem maradtam ki hazulról. Kate Elliottal van. Csak kétszer művelt ilyen, és mindkét alkalommal az eset után egy hétig el kellett viselnem a borzasztó rózsaszín pizsi látványát. Most biztos azt hiszi, hogy nekem is egyéjszakás kalandom volt.

Christian parancsoló pillantást vet rám. Fehér vászoning van rajta, a kezelő nincs begombolva.

- Ül le - utasít, és az egyik székre mutat. Átvágok a szobán, és pont szemben ülök le, mint amit mutatott. Az asztal teli van étellel.

- Nem tudtam, mit ennél, ezért mindent rendeltem a reggeli étlapról. - Sunyin, bocsánatkérően mosolyog rám.

- Micsoda pazarlás - motyogom. Éhes vagyok, de megzavar a választék.

- Igen, az. - Büntudatos a hangja.

Palacsintát választok juharsziruppal, sonkás tojásrántottát. Christian a mosolyát visszafojtva tér vissza tojásfehérje omllettjéhez. Mennyei az étel.

- Teát? - kérdi.

- Igen, kérek.

Kis teáskanálnyi forró vizet nyújt át, és kistányéron Twinings English Breakfast zacskót. Nahát, emlékszik, hogyan szeretem.

- Nagyon nyirkos a hajad - mondja megrovón.

- Nem találtam a hajszárítót - nyögöm ki zavartan. Nem mintha kerestem volna.

Christian szája kemény vonallá keskenyedik, és egy szót sem szól.

- Köszönöm a ruhákat.

- Öröömre szolgált, Anastasia. Jól áll neked ez a szín.

Elpirulok, az ujjaimat bámulom.

- Meg kéne tanulnod fogadni a bókokat. - Most korhol.

- Kifizetem.

Úgy néz rám, mintha megbántottam volna. Gyorsan folytatom:

- Már küldted azt a könyvet is, persze nem fogadhatom el. De ezek a ruhák... kérlek, hadd fizessem ki! - Bizonytalanul rámosolygok.

- Anastasia, hidd el, megengedhetem magamnak.

- Nem erről van szó. Miért vennél nekem ruhát?

- Mert megtehetem. - Gonoszokan csillog a szeme.

- Hogy megteheted, még nem jelenti azt, hogy meg is kell tenned - vágok vissza, mire felvonja a szemöldökét. Még jobban csillog a szeme, és hirtelen előnt egy érzés, hogy valami egészen másról beszélünk, de nem tudom, miről. Erről az jut eszembe...

- Miért küldted azt a könyvet, Christian? - Lány a hangom. Leteszi az evőeszközt, feszülten néz rám, a szemében valami kiismerhetetlen érzelem ég. Szent szar, kiszáradt a szám.

- Hát, amikor majdnem elütött téged a biciklista, én meg elkaptalak, és rám néztél, azzal a „csókolj meg Christian” nézéssel... - elhallgat, vállat von. - Úgy éreztem, bocsánatkéréssel tartozom, és figyelmeztetnem kell téged. - A hajába túr. - Anastasia, én nem az a virágcsokros, romantikázó férfi vagyok. Nem érdekel a romantika. Az én ízlésem eléggé egyedi. Jobban teszed, ha távol tartod magad tőlem. - Legyőzötten hunyja le a szemét. - Mégis, van benned valami, ami miatt nem vagyok képes távol tartani magam tőled.

De azt hiszem, erre már magad is rájöttél.

Oda az étvágyam. *Nem képes távol tartani magát tőlem!*

- Akkor ne tartsd távol magad - suttogom.

Megragad, kitágul a pupillája.

- Nem tudod, mit beszélsz.

- Akkor világosíts fel.

Egymásra meredve ülünk, egyikünk sem nyúl az ételhez.

- Akkor nem cölibátusban élsz - zihálok.

Vidámság csillan a szemében.

- Nem, Anastasia, nem élek cölibátusban. - Vár, hagyja, hogy leülepedjen bennem az információ, én pedig vérvörös vagyok.

Ismét elszakadt a szám és az agyam közti szűrő, és el sem hiszem, mit mondtam ki az előbb hangosan.

- Mik a terveid az elkövetkező néhány napban? - kérdezi halkán.

- Ma déltől dolgozom. Hány óra van? - Hirtelen pánikba esek.

- Tíz múlt, még bőven van időd. És holnap? - Az asztalra könyököl, állát összekulcsolt ujjaira támasztja.

- Kate meg én nekilátunk csomagolni. A jövő hétvégén Seattle-be költözünk, és egész héten dolgozom Claytonnál.

- Van már lakásotok Seattle-ben?

- Igen.

- Hol?

- Nem emlékszem a címre. A Pike Market kerületben.

- Nem messze tőlem. - Elmosolyodik. - És mit fogsz dolgozni Seattle-ben?

Hová akar kilyukadni? A Christian Grey inkvizíció majdnem olyan bosszantó, mint a Katherine Kavanagh inkvizíció.

- Beadtam néhány helyre az önéletrajzomat, várom a válaszokat.

- Jelentkeztél az én cégemhez is, ahogyan javasoltam?

Elpirulok... *Természetesen nem.*

- Öö... nem.

- Mi bajod a céggel?

- A céggel vagy veled? - Gunyorosan rámosolygok.

- Te kinevetsz, Miss Steele? - Félrebiccenti a fejét, és mintha jól mulatna, de nehéz megállapítani. Pironkodva nézek le befejezetlen reggelimre. Nem tudok a szemébe nézni, amikor ezen a hangon beszél.

- Szeretnék az ajkadba harapni - sítja sötétén.

Elakad a lélegzetem, nem is vagyok tudatában, hogy az alsó ajkamat harapdálom, és a szám tátva marad. Soha senki nem mondott még nekem ilyen szexi dolgot. A szívverésem felgyorsul. Igen, zihálok. Istenem, remegek, kifutott belőlem az erő, pedig még hozzám sem ért. Fészkelődöm a széken, és állom a sötét pillantását.

- Akkor miért nem teszed? - biztatom nyugodt hangon.

- Mert nem érhetek hozzád, Anastasia... egészen addig, amíg nem adsz rá írásban engedélyt. - Mosoly játszik a szája szélén.

Micsoda?

- Mit jelentsen ez?

- Pontosan azt, amit mondtam. - Sóhajt, a fejét csóválja, jól szórakozik, de közben bosszús is. - Meg kell mutatnom neked, Anastasia. Hánykor végzel a munkáddal?

- Nyolc körül.

- Akkor az este vagy a jövő szombatn elmehetünk Seattle-be, és nálam vacsorázunk. Akkor felvilágosítalak. Választhatsz.

- Miért nem tudod most elmondani?

- Mert élvezem a reggelit és a társaságodat. De valószínűleg nem akarsz többé látni, ha már felvilágosítottalak.

Mit jelentsen ez? Kisgyerekeket dolgoztat rabszolgáskorban a bolygó valami istentől elrugaskodott helyén? Alvilági bűnszövetkezet tagja? Ez megmagyarázná, mitől ilyen gazdag. Mélyen vallásos? Impotens? Nyilván nem - ezt itt és most bebizonyíthatná. Vérvörös leszek a gondolatra is. Ez sehová nem vezet. Minél hamarabb szeretném megoldani a Christian Grey nevű rejtélyt. Ha ez azzal jár, hogy a titok olyan súlyos, hogy nem is akarom látni többé, az megkönnyebbülés lesz, hogy őszinte legyek. *Ne hazudj magadnak, szól rám a tudatalattim. Átkozottul keménynek kell lennie ahhoz, hogy elfuss előle.*

- Ma este.

Felvonja a szemöldökét.

- Mint a bibliai Éva, te is sietsz enni a tudás fájáról? - Mosolyog.

- Kinevetsz, Mr. Grey? - kérdezem kedvesen. *Nagyképű seggfej.*

A szemét összehúzva néz, és felveszi a BlackBerryjét. Lenyom egy számot.

- Taylor. Szükségem lesz Charlie Tangóra.

Charlie Tango! Az meg ki?

- Portlandből, mondjuk, húsz harminckor... Nem, az Escalában várakozzon... Egész éjjel.

Egész éjjel!

- Igen. Holnap reggel készenlét. Én repülök Portlandből Seattle-be.

Repül?

Leteszi a telefont. Semmi köszönöm vagy ilyesmi.

- Mindig megteszik, amit mondasz?

- Ha meg akarják tartani a munkájukat - feleli fapofával.

- És ha nem nálad dolgoznak?

- Ó, nagyon meggyőző tudok lenni, Anastasia. Fejezd be a reggelit, aztán hazaviszlek. Nyolckor várlak Claytonnál, amikor végeztél. Aztán Seattle-be repülünk.

Pislogok.

- Repülünk?

- Igen, van egy helikopterem.

Tátott szájjal nézek rá. A második randim Christian Ó-de-rejtélyes Greyjel. Előbb kávé, majd helikopterutazás. Hűha.

- Helikopterrel megyünk Seattle-be?

- Igen.

- De miért?

Gonosz vigyorral néz rám.

- Mert megtehetem. Fejezd be a reggelit.

Hogy tudnék most enni? Seattle-be megyek helikopterrel Christian Greyjel. És az ajkamba akar harapni... mocomogni kezdek a gondolatra.

- Egyél - szól rám élesebben. - Anastasia, nem bírom, ha megmarad az étel... egyél.

- Nem tudok ennyi mindent megenni - meredek az asztalra.

- Azt edd meg, ami a tányérodon van. Ha tegnap rendesen ettél volna, nem lennél itt, és nem teríteném ki neked a kártyáimat hamarosan. - A szája komor vonal. Haragosnak látom.

A homlokomat ráncolva fordulok vissza az immár kihűlt ételhez. *Túl izgatott vagyok ahhoz, hogy egyek, Christian. Hát nem érted?* - magyarázkodik a tudatalattim. De ahhoz túl gyáva vagyok, hogy ki is mondjam, főleg, mert olyan duzzogva néz. Hmm, akár egy kisfiú. Szórakoztatónak találok a gondolatot.

- Mi olyan mulatságos? - kérdezi. A fejemet rázom, nem merem elmondani, és az ételre szegezem a tekintetemet. Miután lenyeltem az utolsó falat palacsintát is, felkukucsálok rá. Elgondolkodva néz.

- Jó kislány - szólal meg. - Mihelyt megszártottad a hajadat, hazaviszlek. Nem akarom, hogy megfázz. - Valami kimondatlan ígéretet érzek a szavaiban. *Hogy érti ezt?* Felállok az asztaltól, s egy pillanatra megfordul a fejemben, hogy nem kéne-e engedélyt kérnem rá, de elvetem az ötletet. Veszélyes precedenst teremtene. Visszamegyek a hálószobába. Aztán egy gondolat megtorpanásra készletet.

- Te hol aludtál a múlt éjjel? - Megfordulok, és visszanézek rá. Ő még mindig az étkezőasztalnál ül. Nem látok takarót vagy lepedőt, vagy már eltakarította.

- Az ágyamban - mondja nyugodtan, és a pillantása ismét kifejezéstelen.

- Ó!

- Igen, komoly újdonság volt a számomra is. - Elmosolyodik.

- Az, hogy nem volt... szex? - Na tessék, kimondtam a szót. Persze elpirulok.

- Nem. - A fejét rázza, és a homlokát ráncolja, mintha valami kellemetlen dologra emlékezne vissza. - Az, hogy együtt alszom valakivel. - Fogja az újságot, és tovább olvas.

Hát ez meg mit jelentsen? Még soha nem aludt senkivel? Szűz volna? Valamiért kételkedek ebben. Hitetlenkedve bámulok rá. Soha életemben nem láttam még ilyen rejtélyes alakot. Aztán felfogom, hogy Christian Greyjel aludtam, és a legszívesebben fenékbe rúgnám magam. Mit nem adtam volna azért, hogy ébren vagyok, és látom álmában. Látnám sebezhetőnek. Valamiért nehéz elképzelni. Hát, elvileg ma este mindent megtudok.

A hálószobájában beletúrok a fiókba, és megtalálom a hajszárítót. Az ujjaimmal gereblyézve megszártom a hajamat. Amikor végzek, visszamegyek a fürdőszobába. Fogat akarok mosni. Megnézem Christian fogkefáját. Mintha ő lenne a számban. Hmm... büntudatosan pillantok az ajtó felé, nem is érzem a sörtéket. A fogkefe nyirkos. Nyilván nemrég használta. Felkapom, fogkrémet nyomok rá, és villámgyorsan fogat mosok. Olyan rossznak érzem magam, hogy az izgalmas.

Fogom a tegnapi pólómat, bugyimat, melltartómat, a bevásárlószatyorba teszem, amit Taylor vett, és visszamegyek a nappaliba a táskámért és a dzsekimért. Micsoda öröm, van hajgumi a táskámban. Christian nézi, ahogyan hátrakötöm a hajamat, de kifejezéstelen a tekintete. Leülök, és várom, hogy végezzen. Megint a BlackBerry-n beszél valakivel.

- Kettőt akarnak... mennyibe kerül?... Oké, és milyen biztonsági intézkedések vannak?... És Szuezen keresztül mennek?... Ben Sudan mennyire biztonságos?... És mikor érkeznek Darfurba?... Oké, csináljuk. Folyamatosan tájékoztassanak. - Leteszi.

- Mehetünk?

Bólintok. Vajon miről szólhatott ez a társalgás? Tengerészkék, hajszálcsíkos zakót vesz, fogja a kocsikulcsot, és az ajtó felé indul.

- Csak ön után, Miss Steele - mondja, és kinyitja előttem az ajtót. Köznapi eleganciával van öltözve.

A szükségesnél egy pillanattal tovább állok, iszom a látványát. Ha belegondolok, hogy a múlt éjjel vele aludtam, azután, hogy annyi tequilát ittam, végül hánytam, és mégis itt van. Rádásul Seattle-be akar vinni. Miért engem? Nem értem. Kimegyek az ajtón, és a szavai villannak az eszembe. *Van benned valami.* Nos, az érzés kölcsönös, Mr. Grey, és nemsokára megtudom, mi a titkod.

Szóltanul megyünk végig a folyosón a lift felé. Amíg várunk, a szempilláim alól felnézek rá, ő pedig a szeme sarkából engem les. Elmosolyodom, és az ő ajka is megrándul.

Megjön a lift, belépünk. Ketten vagyunk. Valami megmagyarázhatatlan okból hirtelen megváltozik az atmoszféra kettőnk között. Talán mert olyan közel vagyunk egymáshoz egy zárt helyen, de elektromos, pezsgő várakozással teli a levegő. A szívem zakatol, a légzésem megváltozik. Picit felém fordítja a fejét, a szeme, mint a legsötétebb pala. Az ajkamba harapok.

- Ó, le van szarva a papírmunka - mordul fel, rám veti magát, és a lift falához szorít. Mire észbe kapok, mindkét kezemet satuként szorítja a fejem fölé, és a csípőjével a falhoz nyom. Szent szar. A másik keze a hajamnál fogva hátrarántja a fejemet, felfelé fordítja az arcomat, és az ajka máris az ajkamon. Épphogy nem fájdalmas. A szájába nyögök, és kitárom magam a nyelve előtt. Kihasztnálja a helyzetet, a nyelve gyakorlottan deríti föl a számat. Soha még nem csókoltak így. A nyelvem bizonytalanul simítja végig az övét, és lassú, erotikus táncban csatlakozik hozzá. Minden csupa érintés és érzés, csupa ütközés és súrlódás. Megmarkolja az államat, és lefogja a fejem. Tehetetlen vagyok. A karom satuban, az arcom satuban, és a csípője a testemet szorítja. Erekciónja a hasamat nyomja. *Uramisten...* Tényleg kíván. Christian Grey, a görög isten kíván, és én is kívánom őt, itt, most, a liftben.

- Annyira. Édes. Vagy - mormolja szaggatottan.

A lift megáll, az ajtó kinyílik, és Grey egy szemvillanás alatt elhúzódik tőlem. Bénultan állok. Három sötét öltönyös férfi néz ránk gunyoros mosollyal. Beszállnak. A szívverésem túl van a normálison, mintha hegynek föl futottam volna. Lehajolnék megtámaszkodni a térdemen... de túl nyilvánvaló lenne.

Felnézek rá. Olyan hűvös és nyugodt, mintha csak a *Seattle Times* keresztretjvényét fejtené. Ez nem fair. Egyáltalán nem hat rá a jelenlétem? A szeme sarkából rám néz, és halkán, lassan kifújja a levegőt. Ó, nagyon is hatással vagyok rá - apró, belső istennőm diadalmas szambát lejt. Az üzletemberek kiszállnak az elsőn. Még egy emeletet utazunk.

- Fogat mostál - szólal meg.

- A te fogkeféddel.

Az ajka félmosolyra rándul.

- Ó, Anastasia Steele, mit is kezdjek én veled?

Kinyílik az ajtó, Grey megfogja a kezem, és kihúzza maga után.

- Mi van ezekben a liftekben - morogja inkább magának, mint nekem, és átvág az előcsarnokon. Igyekszem lépést tartani vele, de darabokra hullott eszem szanaszét hever a Heathman Hotel harmas liftjében.

Hatodik fejezet

Christian kinyitotta a fekete Audi SUV ajtaját, és beszálltam. Ez a kocsi egy vadállat. Grey nem hozta szóba az előbbi szenvedélykitörést a liftben. Nekem kéne? Beszéljünk róla, vagy tegyünk úgy, mintha meg sem történt volna. Nem is tűnik valódinak életem első igazi, mindent beleadok csókja. Ahogy múlik az idő, mítikus, Artúr-legendakör, vagy Atlantisz státust kezd felvenni. Nem is történt meg, nem is létezett. *Talán csak képzeltem.* Nem. Megérintem csóktól duzzadt ajkamat. Határozottan megtörtént. Nem vagyok már ugyanaz. Kétségbeesetten kívánom ezt a férfit, és ő is kíván engem.

Ránézek - szokásos udvarias, kicsit zárkózott önmaga.

Annyira összezavar ezzel.

Beindítja a motort, kifarol a parkolóhelyről. Bekapcsolja a hifit. Az autó belsejét varázslatos, édes zene tölti be. Két nő énekel. Húha... fel vagyok kavarodva, ezért még jobban hat rám. Finoman borzongok. Christian kikanyarodik a Southwest Park Avenue-ra, és lazán, magabiztosan vezet.

- Mi ez a zene?

- A virágduett Delibes *Lakmé* című operájából. Tetszik?

- Christian, ez csodálatos!

- Ugye? - Rám vigyorog. És egy futó pillanatra látszik rajta a kora: fiatal, gondtalan és észveszejtően szép. Ez lenne a kulcs hozzá? A zene? Ülök, és hallgatom az angyali hangokat. Ingerelnek, elcsábítanak.

- Meghallgathatnám újra?

- Természetesen. - Christian lenyom egy gombot, és újra simogatni kezd a zene. Gyengéd, lassú, édes és határozott támadás az érzékeim ellen.

- Szereted a klasszikus zenét? - kérdezem. Talán itt a ritka alkalom, hogy megismerjem egy kicsit.

- Eklektikus az ízlésem, Anastasia, Thomas Tallistól a Kings of Leonig. A hangulatomtól függ. És neked?

- Nekem is. Bár nem tudom, kicsoda Thomas Tallis.

Egy pillanatra felém fordul, magamon érzem a tekintetét, de máris az utat figyeli.

- Tizenhatodik századi brit zeneszerző. Tudor-kori templomi kórusmuzsika. - Rám vigyorog. - Tudom, hogy nagyon ezoterikusnak hangzik, de varázslatos.

Lenyom egy gombot, és a Kings of Leon kezd énekelni. Hmm... ezt ismerem. - Lángoló szex. - Ideillő. A zenét a mobiltelefon csöngése szakítja meg. Christian lenyom egy gombot a kormánykeréken.

- Grey - csattan. Nagyon határozott.

- Mr. Grey, itt Welch. Megszereztem az információt, amelyet várt. - Recsegős, testetlen hang szól a hangszórókból.

- Helyes. E-mailezze meg nekem. Ki tudja egészíteni?

- Nem.

Grey lenyomja a gombot, a beszélgetés véget ér, folytatódik a zene. Semmi viszlát vagy köszönöm. Örülök, amiért még csak nem is fontolgattam, hogy neki dolgozzam. Már az ötlettől libabőrös a hátam. Túlságosan parancsoló és rideg az alkalmazottaival. Újabb telefon szakítja meg a zenét.

- Grey.

- Átmailezték az NDA-t, Mr. Grey. - Női hang.

- Remek. Ez minden, Andrea.

- Jó napot, uram.

Christian megnyom egy gombot a kormányon, és ezzel bontja a vonalat. Csak rövid ideig szólhat a zene, amikor a telefon ismét csöng. Erről szól az élete - állandóan telefonon nyagatják?

- Grey - csattan.

- Szia, Christian, dugtál az éjjel?

- Szia, Elliot. Ki vagyok hangosítva, és nem vagyok egyedül a kocsiban. - Christian sóhajt.

- Ki van veled?

Égnek emeli a szemét.

- Anastasia Steele.

- Szia, Ana!

Ana!

- Szia, Elliot.

- Sokat hallottam rólad - mondja fátyolosan.

Christian a homlokát ráncolja.

- Kate-től? Egy szavát se hidd el!

Elliot felnevet.

- Hazaviszem Anastasiát. - Christian kihangsúlyozza a teljes nevem. - Felvegyelek?

- Persze.

- Nemsokára találkozunk. - Christian leteszi, és visszatér a zene.

- Miért ragaszkodsz hozzá, hogy Anastasiának szólíts?

- Mert így hívnak.

- Jobban szeretem az Anát.

- Csakugyan?

Már csaknem a lakásnál vagyunk. Nem tartott soká az út.

- Anastasia - mondja töprengően. Bosszúsan pillantok rá, de ügyet sem vet erre. - Az, ami a liftben történt... nem történhet meg újra, illetve csak előre megfontoltan.

Megáll az ikerház előtt. Kicsit megkésve döbbenek rá, hogy nem kérdezte, hol lakom - mégis tudja. Persze hogy tudja, hisz a könyvet ide küldte. Ugyan, melyik mobiltelefon-lenyomozó, helikoptertulajdonos zaklató ne tudná?

Miért nem csókol meg újra? Ez rosszulesik. Nem is értem. Tényleg, nem is Greynek kéne hívni, hanem Rejtélyesnek. Kiszáll az autóból, laza, könnyed léptekkel megkerüli, és az ajtóhoz jön. Tökéletes úriember - talán az olyan ritka, értékes pillanatokat kivéve, mint az a liftben. Elpirulok az emlékre, ahogy a szája az enyémre tapadt, és hogy nem voltam képes megérinteni. Annyira szerettem volna a dekadens, kócos hajába túrni, de meg sem tudtam mozdítani a kezem. Utólag bosszant a dolog.

- Nekem jólesett, ami a liftben történt - mormolom, miközben kiszállok a kocsiból. Nem vagyok biztos abban, hogy jól hallottam, de egy pillanatra elakadt a lélegzete. Felsietek a lépcsőn a kapuhoz.

Kate és Elliot az étkezőasztalnál ül. A tizennégyezer dolláros könyv eltűnt. Hál' istennek. Terveim vannak vele. Kate arcán nevetséges vigyor, ami nem jellemző rá, és igen szexin rendetlen. Christian utánam jön a nappaliba, és Kate az egész-éjszaka-piszok-jól-éreztem-magam vigyor ellenére is gyanakodva pislog rá.

- Szia, Ana. - Felpattan, megölel, majd kartávolságban eltartva magától szemügyre vesz. A homlokát ráncolva fordul Christian felé.

- Jó reggelt, Christian. - Kissé ellenséges a hangja.

- Miss Kavanagh - mondja Grey mereven, hivatalosan.

- Kate-nek hívják - mordul fel Elliot.

- Kate. - Christian udvariasan biccent, és haragos pillantást vet Elliotra, aki nevetve feláll, és megölel.

- Szia, Ana. - Csupa mosoly, kék szeme csillog. Azonnal kedvelem. Egyáltalán nem hasonlít Christianra, igaz, örökbe fogadott testvérek.

- Szia, Elliot. - Rámosolygok, és tudatában vagyok, hogy az ajkamat harapdálom.

- Elliot, jobb, ha most megyünk - mondja Christian jámboran.

- Persze. - A srác Kate-hez fordul, átöleli, és hosszan, finoman megcsókolja.

Te jó isten... kis helyet kérek. Lesütöm a szemem, zavarban vagyok. Fepillantok Christianra. Áthatóan néz. Összehúzott szemmel nézek vissza rá. Miért nem tudsz így megcsókolni? Elliot tovább csókolja Kate-et, felkapja, és olyan színpadiasan tartja, hogy Kate haja a földet söpri.

- Viszlát, bébi. - És vigyorog.

Kate meg elolvad. Még soha nem láttam olvadozni. A „nyájas” és „előzékeny” szavak jutnak eszembe róla. Az előzékeny Kate. Hű, Elliot nem lehet akárki. Christian vág egy grimaszt, és rám néz. Kiismerhetetlen az arca, bár mintha magában jót mulatna. Elsimít egy tincset az arcomból. A lélegzetem is eláll az érintéstől. Ellágyul a tekintete, hüvelykujjával végigcirógatja az alsó ajkamat. Ereimben lüktet a vér. Egy pillanat alatt zajlik mindez.

- Viszlát, bébi - mormolja, és nevetnem kell, annyira nem jellemző rá. Bár tudom, hogy tiszteletlen volt, a kedves hangja valamit megérint bennem.

- Nyolckor érted jövök. - Megfordul, kinyitja a kaput, és kilép a verandára. Elliot követi a kocsihoz, de még visszafordul, és csókot dob Kate-nek. Némi féltékenységet érzek.

- Na, megvolt? - kérdezi Kate. Nézzük, amint beszállnak a kocsiba, és elhajtanak. Kate hangjából süt a kíváncsiság.

- Nem - csattanok fel bosszúsan, és remélem, hogy ezzel véget vetek a kérdezősködésnek. Visszamegyünk a lakásba. - De az egyértelmű, hogy neked igen. - Nem is tudom leplezni az irigységemet. Kate mindig is megbabonázta a férfiakat. Ellenállhatatlan, szép, szexi, mulatságos, egyenes... mindaz, ami én nem. De az a vigyor, amivel válaszol, ragadós.

- És este megint találkozunk. - Összekulcsolja a kezét, és úgy ugrál, akár egy kisgyerek. Nem tudja magába fojtani izgalmát és boldogságát, én pedig vele örülök. Kate boldog... ez érdekes lesz.

- Christian Seattle-be visz ma este.

- Seattle-be?

- Igen.
- És talán majd ott?
- Ó, remélem.
- Kedveled?
- Igen.
- Kedveled annyira, hogy...
- Igen.

Felvonja szemöldökét.

- Húha. Ana Steele végül csak megadja magát egy férfinak, ráadásul Első Christian Greynek, a dögös, szexi milliárdosnak.
- Hát persze, csakis a pénz miatt. - Mosolygok, és ránk tör a nevetés.
- Ez új blúz? - kérdezi, és be kell avatnom az elmúlt éjszaka minden unalmas részletébe.
- Meg sem csókolt még? - kérdezi kávéfőzés közben.

Elpirulok.

- Egyszer.
- Csak egyszer? - Gunyoros.

Kicsit röstelkedve bólintok. - Nagyon visszafogott.

- Ez fura - ráncolja a homlokát.
 - Gondoskodnunk kell arról, hogy egyszerűen ellenállhatatlan legyél ma este - mondja eltökélten.
- Jaj, ne...* ez időigényes, különben is, megalázóan és fájdalmasan hangzik.
- Egy óra múlva mennem kell dolgozni.
 - Kihaszználjuk ezt az időt. Gyere. - Kate kézen fog, és bevezet a fürdőszobába.

Lassan telik a nap Claytonnál, pedig sokan vannak. Itt a nyári szezon, és két órán át kellett pakolnom a polcokat, miután a bolt bezárt. Ez a munka nem igényel gondolkodást, és túl sok időm marad elmélkedésre.

Kate fáradhatatlan és igen tolatkodó irányításával a lábam és az alkarom tökéletesre borotválva, a szemöldököm kihúzva, és egész testem puha a testápolótól. Igen kellemetlen élmény volt. De Kate állítja, hogy manapság ezt várják el a férfiak. Vajon Grey mit vár még el tőlem? Hosszan kell győzködnöm Kate-et, hogy tényleg akarom. Valami különös okból nem bízik Greyben, talán mert olyan merev és hivatalos. Azt mondja, nem tudja, miért. Megígérteti velem, hogy küldök neki SMS-t, amint Seattle-be érek. A helikoptert nem is említettem, szívrohamot kapna.

Aztán ott van José. Három üzenetet hagyott a mobilomon, és van hét nem fogadott hívásom. Kétszer haza is telefonált. Kate nem árulta el neki, hol vagyok. José nyilván tudja, hogy Kate fedez. Kate nem szokott mellébeszélteni. Úgy döntöttem, főjön csak José a saját levében. Még mindig haragszom rá.

Christian említett valamiféle iratot, és nem tudom, csak tréfált-e, vagy csakugyan aláírat velem valamit. Idegesítő ezen rágódni. És bár félek, alig tudom legyűrni az izgalmamat. Ma lesz a napja. Ennyi idő után készen állok rá? Belső istennőm bosszúsan néz rám, és türelmetlenül toporzékol. Ő már évek óta készen áll erre, és bármit megtenne Christian Greyjellel. De még mindig nem értem, mit lát ő bennem... a kis egérke Ana Steele-ben. Egyszerűen nincs értelme.

Természetesen pontos, már vár, amikor kilépek Claytontól. Kiszáll az Audi hátsó üléséről, kinyitja az ajtót, és melegen rám mosolyog.

- Jó estét, Miss Steele - köszön.
- Mr. Grey - biccentek udvariasan, és beszálok hátra a kocsiba. Taylor ül a volán mögött.
- Üdv, Taylor - mondom.
- Jó estét, Miss Steele. - Taylor hangja hivatásosan udvarias. Christian beszáll a másik oldalon, és megfogja a kezem. Finom szorítása egész testemben megbizserget.
- Milyen volt a munka? - kérdezi.
- Hosszú - felelem. Fátyolos a hangom, túl mély, és süt belőle a vágy.
- Igen, nekem is hosszú nap volt a mai.
- Mit csináltál?

- Ellióttal kirándultam. - Hüvelykujjával végigsimít a bütykeimen oda-vissza, és a szívverésem kihagy egy ütemet, a légzésem felgyorsul. Hogyan csinálja ezt velem? Alig ér hozzám, és a hormonjaim az egekben.

Rövid az út a helikopterhez, és mire észbe kapok, már meg is érkezünk. Vajon hol lehet az a híres helikopter? A város beépített részén vagyunk, és annyit én is tudok, hogy a helikoptereknek hely kell a fel- és leszálláshoz. Taylor leparkol, kiszáll, és kinyitja nekem az ajtót. Christian máris mellettem terem, és újra megfogja a kezemet.

- Készen állsz? - kérdezi. Bólintok, és a legszívesebben azt mondanám, hogy bármire, de túl izgatott vagyok ahhoz, hogy egy szó is elhagyja a számat.

- Taylor. - Grey kurtán biccent a sofőrnek, és bemegyünk az épületbe. Egyenesen a liftekhez. *Liftek!* A reggeli csók emléke kísért. Másra sem gondoltam egész nap a pénztárgépnél álmodozva. Mr. Claytonnak kétszer kellett rám szólania, hogy visszahozzon a földre. Az év szépítése lenne úgy fogalmazni, hogy szórakozott voltam. Christian rám pillant, kis mosoly játszik az arcán. Haha! Ő is erre gondol.

- Csak három emelet - szólal meg szárazon, s vidámság csillog a szemében. Biztos gondolatolvasó. Kísérteties.

Igyekszem rezzentelen arccal lépni a liftbe. Becsukódik az ajtó, és tessék, újra itt van köztünk ez a természetfölötti elektromos vonzerő, sistereg, uralkodik rajtam. A szemem lehunyva, hiába igyekszem nem tudomást venni róla. Christian erősebben markolja a kezemet, öt másodperc múlva az ajtó kinyílik, és az épület tetején vagyunk. Íme, itt van, egy fehér helikopter, rajta kék betűkkel a GREY ENTERPRISES HOLDINGS, INC és a társaság logója. *Ez egyértelműen a cég tulajdonának használata.*

Bemegyünk egy kis irodába, ahol egy vénség ül az íróasztalnál.

- Itt a repülési terve, Mr. Grey. Minden külső ellenőrzéssel megvagyunk. Minden rendben, uram. Nyugodtan indulhat.-

- Köszönöm, Joe - mosolyog rá melegen Christian.

Ó. Valaki, aki kiérdemli Christian kedvességét. Talán nem az alkalmazottja. Tisztelettel nézek az öregre.

- Menjünk - mondja Christian, és elindulunk a helikopterhez. Közelebről látom, hogy nagyobb, mint gondoltam. Amolyan kis kétülésest vártam, de ebben legalább hét ülés van. Christian kinyitja az ajtót, és a legelső üléshez irányít.

- Ül le, ne nyúlj semmihez - utasít, és bemászik mögöttem.-

Egy csattanással becsukja az ajtót. Nemigen látok a kis pilótafülkében. Leülök a kijelölt helyre, ő pedig lekuporodik mellém, és becsatolja az övet. Négy pontos biztonsági öv, és az egészet egy központi csat fogja össze. Annyira megfeszíti a felső szíjakat, hogy alig tudok mozdulni. Olyan közel van, és annyira leköti, amit csinál! Ha csak egy picit előrehajolnék, az orrom a haját érné. Tiszta, friss, mennyei illata van, de gondosan be vagyok csatolva, mozdulni sem tudok. Grey felnéz rám, és elmosolyodik, mintha valami kis belső tréfán nevetne, lángol a szeme. Olyan kínzó a közelsége. Visszatartom a lélegzetemet, ő pedig meghúzza az egyik felső övrészt.

- Biztosítva vagy, nincs menekvés - suttogja. - Lélegezz, Anastasia - teszi hozzá lágyan. Végigsimít az arcomon, hosszú ujjá az államra siklik. A hüvelyk- és mutatóujja közé fogja az államot. Előrehajol, és kurta, szűzies csókot lehel rám, amittől megszédülök, a belsőm görcsbe rándul.

- Szeretem ezt az övet - suttogja.

Tessék?

Leül mellém, becsatolja magát, aztán hosszasan ellenőrzi a műszereket, kapcsolgat és gombokat nyomogat a jelzőlámpák őrjítő tömegében. Kis fények pislognak és villognak, és az egész műszerfal világít.

- Vedd fel a fülest - mutat az előttem levő fülhallgatóra. Fölveszem, és a rotor forogni kezd. Fűlsiketítő. Ő is fölveszi a fülhallgatót, és tovább kapcsolgat.

- Végeztem a repülés előtti ellenőrzéssel - szólal meg Christian testetlen hangja a fülhallgatóban. Felé fordulok, és rávigyorgok.

- Tudod, mit csinálsz? - kérdezem. Rám néz, mosolyog.

- Négy éve vizsgázott pilóta vagyok, Anastasia. Biztonságban vagy velem. - Farkasmosoly jelenik meg az arcán. - Legalábbis amikor repülünk - teszi hozzá, és rám kacsint.

Kacsint... Christian!

Tágra nyílt szemmel bólintok.

- Oké, torony, PDX, itt Charlie Tango Golf-Golf Echo Hotel, felszállásra kész. Kérek visszaigazolást.

- Charlie Tango, mehet. PDX a hívás, menjen négyezerre, irány zéró egy zéró, vége.

- Vettem, torony, Charlie Tango, vége és ki. Mehetünk - teszi hozzá a kedvemért, és a helikopter lassan, könnyedén felemelkedik.

Portland eltűnik előlünk, bejutunk az USA légtérbe, igaz, a gyomrom határozottan Oregonban maradt. Húha! A fények zsugorodni kezdenek, míg végül édesen pislognak alattunk. Mintha egy akvárium belsejéből néznék kifelé. Még magasabbra érve nem látok semmit. Koromsötét van, még a hold sem világítja meg az utunkat. Honnan tudja, merre kell mennünk?

- Kísérteties, ugye? - hallom Christian hangját.

- Honnan tudod, hogy jó irányba megyünk?

- Innen - mutat hosszú ujjával az egyik műszerre, egy elektronikus iránytűre. - Ez egy ECI35 Eurocopter. Az osztályában az egyik legbiztonságosabb. Alkalmas éjszakai repülésre. - Rám vigyorog. - Van helikopter-leszálló az épület tetején, ahol lakom. Oda tartunk.

Hát persze hogy van helikopter-leszálló ott, ahol lakik. Ez annyira nem az én világom! Christian arcát megvilágítják a műszerfal fényei. Keményen koncentrálok, tekintetét le nem veszi az előtte levő műszerekről. Pillám alól iszom a látványát. Gyönyörű profilja van. Egyenes orr, szögletes áll - szeretném végighúzni a nyelvem az állán. Nem borotválkozott, és a borostától még nagyobb a kísértés. Hmm... szeretném érezni, mennyire durva a szőrzet a nyelvem alatt, az ujjam alatt, az arcomon.

- Ha az ember éjszaka repül, vakon repül. A műszerekre kell bízni magát - mondja, megszakítva az erotikus álmodozását.

- Milyen hosszú az út? - nyögöm ki. Nem is gondolok a szexre, ugyan már.

- Nem egészen egy óra... kedvező a szél.

Hmm, nem egészen egy óra Seattle-ig... nem rossz. Nem csoda, hogy repülünk.

Nem egészen egy órára van a nagy alkalomig. A hasamban minden izom megfeszül. Csak úgy röpködnek a pillangók. Gyűlnek a gyomromban. Szent szar, mire készül velem?

- Jól vagy, Anastasia?

- Igen.

Azt hiszem, Christian mosolyog, bár nehéz megállapítani a sötétben. Lenyom egy billentyűt.

- PDX, itt Charlie Tango egy négyezernél, vége. - Az irányítótoronnyal cserél információt. Nekem nagyon profinak hangzik. Azt hiszem, a portlandi légtérből a seattle-i nemzetközi repülőtér körzetébe kerültünk. - Megértettem, Sea-Tac, standing by, vége, kilép.

- Odanézz! - Kis fényfoltra mutat a távolban. - Az Seattle.-

- Mindig ezzel nyugtózod le a nőket? Megrepteted őket a helikopterrel? - Őszintén érdekel a válasz.

- Még egy lányt sem hoztam fel, Anastasia. Megint egy első alkalom a számomra. - Nyugodt, komoly a hangja.

Ó, ezt nem vártam. Megint egy első? Ja, talán az alvásra gondol?

- Le vagy nyugtózva?

- Csak bámulok, Christian.

Elmosolyodik.

- Csak bámulsz? - Egy röpke pillanatra ismét látszik rajta a kora.

Bólintok. - Annyira... jól csinálod.

- Hát, köszönöm, Miss Steele - mondja udvariasan. Azt hiszem, tetszik neki a dolog, de nem vagyok biztos benne.

Kis ideig csöndben repülünk a sötétben. Az a fényes pont, ami Seattle, egyre nagyobb lesz.

- Sea-Tac torony Charlie Tangónak. Repülési terv Escalába rendben. Mehet és stand by. Vége.

- Itt Charlie Tango, értettem, Sea-tac, stand by, vége és kilép.

- Láthatóan élvezed - mormogom.

- Mit? - Rám pillant. A műszerek halvány fényében kihívóan néz.

- A repülést - felelem.

- Önuralmat és koncentrációt igényel... hogyan szeretném. Bár a kedvencem a szárnyalás.

- Szárnyalás?

- Igen. A laikusnak vitorlázórepülés. Vitorlázórepülő és helikopter. Mindkettőn repülök.

- Ó. - Drága hobbik. Emlékszem, mondta az interjúban. Én olvasni szeretek, és néha moziba menni, ez nem az én világom.

- Charlie Tango, jöjjön, kérem, vége. - A légiirányító testetlen hangja ragad ki az álmodozásból. Christian válaszol, összeszedettnek és magabiztosnak hallom.

Seattle közelebb van. Már a külvárosok felett vagyunk. Hú, ez lenyűgöző. Az esti Seattle az égből...

- Jól néz ki, ugye? - mormolja Christian.

Lelekesen bólintok. Nem e világi élmény. Valótlan, mintha egy hatalmas filmben lennék. Mondjuk, José kedvenc filmjében, a *Szárnyas fejedelemség*-ben. Még mindig üldöz az emlék, hogy José meg akart csókolni. Kezdem kicsit kegyetlennek érezni magam, amiért nem hívtam vissza. *Várhat holnapig...*

- Néhány perc, és ott vagyunk - mondja Christian, és a vérem hirtelen a fülemben dübörög, a szívverésem felgyorsul, és adrenalin árasztja el a testemet. Ismét az irányítótoronnyal beszél, de már nem figyelem. Azt hiszem, az ájulás szélén vagyok. A sorsom a kezében van.

Már az épületek között repülünk, és felhőkarcolót látok előttünk, helikopter-leszállóval a tetején. Az „Escala” szó virít fehéren az épület tetején. Közeledünk és közeledünk, egyre nagyobb és nagyobb lesz... mint az idegességem. *Istenem, remélem, nem hagysz cserben.* Valami hibát talál majd bennem. Bárcsak hallgattam volna Kate-re, és kölcsönvettem volna az egyik ruháját, de szerettem ezt a fekete farmert. Puha, mentazöld ing van rajtam és Kate fekete dzsekije. Elég jól nézek ki. Erősebben markolom az ülés szélét. *Meg tudom csinálni. Meg tudom csinálni,* mantrázom, és a felhőkarcoló alá kerül.

A helikopter lassít, helyben lebeg, és Christian leteszi az épület tetejére. A szívem a torkomban. Nem tudom eldönteni, hogy az ideges várakozástól, a megkönnyebbüléstől, hogy élve ideértem, vagy a félelemtől, hogy valamiként elbukom. Grey lekapcsolja a gyújtást, és a rotor lassulni kezd, míg végül csak saját szabálytalan lélegzetvételemet hallom. Christian leveszi a fülhallgatóját, majd az enyémet is.

- Megjöttünk - mondja lágyan.

Olyan komolyan néz. Félig árnyékban van, félig megvilágítják a fehér irányfények. Sötét lovag és fehér lovag - illik a metafora Christianra. Feszültnek tűnik. Az álla merev, a szeme ideges. Kikapcsolja a biztonsági övet, és átnyúl, hogy kikapcsolja az enyémet is. Az arca centikre van az enyémtől.

- Nem kell semmit sem tenned, amit nem akarsz. Ugye tudod? - Olyan buzgó a hangja, sőt szinte kétségbeesett, a szeme lázban ég. Meglep ezzel.

- Soha nem teszek semmit, amit ne akarnék, Christian. - És miközben kimondom, nem érzem a szavaim mögött a meggyőződést, mert ebben a pillanatban valószínűleg bármit megtennék ezért a férfiéért. De attól még beválik. Meglágyul.

Egy pillanattal gyanakvón néz, és valahogy a magassága ellenére is sikerül kecsesen a helikopter ajtajához férkőznie, és kinyitni. Kiugrik, és várja, hogy kövessem. A kezemet fogja, ahogy leászom. Szeles az épület teteje, és idegesít, hogy legalább harminc emelet magasban állok egy korlát nélküli helyen. Christian átkarolja a derekam, és magához húz.

- Gyere - harsogja túl a szelet. A lifthez megyünk, és miután beüt egy számsort a keypadbe, az ajtó kinyílik. Meleg van odabenn, és a lift csupa tükör. Bármerre nézek, Christian látom végtelenségig, és az a csodálatos, ahogy ölel magához. Christian beüt még egy kódot, aztán az ajtó bezárul, és a lift elindul lefelé.

Pillanatok múlva már egy fehér előcsarnokban vagyunk. A közepén kerek, sötét faasztal, azon pedig hihetetlenül nagy csokor fehér virág. A falon mindenütt festmények. Grey kinyit egy kettős ajtót, és a fehér téma folytatódik a széles folyosón, amelyről a másik oldalról egy fényűző szoba nyílik. Ez a nappali, dupla belmagassággal. A tágas szó nem is eléggé illik rá. A szemközti fal üvegből van, és a Seattle-re néző erkélyhez vezet.

Jobbra impozáns U alakú szófa, amelyen tíz felnőtt is kényelmesen üldögélhetne. Vele szemben ultramodern rozsdamentes acél - vagy talán, amennyire ehhez értek - platina kandallóféle. Ég benne a tűz, finoman lobog. Balra, a bejáratnál van a konyharész. Csupa fehérség, sötét fa munkapultokkal és egy hat embernek is elég reggelizőpulttal.

A konyharész mellett az üvegfal előtt van az ebédlőasztal, amely körül tizenhat szék van. A sarokban pedig egy fényes fekete zongora. Ó, igen... nyilván zongorázik is. A falakon műalkotások minden formában és méretben. Igazából a lakás inkább hasonlít galériára, mint egy olyan helyre, ahol élnek.

- Levehetem a dzsekidet? - kérdezi Christian. Tagadólag rázom a fejem. Még mindig fázom kicsit.

- Innál valamit? - kérdezi. Pislogok. A tegnapi este után? *Jópofiskodni akar?* Egy pillanatra megfordul a fejemben, hogy kérek egy Margaritát, de nincs hozzá bátorságom.

- Én iszom egy pohár fehérbort. Velem tartasz?

- Igen, kérek - mormolom.

Állok ebben a hatalmas teremben, és úgy érzem, nem itt a helyem. Odamegyek az üvegfalhoz, és látom, hogy a fal alsó része harmonikaszzerűen az erkélyre nyílik. Seattle fényei világítanak a háttérben. Visszamegyek a konyhához - beletelik néhány másodpercbe, olyan messze van az üvegfaltól. Christian éppen egy üveg bort nyit föl. Levette a zakóját.

- Pouilly Fumé megfelel?

- Nem értek a borokhoz, Christian. Biztosan jó lesz. - Halk, bizonytalan a hangom. A szívem kalapál. Menekülni volna kedvem. Ez itt kőkemény gazdagság. Kőkemény, nem mindennapi; ez amolyan Bill Gates-féle gazdagság. Mit keresek én itt? *Nagyon jól tudod, mit keresel itt*, acsarog a tudatalattim. Igen, Christian Grey ágyában akarok feküdni.

- Tessék - nyújt át egy pohár bort. Még a poharak is gazdag poharak... nehéz, modern kristály. Iszom egy kortyot, a bor könnyű, friss, finom.

- Nagyon csendes vagy, még el sem pirulsz. Sőt még soha nem láttalak ilyen sápadtnak, Anastasia - mondja. - Éhes vagy?

A fejemet rázom. Nem ételre vágyom.

- Nagyon nagy ez a hely.

- Nagy?

- Nagy.

- Nagy - bólint, és vidámság csillan a szemében. Iszom még egy korty bort.

- Játsszol rajta? - mutatok az állammal a zongora felé.

- Igen.

- Jól?

- Igen.

- Hát persze hogy jól. Van valami, amiben nem vagy jó?

- Hát... van néhány dolog. - Ő is iszik egy korty bort. Nem veszi le rólam a szemét. Magamon érzem a tekintetét, amikor megfordulok és körülnézek a hatalmas szobában. A szoba nem a legjobb szó erre. Ez nem szoba, jóval több annál.

- Nem ülsz le?

Bólintok, ő kézen fog, és a nagy, törtefehér kanapéhoz vezet. Miközben leülök, eszembe villan, hogy úgy érzem magam, mint Tess Durbeyfield, az *Egy tiszta nő* hősnője, amikor végignézett az új házon, a hírhedt Alec d'Urberville házán. A gondolattól elmosolyodom.

- Mi olyan szórakoztató? - Christian leül mellém, felém fordítja az arcát. A jobb kezére támasztja fejét, könyökét pedig a kanapé karfájára.

- Miért pont az *Egy tiszta nő*t ajándékoztad nekem? - kérdezem.

Christian rám néz. Azt hiszem, meglepi a kérdésem.

- Azt mondtad, szereted Thomas Hardyt.

- Ez az egyetlen ok? - Még én magam is hallom a csalódást a hangomban. Christian szája kemény vonallá merevedik.

- Helyénvalónak tűnt. Lehetetlenül eszményítelek, mint Angel Clare, vagy tökéletesen megalázlak, ahogyan Alec d'Urberville - mondja, és a szemében veszélyes, sötét fény villan.

- Ha csak ez a két választásom van, akkor az alázást választom - suttogom. A tudatalattim tisztelettel néz rám. Szóhoz sem jut.

- Anastasia, kérlek, ne harapdálj az ajkad. Elvonja a figyelmem mindentől. Nem tudod, mit mondasz.

- Ezért vagyok itt.

A homlokát ráncolja.

- Igen. Megbocsátanál egy pillanatra? - Egy széles ajtón át eltűnik a szoba másik végében. Néhány perc múlva visszajön egy irattal.

- Ez egy titoktartási nyilatkozat. - Vállat von, és van benne annyi jó modor, hogy úgy tűnjön, zavarban van. - Az ügyvédem ragaszkodik hozzá. - Átadja. Teljesen kába vagyok. - Ha a második lehetőséget választod, a megalázást, alá kell írnod ezt.

- És ha nem akarok aláírni semmit?

- Akkor legyenek Angel Clare szép eszményei, ahogyan a könyv írja.

- Mi van ebben a nyilatkozatban?

- Az, hogy semmit nem hozhatsz nyilvánosságra kettőnkéről. Semmit, senkinek.

Hitetlenkedve meredek rá. Szent szar. Ez kemény, nagyon kemény. Most már tényleg kíváncsi vagyok.

- Oké, aláírom.

Átad egy tollat.

- El sem olvasod?

- Nem.

A homlokát ráncolja.

- Anastasia, mindig el kell olvasnod mindent, mielőtt aláírod - korhol.

- Christian, te nem érted, hogy amúgy sem beszélnék kettőnkéről senkinek. Még Kate-nek sem. Ezért aztán egyáltalán nem számít, hogy aláírok-e egy nyilatkozatot, vagy sem. Ha neked ez fontos, vagy az ügyvédednek, akivel te nyilván beszélsz erről, akkor rendben. Aláírom.

Rám néz, bólint.

- Igaza van, és jól képviseli az igazát, Miss Steele.

Könnyedén aláírom a kipontozott vonalon mindkét példányon, és az egyiket visszaadom neki. A másikat összehajtom, és a táskámba teszem, majd iszom egy jókora korty bort. Sokkal bátrabbnak mutatom magam, mint amilyen valójában vagyok.

- Ez azt jelenti, hogy ma éjjel szeretkezni fogsz velem, Chris-tian? - *Szent szar! Tényleg ezt mondtam?* A szája tátva marad, de gyorsan összeszedi magát.

- Nem, Anastasia, nem azt jelenti. Először is én nem szeretkezek... én keményen baszok. Másodszor is, még sok papírmunka vár rád. Harmadszor pedig, még nem tudod, mire vállalkozol. Még mindig elfuthatsz. Gyere, megmutatom a játszósobámat.

Most az én szám marad tátva. *Keményen baszok!* Szent szar, ez annyira, annyira... De miért akarja megmutatni a játszósobáját? Nem értem.

- Azt akarod, hogy játsszak veled az Xboxodon? - kérdezem, ő pedig hangosan nevet.

- Nem, Anastasia, nem Xbox, nem Playstation. Gyere. - Feláll, és a kezét nyújtja, én pedig hagyom, hogy kivezessen a folyosóra. Jobbra van a dupla ajtó, amelyen át bejöttünk, de egy másik a lépcsőhöz vezet. Felmegyünk az emeletre, és jobbra fordulunk. Grey kulcsot vesz elő a zsebéből, kinyit egy ajtót.

- Bármikor elmehetsz. A helikopter készenlétben áll, oda visz, ahová csak akarod, de maradhatsz is éjszakára, és reggel mész haza. Te döntesz.

- Nyisd már ki azt az átkozott ajtót, Christian!

Kinyitja az ajtót, és félreáll, hogy bemehessek. Még egyszer ránézek. Annyira akarom már tudni, mi van odabenn. Mély lélegzetet veszek, és belépek.

És úgy érzem, mintha időutazásra indulnék a tizenhatodik századba, a spanyol inkvizíció korába.

Szentséges basszantjú!

Hetedik fejezet

Az illat az első, ami feltűnik: bőr, fa, enyhén citrusillatú máz. Nagyon kellemes, és hozzá a világítás lágy, rejtett. Nem is látom a forrását, de körben a párkányszat felől jön a fény. A falak és a plafon mély, sötétburgundi színben, ez némi anyaméh jelleget ad az amúgy tágas szobának. A padló régi lakkozott fa. A falon, az ajtóval szemben jókora fakereszt. Fényesre csiszolt mahagóniból van, és mindegyik sarkában bilincsszerű szíjak. Fölötte széles vasrács lóg a plafonról, legalább kétméteres, és arról mindenféle kötelek, láncok és béklyók csüngenek. Az ajtónál két hosszú, csiszolt, díszesen faragott oszlop, akár egy lépcsőkorlát hosszabb fordulója, lóg le függönyrúdként a fal mellett, rajtuk korbácsok, lovaglókorbácsok, ostorok és fura kinézetű pelyhes eszközök ijesztő sora.

Az ajtó mellett egy fiókos szekrény. Mindegyik fiók vékony, mintha arra tervezték volna, hogy egy poros, régi múzeum egyes kiállítási darabjait őrizzék. Egy pillanatra átfut a fejemen, mi is lapulhat ezekben a fiókokban. *Csakugyan tudni akarom?* A távoli sarokban egy bivalybőr bevonatú párnázott pad, mellette a falhoz erősítve egy fényes farács. A biliárdterem dákótartójára emlékeztet, de közelebről nézve különböző hosszúságú és szélességű pálcák vannak rajta. A szemközti sarokban masszív, kétméteres asztal - lakkozott fa, a lábai szépen faragva, alatta két hozzáillő zsámoly.

De az ágy uralja a szobát. Nagyobb a királyi méretű ágynál is, mennyezetes, díszesen faragott rokokó ágy. A tizenkilencedik század vége felé készítettek ilyeneket. A mennyezet alatt újabb csillogó láncok és bilincsek. Ágynemű nincs, csak a vörös bőrral borított matrac, és az egyik oldalon vörös szaténpárnák.

Az ágy lábától úgy félméternyire széles, bivalyvér színű kárpitozott szófa néz szembe az ágygal. Fura elrendezés... egy szófa szemben az ágygal. Elmosolyodom. Furának találok a szófát, pedig ez a legköznapibb bútor az egész szobában. Felnézek a plafonra. Mindenfelé karabinerek lógnak. Átvillan a fejemen, vajon mire valók. Bármilyen fura mindez, a fa, a sötét falak, a hangulatos világítás és a bivalyvér színű bőrök puhává és romantikussá változtatják a szobát, pedig tudom, hogy minden, csak nem az. Vagyis ez a puha és romantikus Christian-féle változata.

Megfordulok, ő feszülten néz. Nem is vártam mást. Kiismerhetetlen az arca. Beljebb megyek a szobába, ő jön utánam. Az a pelyhes dolog érdekelt. Habozva megérintem. Szarvasbőr, olyan, akár egy kis tengerészkorbács, de sűrűbb, és kis műanyag szemek vannak a végén.

- Fenyítőnek nevezik. - Christian hangja nyugodt, lágy.

Fenyítő... hmm. Megdöbbszemem. A tudatalattim emigrált, vagy csak megnémult, vagy lejárt a határideje, és kilehelte lelkét. Elszibbadtam. Képes vagyok megfigyelni és magamba szívni mindazt, amit látok, de nem vagyok képes kifejezni az érzéseimet, egyszerűen elképedtem. Mit mondhat az ember olyankor, amikor kiderül, hogy az, akit a szeretőjének szán, beteges szadista vagy mazochista? *Félelem...* igen, ez az uralkodó érzés. Immár felismerem. De bármilyen különös is, nem tőle félek - nem hiszem, hogy bántana, legalábbis a beleegyezésem nélkül nem. Teli vagyok kérdésekkel. Miért? Hogyan? Mikor? Milyen gyakran? Ki? Az ágyhoz megyek, végigsimítok az egyik dúsan faragott oszlopon. Az oszlop erőteljes, tökéletes munka.

- Mondj valamit - utasít Christian. Becsapósan lágy a hangja.

- Ezt te csinálod másokkal, vagy mások csinálják veled?

A szája széle felkunkorodik, tán vidám, tán megkönnyebbült.

- Mások? - Pislogva gondolja végig, mit válaszoljon. - Én csinálom azokkal a nőkkel, akik ezt akarják.

Nem értem.

- Ha vannak lelkes önkéntesek, miért vagyok én itt?

- Mert veled szeretném csinálni. Nagyon is.

- Ó - nyögöm ki. *Miért?*

Átmegyek a szoba másik végébe, megpaskolom a derékig érő kárpitozott padot, és végigsimítok a bőrön. *Azt élvezzi, hogy bántja a nőket.* Elszomorít a gondolat.

- Szadista vagy?

- Úr vagyok. Uralkodó férfi. - Perzselő szürke a szeme.

- Ez mit jelent? - suttogom.

- Azt jelenti, hogy mindenben önként alá kell vetned magad nekem.

A homlokomat ráncolva próbálok barátkozni az ötlettel.

- Miért tenném?

- Hogy örömeimre legyél - suttogja, és félrebiccenti fejét. Mosoly árnyéka suhan át az arcán.

Örömeimre legyek. Azt akarja, hogy az örömeimre legyek! Azt hiszem, távra marad a szám. *Kérlek, Christian Grey.* És ekkor döbbenek rá, hogy igen, pontosan ezt akarom. Azt akarom, hogy átkozottul élvezzen engem. Valóságos reveláció.

- Leegyszerűsítve, azt akarom, hogy akarjál örömet szerezni nekem - mondja lágyan. Hipnotikus a hangja.

- Hogyan tegyem? - Száraz a szám, és már bánom, hogy nem ittam több bort. Oké, az örömszerzés részt értem, de ez a lágy, budoárba oltott Erzsébet korabeli kínzókamra megzavar. Valóban tudni akarom a választ?

- Vannak szabályaim, és azt akarom, hogy engedelmeskedj nekik. A te hasznodra és az én örömökre szolgálnak. Ha az én megelégedésemre betartod a szabályokat, megjutalmazlak. Ha nem, megbüntetlek, amíg meg nem tanulod a leckét - mondja. A pálcák sorára nézek.

- És hogy jön ide mindez? - intek a fejemmel a szoba felé.

- Ezek mind az ösztönzést szolgálják. Mind a jutalomhoz, mind a büntetéshez.

- Szóval arra gerjedsz, hogy rám erőlteted a hatalmat.

- Ez az egész a bizalmad és a tiszteleted elnyeréséről szól, miáltal megengeded, hogy kiterjesszem rád a hatalmam. Már a beleegyezésed önmagában hatalmas örömet, komoly gyönyört jelentene a számomra. Minél inkább aláveted magad nekem, annál nagyobb az élvezetem. Elég egyszerű egyenlet.

- Oké, és nekem mi jó van ebben?

Vállat von, szinte bocsánatkérően néz.

- Én - mondja egyszerűen.

Ó, istenem. Christian a hajába túr, engem néz.

- Semmit nem adsz ajándékba, Anastasia - mormolja kimerülten. - Menjünk le, ott jobban tudok koncentrálni. Nagyon elvonja a figyelmemet, hogy itt vagy. - A kezét nyújtja, de most már habozva fogadom el.

- Kate mondta, hogy veszélyes vagy, és nem tévedett. *Honnan tudta?* Veszélyes az egészségemre, mert tudom, hogy igent fogok mondani. És egy részem nem akarja ezt. Egy részem sikoltva menekülne ebből a szobából és mindaz elől, amit látok. Ez már túlnő rajtam.

- Nem fogok kárt tenni benned, Anastasia.

Tudom, hogy igazat mond. Megfogom a kezét, és kivezet az ajtón.

- Megmutatom neked ezt is, hátha benne vagy. - Mégsem lefelé indulunk, hanem jobbra fordul a *játékszobától*, ahogyan nevezi. Elmegyünk néhány ajtó mellett, a folyosó végéig. Az ajtó mögött hálószoba van, széles dupla ágygal. Minden fehér itt... bútorok, falak, ágynemű. Steril és hideg, de az üvegfal mögött csodálatos a kilátás Seattle-re.

- Ez lesz a te szobád. Úgy dekoráld, ahogyan akarsz, bármit hozhatsz ide.

- Az én szobám? Azt akarsz, hogy ideköltözzem? - Nem tudom leplezni a rémületet a hangomban.

- Nem állandóan. Mondjuk, péntek estétől vasárnap estig. Majd megbeszéljük. Már ha benne vagy a dologban - teszi hozzá. Nyugodt, kissé habozó a hangja.

- Itt fogok aludni?

- Igen.

- Nem veled.

- Nem. Mondtam neked, hogy nem alszom senkivel, kivéve veled, amikor sokat iszol és kiütöd magad. - Korholást érzek a hangjából.

Összeszorítom a számat. Ezt a kettőt nem tudom összeegyeztetni. A figyelmes Christian, aki megment részegségemben, és kedvesen tart, miközben kidobom a taccsot az azáleákra, és a szörnyeteg, aki egy külön szobában korbácsokat és láncokat tart.

- Te hol alszol?

- Az én szobám lent van. Gyere, biztos éhes vagy már.

- Különös, elvesztettem az étvágyamat - duzzogok.

- Muszáj enned, Anastasia - korhol. Kézen fog és lemegyünk.

Zaklatott vagyok, mire visszaérünk a nagyszobába. A szakadék szélén állok, és el kell döntenem, hogy ugorjak-e vagy sem.

- Tudatában vagyok annak, hogy egy sötét ösvényen vezetlek végig, Anastasia. Ezért is akarom, hogy átgondold. Biztosan vannak kérdéseid - mondja. Elengedi a kezemet, és bemeleg a konyharészbe.

De mennyi. De hol kezdjem?

- Aláírtad a nyilatkozatod, bármit kérdezhetsz, én válaszolok.

Az étkezőpultnál állok, nézem, amint kinyitja a hűtőt, és egy sajttálat vesz elő, két jókora fürt zöld és vörös szőlővel. A munkaasztalra teszi a tálat, és nekiáll felvágni egy francia baguette-et.

- Ül le - mutat az egyik székre a pult mellett, én pedig engedelmeskedem. Ha belemegyek, ehhez hozzá kell szoknom. Azóta utasítgat, hogy megismertem, döbbenek rá.

- Papírmunkát említettél.

- Igen.

- Miféle papírmunkát?

- Nos, a szerződésen kívül, hogy nem beszélhetsz a kapcsolatunkról, van egy szerződés, ami leszögezi, mit teszünk és mit nem. Tudnom kell a határaidat, és neked is az enyémetek. Ez közös megegyezésen alapul, Anastasia.

- És ha nem akarom?

- Ahogy gondold - mondja megfontoltan.

- De nem lesz köztünk semmiféle kapcsolat? - kérdezem.

- Nem.

- Miért?

- Mert ez az egyetlen kapcsolat, ami érdekel.

- Miért?

Vállat von.

- Ilyen vagyok.

- Hogyan lettél ilyen?

- Hogyan lesz bárki is olyan, amilyen? Elég nehéz megmondani. Miért van az, hogy egyesek szeretik a sajtot, mások utálják?

Szereted a sajtot? Mrs. Jones - a házvezetőnőm - ezt készítette vacsorára. - Nagy fehér tányérokat vesz ki a szekrényből, az egyiket elém teszi.

Ez most sajtról beszél nekem... Szent szar.

- Mik a szabályok, amelyeket be kéne tartanom?

- Leírtam. Evés után átmegyünk rajtuk.

Étel. Hogy egyek most?

- Tényleg nem vagyok éhes - suttogom.

- Enni fogsz - mondja egyszerűen. *Az Uralkodó Christian, már minden világos.* - Kérsz egy pohár bort?

- Igen, kérek.

Önt bort a poharamba, és leül mellém. Iszom egy kortyot.

- Vegyél az ételből, Anastasia.

Elveszek egy kis fürt szőlőt. Ezzel megbirkózom. Christian összehúzza a szemét.

- Régóta vagy ilyen? - kérdezem.

- Igen.

- Könnyű olyan nőt találni, aki ezt akarja?

Felvonja szemöldökét.

- Meglepődnél - mondja szárazon.

- Akkor én miért kellek? Igazán nem értem.

- Mondtam már, Anastasia. Van benned valami, aminek nem tudok ellenállni. - Gunyorosan elmosolyodik. - Olyan vagyok, mint a moly a lánggal. - Mélyebb lesz a hangja. - Nagyon kívánlak, főleg most, amikor már megint az ajkadba harapsz. - Mély lélegzetet vesz, és nyel egyet.

A gyomrom bukfencet hány. Kíván engem... igaz, hogy elég perverz módon, de ez a szép, különös, hóbortos férfi engem kíván.

- Azt hiszem, fordítva van a klisé - mormogom. Én vagyok a moly és ő a láng, és tudom, hogy meg fogom égetni magam.

- Egyél!

- Nem. Még nem írtam alá semmit, és még egy kicsit meg akarom tartani a szabad akaratomat, ha nem bánod.

Meglágyul a szeme, ajka mosolyra húzódik.

- Ahogy óhajtod, Miss Steele.

- Hány nő? - tör ki belőlem a kérdés. Tudni akarom.

- Tizenöt.

Ó... nem is olyan sok, mint gondoltam.

- Hosszú időn át?

- Némelyikkel igen.

- Bántottál valakit is?

- Igen.

Szent szar.

- Komolyan?

- Nem.

- Engem fogsz bántani?

- Hogy érted ezt?

- Fizikailag kárt teszel bennem?

- Megbüntetlek, ha ezt igényeled, és fájdalmas lesz.

Kissé kóválygok. Iszom még egy korty bort. Alkohol - bátrabb leszek tőle.

- Téged vertek már meg? - kérdem.

- Igen.

Ó, ez meglep. De mielőtt rákérdezhetnék, megszakítja a gondolataimat.

- A dolgozósobában beszéljük ezt meg. Meg akarok mutatni neked valamit.

Ezt nehéz feldolgozni. Ostoba módon azt hittem, hogy egy szenvedélyes éjszakát töltök ezzel a férfival, ám most egy bizarr szerződésről tárgyalunk.

Követem a dolgozósobájába. Tágas szoba, ahonnan szintén az egész falat betöltő ablak nyílik az erkélyre. Grey leül az íróasztalhoz, int, hogy üljek le a székre vele szemben, és átnyújt egy papírlapot.

- Ezek a szabályok. Lehet rajtuk változtatni. Ezeken alapszik a szerződés, amit szintén megkaphatsz. Olvasd el, és beszéljük meg.

SZABÁLYOK

Engedelmesség:

Alávetett fél Uralkodó fél minden utasításának azonnal, fenntartás nélkül engedelmeskedik. Minden olyan szexuális tevékenységbe lelkesen beleegyezik, amit Uralkodó fél megfelelőnek és gyönyörteljesnek tart, kivéve a Kemény korlátokban körvonalazott tevékenységeket (2. függelék).

Alvás:

Alávetett fél ügyel rá, hogy - amikor nem Uralkodó félnél tartózkodik - éjszakánként legalább hét órát aludjon.

Táplálkozás:

Alávetett fél egészségének és jó közérzetének megőrzése céljából - a megadott lista alapján - rendszeresen étkezik (4. függelék). Az egyes étkezések közötti nassolás tilos, legfeljebb gyümölcs csipegetése engedélyezett.

Ruházat:

A szerződés időtartama alatt Alávetett fél csakis olyan ruhát visel, amit Uralkodó fél jóváhagy. A ruházkodáshoz Uralkodó fél költségkeretet biztosít, amelyet Alávetett fél felhasználhat. Uralkodó fél, ruhavásárlás céljából, olykor elkíséri Alávetett felet. Alávetett fél a szerződés időtartama alatt Uralkodó fél kívánalmainak megfelelő kiegészítőket köteles viselni, akár Uralkodó fél jelenlétében, akár Uralkodó fél által megfelelőnek ítélt egyéb alkalmakkor.

Testgyakorlás:

Uralkodó heti négy alkalommal egy órára személyi edzőt biztosít az Alávetett fél és a személyi edző által egyeztetett időpontban. A személyi edző Uralkodó félnak jelentést tesz Alávetett fél fejlődéséről.

Személyes higiénia (szépség):

Alávetett fél tisztán tartja magát, továbbá a kívánt testtájakat rendszeresen borotválja és/vagy gyantáztatja. Az Uralkodó fél által megadott időpontokban rendszeresen látogatja az Uralkodó fél által kiválasztott szépségszalont, és aláveti magát mindazon kezeléseknél, amelyeket Uralkodó fél szükségesnek tart.

Személyes biztonság:

Alávetett fél mértékletesen fogyaszt alkoholt, nem dohányzik, nem fogyaszt rekreációs drogokat, és nem teszi ki magát szükségtelen veszélynek.

Személyes tulajdonságok:

Alávetett fél Uralkodó félen kívül mással nem létesít szexuális kapcsolatot. Mindig tiszteletteljesen és szerényen viselkedik. Tisztában van vele, hogy viselkedése miatt Uralkodó felet ítélnék meg. Minden olyan gonosztettért, helytelen cselekedetért vagy illetlen viselkedésért, amelyet nem Uralkodó fél jelenlétében követett el, felelősségre vonható.

Amennyiben Alávetett fél a fenti szabályok bármelyikét megszegi, azonnali büntetést von maga után, melynek természetét Uralkodó fél határozza meg.

Szent szar.

- Kemény korlátok? - kérdezem.

- Igen. - Az egyezésben egyértelműen le kell szögeznünk azt, hogy én mit nem teszek, és te mit nem teszel.

- Kicsit zavar, hogy pénzt fogadjak el ruhára. Olyan helytelennek tűnik. - Kényelmetlenül mocorgok, és a „ribanc” szó jár a fejemben.

- Bőkezű akarok lenni. Szeretnék ruhákat vásárolni neked. Időnként elkísérsz különböző eseményekre, és azt akarom, hogy jólöltözött legyél. Biztos vagyok benne, hogy a fizetésed, amikor munkába állsz, nem lesz elég azokra a ruhákra, amiket szeretnék, hogy viselj.

- De ugye nem kell akkor is viselnem őket, amikor nem veled vagyok?

- Nem.

- Oké. - *Vedd úgy, hogy egyenruha.*

- Nem akarok hetente négyszer edzeni.

- Anastasia, az kell, hogy ruganyos, erős, életerővel teli legyél. Hidd el, szükséged lesz az edzésre.
 - De heti négyszer? Mit szólnál háromhoz?
 - Azt akarom, hogy négyszer csináld.
 - Azt hittem, most tárgyalunk.
- Az ajkát biggyeszi.
- Oké, Miss Steele, újabb pont a javára. Mit szólnál hetente háromszor egy órához, és egyszer fél órához?
 - Három nap, három óra. Az a benyomásom, hogy eléggé megdolgoztatsz majd, amikor itt vagyok.
- Gonoszul elmosolyodik, ragyog a szeme, én megkönnyebbülök.
- Hajaj, de mennyire. Oké, benne vagyok. Biztos, hogy nem akarsz belépni a cégemhez? Jó tárgyaló vagy.
 - Nem. Nem tartom jó ötletnek. - Tovább olvasom a szabályokat. *Gyantázás! Mit gyantázzak? Mindent? Aú.*
 - Na, a korlátok. Ezek az enyéme. - A kezembe nyom egy másik papírt.

KEMÉNY KORLÁTOK

Nincs tűzzel kapcsolatos aktus.

Nincs vizelettel, széklettel és ezek termékeivel kapcsolatos aktus.

Nincs tűkkel, késekkel, vágással, szúrással vagy vérrel kapcsolatos aktus.

Nincs nőgyógyászati orvosi eszközökkel kapcsolatos aktus.

Nincs gyerekekhez vagy állatokhoz kapcsolódó aktus.

Nem lehet olyan aktus, amely maradandó nyomokat hagyyna a bőrön.

Nincs aktus közben lélegzésszabályozás.

Nem lehet semmilyen olyan tevékenység, amelyben a test közvetlen kapcsolatban lenne elektromos árammal (akár váltóáram, akár egyenáram), sem lánggal vagy tűzzel.

Hoppá. Ezt le kellett írni! Hát persze. Mind teljesen ésszerűnek, őszintének és szükségesnek hangzik. Egyetlen egészséges ember sem akarna ilyesfajta dolgokat. Bár egy kicsit bizonytalanok érzem magam.

- Van valami, amit szeretnél hozzátenni? - kérdezi kedvesen.

A francba! Sejtelmem sincs. Sarokba szorított a kérdéssel. Homlokráncolva néz rám.

- Van valami, amit nem akarsz megtenni?

- Nem tudom.

- Mit jelentsen az, hogy nem tudod?

Kényelmetlenül fészkelődöm, az ajkamba harapok.

- Még soha nem csináltam ilyesmit.

- Hát, amikor szexeltél, volt olyan, amit nem szeretted?

Mintha ezer év telt volna el azóta, hogy utoljára elpirultam.

- Elmondhatod, Anastasia. Őszintének kell lennünk egymással, különben nem fog működni a dolog.

Megint fészkelődöm, összekulcsolt ujjaimat nézem.

- Mondd el - utasít.

- Hát... még nem szexeltem soha, ezért nem tudom. - Halk a hangom. Felkukucskálok rá, ő meg leesett állal mered rám.

Megdermedt, és sápadt. Nagyon sápadt.

- Soha? - suttogja.

A fejemet rázom.

- Szűz vagy? - sóhajt.

Bólintok, és újra elpirulok. Lehunyja a szemét, és mintha tízig számolna. Aztán kinyitja, és dühösen mered rám.

- Mi a fenéért nem mondtad el? - mordul.

Nyolcadik fejezet

Christian fel-alá járkál a dolgozószobában, s a hajába túr. Nagyon kivan. Szokásos betonerős önuralma leheletnyit gyengült.

- Nem értem, miért nem mondtad - ró meg.

- Soha nem vetődött fel a kérdés. Nem szokásom beavatni a szexuális állapotomba mindenkit, akivel találkozom. Úgy értem, még alig ismerjük egymást. - A kezemet bámulom. Miért érzek büntudatot? Miért haragszik ennyire? Ránézek.

- Hát, most már elég sok dolgot tudsz rólam - csattan föl, és összeszorítja az ajkát. - Azt tudtam, hogy tapasztalatlan vagy, de hogy szűz! - Úgy mondja, mintha csúnya szó lenne. - A fenébe, Ana, az előbb mutattam neked egy... - felnyög. - Uram, bocsáss meg.

Egyáltalán megcsókolt bárki is rajtam kívül?

- Természetesen. - Igyekszem sértődöttnek látszani. *Oké... talán kétszer.*

- És egy jóképű srác sem döntött le a lábadról? Egyszerűen nem értem. Huszonegy éves vagy, csaknem huszonkettő. Gyönyörű. - Ismét a hajába túr.

Gyönyörű. Most az örömtől pirulok. Christian Grey gyönyörűnek lát. Összekulcsolom az ujjaimat, és rájuk szegezve a tekintetemet igyekszem elrejtetni az ostoba vigyort. *Talán gondolatolvasó.* Tudatalattim felütötte holdkóros fejét. Hol volt, amikor szükségem lett volna rá?

- Komolyan megvitatod velem, mit is akarok tenni, amikor semmi tapasztalatod? - Összevonja a szemöldökét. - Kerülted a szexet? Áruld el, kérlek.

Vállat vonok.

- Még senki... tudod... - *Meg sem fordult a fejemben más, csak te. Rólad pedig kiderült, hogy valóságos szörnyeteg vagy.* - Miért haragszol rám annyira? - suttogom.

- Nem rád haragszom. Magamra. Csak feltételeztem... - Sóhajt. Csintalan tekintettel néz rám, aztán a fejét csóválja. - El akarsz menni? - kérdezi gyengéden.

- Nem, ha nem akarsz - mormolom. *Ó, nem, nem akarok elmenni.*

- Persze hogy nem akarom. Örülök, hogy itt vagy. - A homlokát ráncolva mondja, aztán az órájára pillant. - Későre jár. - Aztán újra rám néz. - Az ajkadat harapdálod. - Rekedtes a hangja, elgondolkodva néz rám.

- Bocsánat.

- Ne mentegetőzz. Csak éppen én is szeretném harapdálni. Nagyon.

A lélegzetem eláll. Azt képzeli, hogy ilyeneket mond, és nem hat rám vele?

- Gyere - mondja.

- Tessék?

- Most rögtön helyrehozzuk a dolgot.

- Hogy érted ezt? Milyen dolgot?

- A te dolgodat, Ana. Most rögtön szeretkezem veled.

- Ó. - Kitisztult a köd. *Én vagyok a dolog.* Visszatartom a lélegzetem.

- Mármint, ha te is akarsz. Nem akarom próbára tenni a szerencsémet.

- Azt hittem, te nem szeretkezel. Azt hittem, te keményen baszol. - Nyelek egyet, kiszáradt a szám.

Gonoszkásan vigyorog rám, és a hatása végigfut bennem, egészen *odáig.*

- Tehetek kivételt, vagy talán kombinálhatom a kettőt, majd meglátjuk. De tényleg szeretnék szeretkezni veled. Kérlek, feküdj le velem. Azt szeretném, hogy működjön ez az egyezés köztünk, de kell, hogy legyen valami képed arról, mit vállalsz. Már ma éjjel elkezdhetjük a képzésedet - az alapokkal. Ez nem azt jelenti, hogy kihagyom a virágokat, szép szavakat, az mind csak eszköz, egy cél érdekében, amit én kívánok, és reményeim szerint te is. - Feszült a pillantása.

Elpirulok... *ó, istenem...* néha teljesülnek a kívánságok.

- De én nem csináltam azokat a dolgokat, amiket a listán megkövetelsz. - Habozó, pihegő a hangom.

- Felejsd most el a szabályokat. Felejsd el ma éjszakára a részleteket. Kívánlak. Azóta kívánlak, hogy beestél az irodámba, és tudom, hogy te is kívánsz engem. Nem ülnél itt, hogy büntetésről és kemény korlátokról társalogj, ha nem így lenne. Kérlek, Ana, töltsd velem ezt az éjszakát. - Kinyújtja felém a kezét. Ragyog a szeme, lázas, izgatott, és én a kezébe teszem az enyémet. Felhúz, a karjába von, érzem a testét. Meglep ez a gyorsaság. Ujjával végigsimít a nyakamon, a csuklójára tekeri a lófarkamat, és gyengéden meghúzza, hogy felnézzek rá.

- Bátor ifjú nő vagy - suttogja. - Lenyűgözől.

A szavai úgy hatnak rám, mint valami gyújtóberendezés: a vérem lángol. Lehajol, gyengéden szájon csókol, és beszívja az alsó ajkamat.

- Harapni akarom ezt az ajkát - mormolja a számba, és óvatosan húzza a fogával. Felnyögök, és elmosolyodik.

- Kérlek, Ana, hadd szeretkezzek veled.

- Igen - suttogom. Hiszen ezért vagyok itt. Diadalmas a mosolya. Elenged, aztán kézen fogva végigvezet a lakáson.

A hálószoba hatalmas. A faltól falig ablak a kivilágított seattle-i felhőkarcolókra néz. A falak fehérek, a bútorok halványkékek. A hatalmas, ultramodern ágy kemény, szürke fából készült, mintha uszadék fából lenne. Négy ágyoszlop van, de nincs mennyezet. A falon az ágy fölött döbbenetes tengeri tájkép.

Remegek, mint egy falevél. Hát ez az. Végül eljött az idő, megteszem, és nem mással, mint Christian Greyjellel. Kapkodva szedem a levegőt, nem tudom levenni róla a szemem. Leveszi óráját, és a fiókos szekrényre teszi. A komód illik az ágyhoz. Christian leveszi zakóját, és egy székre helyezi. Fehér vászoning és farmer van rajta. Lélegzetelállítóan szép. Sötét bronzsín haja rendetlen, az inge nincs begyűrve. Szürke szeme vakmerően csillog. Kilép a Converse cipőből, és egyenként leveszi a zoknikat. Christian Grey lába... hú... mi van egy mezítelen lábban? Megfordul, rám néz. Gyengéd a nézése.

- Gondolom, nem szedsz tablettát.

Hogy mi? A csudába.

- Nem hiszem. - Kihúzza a komód legfelső fiókját, és kivesz egy csomag óvszert. Átható pillantással néz rám.

- Légy készen - mormolja. - Akarod, hogy lehúzzam a rolót?

- Nem érdekel - suttogom. - Azt hittem, senki nem aludhat az ágyadban.

- Ki mondta, hogy aludni fogunk? - mormolja.

- Ó.

Lassan jön felém. Magabiztos és szexi. A szeme lángol, és a szívem zakatol. Az egész testemben lüktet a vér. Sűrűn, forrón fortyog a vágy a gyomromban. Megáll előttem, a szemembe néz. *Olyan átkozottul dögös.*

- Vegyük le ezt a dzsekit, jó? - mondja lágyan, és a két hajtókanál fogva gyengéden lecsúsztatja a vállamról a dzsekit. A székre teszi.

- Van róla fogalmad, mennyire kívánlak, Ana Steele? - súgja?

Kihagy a lélegzetem. Nem tudom levenni róla a szemem. Felém nyúl, finoman végigsimít az arcomon az államig.

- Van róla fogalmad, mit teszek veled? - mondja az államot cirógatva.

A belsőmben, a legmélyebb, legsötétebb helyen az izmok a lehető legfinomabb módon húzódnak össze. Olyan édes és éles a fájdalom, hogy lehunynám a szemem, de megbabonáz az a lázas, igéző tekintet. Christian felém hajol és megcsókol. Az ajka követelő, határozott, és lassan olvad össze az enyémmel. Kezdi kigombolni az ingemet, s közben tollpihe csókokat helyez el az államra, a szám sarkára. Lassan lehámozza rólam a ruhát, és minden a földre hullik. Hátrébb lép, és végignéz. A halványkék, csipkés melltartó van rajtam. *Hála istennek.*

- Ó, Ana, csodálatos a bőröd - zihálja. - Olyan halvány, olyan hibátlan. Végig akarom csókolni minden centiméterét.

Elpirulok. *Istenem...* Miért mondta, hogy nem szeretkezik? Bármit megteszek, amit csak akar. Kiveszi a hajgumimat, majd a vállamra hulló hajzuhatagba markol.

- Szeretem a barnákat - mormolja, és már mindkét keze a hajamban matat. Követelőző a csókja, nyelvével, ajkával csábít. Felnyögök, és a nyelvem óvatosan találkozik az övével. Átkarol, erősen a testéhez szorít. Az egyik keze a hajamban, a másik végigsiklik a gerincemen a derekamig és még lejjebb; a fenekemre tapad, és finoman megszorítja. A csípőjéhez szorít, érzem az erekcióját. Tunyán nyomja nekem.

Már a szájába nyögök. Alig tudom visszatartani a zsibongó érzéseket - vagy tán hormonok? -, amelyek elárasztják a testemet. Anyira kívánom! Markolom a felkarját, érzem a bicepszét. Meglehetően erős... izmos. Bizonytalanul az arcára teszem a kezemet, majd feljebb, a hajába. Olyan puha, és kócos. Finoman meghúzó, és most ő nyög fel. Az ágy felé tol, érzem, hogy a térdem nekiütődik. Azt hiszem rá fog lökni, de nem teszi. Elenged, és hirtelen térdre rogy. Két kezével a csípőmet markolja, nyelve végigsiklik a köldököm körül, majd finom harapdálásokkal eljut a csípőcsontig, majd a hasamon keresztül a másik csípőcsontig.

- Á! - szakad ki belőlem.

Látni őt előttem térdelve, érezni a száját a testemen olyan váratlan, olyan égető! A kezem a hajában, finoman húzom, és próbálom csillapítani túl hangos légzésemet. Felpillant rám lehetetlenül hosszú pillái alól, a szeme perzselő, füstös szürke. Felnyúl, kigombolja a farmeromat, és könnyedén lehúzza a cipzárt. Pillantása nem szakad el az enyémtől. A keze becsusszan az övrész alá, és hátrasiklik. Lassan halad lefelé a fenekemről a combomra, és közben lehúzza rólam a farmert. Nem tudok elfordulni. Megnyalja az ajkát. Továbbra is farkasszemet nézünk. Christian előrehajol, és orrát a combom közé fúrja. Érzem őt. *Ott.*

- De jó illatod van - dűnnyögi, és lehunyja a szemét. Tiszta gyönyör sugárzik az arcáról, én pedig a szó szoros értelmében rángok. Grey felnyög, lerántja a takarót az ágyról, gyengéden meglök, az ágyra esem.

Még mindig térdel, megfogja a lábamat, lehúzza a cipőmet és a zoknit. Felkönyökölök, mert látni akarom, mit csinál. Zihálok... vágyakozom. A sarkamnál fogva felemeli a lábamat, és a hüvelykujjával végigsimít a rüszttömön. Csaknem fájdalmas, de a mozdulat az ágyékomban visszhangzik. Nyögdécszelek. Nem szakad el a pillantása az enyémtől. Most a nyelvével érinti a lábfejem belső részét, aztán a fogával. *A francba!* Hogy érezhetem ezt *ott?* Nyögdécselve hullok vissza az ágyra, és hallom halk kuncogását.

- Ó, Ana, mit tennék én veled - suttogja. Leveszi a másik cipőt és zoknit, aztán feláll, és lehúzza rólam a farmert. Úgy fekszem az ágyon, hogy mindössze bugyi és melltartó van rajtam. Lenéz rám.

- Gyönyörű vagy, Anastasia Steele. Alig várom, hogy benned legyek.

Szent szar. Az ő szavai. Annyira csábító, hogy a lélegzetem eláll tőle.

- Mutasd, hogyan dédelgeted magad?

Tessék?

- Ne legyél ilyen szemérmes, Ana. Kérlek, mutasd meg - suttogja.

A fejemet rázom.

- Nem tudom, hogy érted. - Rekedt a hangom, csupa vágy. Alig ismerem meg.

- Hogyan csinálod magadnak, hogy elélvezz? Látni akarom.

Ismét a fejemet rázom.

- Nem tudom - motyogom. Felvonja a szemöldökét a döbbenettől, elsötétedik a szeme, hitetlenkedve csóválja a fejét.

- Akkor lássuk, mit tehetünk ez ügyben. - Lány, de kihívó a hangja, édes, érzéki fenyegetés csendül ki belőle. Kigombolja a farmerjét, és lassan lehúzza. Közben mindvégig a szemembe néz. Fölém hajol, megfogja a bokámat, szétrántja a lábamat, és a két lábam közé mászik az ágyra. Fölém magasodik, én meg fészkelődöm a vágytól.

- Ne mozdulj - mormolja, majd lehajol, és megcsókolja a combom belsejét, csókjai ösvényt nyitnak a vékony, csipkés bugyiig, és azon keresztül csókol engem.

Ó... nem tudok mozdulatlan maradni. Hogy lehetne nem mozogni? Vadul fészkelődöm.

- Még dolgoznunk kell azon, hogy ne mozdulj, bébi. - A hasamat csókolja, a nyelve a köldökömbé mélyed. Még mindig észak felé halad, a felsőtestemen van. Ég a testem. Lángolok, túl meleg vagyok, túl hideg, és a lepedőt markolászom. Mellém fekszik, a keze végighalad a csípőmtől a derekamig, majd a mellemig. Rám néz, kiismerhetetlen a tekintete. Finoman a tenyerébe fogja a mellem.

- Tökéletesen illik a kezembe, Anastasia - mormolja, mutatóujját bedugja a melltartó kosara alá, és finoman lehúzza. Kiszabadul a mellem, de a melltartó fölfelé nyomja. Grey ujjai a másik mellemhez siet, és ott megismétli a dolgot. Megduzzadt a mellem, és a bimbóm megkeményedett a tekintete alatt. Kitémaszt a saját melltartóm.

- Nagyon szép - suttogja elismerően, és a bimbóm tovább keményedik.

Nagyon gyengéden ráfúj az egyik mellre, közben megfogja a másikat. A hüvelykujja lassan forgatja a bimbó végét. Megnyújtja. Nyögdécszelek, az édes érzés egészen az ágyékomig sugárzik. Annyira nedves vagyok már! *Ó, kérlek!* - könnyörgök magamban. Ujjaim erősebben markolják a lepedőt. Christian ajka a másik bimbómra zárul, és amikor meghúzza, csaknem rángatózom.

- Nézzük, ettől el tudsz-e menni? - suttogja, és folytatja a lassú, érzéki támadást. FÜRGE ujjainak és ajkának édes terhe a bimbóimat éri, de minden idegvégződésre hat, és az egész testem édes gyötrelemtől énekel. Nem hagyja abba.

- Ó... kérlek - könnyörgök, és hátrahajtom a fejemet, a szám kitárul, felnyögök, a lábam megfeszül. Azt a... mi történik velem?

- Engedd el magad, bébi - mormolja. - A foga a bimbómra zárul, hüvelyk- és mutatóujja erősebben húz, én pedig szétesek a kezében, a testem remegve ezer darabra hull. Megcsókol, és a nyelve elfojtja a kiáltásomat.

Ó, istenem. Ez különleges volt. Most már tudom, mire ez a nagy húhó. Arcán elégedett mosollyal néz le rám, és biztos vagyok benne, hogy az enyémen csak hálát és elismerést lát.

- Nagyon jól reagálsz - zihálja. - Meg kell tanulnod irányítani, és nagyon élvezem, hogy én taníthatom meg neked. - Újra megcsókol.

Még mindig kapkodva veszem a levegőt. Lassan csillapodok az orgazmus után. Christian keze a derekamon, a csípőmön, majd rám tapad - intimen... *istenem.* Ujjai a vékony csipkén keresztül lassan köröznék rajtam - *ott.* Egy pillanatra lehunyja szemét, és elakad a lélegzete.

- Csodásan nedves vagy. Istenem, de kívánlak. - Belém dugja az ujját, belőlem pedig kiszakad a kiáltás. Újra meg újra. A csiklómra teszi a tenyerét, és megint kiálltok. Keményebben és keményebben nyomul belém, én pedig nyögök.

Hirtelen felül, lehúzza és a padlóra dobja a bugyimat. Kibújik a bokszeralsóból, és az erekciója szabadon mered. *Szent tehén...* Az éjjeliszelekre felé nyúl, felkap egy fóliacsomagot, aztán széjjelebb tárja a lábamat. Feltérdel, felhúz egy óvszert tekintélyes farkára. *Ó, nem... Most? Hogyan?*

- Ne aggódj - zihálja a szemembe nézve. - Te is tágulsz. - Lehajol, két kézzel a fejem mellett támaszkodik. Lenéz rám, megfeszül az álla, a szeme ég. Csak most döbbenek rá, hogy még mindig rajta van az ing.

- Biztosan akarod? - kérdezi gyengéden.

- Kérlek - könnyörgök.

- Húzd fel a térded - utasít lágyan, és villámgyorsan engedelmeskedem. - Most pedig megbaszlak, Miss Steele - mormolja, és erekciója végét hozzám érinti. - Keményen - suttogja, és belém vágódik.

- Aú - szakad ki belőlem. Különös, becsapódásszerű érzés jelentkezik mélyen bennem, ahogy elveszi a szüzességemet. Megmerevedik, lenéz rám, a győzelem eksztázisa csillog a szemében.

Elnyílik a szája, zihálva lélegzik. Felnyög.

- Olyan szoros vagy. Jól érzed magad?

Tágra nyílt szemmel bólintok. Annyira teli vagyok vele. Még mindig mozdulatlan, hagyja, hadd szokjam az érzést, hogy bennem van.

- Mozogni fogok, bébi - lihegi nemsokára, és merev a hangja.

Ó.

Finoman, lassan mozog hátrafelé. Aztán lehunyja a szemét, felnyög, és ismét döf. Másodszor is felkiáltok, és ő újra mozdulatlan.

- Még? - suttogja rekedtes hangon.

- Igen - zihálom. Ismét megteszi, majd nem mozdul.

Nyögdecselek, a testem kezdi elfogadni... akarom...

- Újra? - lihegi.

- Igen. - Ez már könnyörgés.

És mozdul, de ez alkalommal nem áll meg. A könyökére támaszkodik, érzem magamon a súlyát. Az ágyhoz szorít. Előbb lassan mozog, finoman jár ki-be. De ahogy kezdem megszokni ezt az idegen érzést, a csípőm előbb bizonytalanul az övé elé siet. Christian gyorsít. Felnyögök, ő pedig könyörtelenül gyorsít tovább, irgalmatlan ritmust vesz fel, és én tartom vele az iramot, minden döféssel. A két kezébe fogja a fejemet, keményen csókol, a foga újra az alsó ajkamat húzza. Kicsit mozdul, és mint az előbb, érzem, hogy valami felépül bennem. Kezdek megmerevedni, ő pedig döf tovább. Rázkódik a testem, megfeszül, előnt az izzadság. Ó... *istenem...* nem tudtam, hogy ilyen lesz... nem tudtam, hogy ilyen jó. Szétszóródnak a gondolatok... csak egy érzés marad... csak ő... csak én... ó, kérlek...

- Élvezz a kedvemért, Ana - suttogja zihálva, darabokra hullok a szavaira, robbanok körötte. Élvezek, és millió darabkában heverek alatta. És elmegy ő is, a nevemet kiáltja közben. Keményet döf, aztán megmerevedik, és belém üríti magát.

Még mindig zihálva próbálom lelassítani a lélegzetemet, dübörgő szívverésemet. A gondolataim zibongó zűrzavarban. *Hú... ez döbbenetes volt.* A homlokomnak támasztja a homlokát. Kapkodva szedi a levegőt. Majd megrebben a szeme, és lenéz rám. Sötét, de lány a tekintete. Még mindig bennem van. Lehajol, gyengéden megcsókolja a homlokomat, és lassan kihúzódik belőlem.

- Óóó - megrándulok az ismeretlen érzéstől.

- Fájdalmat okoztam? - kérdezi Christian, legördül rólam, és a könyökére támaszkodik. Egy tincset a fülem mögé simít. Szélesen vigyorgok.

- Te kérdezed, hogy fájdalmat okoztál-e?

- Értem az iróniád - mosolyog rám keserűen. - De komolyan, jól vagy? - Átható, kutakodó, sőt követelőző a pillantása.-

Elnyúlok mellette. Könnyű a kezem, a lábam, a csontjaim mintha megoldadtak volna, ellazultam, teljesen elengedtem magam. Nem bírom abbahagyni a vigyorgást. Most már tudom, mi ez a felhajtás a szex körül. Két orgazmus... szétesek, nem is sejtettem, mire képes a testem - így megfeszülni, ilyen hevesen, ilyen kielégítőn kiengedni. Leírhatatlan volt a gyönyör.

- Az ajkadat harapdálod, és nem válaszoltál. - A homlokát ráncolja. Pajkosan vigyorgok rá. Csodásan néz ki a kócos hajával, égő, összehúzott szürke szemével, komoly pillantásával.

- Szeretném újra csinálni - suttogom. Egy pillanatra mintha megkönnyebbülés suhanna át az arcán, mielőtt lehullik a redőny.

- Most rögtön, Miss Steele? - kérdi szárazon. Előrehajol, gyengéden megcsókolja a szám sarkát. - Követelőző kis jószág vagy, nem? Fordulj hasra.

Pislogok, aztán megfordulok. Kikapcsolja a melltartómat, kezét végighúzza a hátamon a fenekemig.

- Egyszerűen gyönyörű a bőröd - mormolja. Úgy helyezkedik, hogy egyik lába az én lábam között legyen, és félig a hátamon fekszik. Az ingombjai belém nyomódnak, amikor elhúzza a hajamat az arcomból, és megcsókolja meztelen vállamat.

- Miért van rajtad az ing? - kérdezem. Megmerevedik. Egy szívverésnyi idő után kibújik az ingből, és visszafekszik rám. Meleg bőre az enyémhez ér. *Mmm...* mennyei érzés. Finom szőr borítja a mellét, csiklandozza a hátamat.

- Szóval azt akarod, hogy megint megdugjalak - suttogja a fülembé, és leheletfinom csókokkal borítja el a fülemet és a nyakamat.

Lejjebb csúszik a keze, végigsimít a derekamon, a csípőmön és a combomon egészen a térdhajlatomig. Felhúzza a térdemet, és a lélegzetem eláll... *Most meg mit csinál?* Megint helyezkedik, és már a két lábam között a hátamat érintve, a keze a combomról a fenekemre téved. Lassan cirógatja, majd az ujjja lejjebb megy a lábam közé.

- Hátról csinállak meg, Anastasia - mormolja. A másik kezével belemarkol a hajamba a tarkómnál, és finoman húzza, így tart. Nem tudom mozdítani a fejemet. Tehetetlen vagyok alatta.

- Az enyém vagy - súgja. - Csak az enyém. Ne feledd. - Mámorító a hangja, szédítő, csábító a szavai. A combomnál érzem duzzadó erekcióját.

Hosszú ujjjaival finoman dörzsöli a csiklómat, lassan köröz. Lehelete lány az arcomon, és az államat harapdálja.

- Isteni az illatod. - Orrával a fülem mögött bökdös. A keze dörzsöl, köröz és köröz. A csípőm reflexszerűen körözni kezd a kezét utánozva, és kínzó gyönyör önti el véretem, akár az adrenalin.

- Ne mozdulj - utasít. A hangja gyengéd, de sürgető, és lassan belém dugja a hüvelykujját. Köröz vele, cirógatja a hüvelyem elülső falát. Észveszejtő a hatás - minden energiám testem egyetlen kis helyére összpontosul. Nyögök.

- Élvezed? - kérdezi lágyan. A foga a fülemet súrolja, és lassan behajlítja a hüvelykujját, be, ki, be, ki... eközben még mindig

köröz vele.

Lehunyam a szememet, igyekszem uralkodni a lélegzetemen, próbálom feldolgozni az érzések káoszát, amelyeket az ujjaimal bocsátott szabadon bennem. Tűz zubog a testemben. Ismét nyögök.

- Annyira nedves vagy, és annyira hamar. Nagyon reagálsz. Ó, Anastasia, ez tetszik nekem. Nagyon tetszik - suttogja.

Meg akarom feszíteni a lábamat, de nem tudok mozdulni. Lenyom, és állandó, lassú, kínzó ritmust tart. Hihetetlenül finom. Ismét nyögök, és most gyorsan mozdul.

- Nyisd ki a szád - utasít, és bedugja a hüvelykujját a számba. Elkerekedik a szemem, vadul pislogok.

- Ízleld meg magad - zihálja a fülembe. - Szopjál, bébi. - A hüvelykujját a nyelvemhez nyomja, és a szám bezárul körötte, vadul szopom. Ízlelem a sós ízt a hüvelykujján, és a vérem enyhén fémes ízét. *Szent szar.* Ilyent nem szabad, de átkozottul erotikus.

- Szájba akarlak dugni, Anastasia, és nemsokára meg is teszem. - Rekedt, nyers a hangja, a lélegzete még egyenetlenebb.

Basszál szájba! - nyögöm, és ráharapok. Felnyög, erősebben, fájón húzza a hajamat, mire elengedem.

- Édes, rossz kislány - suttogja, aztán az éjjeliszekrényhez nyúl a csomagért. - Maradj így, ne mozdulj - parancsol rám, és elengedi a hajamat.

Feltépi a fóliát, én pedig kapkodva szedem a levegőt, a vérem lüktet az ereimben. Felvillanyoz a várakozás. Christian lehajol, ismét érzem magamon a súlyát, aztán a hajamba markolva mozdulatlanul tartja a fejemet. Mozdulni sem tudok. Csábítón behálózott, és készen áll, hogy ismét magáévá tegyen.

- Most igazán lassan csináljuk, Anastasia - lihegi.

És lassan hatol belém, lassan, lassan, aztán már teljesen bennem van. Kitágít, megtölt könnyörtelenül. Hangosan nyögök. Ez alkalommal mélyebben érzem, kiélvezem a dolgot. Ismét nyögök, ő pedig csípőjével köröz, visszahúzódik, egy leheletnyi időre megáll, aztán visszaereszkedik. Ezt a mozdulatot ismétli újra meg újra. Megőrjít vele - kínoz, szándékolt lassúsággal döf, és a teltség újra meg újra jelentkező érzése mindent elsöpör.

- Olyan finom vagy - nyögi, és a bensőm remegni kezd. Visszahúzódik és vár. - Ó, nem, bébi, még nem - mormolja, és amikor a remegés abbamarad, előlről kezdi ezt az élvezetes játékot.

- Kérlek - könyörgök. Nem hiszem, hogy sokáig bírom már. Az egész testem akár egy rugó, feloldásra vágyik.

- Azt akarom, hogy megérezd, bébi - dünnyögi, és folytatja az édes, ráérős kínzást előre-hátra. - Holnap ahányszor csak megmozdulsz, eszedbe fog jutni, hogy benned voltam. Csak én. Az enyém vagy.

Nyögök.

- Kérlek, Christian - suttogom.

- Mit akarsz, Anastasia? Árudd el.

Ismét nyögök. Újra kihúzódik, és lassan visszaereszkedik belém, és a csípője megint kört ír le.

- Mondd ki - biztat.

- Téged. Kérlek.

Egy picit fokozza a tempót, és a légzése szabálytalanabbra vált. Gyorsul, ahogy fokozza a ritmust.

- Annyira. Édes. Vagy - mormolja a döfések között. - Annyira. Nagyon. Kívánlak.

Nyögök.

- Az. Enyém. Vagy. Élvezz a kedvemért, bébi - hörgi.

A szavai áttaszítanak a szakadék szélén. Testem rángatózik körötte, és elélezek. Hangosan, artikulátlanul tör ki belőlem a neve. A matracba kiáltom. Christian két éles döféssel folytatja, aztán megfeszül, és belém engedve magát megkönnyebbül. Rám rogy, az arca a hajamban.

- Baszd meg, Ana - lihegi. Azonnal kihúzódik belőlem, és az oldalára fordul. A mellkasomig húzom a térdem, és ájult álomba merülök.

Sötét van még, amikor felébredek. Fogalmam sincs, mennyit aludtam. Kinyújtózkodom a takaró alatt - az egész testem érzékeny, finoman bizserg. Christian nem látom sehol. Fel-ülök, és a város látképe terül el előttem. Már kevesebb fény ég a felhőkarcolók között, és a hajnal dereng kelet felől. Zenét hallok. A zongora édes, szomorú dallamot játszik. Azt hiszem, Bach, de nem vagyok biztos benne.

Magam köré tekerem a takarót, és nesztelenül végigmegegyek a folyosón a nagyszoba felé. Christian a zongoránál ül, és tökéletesen belemerül a dallamba. Szomorú, távoli az arca, akár a zene. Lenyűgözően játszik. A falnak dőlök az ajtó mellett, és elvarázsoltan hallgatom. Nagyon képzett zenész! Mezítelenül ül a zongora melletti állólámpa magányos, meleg fényében fűródve. A nagyszoba többi része sötétbe merül, és mintha a saját, elszigetelt kis fénymedencéjében lenne, érinthetetlenül... magányosan egy buborékban.

Elindulok felé, csalogat a magasztos, melankolikus zene. Elvarázsoltan nézem hosszú, ügyes ujjait, amelyek finoman szaladnak a billentyűkön. Ugyanezek az ujjak simogatták, mozgatták oly gyakorlottan a testemet. Elpirulok, és sóhajtok az emlékre, és összébb

zárom a combomat. Christian felnéz, feneketlen, szürke szeme fényes, arca kiismerhetetlen.

- Bocsánat. Nem akartalak megzavarni - suttogom.

A homlokát ráncolja egy futó pillanatra.

- Ezt én mondhatnám neked - mondja. Abbahagyja a játékot, a térdére ejti a kezét.

- Most látom, hogy pizsamanadrág van rajta. A hajába tűr, feláll. A nadrág lelóg a csípőjéről, hogy... *ó, istenem*. Kiszárad a szám, ő pedig laza léptekkel megkerüli a zongorát, és felém jön. Széles a válla, keskeny a csípője, hasizmai hullámzanak járás közben. Tényleg lenyűgöző.

- Ágyban kéne lenned - korhol.

- Ez gyönyörű volt. Bach?

- Bach átírata, de eredetileg Alessandro Marcello oboakonzertje.

- Csodálatos, de nagyon szomorú, nagyon melankolikus dallam.

Ajka félmosolyra rándul.

- Ágyba - utasít. - Holnap kimerült leszel.

- Felébredtem, és nem voltál ott.

- Nehezen alszom, és nem vagyok hozzászokva, hogy bárki mellettem legyen - mondja halkán. Nem ismerem ki magam a hangulatán. Mintha kicsit csüggedt lenne, de nehéz megállapítani a sötétben. Talán csak a zenemű teszi. Átkarol, és gyengéden visszavezet a hálószobába.

- Mióta zongorázol? Csodálatosan játszol.

- Hatéves korom óta.

- Ó. - Christian hatévesen... az elmém egy szép, bronzhajú, szürke szemű kisfiú képét vetíti elém, és a szívem elolvad. Egy kissrác, aki szereti a lehetetlenül szomorú zenét.

- Hogy érzed magad? - kérdezi, amikor visszaérünk a szobába. Felkapcsol egy kislámpát.

- Jól vagyok.

Egyszerre pillantunk az ágy felé. Vér van a lepedőn - elvesztett szüzességem bizonyítéka. Zavarban vagyok és pirulok, szorosabban tekerem magam köré a takarót.

- Hát, Mrs. Jonesnak lesz min törnie a fejét - motyogja Christian előttem állva. Lenéz rám. Most jövök rá, hogy még nem is láttam a mezítelen mellkasát. Ösztönösen kinyúlok, hogy ujjaimmal érintsem a sötét szőrzetet, és tudjam, milyen érzés. Azonnal hátralép - nem érem el.

- Mars az ágyba - mondja élesen. Aztán gyengédebben folytatja. - Melléd fekszem. - Leejtem a kezem. Azt hiszem, még egyszer sem érintettem meg a felsőtestét. Kihúz egy fiókot, elővesz egy pólót, és gyorsan belebújik.

- Ágyba - utasít megint. Visszabújok az ágyba, igyekszem nem gondolni a vérre. Elhelyezkedik mellettem, átölel. Háttal vagyok neki. Gyengéden a hajamba csókol, és mélyen belélegzi az illatomat.

- Aludj, édes Anastasia - dűnnyögi, én pedig lehunyom a szemem, de váltig érzem a mély melankóliát. Talán a zenéből, vagy a viselkedéséből. Christian Greynek van egy szomorú oldala.

Fény tölti be a szobát, átvezet az álomból az ébrenlétbe. Nyújtózkodom, kinyitom a szemem. Csodálatos májusi reggel van, s Seattle a lábam előtt terül el. Micsoda kilátás! Christian Grey mélyen alszik mellettem. Meglep, hogy még ágyban van. Felém fordulva fekszik, és itt a páratlan lehetőség, hogy tanulmányozzam. Szép arca így, álmában ellazultan, fiatalabbnak tűnik. Szépen faragott, barátságatlan ajka enyhén szétnyílik, ragyogó, tiszta haja csodálatosan kusza. Aki ilyen jól ki néz ki, azt be kellene tiltani! Eszembe jut a szoba odafenn... talán be is tiltották. Megrázom a fejemet, annyi mindent kell végiggondolnom. Nagy a kísértés, hogy megérintsem. De olyan bájos, amikor alszik! Mint egy kisgyerek. Nem kell amiatt aggódnom, mit mondok, ő mit mond, mit tervez, és főként, mit tervez velem.

Egész nap elnézném, de hajt a szükség a fürdőszobába. Kicsusszanok az ágyból, a padlón megtalálom a fehér ingét, és belebújok. Belépek egy ajtón, abban a hitben, hogy a fürdőszobába vezet, de egy jókora beépített szekrényben találok magam. Akkora, mint az én hálószobám. Drága öltönyök, ingek, cipők és nyakkendők végtelen sora. Hogy lehet bárkinek szüksége ennyi ruhára? Ejnye! Bár Kate ruhatára felveszi vele a versenyt. Kate! *Jaj, ne!* Egész este eszembe sem jutott, pedig SMS-t kellett volna küldenem neki. A fenébe. Bajban vagyok. Egy pillanatra átvillan az agyamon, vajon neki hogy alakultak a dolgai Elliottal.

Amikor visszamegyek a hálószobába, Christian még alszik. A másik ajtóval próbálkozom. Ez már a fürdőszoba, és nagyobb, mint a hálószobám. Miért van bárkinek szüksége ennyi térre? Két mosdókagyló van, nyugtázom némi iróniával. Grey nem alszik együtt senkivel, így az egyik mosdót nyilván nem használják.

Magamat bámulom a mosdó feletti gigantikus tükörben. Másképp nézek ki? Másképpen érzem magam. Egy kicsit izomlázam van, és az izmaim... mintha soha életemben nem végeztem volna testgyakorlást. *Soha nem végzel testgyakorlást. A tudatalattim felébredt. Ajkát biggyesztve néz rám, és toporzékol. Tehát lefeküdtél velem, odaadtad neki a szüzességedet, egy olyan férfinak, aki nem szeret. Sőt igen fura elképzelései vannak veled kapcsolatban, amolyan szexrabszolgát akar csinálni belőled!*

ELMENT AZ ESZED? Most már kiabál.

Fintorogva nézem magam a tükörben. Fel kell dolgoznom ezt az egészet. Hogy őszinte legyek, belebuktam egy férfiba, aki több mint szép, gazdagabb, mint Krózus, és egy egész kínzókamrárt rendezett be. Megborzongok. Össze vagyok zavarodva. A hajam rakoncátlan, mint mindig. Nekem nem áll jól a „most keféltém” frizura. Az ujjaimmal próbálok rendet teremteni a káoszban, de hiába - feladom. Talán találok még hajgumit a táskámban.

Majd' éhen veszek. A hálószobában Csipkerózsika még alszik, ezért ott hagyom, és a konyhába megyek.

Jaj, ne... Kate. A táskámat Christian dolgozószobájában hagytam. Elhozom, és kiveszem a mobilt. Három üzenet.

„OK vagy, Ana?”

„Hol vagy, Ana?”

„A francba, Ana”

Felhívom. Amikor nem válaszol, alázatos üzenetet hagyok, miszerint élek, és nem rabolt el a kékszakáll. Legalábbis nem olyan értelemben, amitől ő tartott, vagy talán én is. Ez az egész olyan zavaros. Kategorizálni és analizálni kell a Christian Grey iránti érzéseimet. Lehetetlen feladat. Legyőzötten csóválom a fejem. Időre van szükségem, egyedül, távol innen, hogy gondolkodni tudjak.

Közben találok két hajgumit, gyorsan copfba fonom a hajam. Ez az! Minél kislányosabbnak tűnök, annál inkább biztonságban lehetek kékszakálltól. Kiveszem a táskából az iPodot, és bedugom a fülhallgatót. Semmi nem olyan jó a főzéshez, mint a zene. Az iPodot Christian ingének zsebébe dugom, hangosra állítom, és táncrea perdülök.

Éhen veszek.

Megfélemlít ez a konyha. Csillogó és modern, és a szekrényeken nincs fogó. Beletelik néhány másodpercbe, mire rájövök, hogy meg kell nyomni az ajtót, hogy kinyíljon. Készíthetnék Christiannak reggelit. Egész nap csak egy omlettet evett... ümmm, tegnap a Heathmanben. Istenem, mennyi minden történt azóta. Megnézem a frizsit. Van bőven tojás, és úgy döntök, sonkás palacsintára vágyom. Fel-alá táncolva látok neki tésztát keverni.

Jó, hogy lefoglalom magam. Bőven van időm gondolkodni, de nem túl mélyen. A fülemben harsogó zene is segít távol tartani a mély gondolatokat. Azért jöttem ide, hogy Christian Grey ágyában töltssem az éjszakát, és sikerült is, bár soha senkit nem enged az ágyába. Elmosolyodom. Küldetés teljesítve. Nagyon is. Vigyorgok. Nagyon, nagyon, nagyon is. És máris elvonják a figyelmemet az elmúlt éjszaka emlékei. Christian szavai, a teste, a szeretkezés... lehunyom a szemem, a testem zümmög az emlékektől, a hasam mélyén az izmaim élvezettel összehúzódnak. A tudatalattim mérgesen néz rám... Ez baszik, nem szeretkezik, visítja, akár egy hárpia. Nem törődöm vele, de a szívem mélyén tudom, hogy van benne valami. Megrázom a fejem, hogy a feladatra koncentráljak.

Minden ultramodern. Azt hiszem, nagyjából kiismerem magam. Valahol melegen kell tartanom a palacsintát, és nekiláthatok a sonkának. Amy Studt a kívülállóról énekel a fülemben. Ez a dal korábban nagyon sokat jelentett nekem; hiszen magam is kívülálló

vagyok. Soha sehová nem illettem be. És most... Egy illetlen ajánlaton gondolkodom, amelyet maga a Kívüállók királya tett. Miért ilyen? A természet vagy a nevelés tette? Anyira idegen mindentől, amit ismerek.

A grill alá teszem a sonkát, és amíg sül, felverek néhány tojást. Mikor megfordulok, Christian ül az egyik bárszéken, a pulton könyököl, arcát az öklére támasztja. Még mindig a póló van rajta, amiben aludt. Neki viszont jól áll a „most kefélttem haj”, ahogyan a borosta is, mintha dizájnert tervezte volna. Úgy tűnik, vidám és zavart egyszerre. Megdermedek, elpirulok, aztán összeszedem magam, kihúzó a fülhallgatót a fülemből. A térdem elgyengül a látványától.

- Jó reggelt, Miss Steele. Nagyon energikus ma reggel - jegyzi meg szárazon.

- Jó... jól aludtam - dadogom.

Igyekszik leplezni a mosolyát.

- Elképzelni nem tudom, miért. - Elhallgat, a homlokát ráncolja. - Ahogyan én is, miután lefeküdtem.

- Éhes vagy?

- Igen - mondja átható pillantással, és nem vagyok biztos benne, hogy az ételre gondol.

- Palacsinta, sonka, tojás?

- Jól hangzik.

- Nem tudom, hol tartod a tányéralátétet. - Vállat vonok, és nagyon igyekszem, hogy ne látszódjon, mennyire zavarban vagyok.

- Majd én megcsinálom. Te csak főzzél. Akarod, hogy föltegyek valami zenét, és tovább... öö...táncolhass?

Az ujjaimat bámulom, tudom, hogy már izzó vörös vagyok.

- Kérlek, miattam abba ne hagyd. Nagyon szórakoztató. - Fanyar jókedv van a hangjában.

Ajkamat biggyesztem. Szórakoztató, mi? A tudatalattim a hasát fogja a nevetéstől. Megfordulok, és verem tovább a tojást, talán egy kicsit keményebben a kelleténél. Christian máris mellettem terem, és finoman meghúzza a copfomat.

- Ezt imádom - suttogja. - Nem fog megvédeni.

Hmm. Kékszakáll...

- Hogy szereted a tojást? - kérdezem kacéran. Elmosolyodik.

- Alaposan felverve. - És gúnyosan mosolyog.

A feladatra koncentrálok, igyekszem leplezni a mosolyt. Nehéz sokáig haragudni rá. Főleg, amikor ilyen rá nem jellemző módon játékos. Christian kinyit egy fiókot, kivesz két koromfekete tányéralátétet, és a pultra teszi. Beleöntöm a felvert tojást egy serpenyőbe, a sonkát megfordítom a grillben.

Közben már narancslé van az asztalon, és Christian éppen kávét főz.

- Kérsz teát?

- Igen, kérek, ha van.

Találok tányérokat, és a melegítőtálcára teszem. Christian a szekrénybe nyúl, és Twinings English Breakfast teát vesz elő. Elfintorodom.

- Előre ittál a medve bőrére?

- Így gondolod? Szerintem még nem sikerült semmiben sem megállapodnunk, Miss Steele - mondja.

Mit jelentsen ez? A szerződésre gondol? A kettőnk... kapcsolatára, bármilyen legyen is? Még mindig olyan rejtélyes. Kitálalom a reggelit az előmelegített tányérokra, majd a tányérokat az alátétre teszem. A hűtőben találok juharszirupot.

Felnézek Christianra. Azt várja, hogy leüljek.

- Miss Steele - az egyik bárszék felé int.

- Mr. Grey - biccentek válaszul. Picit megrándul az arcom, amikor leülök.

- Nagyon fáj? - kérdezi, és ő is leül.

Elpirulok. *Miért kell ilyen személyes kérdéseket feltennie?*

- Hát, hogy őszinte legyek, nem tudom mihez hasonlítani - csattanok föl. - Részvétet akarsz nyilvánítani? - Ez sziruposan hangzik.

Halványan mosolyog, de nem vagyok biztos benne.

- Nem. Csak azon gondolkodtam, folytathatjuk-e az alapkiképzésedet.

- Ó. - Döbbenet meredek rá, levegőt sem veszek, és mindenem megfeszül. *Óóóó... milyen kedves.* Elfojtok egy nyögést.

- Egyél, Anastasia. - Ismét bizonytalan az étvágyam... még... több... szex... igen, kérem.

- Mellesleg, nagyon finom. - Rám vigyorog.

Lenyomok egy falat omlettet, de alig érzem az ízét. Alapkiképzés! *Szájba akarlak dugni.* Ez is az alapkiképzés része?

- Ne harapdál az ajkad. Nagyon elvonja a figyelmemet, és történetesen tudom, hogy nem viselsz semmit az ingem alatt, ami még jobban elvonja a figyelmemet.

Belemártom a filtert a kis kannába, amit Christian vett elő az imént. Kavarnak a gondolataim.

- Miféle alapkiképzésre gondolsz? - kérdezem. Kissé magas a hangom, leleplezi, hogy szeretnék természetesnek, közönyösnek, nyugodtnak tűnni, de a hormonjaim megbolondultak.

- Hát, mivel mindened fáj, gondoltam, rátérhetünk az orális képzésre.

Fuldoklom a teától. Tágra nyílt szemmel és tátott szájjal meredek rá. Finoman megpaskolja a hátamat, és ad még egy kis narancslevet. Nem tudom, mi jár az eszében.

- Már ha maradni akarsz - teszi hozzá. Felnézek rá, próbálok visszanyerni az egyensúlyomat. Kiismerhetetlen az arca. Roppant idegesítő.

- Ma szeretnék maradni, ha nem baj. Holnap megyek dolgozni.

- Hányra mész dolgozni holnap?

- Kilencre.

- Holnap kilencre beviszlek a munkába.

A homlokomat ráncolom. *Azt akarja, hogy még egy éjszakát maradjak?*

- Este haza kell mennem. Nincs nálam tiszta ruha.

- Megoldjuk.

Most nem tudok ruhákra költeni. Christian felemeli a kezét, megfogja az államot, meghúzza, hogy az ajkam kiszabadul a fogam szorításából. Észre sem vettem, hogy az ajkamat rágom.

- Mi az? - kérdezi.

- Otthon kell lennem ma este.

A szája kemény vonal.

- Oké, ma este - egyezik bele. - Most pedig egyél.

A gyomrom és a gondolataim kavarnak. Elszállt az étvágyam. A félig megevett reggelimre pillantok. Nem vagyok éhes.

- Egyél, Anastasia. Tegnap este nem ettél.

- Nem vagyok igazán éhes - suttogom.

Összeszűkül a szeme.

- Szeretném, ha megennéd a reggelit.

- Mi ez nálad az étellel? - tör ki belőlem. A homloka ráncba szalad.

- Mondtam, hogy nem bírom, ha ki kell dobni ételt. Egyél - reccsen rám. Sötét a szeme, mint akinek fáj valami.

Szent szar. Mi ez az egészség? Pizskálom az ételt, lassan eszem, mindent jól megrágok. Figyelnem kell arra, hogy ne tegyek túl sokat a tányérra, ha már ilyen flúgos az étellel kapcsolatban. Meglágyl az arca, ahogyan lassan megeszem a reggelit. Látom, hogy tisztára pucolja a tányérját. Megvárja, hogy befejezzem, és elveszi előlem a tányért.

- Te főztél, én pakolok el.

- Nagyon demokratikus.

- Igen. - Egy fintor. - Nem szokásom. Miután végeztem, megfürdünk.

- Ó, oké. - *Istenem... inkább zuhanyoznék.* - Csörög a mobilom, megzavarja a gondolatokat. Kate az.

- Szia. - Az erkély üvegajtájához megyek, távol tőle.

- Miért nem írtál tegnap, Ana? - Kate haragos.

- Ne haragudj, elsöpörtek az események.

- Jól vagy?

- Igen, jól vagyok.

- Megtörtént? - Információra vadászik. Kihallom a várakozást a hangjából, égnek emelem a szememet.

- Kate, nem akarok erről telefonon beszélni. - Christian felnéz rám.

- Megtörtént... biztos vagyok benne.

Honnan tudja? Blöfföl, én pedig nem beszélhetek róla. Aláírtam egy átkozott iratot.

- Kate, kérlek.

- Milyen volt? Jól vagy?

- Mondtam, hogy jól vagyok.

- Gyengéd volt?

- Kate, kérlek! - Nem tudom leplezni a bosszúságot.

- Ana, ne szórakozz velem. Csaknem négy éve várok erre a napra.

- Este találkozunk. - Leteszem.

Ezt a kört nehéz lesz négyeszesíteni. Annyira makacs, és minden részletet tudni akar, én pedig semmit nem mondhatok, mert aláírtam egy szerződést, hogy is hívják, nyilatkozatot. Iszonyú pipa lesz, és teljes joggal. Ki kell találnom valamit. Visszamegyek a konyhába.

- Ez a nyilatkozat mindenre vonatkozik? - kérdezem óvatosan.

- Miért? - Megfordul, rám néz, közben elrakja a teát. Elvörösödöm.

- Tudod, van néhány kérdés a szexszel kapcsolatban. - Lesütöm a szemem, az ujjaimat nézem. - És szeretném megkérdezni Kate-et.

- Kérdezzél engem.

- Már megbocsáss, Christian... - elhal a hangom. *Nem kérdezhetlek téged.* A te előítéletes, torz, átkozottul perverz nézeteidet kapnám válaszul. Nekem pártatlan véleményre van szükségem. - Csak technikai részleteket. A Fájdalom Vörös Szobáját nem említem neki.

Felvonja a szemöldökét.

- A Fájdalom Vörös Szobája? Sokkal inkább a gyönyöré, Anastasia. Hidd el nekem. Azonkívül - keményebbre vált a hangja - a lakótársad épp a fivéremmel gyúri a lepedőt. Jobb szeretném, ha nem beszélnél vele.

- A családod tud a... hajlamaidról?

- Nem. Nem tartozik rájuk. - Felém indul, megáll előttem.

- Mit akarsz tudni? - kérdezi, és ujjával gyengéden végigsimít az arcomon, le az államig. Felemeli a fejemet, hogy a szemembe nézhessen. A belsőm mocorog. Nem tudok hazudni neki.

- E pillanatban semmi különösöt - suttogom.

- Hát, akkor kezdjük azzal, hogy milyen volt neked a tegnapi éjszaka. - Szemében kíváncsiság ég. *Tudni akarja, csakugyan érdekli. Húha.*

- Jó - mormogom.

Enyhén szétnyílik az ajka.

- Nekem is - mondja halkán. - Még soha nem volt részem vaníliaszexben. Ez sokat elmond. De talán azért, mert veled voltam. - A hüvelykujja végigsiklik az alsó ajkamon.

Élesen beszívom a levegőt. *Vaníliaszex?*

- Gyere, fürdjünk. - Előrehajol, megcsókol. A szívem zakatol, és mélyen lenn... egészen mélyen, *ott...* gyűlik a vágy.

A kád fehér, mély, tojás formájú, nagyon dizájnos holmi. Christian lehajol, és kinyitja a csapot. Némi finom kinézetű fürdőolajat önt a vízbe, ami habzani kezd, és édes, buja jázminillat terjeng. Christian feláll, és rám néz. Sötét a szeme. Aztán lehúzza magáról a pólót, és a padlóra dobja.

- Miss Steele - nyújtja a kezét.

Az ajtóban állok tágra nyílt szemmel, gyanakvón. Előrelépek, és lopva szemügyre veszem. Megfogom a kezét, ő pedig behúz a kádba, pedig még rajtam az inge. Teszem, amit mond. Hozzá kell szoknom, ha úgy döntenék, hogy belemegyek ebbe a felháborító ajánlatba... *ha!* Csábítóan forró a víz.

- Fordulj meg, nézz felém - utasít gyengéden. Teszem, amit mond, ő feszülten figyel.

- Tudom, hogy nagyon finom az ajkad, tanúsíthatom, de abbahagynád a rágcsálását? - mondja összeszorított foggal. - Ha az ajkad rágod, meg akarlak dugni, és amúgy is fáj neked.

Bennem akad a lélegzet, abbahagyom az ajkrágcsálást.

- Felfogod végre? - szegezi nekem, és rám mered. Vadul bólogatok. *Fogalmam sem volt, hogy így hatok rá.*

- Helyes. - Előrenyúl, kiveszi az iPodot az ingzsebből, és a mosdó mellé teszi.

- Víz és iPod, nem jó kombináció - morogja. Megfogja az inget, áthúzza a fejemen, és a padlóra dobja.

Hátrébb húzódik, végigmér. *Meztelen vagyok, az ég szerelmére!* Bíborvörös vagyok, lesütöm a szemem, a kezemet nézem a hasam előtt, és belemerülnék a habzó, meleg vízbe, de tudom, hogy szó sem lehet róla.

- Hé - szól rám. Félrehajtott fejjel néz. - Nagyon szép nő vagy, Anastasia, minden szép benned. Ne lógasd így a fejedet, mint aki szégyelli magát. Nincs mit szégyellned, és igazi öröm téged nézni. - Megfogja az államot, és úgy fordítja a fejemet, hogy a szemébe nézzek. Puha, meleg, sőt forró a tekintete. Olyan közel van, hogy megérinthetném.

- Most már leülhetsz. - Ezzel visszatereli a szanaszét gondolatokat, és leereszkedem a meleg, befogadó vízbe. Óóóó... éget, és ez meglepetésként ér. De csodás az illata. A kezdeti szúró fájdalom hamar elillan. Hátradőlök, lehunyom a szemem, ellazít a megnyugtató meleg. Amikor újra kinyitom, látom, engem néz.

- Miért nem jössz be mellém? - Bátornak szánom a kérdést, de a hangom rekedtes.

- Azt hiszem, jövök. Húzódj előre - utasít.

Leveszi pizsamanadrágját, és bemászik mögém. A víz megemelkedik, amikor leül. A mellkasához húz. Hosszú lábát átveti az enyémen, térdét behajlítja, bokája összeér a bokámmal. Széthúzza a lábát, a kitérve az enyémet. Felnyögök meglepetésemben. Orra a hajamba fúródik, és mélyen beszívja a levegőt.

- Jó az illatod, Anastasia.

Testemen remegés fut át. Meztelenül ülök a kádban Christian Greyjel. Ő is meztelen. Ha valaki azt mondja, amikor tegnap felébredtem a hotelszobában, hogy ezt teszem, nem hittem volna neki.

A kád melletti beépített polcra levesz egy üveg folyékony szappant, és egy keveset belesorgat a kezébe. Összedörzsöli a

tenyerét, puha habot teremtve, aztán szappanozni kezdi a nyakamat és a vállamat, hosszú, erős ujjai finoman masszíroznak. Felnyögök. Jólesik az érintése.

- Jólesik? - Szinte hallom a mosolyát.

- Hmmm.

Lejebb megy a karomra, majd tovább, finoman lemossa az alkaromat is. Milyen jó, hogy Kate ragaszkodott hozzá, hogy leborotváljam. Christian keze végigsiklik a mellemen, és felnyögök, amikor az ujjai körbefogják. Finoman nyomogatja, de nem ismer kegyelmet. Ösztönösen előrehajlok, a kezébe nyomva a mellem. A bimbóm puha, nyilván a tegnapi nem túl finom kezelés után. Ő nem sokat foglalkozik velem, keze lejjebb csúszik a gyomromon és a hasamon. A légzésem egyre szaporább, a szívem zakatol. Növekvő erekciója a hátamat nyoma. Órülten izgató a gondolat, hogy az én testemtől érez így. Naná, majd az elmédtől, vicsorog a tudatalattim, de elhessegetem a kellemetlen gondolatot.

Abbahagyja, a mosdókendőért nyúl, én pedig nekidőlve lihegek... várom... vágyom. Kezem kemény, izmos combján pihen. Szappant nyom a mosdókendőre, lehajol, és megmos a lábam között. Visszatartom a lélegzetem. Ujjai ügyesen ingerelnek az anyagon keresztül. Mennyei érzés, és csípőm ritmusra mozog, a kezének feszül. Előntenek az érzések, hátravetem a fejem, a szemem fennakad, a szám elernyed, nyöszörgök. A feszültség lassan, kérlelhetetlenül növekszik bennem... ó, istenem.

- Érezd, bébi - súgja a fülembe Christian, és finoman rágcsálja a fülcimpámat. - Érezd... - A lábam a kád széléhez szorul, foglyul ejtett, szabadon hozzáférhet legbizalmasabb zugomhoz.

- Ó... kérlek - suttogom. A testem merev, próbálom megfeszíteni a lábamat is. Szexrabszolgája vagyok ennek a férfinak, és ő nem enged, hogy mozduljak.

- Azt hiszem, most már elég tiszta vagy - mormolja, és abba hagyja, amit csinált. Micsoda! Ne! Ne! Ne! Zihálva kapkodom a levegőt.

- Miért hagytad abba? - nyögöm.

- Mert más terveim vannak veled, Anastasia.

Micsoda... istenem... de... én még... ez így nem tisztességes.

- Fordulj meg. Engem is meg kell mosni - hallom.

Ó! Szembefordulok vele, és döbbenet látom, hogy az erekcióját markolja. Tátva marad a szám.

- Azt akarom, hogy jó barátok legyetek kedvenc és legbecesebb testrészemmel. Ez nagyon fontos nekem.

Olyan nagy, és egyre nő. A vége kibukkan a víz alól. Felnézek rá, gonoszul vigyorog. Élvezi a döbbenetet a képemen. Rájövök, hogy bámulom. Nyelek egy nagyot. Ez bennem volt?! Lehetetlen. Azt akarja, hogy érintsem meg. Hmmm... oké, lássuk csak.

Rámosolygok, és a fürdőkendőért nyúlok, szappant csorgatok a kezembe. Azt teszem, amit ő, felhabosítom a szappant a tenyeremben. Le nem veszem róla a szemem. Levegő után kapkodok... aztán jól meggondolva, mit teszek, finoman beharapom az alsó ajkamat, majd végignyalom. Szeme elkerekedik ezt látva. Előrenyúlok, megmarkolom, úgy, ahogyan ő fogja magát. Egy pillanatra lehunyja szemét. Hű, ez sokkal keményebb, mint vártam. Megszorítom, ő pedig kezemre teszi a kezét.

- Így csináld - súgja, és mozgatni kezdi a kezét föl és le. Határozottan fogja az ujjaimat, azok megfeszülnek rajta. Ismét lehunyja a szemét, a lélegzete egy pillanatra elakad. Amikor ismét rám néz, izzik tekintete, mint az olvadt acél. - Így jó, bébi.

Elengedi a kezem, hagyja, hogy egyedül folytassam, és lehunyt szemmel élvezi. Csípőjét kissé megemeli, én ösztönösen erősebben markolom. Halk nyögés szakad ki a torkából. *Dugd meg a szám...* hmmm. Emlékszem, ahogy a hüvelykujját a számba dugta, és azt akarta, hogy keményen szopjam. A szája most kinyílik, egyre szaporább a légzése. Előrehajlok, rátapasztom az ajkam. Bizonytalanul szopni kezdem, a nyelvem végigsimítja a csúcsát. A szeme még csukva van.

- Húúú... óóóó. - Erősebben szopom.

Hmm... kemény és puha egyszerre, akár a bársonyba tekert acél, és meglepően ízes. Sós és sima.

- Istenem! - nyögi lehunyt szemmel.

Lejebb megyek, mélyen a számba veszem. Ismét nyög. Aha! A bennem lakozó istennő elégedett. Képes vagyok rá. Tudom dugni a számmal. Nyelvem újra a csúcs körül cikázik, ő pedig megemeli a csípőjét. Most nyitva a szeme, szinte éget a tekintete. A fogát összeszorítja, ismét megfeszül, én pedig még mélyebben veszem a számba. A combjára támaszkodom, érzem, mint feszül meg a lába. Felém nyúl, megmarkolja a lófarkamat, és mozgatni kezd.

- Ó, bébi, ez nagyon jó - nyögi. Még keményebben szopok, a nyelvemmel ingerlem erekciója csúcsát. Sziszegve szakad ki belőle a levegő.

- Jézusom. Meddig mehetek? - suttogja.

Mmmm... Már a torkomban érzem, aztán újra elől. A nyelvem a csúcson kering. Ő az én saját Christian Grey ízű nyalókám. Keményebben szopom, egyre mélyebben fogadom be, a nyelvem köröz rajta. Mmmm... Fogalmam sem volt róla, hogy ilyen izgató, gyönyörteli látvány, amint az érzéki vágtyól vonaglik. Belső istennőm most merengue-t jár, némi salsa beütéssel.

- Anastasia, elmegyek a szádban - figyelmeztet zihálva. - Ha nem akarod, hagyd abba. - Ismét feldőf a csípőjével, a szeme kitágul, mintha bizalmatlan lenne, és teli van buja vággyal. Irántam. A szám iránt... Ó, egek.

Most már erősen markolja a hajamat. Meg tudom csinálni. Még keményebben nyomom számba, és előnt az önbizalom.

Kivillantam a fogamat. Ez átbillenti a szakadék szélén. Felkiált és megfeszül, s meleg, sós folyadék csorog le a torkomon. Gyorsan lenyelem. Ümm... nem vagyok biztos benne. De elég egyetlen pillantás rá, és már nem érdekel. Szétesett itt, a kádban, és miattam. Hátradőlök, és diadalmas, mohó mosolyra húzódik az ajkam. Még mindig kapkodva szedi a levegőt. Kinyitja a szemét, rám néz.

- Nem öklendezel? - kérdezi csodálkozva. - Krisztusom, Ana... ez... nagyon jó volt. Igaz, váratlan. - A homlokát ráncolja. -

Tudod, állandóan meglepsz.

Elmosolyodom, és tudatosan rágcásalom az ajkam.

- Csináltál már ilyet?

- Nem. - És akaratom ellenére némi büszkeség tölt el.

- Helyes - mondja önelégülten, és azt hiszem, megkönnyebbülten is. - Még valami, ami az első, Miss Steele. - Úgy néz, mint aki felmér. - Hát, orális készségek ötös. Gyere, bújjunk ágyba, tartozom neked egy orgazmussal.

Orgazmus! Még egy orgazmus!

Gyorsan kimászok a kádból, és most először vehetem teljesen szemügyre ezt az isteni megformált Adoniszt, Christian Greyt. A belső istennőm is abbahagyta a táncot, és már ő is tátott szájjal, csöpögő nyállal bámulja. Christian hímtagja kókad most, de még mindig tekintélyes... hú. Kis törülközőt teker a derekára, eltakarva a lényegét, és egy nagyobb, bolyhos, fehér törülközőt nyújt felém. Kiszállok a kádból, elfogadom felkínált kezét. Beleteker a törülközőbe, és a karjába von. Vadul csókol, nyelvét a számba dugva. Arra vágyom, hogy átöleljem... érintsem... de a törülközővel leszorítja a karomat. Kisvártatva elveszek a csókjában. A fejemet fogja, a nyelve felderíti a számot, és elfog az érzés, hogy a hálóját fejezi ki - talán - életem első furulyázása miatt.

Elhúzódik, két kézzel fogja az arcomat, úgy néz a szemembe. Elveszettek tűnik.

- Mondj igent - suttogja lázasan.

A homlokomat ráncolom, nem értem, mit akar.

- Mire?

- A megállapodásunkra. Hogy az enyém legyen. Kérlek, Ana. - Suttogva könnyörög, hangsúlyosan ejti ki az utolsó szót és a nevemet. Ismét megcsókol, édesen, szenvedélyesen, aztán hátrébb lép, és végigmér. Megfogja a kezemet, és visszavezet a hálószobába. Kábán követem. *Tényleg ezt akarja.*

Megállunk az ágy mellett, hosszan néz rám.

- Megbízol bennem? - kérdezi. Tágra nyílt szemmel bólintok, és hirtelen előnt a felismerés, hogy csakugyan bízom benne. *Mit akar csinálni velem?* Elektromosságként zümmög bennem az izgalom.

- Jó kislány - fújja ki a levegőt, és hüvelykujjával végigsimít az alsó ajkamon. Belép a beépített szekrénybe, és egy ezüstszürke selyem nyakkendővel tér vissza.

- Tedd össze a kezed magad előtt - utasít. Lehámozza rólam a törülközőt, és a földre dobja.

Megteszem, amit kér, ő meg a nyakkendővel erősen összekötözi a csuklómat. Izgatottan csillog a szeme. Meghúzza a csomót. Jól tart. *Buzgó kiscserkész lehetett, hogy így megtanulta ezt a csomót.* Most mi lesz? A pulzusom vágat, a szívem vadul dübörög. Christian ujjá végigsimít a copfomon.

- Olyan fiatalnak látszol így - mormolja, és közelebb lép. Ösztönösen hátrébb húzódom, érzem az ágyat a térdhajlatomban. Christian ledobja a törülközőjét, de nem tudom levenni a szemem az arcáról. Perzsel a tekintete, csupa vágy.

- Ó, Anastasia, mit tegyek veled - suttogja, és lenyom az ágyra. Mellém fekszik, és a fejem fölé emeli a kezem.

- Tartsd itt a kezed, ne mozdítsd, megértetted? - A tekintete éget, lélegzethez sem jutok. Ez nem olyan ember, akivel soha nem szállnék szembe...

- Válaszolj - követeli.

- Nem fogom mozgatni a kezem - lihegem.

- Jó kislány - mormolja, és lassan, megfontoltan megnyalja az ajkát. Megigéz a nyelve, ahogyan lassan végigsiklik a felső ajkán. A szemembe néz, figyel, felmér. Lejjebb hajol, és szűzies, futó csókot lehel az ajkamra.

- Végigcsókolom a tested, Miss Steele - mondja lágyan, és feljebb emeli az állam, hogy hozzáférjen a torkomhoz. Lesiklik a torkomon, csókolja, szopja, rágcásolja a kis bemélyedésig a nyakam tövében. A testem vigyázzban áll... mindenütt. A fürdőbeli élményemtől a bőröm hiperérzékeny. A vérem forrón gyúlik a hasamban, a lábam között, ott, *lenn*. Felnyögök.

Meg akarom érinteni. Megmozdítom a kezem, de nehézkesen, mert össze van kötözve, és a hajához nyúlok. Abbahagyja a csókot, felnéz rám, és helytelenítően rázza a fejét. Aztán ismét a fejem fölé teszi a kezemet.

- Ne mozdítsd a kezed, különben kezdetjük az egészet előlről - korhol finoman. Ó, micsoda kínzás.

- Meg akarlak érinteni. - Zihálok, a hangom remeg.

- Tudom - mormolja. - Tartsd ott a kezed a fejed fölött - utasít.

Ismét megfogja az állam, és mint az előbb, csókolni kezdi a torkomat. Ó... annyira tehetetlennek érzem magam. A keze végigsiklik a testemen és a mellemen, mikor ajka a nyakam aljához ér. Az orra hegyét végighúzza a kis bemélyedés körül, majd ráérősen halad tovább. Délnek tart, a kezét követve, a szegycsonton a melleimig. Mindkettőt megcsókolja, gyengéden rágcásolja, és finoman szívja a bimbókat. *Szent szar!* A csípőm magától mozog, Christian szája ritmusára kavar, és kétségbeesetten próbálom

észben tartani, hogy ne mozdítsam a kezem.

- Ne mozdulj - figyelmeztet, és meleg lehelete a bőrömet csiklandozza. Eléri a köldökömet, belémártja a nyelvét, aztán finoman megérinti a fogával a hasamat. A testem ívben megfeszül.

- Mmm. Olyan édes vagy, Miss Steele. - Az orra végigsiklik a hasam és a szeméremszőrzet közti vonalon, finoman harapdál, nyelvével ingerel. Aztán hirtelen feltérdel, megmarkolja a bokámat, és széttárja a lábam.

Szent szar. A bal lábamat térdben behajlítja, és a szájához emeli. Figyel, lesi minden reakciómat. Gyengéden megcsókolja, majd finoman megharapja a lábujjakat. Amikor a kislábujjhoz ér, erősebbet harap, én pedig nyöszörögve rángatózom. A nyelve végigsiklik lábfejem belső részén, és nem bírom tovább nézni, mit csinál. Túl erotikus. Elégem. Szorosan lehunyom a szemem, és igyekszem feldolgozni mindazt az érzést, amit bennem kelt. Megcsókolja a bokámat, majd végigcsókolja a vádlimat a térdemig, ott megáll. Ugyanezt teszi a jobb lábammal. Őrjítő.

- Kérlek - nyögök fel, amikor megharapja a kislábujjamat. Ez mélyen a hasamban ver visszhangot.

- Csak lassan, Miss Steele - zihálja.

Ez alkalommal nem áll meg a térdemnél, tovább megy fölfelé a combom belső felén, közben széttárul a lábam. Tudom, mit akar, és egy részem eltolná, mert szégyellem magam, és zavarban vagyok. Meg akar csókolni *ott!* Tudom. A másik részem boldogan várja. Egyre halad fölfelé a combomon, csókol, nyal, szop, és aztán már ott is van a lábam között, az orrát mozgatja föl-le a nemi szervemen, nagyon finoman, nagyon lágyan. Mocorgok... *istenem.*

Megáll, várja, hogy megnyugodjak. Megteszem, felemelem a fejem, ránézek. A szám tátva, zakatoló szívem próbál lecsillapodni.

- Tudod, milyen szédítő az illatod, Miss Steele? - mormolja, és mélyen a szemembe nézve orrával beletúr a szeméremszőrömbe, és beszívja az illatát.

A testem lánghoz, majd' elájulok, és lehunyom a szemem. Nem bírom nézni, ahogy ilyesmit tesz!

Ráfúj a nemi szervemre.

- Tetszik - és finoman meghúzza a szeméremszőrömet. - Lehet, hogy megtartjuk.

- Ó... kérlek... - könyörgök.

- Mmm, szeretem, amikor könyörögsz, Anastasia.

Felnyögök.

- A valamit valamiért nem az én stílusom, Miss Steele - suttogja, s gyengéden fölfelé, lefelé rám fúj. - De ma örömet adott, és jár érte a jutalom. - Kihallom a gonoszok vigyort a hangjából, és míg a testem énekel a szavaitól, a nyelve lassan körözni kezd a csiklóm körül. A combomat markolja.

- Ááá! - nyögöm, a testem ívben megfeszül, rángani kezd.

Christian forgatja a nyelvét, körbe-körbe, újra meg újra, folyamatosan kínoz. Elvesztem minden érzékemet, nem tudom már, ki vagyok, lényem minden atomja arra a kis, hatékony erőműre koncentrál a combom tengelyében. A lábam merev. Christian belém csúsztatja az ujját, és hallom a mormogását.

- Ó, bébi, szeretem, hogy ilyen nedvesen vársz.

Mozgatja az ujját, szétfeszít, húz, és közben a nyelve követi. Nyögdécszelek. Ez túl sok... A testem megkönnyebbülésért kiállt, nem bírom tovább. Elengedem, nincs már összefüggő gondolatom. Magával ragad az orgazmus, újra meg újra összerántja belsőm. Felkiáltok, és a világ elmerül, eltűnik szem elől. Orgazmusom ereje mindent lenulláz, csak űr marad.

Zihálok, és csak homályosan hallom a szakadó fólia hangját. Christian lassan hatol belém, mozogni kezd. Ó... *istenem.* Az érzés fájón édes, egyszerre vakmerő és finom.

- Na, milyen? - zihálja ő.

- Jó. Finom - zihálok én. Ekkor kezd igazán mozogni, gyorsan, keményen, hosszan. Újra meg újra belém dőf, kérlelhetetlenül toli ismét a szakadék felé. Nyöszörögök.

- Élvezz a kedvemért, bébi! - Érdes, kemény, nyers a hangja. Keményen dőf, és én robbanok körötte.

- Szétkúrlak - suttogja, és még egy kemény dőfés, felnyög, eljut a csúcsra, belém feszül. Aztán megmerevedik a teste.

Rám rogy, magamon érzem a súlyát, beleprésem a matracba. A nyakára teszem összekötött kezem, igyekszem megtartani. E pillanatban tudom, hogy bármit megtennék ezért az emberért. Az övé vagyok. Arra gondolok, hogy minden képzeletet felülmúl az, amibe bevezetett. És még tovább akar menni velem, sokkal tovább, olyan helyre, amelyet ártatlanságomban elképzelni sem tudok. *Ó... mit tegyek?*

A könyökére támaszkodik, lenéz rám. Átható a pillantása.

- Látod, milyen jók vagyunk együtt? - duruzsolja a fülembe. - Még ennél is jobb lesz, ha átadod magad nekem. Bízzál bennem, Anastasia. Olyan helyekre vezethetlek, amelyeknek még a létezését sem sejtet. - A saját gondolataimat visszhangozzák a szavai. Az enyémhez dörgöli az orrát. Még mindig kába vagyok ettől a különleges fizikai reakciótól. Tompán nézek föl rá.

Hirtelen rádöbbenünk, hogy hangokat hallunk kintről, a folyosó felől. Beletelik egy pillanatba, mire felfogom, mit hallok.

- *De ha még mindig ágyban van, nyilván beteg. Christian nem szokott elaludni.*

- *Mrs. Grey, kérem...*

- *Taylor, nem tarthat távol a fiamtól.*

- *Mrs. Grey, a fia nincs egyedül.*

- *Hogy érti azt, hogy nincs egyedül?*

- *Van vele valaki.*

- *Ó... - Még én is kihallom a hitetlenkedést a hangjából.*

Christian vadul pislog, a szeme elkerekedik a nevetés és rettegés elegyétől.

- *A francba! Az anyám.*

Tizedik fejezet

Sietve kihúzódik belőlem. Megrándulok. Christian felül, és a szemébe dobja a használt óvszert.

- Gyere, fel kell öltöznöd - már ha akarsz találkozni az anyámmal. Elvigyorodik, kipattan az ágyból, és belebújik a farmerba - csak úgy, alsó nélkül. Még mindig meg vagyok kötözve, nehézkesen ülök fel.

- Christian, nem tudok mozogni.

Még szélesebben vigyorog, majd lehajol, és kibogozza a nyakkendőjét. A szőtt anyag mintája a csuklómba nyomódott. Olyan... szexi. Christian rám néz. Jókedvű, a szemében öröm táncol. Homlokon csókol, és sugárzó arccal pillant rám.

- Megint egy első - jelenti be, de fogalmam sincs, miről beszél.

- Nincs itt tiszta ruhám. - Elönt a pánik, és tekintve, mit éltem át az előbb, kezd elborítani. Christian anyja! *Szent szar*. Nincs tiszta ruhám, és az anyja gyakorlatilag rajtakapott minket. - Mi lenne, ha itt maradnék?

- Szó sincs róla. - Christian most fenyegető. - Felveszel valamit, ami az enyém. - Belebújik egy fehér pólóba, és „most kefélttem frizurájába” túr. Idegességem ellenére sem tudom kordában tartani a gondolataimat. A szépsége ilyen hatással van rám.

- Anastasia, te egy zsákban is jól néznél ki. Ne aggódj. Örülnék, ha megismerkednél anyámmal. Öltözz föl, én kimegyek és megnyugtatom. - Szája kemény vonallá húzódik. - Öt percen belül legyél a szobában, különben bejövök, és magam rángatlak ki, tekintet nélkül arra, mit viselsz. A pólók ebben a fiókban vannak. Az ingek ott, a szekrényben. Szolgálj ki magad. - Elgondolkodva néz egy pillanatig, majd kimegy.

Szent szar. Christian anyja. Ez jóval több, mint amire számítottam. Talán, ha megismerem, megint a helyére kerül egy darabka a kirakósból. Talán segít megérteni, Christian miért olyan, amilyen... Hirtelen alig várom, hogy találkozzam vele. Felveszem az inget a padlóról, és örömmel látom, hogy gyűrdések nélkül kibírta az éjszakát. A kék melltartót az ágy alatt találok. Gyorsan öltözködöm. De azt utálom, hogy nincs tiszta bugyi. Fiókokat nyitogatok, és megtalálom Christian bokszeralsóit. Felveszek egy szürke Calvin Klein alsót, felrángatom magamra a farmert és a Converse cipőt.

Fogom a dzsekimet, és berohanok a fürdőszobába, látom a túlságosan csillogó szememet, a vöröslő arcomat - és a hajam! Szent szar, a „most kefélttem copf” sem áll jól nekem. A szépségápolási cikkek között turkállok hajkeféért, végül találok egy fésűt. Ez is jó lesz. Összefogom hátul a hajamat, és kétségbeesek a ruháim láttán. Talán el kéne fogadnom Christian ajánlatát, és felvenni az ő egyik ruháját. A tudatalattim a ribanc szót suttogja. Ügyet sem vetek rá. Lejjebb húzgálom a dzsekit, szerencsére a kezelő eltakarja a nyakkendő árulkodó nyomait. Vetek még egy aggódó pillantást a tükörbe. Megteszi. Aztán kimegyek a nappaliba.

- Már itt is van. - Christian feláll a kanapéról.

Meleg, elismerő a tekintete. A hirtelenszöke nő mellette megfordul, és ezer megawattos mosollyal néz rám. Ő is feláll. Makulátlanul öltözött nő. Őzbarna kötött ruhát visel, hozzáillő cipővel. Ápolt, elegáns, és szép. Magamban picit meghalok a gondolattól, hogy nézek ki mellette.

- Anya, ő Anastasia Steele. Anastasia, ő Grace Trevelyan-Grey.

Dr. Trevelyan-Grey kezét nyújt. *T... mint Trevelyan? A kezdőbetűje.*

- De örülök, hogy megismertelek! - mondja. Ha nem tévedek, csodálkozás és talán megkönnyebbülés is van a hangjában. Megyorószerű szeme melegen ragyog. Megfogom a kezét, és egyszerűen muszáj mosolyognom, visszasugároznom ezt a melegséget.

- Dr. Trevelyan-Grey - motyogom.

- Szólíts csak Grace-nek. - Az asszony elmosolyodik, Christian a homlokát ráncolja. - Általában dr. Trevelyan vagyok, Mrs. Grey pedig az anyósom. - Rám kacsint. - Na, és hogy ismerkedtetek meg? - Kíváncsi pillantást vet Christianra.

- Anastasia interjút készített velem a WSU diákújságjának, mert én fogom átadni a héten a diplomákat.

Basszus-basszus. Ezt teljesen elfelejtettem.

- Tehát most diplomázol? - kérdezi Grace.

- Igen.

A mobilom megszólal. *Lefogadom, hogy Kate az.*

- Elnézést. - A telefon a konyhában van. Odamegyek, és ráhajolok a pultra. Meg se nézem a számot.

- Kate.

- Dios mío! Ana! - *Szent szar, José az.* Kétségbeesett a hangja. - Hol voltál? Annyit kerestelek. Látnom kell téged, elnézést kérni a viselkedésemért. Miért nem hívtál vissza?

- Nézd, José, ez nem a legjobb alkalom. - Idegesen pillantok Christian felé, aki feszülten figyel. Az arca kifejezéstelen, és halkán mond valamit az anyjának. Háttal fordulok neki.

- Hol vagy? Kate nem akarja megmondani - mondja panaszosan José.

- Seattle-ben.

- Mit keresel Seattle-ben? Vele vagy?

- José, majd hívlak. Most nem tudok beszélni. - Leteszem.

Lazán visszamegyek Christianhoz és az anyjához. Grace belelendült.

- ...és Elliot felhívott, és azt mondta, itt vagy. Két hete nem láttalak, drágám.

- Felhívott? - kérdi Christian. Rám néz, kiismerhetetlen a pillantása.

- Gondoltam, együtt ebédelhetünk, de látom, hogy más terveid vannak, és nem akarom tönkretenni a napodat. - Fogja hosszú, krémszínű kabátját, és arcát nyújtja a fia felé. Christian kurtán, de szeretettel megcsókolja. Az asszony hozzá sem ér.

- Vissza kell vinnem Anastasiát Portlandbe.

- Hát persze, drágám. Nagyon örülök, hogy megismertelek, Anastasia. Remélem, még találkozunk. - Ragyogó szemmel nyújt kezet.

Taylor bukkan fel... *honnan is?*

- Mrs. Grey? - kérdi.

- Köszönöm, Taylor. - A tüsihajú kikíséri az előcsarnokba. Taylor mindvégig itt volt? Mióta van itt? Hol volt?

Christian rám néz.

- Szóval a fotós telefonált?

A fenébe!

- Igen.

- Mit akart?

- Elnézést kérni. Tudod, a péntek miatt.

Christian összehúzza a szemét.

- Értem - mondja egyszerűen.

Taylor jelenik meg újra.

- Mr. Grey, van valami probléma a darfuri szállítmánnyal.

Christian bólint.

- Charlie Tango visszatért a Boeing telepre?

- Igen, uram.

Taylor felém biccent.

- Miss Steele.

Bizonytalanul mosolygok rá, ő pedig sarkon fordul, és távozik.

- Ő is itt lakik? Taylor?

- Igen. - Feszült a hangja. *Most meg mi baja?*

Christian kimegy a konyhába, felveszi BlackBerryjét, feltételezem, az e-mailjeit nézi át. Szája kemény vonallá préselődik. Telefonál valakinek.

- Ros, mi a gond? - csattan. Hallgatja a másikat, közben engem néz. Elgondolkodó a tekintete. Én pedig a hatalmas szoba közepén állok, és nem tudom, mihez kezdjek magammal. A szokásosnál is jobban zavarban vagyok, és úgy érzem, nem ide tartozom.

- Egyik legénységet sem akarom veszélynek kitenni. Nem, a dolgot lefűjjük... inkább a levegőből dobjuk le... helyes. - Leteszi. A szeméből minden melegség eltűnt. Megközelíthetetlennek tűnik. Vet rám egy pillantást, aztán besiet a dolgozószobájába. Egy perc múlva jelenik meg újra.

- Ez itt a szerződés. Olvasd el, és a jövő hétvégén megbeszéljük. - Kis szünetet tart. - Azt javaslom, kutass egy kicsit, hogy tudd, miről van szó. Már ha beleegyezel, és nagyon remélem, hogy igen - teszi hozzá. Lágyabb, aggódó a hangja.

- Kutassak?

- Meg fogsz lepődni, mi mindent találsz az interneten - mondja.

Internet! Nincs komputerem, csak Kate laptopja, és ami Claytonnál van, azt nem használhatom, legalábbis nem ilyesféle kutatásokra.

- Mi baj? - kérdezi.

- Nincs komputerem. Általában az iskolai gépet használom. Talán elkérem Kate laptopját.

Átad egy erős, barna borítékot.

- Biztos vagyok benne, hogy tudok egyet... kölcsönadni. Hozd a holmidat. Visszaviszlek Portlandbe, útközben bekapunk valamit. Fel kell öltöznöm.

- Telefonálnom kell - mormogom. Muszáj hallanom Kate hangját. Christian a homlokát ráncolja.

- A fotósnak? - Megfeszül az álla, a pillantása sötét. Rápislogok. - Nem szeretek osztozkodni, Miss Steele. Ezt ne feledd. - Halk, fagyos, figyelmeztető hang. Hosszú, jeges pillantást vet rám, és eltűnik a hálószobában.

A pokolba. *Csak fel akartam hívni Kate-et.* Szeretnék utána-kiáltani, de ez a hirtelen távolság megbénít. Mi történt a nagyvonalú, ellazult, mosolygó férfival, aki nem egészen fél órája még velem szeretkezett?

Az előcsarnokba vezető dupla ajtónál állunk. - Kész vagy? - kérdezi Christian.

Bizonytalanul bólintok. Ismét felöltötte távolságtartó, udvarias, merev személyiségét. A maszk a helyén, ezt mutatja a világnak.

Bőr oldaltáska van nála. Erre mi szüksége? Lehet, hogy megszáll Portlandben? Aztán eszembe jut a diplomaosztó. Persze, ott lesz csütörtökön. Fekete bőrdzsekit visel. Egyáltalán nem úgy néz ki ebben a ruhában, mint egy milliomos, milliárdos, multimilliárdos, vagy akármilyen ...árdos. Úgy néz ki, mint egy srác a pálya rossz oldaláról, netán egy rosszul viselkedő rock sztár vagy modell. Magamban sóhajtok. Bárcsak tizede lenne bennem az ő tartásának! Olyan nyugodt, kontrollált. Aztán az eszembe jut az a kitörés José miatt. Hát, nyugodtnak látszik.

Taylor ácsorog a háttérben.

- Viszlát holnap - mondja Christian Taylornak, aki bólint.

- Igen, uram. Melyik kocsit viszi, uram?

Christian egy pillanatra felém néz.

- Az R8-at.

- Biztonságos utat, Mr. Grey. Miss Steele. - Taylor jóindulatúan pillant felém, és mintha a sajnálat szikráját láttam volna megcsillanni a szemében.

Nem kétséges, hogy azt hiszi, alávettem magam Mr. Grey kétes szexuális szokásainak. Még nem, csak a kivételes szexuális szokásainak. Vagy mindenkivel ilyen a szex? Felhős a homlokom a gondolatra. Nincs kivel összehasonlítanom, és nem kérdezhetem meg Kate-et. Ezt Christiannal kell megbeszelnem. Teljesen természetes, hogy beszéljek erről valakivel - de hogy beszéljek vele, ha az egyik pillanatban nyitott, a következőben zárkózott?

Taylor kinyitja előttünk az ajtót. Christian a lifthez vezet.

- Mi baj, Anastasia? - kérdezi. Honnan tudja, hogy valamit forgatok az agyamban? Felém nyúl, megfogja az államot.

- Ne rágcsáld az ajkad, vagy megduglak itt a liftben, és nem érdekel, ki száll be mellénk.

Elpirulok, ő alig észrevehetően mosolyog. Végre változik a hangulata.

- Christian, van egy problémám.

- Ó? - Már a teljes figyelme az enyém.

Megjön a lift. Belépünk, Christian megnyomja a G jelű gombot.

- Hát - elvörösödöm. *Ezt hogy mondjam meg?* - Beszelnem kell Kate-tel. Annyi kérdésem van a szexről, és te túlságosan is benne vagy. Ha azt akarod, hogy olyasmiket csináljak, honnan tudjam, hogy... - elhallgatok, a megfelelő szavakat keresgélem - egyszerűen nincs mihez viszonyítanom.

Christian égne emeli a szemét.

- Beszélj vele, ha muszáj. - Lemondó a hangja. - De ügyelj rá, hogy Elliotnak egy szót se erről.

Rosszulesik a gyanúsítás. *Kate nem olyan.*

- Soha nem tenné, és én sem fogok soha olyat mondani neked, amit ő árult el Elliotról, már ha egyáltalán mond valamit - teszem hozzá gyorsan.

- Nos, a különbség az, hogy én nem is akarok tudni Elliot nemi életéről - közli szárazon Christian. - Elliot szereti más dolgába ütni az orrát. De csak arról beszélhetsz, amit eddig műveltünk - figyelmeztet. - A barátnőd nyilván elkapná a tököm, ha tudná, miket akarok tenni veled - olyan halkán mondja, hogy nem vagyok benne biztos, tényleg nekem szánja.

- Oké - egyezek bele készségesen, és megkönnyebbülten mosolygok rá. Nem is akarok rágódni azon a képen, hogy Kate Christian tökét szorongatja.

Christian ajka megrándul. A fejét csóválja.

- Minél hamarabb megkapom a beleegyezésedet, annál jobb, és abba hagyhatjuk ezt - motyogja.

- Mit hagyunk abba?

- Azt, hogy dacolsz velem. - Gyors, édes csókot lehel az ajkamra. A liftajtó kinyílik, ő pedig kézen fogva vezet a mélygarázsba.

Hogy én dacolok...?

A lift mellett ott áll a fekete 4x4-es Audi, de egy karcsú, fekete sportkocsi lámpája villan fel, amikor Christian megnyomja a távirányítót. Olyan kocsi, aminek a motorterén hosszú lábú szőkék pózolnak egy szál selyemövben.

- Szép autó - jegyzem meg.

Rám néz, elvigyorodik.

- Tudom - mondja, és egy pillanatra ismét az édes, fiatal, gondtalan Christian. A szívemet melengeti. Izgatott. *A fiúk és a játékszereik.* Nem tudok elfojtani egy mosolyt. Christian kinyitja az ajtót, beszállok. Hú... ez nagyon alacsony. Christian könnyed léptekkel megkerüli az autót, és elegánsan behajtogatja mellém hosszú testét. *Ezt hogy csinálja?!*

- Ez milyen autó?

- Audi RS Spyder. Szép nap van, leengedhetjük a tetőt. Van a kocsiban baseballsapka. Sőt kettőnek kell lennie. - A kesztyűtartóra mutat. - És napszemüveg is, ha szükséged van rá.

Indít, és felberreg a motor. A táskákat a hátsó ülésre dobja, és megnyom egy gombot, mire lassan leereszkedik a tető. Egy újabb

gombnyomás, és Bruce Springsteen vesz körül minket.

- Bruce imádnivaló. - Rám vigyorog, kikormányozza a kocsit a parkolóból, fel a meredek rámpán, ott megáll, várva, hogy a lift felvigyen.

Aztán máris odakinn vagyunk a verőfényes, május reggeli Seattle-ben. Benyúlok a kesztyűtartóba, kiveszem a baseballsapkákat. A Mariners. Szereti a baseballt? Átadok neki egy sapkát, felveszi. Én áthúrom a hajam az enyémen, és letolom az ellenzőt.

Megbámulnak a járókelők. Bizonyára őt... aztán jön a paranoiás gondolat, hogy engem bámulnak, mert tudják, miket műveltem az elmúlt tizenkét órában. Aztán rájövök végül, hogy a kocsit nézik. Christian észre sem veszi, a gondolataiba merül.

Nincs nagy forgalom, kiszáradva az 5-ös pályán tartunk délnek, szél kavargatja a fejünk körül. Bruce arról énekel, hogy lángol, vágyakozik. Nagyon ide illik. Elvörösödve hallgatom. Christian rám pillant. Felvette a Ray-Bant, ezért nem látom az érzéseit. A szája aprót rándul. Aztán a térdemre teszi a kezét, és finoman megszorítja. A lélegzetem eláll.

- Éhes vagy? - kérdezi.

Nem ételre.

- Nem igazán.

Most kemény vonallá húzódik a szája.

- Muszáj enned, Anastasia - korhol. - Tudok egy remek helyet Olympia mellett. Ott megállunk. - Ismét megszorítja a térdem, aztán visszateszi a kezét a volánra, és a gázra lép. A gyorsulás az ülésbe présel. Öregem, ez a kocsi aztán tud menni.

Kicsi és intim hangulatú az étterem, amolyan fakunyhó egy erdő közepén. Rusztikus belső, össze nem illő székekkel és asztalokkal, vászon asztalterítővel. Kis vázákban vadvirágok. Vadételek, hirdeti a felirat az ajtó fölött.

- Jó ideje nem voltam itt. Nincs választék. Azt főzik meg, amit lőnek vagy gyűjtenek. - Tettetett rémülettel vonja fel a szemöldökét, muszáj nevetnem. A pincérlány felveszi az italrendelést. Elpirul, amikor Christianra néz, kerüli a szemkontaktust vele, hosszú, szőke fürtjei mögé rejtőzik. Neki is tetszik. Nem csak nekem!

- Két pohár Pinot Grigio - rendel Christian a szaktekintély hangján. Lemondóan biggyesztem az ajkamat.

- Mi baj? - csattan föl.

- Diétás kólát kívántam - mondom.

Christian összehúzza a szemét. A fejét rázza.

- A Pinot Grigio itt jó bor. És megy az ételhez, bármit kapunk is - magyarázza türelmesen.

- Bármit kapunk is?

- Igen. - Elmosolyodik azzal a fejet félrebiccentő, szédítő mosollyal, és a gyomrom szaltót vet. Egyszerűen kénytelen vagyok visszatükrözni rá ezt a diadalmas mosolyt.

- Tetszettél anyámnak - jegyzi meg.

- Tényleg? - Elpirulok örömben.

- Igen. Mindig azt hitte, meleg vagyok.

Tátva marad a szám, és eszembe jut az a kérdés az interjúban. Jaj, ne.

- Miért gondolta, hogy meleg vagyok?

- Mert soha nem látott lánnyal.

- Egyel sem a tizenötéből?

Elmosolyodik.

- Szóval megjegyezted. Nem, egyikkel sem a tizenötéből.

- Ó.

- Tudod, Anastasia, ez a hétvége nekem is csupa első volt - szólal meg halkán.

- Igen?

- Soha nem aludtam senkivel, nem szexeltem a saját ágyamban, soha nem vittem egy lányt sem a Charlie Tangón, egyetlen lányt sem mutattam be anyámnak. Mit művelsz te velem? - Égő a tekintete, valósággal elakad tőle a lélegzetem.

Megjön a pincérlány a borral, és azonnal iszom is egy kortyot. Christian most megnyílt, vagy csak mellékesen közölte a tény?

- Nagyon élveztem ezt a hétvégét - motyogom, és ő ismét összehúzott szemmel néz rám.

- Hagyd abba az ajakrágcsálást - mordul fel, majd hozzáteszi: - Én is.

- Mi az a vaníliaszex? - kérdezem, és ő felnevet. Égetően szexi pillantással néz rám.

- Csak az egyszerű szex, Anastasia. Semmi játékszer, semmi extra. - Vállat von. - Tudod... vagyis nem tudod, de ezt jelenti.

- Ó. - Azt hittem, hogy ez köztünk csokitortás, tejszínhabos szex volt, cseresznyével a tetején. De tényleg, honnan is tudhatnám?

A pincérlány meghozza a levest. Gyanakodva nézzük.

- Csalánleves - közli a lány, aztán sarkon fordul, és visszasiet a konyhába. Szerintem nem tetszik neki, hogy Christian ügyet sem

vet rá. Óvatosan belekóstolok a levesbe. Finom. Christiannal megkönnyebbülten nézünk össze. Kuncogni kezdek.

- Milyen bájos hang - mormogja.

- Miért, még soha nem voltál így, vaníliaszexben? Mindig csak azt csináltad... öö... amit csináltál? - kérdezem izgatottan.

Bólint.

- Nagyjából. - Bizalmatlan a hangja. A homlokát ráncolja, és mintha küzdelem zajlana benne. Aztán dönt, és felpillant. - Anyám egyik barátnője elcsábított, amikor tizenöt éves voltam.

Szent szar, ilyen fiatalon!

- Nagyon különleges ízlése volt. Hat éven át voltam az alárendeltje. - Vállat von.

- Ó! - Megdermedek, az agyam nem tud mit kezdeni ezzel a beismeréssel.

- Szóval tudom, mivel jár ez, Anastasia. - Ragyog a szeme, és úgy néz, mintha belém látna.

Egy szót sem vagyok képes kimondani. Még a tudatalattim is hallgat.

- Nem átlagos módon vezettek be a szexbe.

Kíváncsi vagyok, nem is kicsit.

- Szóval senkivel nem randiztál a suliban?

- Nem. - A fejét rázva nyomatékosítja a mondandóját.

A pincérlány elviszi a tányérokat, kizökkent egy pillanatra.

- Miért? - kérdezem, amint a lány elment.

Gunyorosan mosolyog.

- Csakugyan tudni akarod?

- Igen.

- Mert nem akartam. Csak őt akartam, csak rá vágytam. Azonkívül a szart is kiverte belőlem. - Szeretettel mosolyog az emléktől.

Ó, ez talán a kelleténél is több információ. De még többre vágyom.

- És ez a nő anyád barátnője? Hány éves?

- Elég öreg ahhoz, hogy több esze legyen. - Önélégülten mosolyog.

- Még mindig szoktál találkozni vele?

- Igen.

- És még mindig... - Elpirulok.

- Nem. - A fejét rázza, elnézően mosolyog rám. - Nagyon jó barátom.

- Anyád tudja?

Úgy néz rám, mintha azt mondaná, ne légy ostoba.

- Természetesen nem.

A pincérlány szarvashússal tér vissza, de elment az étvágyam. Most sokat megtudtam. Christian az alávetett fél... szent szar. Iszom egy nagy korty Pinot Grigiót. Christiannak természetesen igaza van, nagyon finom. Istenem, annyi mindenre kellene gondolkodnom. Időre van szükségem, hogy mindezt feldolgozzam, amikor egyedül vagyok, és nem vonja el a figyelmemet. Annyira uralkodó, annyira alfa hím, és most valóságos bombát dobott az egyenletbe! Tudja, milyen az.

- De nem lehetett állandó kapcsolat. - Összezavarodtam.

- Pedig az volt, igaz, nem voltunk mindig együtt. Nehéz volt. Elvégre én iskolába jártam, aztán egyetemre. Egyél, Anastasia!

- Nem vagyok igazán éhes, Christian. - *Kóválygok mindattól, amit elmondta.*

Megkeményedik az arca.

- Egyél - mondja nyugodtan, túlságosan is nyugodtan.

Csak nézem. Itt ez a férfi - serdülőként szexuálisan bántalmazták, és most olyan fenyegető a hangja.

- Adj egy percet - mormogom, és ő pislog néhányat.

- Oké - mondja, és eszik tovább.

Hát ilyen lesz, ha aláírom, amit akar. Így fog parancsolgatni. Csakugyan ezt akarom? Felveszem a kést és a villát, bizonytalanul belevágok a húsba. Nagyon ízletes.

- Ilyen lenne a mi... kapcsolatunk? - suttogom. - Így parancsolgatnál? - Alig tudom rávenni magam, hogy felnézzek rá.

- Igen - mondja.

- Értem.

- Sőt el is várod majd tőlem - teszi hozzá.

Hát, ezt kétlem. Levágok még egy szeletet a szarvasból.

- Nagy lépés - mondom, és bekapok egy falatot.

- Az. - Egy pillanatra lehunyja szemét. Aztán tágra nyitja. Komoly a tekintete. - Anastasia, tedd azt, amit az érzéseid diktálnak.

Nézz utána dolgoknak, olvasd el a szerződést. Szívesen megvitatom veled bármelyik pontját. Péntekig Portlandben leszek, ha addig is beszélnél velem erről. - Hívjál föl... együtt vacsorázhatnánk, mondjuk, szerdán? Tényleg nagyon szeretném, hogy ez működjön

közöttünk. Sőt, soha életemben nem vágytam így semmire.

A szemében látom az őszinteséget, a vágyakozást. Igazából ezt nem értem. Miért én? Miért nem valaki más abból a tizenötből? Jaj, ne?...

Ez leszek? Egy szám? A tizenhatos a sorban?

- Mi történt azzal a tizenöttel? - szakad ki belőlem.

Meglepődve vonja fel a szemöldökét, aztán beletörődően csóválja a fejét.

- Különbő dolgok, a lényeg, hogy... - kis szünetet tart, azt hiszem, a szavakat keresgéli. - Nem illettünk egymáshoz. - Vállat von.

- És úgy gondolod, hogy mi ketten összeillünk?

- Igen.

- Nem is találkozol már velük?

- Nem, Anastasia. Monogám vagyok a kapcsolataimban.

Ó, ezt nem tudtam.

- Értem.

- Kutass csak, Anastasia

Leteszem a kést és a villát. Nem bírok többet enni.

- Ennyi? Nem eszel többet?

Bólintok. Bosszúsán néz, de úgy dönt, nem szól. Halkan, megkönnyebbülten sóhajtok. A gyomrom kavarog ennyi új információ után, és kicsit kóválygok a bortól. Nézem, mint pusztít el mindent, ami a tányérján van. Valósággal zabál. Biztos keményen gyúr, hogy formában maradjon. Hívatlanul is elélem ugrik a kép, ahogyan a pizsama lelógott a csípőjéről. Mindentől elvonja a figyelmemet ez a kép. Mocarogni kezdek. Christian felnéz rám. Elpirulok.

- Bármit megadnék azért, hogy tudjam, most mire gondolsz - szólal meg, és még vörösebb leszek.

Gonoszkásan rám mosolyog.

- Azt hiszem, ki tudom találni - mondja csúfondárosan.

- Örülök, hogy nem olvasol az elmémben.

- Az elmédben nem olvasok, Anastasia, de a testedben... tegnap óta elég jól megismertem. - Nagyon kétértelmű a hangja. Hogy képes ilyen gyorsan váltani a hangulatok között? Szeszélyes... nehéz lépést tartani vele.

Int a pincérmőnek, a számlát kéri. Miután fizetett, feláll, és a kezét nyújtja.

- Gyere. - Kézen fogva vezet vissza a kocsihoz. Az érintés, a két test érintkezése váratlan, mégis olyan normális, olyan intim. Nem tudom összeegyeztetni ezt a mindennapos, gyengéd gesztust azzal, amit abban a szobában akar művelni velem, a... Fájdalom Vörös Szobájában.

Csöndben hajtunk Olympiából Vancouverig, mindketten a gondolatainkba merülünk. Délután öt van már, mikor leparkolunk a lakásom előtt. Égnek a lámpák - Kate otthon van. Nyilván csomagol, hacsak nincs ott Elliot. Christian leállítja a motort, és rádöbbenek, hogy most elhagyni készülök.

- Van kedved bejönni? - kérdezem. Egyszerűen nem akarom, hogy elmenjen. Ameddig csak lehet, együtt akarok lenni vele.

- Nem. Dolgoznom kell - mondja egyszerűen. Kifürkészhetsz a pillantása.

Lesütöm a szememet, és összekulcsolom az ujjaimat. Hirtelen előtenek az érzelmek. Christian elmegy. De most megfogja az egyik kezemet, lassan a szájához emeli, és gyengéden, ódivatúan édes gesztussal megcsókolja. A szívem a torkomban dobog.

- Köszönöm, ezt a hétvégét, Anastasia. Ez volt... a... legjobb. Szerda? Felveszlek a munkahelyeden, vagy ahol akarsz - mondja lágyan.

- Szerda - suttogom.

Ismét megcsókolja a kezemet és visszateszi az ölembe. Kiszáll, megkerüli a kocsit, és kinyitja nekem az ajtót. Miért érzem úgy, mintha elvesztettem volna valamit? Valami fojtogat. Nem szabad, hogy így lásson. Mosolyt kényszerít az arcomra, kikászálódok a kocsiból, és felmegyek a lépcsőn. Tudom, hogy szembe kell néznie Kate-tel, és rettegek tőle. Félúton megfordulok, és visszanezek. Fel a fejjel, Steele, győzködöm magam.

- Ja, mellel a te alsónadrágod van rajtam. - Rámosolygok, és mutatom a bokszeralsó korcát. Christiannak a szája is tátva marad. Milyen csodás reakció! Azonnal jobb kedvem lesz. Belibegek a házba, a legszívesebben felugranék, és belebokszolnék a levegőbe. IGEN. Belső istennőm el van ragadtatva.

Kate a nappaliban van, könyveket tesz nagy dobozokba.

- Hát megjöttél? Hol van Christian? Hogy vagy? - Lázás, ideges a hangja. Felpattan, megmarkolja a vállamat, és még annyit sem mondok, szia, máris igyekszik olvasni az arcomból.

A fenébe... Kate makacságával és kitartásával nézek szembe, viszont aláírtam egy hivatalos iratot, miszerint nem beszélhetek. Nem túl egészséges keverék.

- Na, meséld, milyen volt? Egész nap rád gondoltam, legalábbis miután Elliot elment. - Huncutul vigyorog.

Muszáj elmosolyodnom, hogy így aggódik, és ennyire kínozza a kíváncsiság. De hirtelen elszégyellem magam. Ez az egész

magánügy. Most, hogy tudom, mit rejteget Christian. Viszont muszáj adnom Kate-nek némi infót, mert tudom, hogy addig nem hagy békén.

- Nagyon jó volt, Kate. Azt hiszem, nagyon jó volt - mondom halkán, és igyekszem elrejteni a mindent eláruló zavart mosolyt.

- Csak hiszed?

- Nincs mihez hasonlítanom - és bocsánatkérően vállat vonok.

- Elmentél?

Szent szar, Kate nagyon lényegre törő. Vértörős vagyok.

- Igen - motyogom.

Kate odahúz a kanapéhoz. Leülünk. Megfogja a kezemet.

- Ez remek. - Hitetlenkedve néz rám. - Pedig ez az első volt. Húha, Christian tényleg tudja, mi az ábra.

Ó, Kate, ha tudnád, mennyire.

- Nekem rémes volt az első - folytatja, és tragikomikus képet vág.

- Igen? - Ez érdekes, és még soha nem beszélt erről.

- Igen, Steve Patonnal, a gimi farkatlan bikájával. - Megborzong. - Durva volt. Még nem álltam készen rá, de mindketten ittunk.

Tudod, a tipikus tiniőrültség. Hónapokba tellett, mire úgy döntöttem, teszek még egy kísérletet. És nem vele, azzal a töketlennel. Túl fiatal voltam még. Jól tetted, hogy vártál.

- Kate, ez olyan rémesen hangzik.

Bánatosan néz rám.

- Igen, csaknem egy év kellett ahhoz, hogy meglegyen az első orgazmusom behatolásos szexszel, erre te... már elsőre?

Szégyenlősen bólintok. Belső istennőm lótuszülésben ül. Maga a nyugalom, kivéve azt az alamuszi, önelégült mosolyt az arcán.

- Örülök, hogy olyasvalakivel vesztetted el, aki meg tudja különböztetni a seggét a könyökétől. - Rám kacsint. - Na és mikor találkoztok újra?

- Szerdán. Együtt vacsorázunk.

- Szóval még mindig kedveled?

- Igen. De nem tudom, mi lesz.

- Miért?

- Ez olyan bonyolult, Kate. Tudod, Christian egészen más világban él. - Remek kifogás. Még hihető is. Sokkal jobb, mint azt mondani, hogy van egy kínzókamrája, és azt akarja, hogy a szexrabszolgája legyenek.

- Ugyan már, ez nem a pénzről szól, Ana. Elliot azt mondta, nagyon szokatlan, hogy Christian randizzon bárkivel is.

- Ezt mondta? - Néhány oktávval megemelkedik a hangom.

Ez nyilvánvaló, Steele. A tudatalattim mérgesen néz, és hosszú, csontos ujjával fenyeget. Paragrafusokat sorol, amelyekkel mind szembe kell nézmem, ha túl sokat kikutogok. Mi van... ha elperli minden pénzemet? El ne felejtsem, hogy amikor nekilátok „kutatni” a gugliban, megnézzem, mi a következménye, ha valaki megszeg egy titoktartási kötelezettséget. Mintha iskolai feladatot kaptam volna. Talán lediplomázok ebből is. Elpirulok, ahogy eszembe jut, hogy csillagos ötöst kaptam a ma reggeli, fürdőbeli teljesítményemért.

- Ana, mi az?

- Csak eszembe jutott valami, amit Christian mondott.

- Megváltoztál - mondja Kate szeretettel.

- Másként is érzem magam. Izomlázam van - vallom be.

- Izomláz?

- Egy kicsi - pirulok.

- Nekem is. Férfiak! - tettett utálkozással fintorog. - Igazi vadállatok. - Nevetünk.

- Neked izomlázad van? - hitetlenkedek még mindig.

- Igen. Túl sok testgyakorlás.

Kuncogni kezdek.

- Mesélj nekem Elliotról, aki így megmozgatott - kérem, amint abbahagyom a kuncogást. Most érzem először, hogy elengedem magam. Azóta, hogy ott álltam sorban a bárban... és egy telefonnal elindítottam ezt az egészet. Amikor még csak távolról csodáltam Mr. Greyt. Boldog, egyszerű idők.

Kate elpirul. Nahát... Katherine Agnes Kavanagh tisztára olyan, mint Anastasia Rose Steele. Harmatos tekintettel néz rám. Még soha nem láttam, hogy így reagált volna egy pasira. Leesik az állam. Mi történt vele?

- Ó, Ana - lelkendezik. - Elliot olyan... minden. És amikor... annyira jó. - Alig képes kinyögni egy teljes mondatot, úgy odavan.

- Azt hiszem, azt próbálsz elmondani, hogy kedveled.

Kate bólint, és úgy vigyorog, akár egy holdkóros.

- És szombatán találkozunk. Segít elköltöznünk. - Összecsapja a kezét, felugrik a heverőről, és az ablakhoz piruettezik. Költözés.

A francba, erről teljesen megfeledkeztem, pedig ládák, dobozok vesznek körül.

- Ez nagyon kedves tőle. - Meg kell ismernem a srácot.

Lehet, hogy többet megtudok különös, titokzatos testvéréről.

- Na és mit műveltetek tegnap este? - kérdezem.

Kate félrehajtja a fejét, és amolyan mégis-mit-képzelsz-te-hülye pillantással vonja föl a szemöldökét.

- Nagyjából azt, amit ti, csak mi előbb vacsoráztunk is. - Rám vigyorog. - Tényleg jól vagy? Kimerültnek látszol.

- Az is vagyok. Christian nagyon lehengető.

- Aha. Ez látszik is rajta. De vigyázott rád?

- Igen - nyugtatom meg. - De tényleg éhes vagyok. Főzhetek?

Kate bólint, és felvesz két könyvet, hogy betegye a dobozba.

- Mit akarsz, mi legyen a tizennégyezer dolláros könyveddel?

- Visszaadom neki.

- Tényleg?

- Abszolúte túlzásnak tartom. Nem fogadhatom el, főleg most nem. - Rávigyorgok, és Kate bólint.

- Megértem. Jött neked néhány levél, és José óránként hív. Kétségbeesett a hangja.

- Majd felhívom - morgom. Ha elmondom Kate-nek, mit művelt José, megeszi reggelire. Felveszem a leveleket az asztalról, és kinyitom őket.

- Hé, állásinterjúra megyek két hét múlva Seattle-be, gyakornoki állásra.

- Melyik könyvkiadóhoz?

- Mindkettőhöz!

- Mondtam, hogy a te jegyeiddel tárt kapukkal várnak, Ana.

Kate-et persze már várta a belsős állás a *The Seattle Times*nál. Az apja ismert valakit, aki ismert valakit.

- Elliot mit szól, hogy elmész? - kérdezem.

Kate bebóklászik a konyhába, és az este során most először látom szomorúnak.

- Megérti. Valahol nem is akarok menni, de az is nagyon vonzó, hogy néhány hétig csak feküdjek a napon. Azonkívül anya is ott lesz, és úgy gondolja, ez lesz az utolsó igazi családi nyaralásunk, mielőtt Ethan meg én belépünk a fizetett alkalmazottak világába.

Én még soha nem hagytam el az amerikai földrészt. Kate most Barbadosra utazik a szüleivel és Ethan bátyjával két egész hétre.

Kate nélkül leszek az új lakásban. Szokatlan lesz. Ethan tavaly óta, amikor lediplomázott, a világot járja. Átfut a fejemen, hogy vajon látom-e, mielőtt elutaznak nyaralni. Nagyon helyes srác. Megszólal a telefon.

- José lesz az.

Sóhajtok. Tudom, hogy beszélnem kell vele. Felveszem a telefont.

- Szia.

- Ana, hát megjöttél! - harsog megkönnyebbülten José.

- Ezek szerint. - A hangomból csöpög a gúny, és égnek emelem a szememet.

José egy pillanatra elhallgat.

- Találkozunk? Ne haragudj a péntek este miatt. Részeg voltam, és te... Ana, ne haragudj.

- Persze, nem haragszom, José. Csak többé ne tégy ilyet. Tudod, hogy érzek irántad.

Hosszan, szomorúan sóhajtok.

- Tudom, Ana. Csak arra gondoltam, ha megcsókollak, talán megváltozik az érzésed.

- José, nagyon szeretlek, és sokat jelentesz nekem. Mintha a bátyám lennél. Ez nem fog megváltozni. Te is tudod. - Rohadt érzés, mintha cserbenhagynám, de ez az igazság.

- Szóval vele vagy? - Hangjából süt a megvetés.

- José, nem vagyok senkivel.

- De vele töltötted az éjszakát!

- Ez nem tartozik rád.

- A pénze miatt?

- José! Hogy merészelsz ilyet mondani! - Kiabálok, felháborít a pimaszsága.

- Ana - nyüszít, és már mentegetőzik is. Nem bírom elviselni ezt a kicsinyes féltékenységet. Tudom, hogy rosszlesik neki, de nekem éppen elég most Christian Greyjel megbirkózni.

- Talán holnap meghatnánk egy kávé. Majd hívlak. - Békülékenyebb hangot ütök meg. Elvégre a barátom, akit nagyon szeretek. De jelenleg nincs szükségem erre.

- Akkor holnap. Hívsz? - Összeszorul a szívem a hangjában áradó reménykedéstől.

- Igen... jó éjszakát, José. - Leteszem, nem is várom meg a választ.

- Mi volt ez? - tudakolja Katherine csípőre tett kézzel. Úgy döntök, a legjobb az őszinteség. Kate még a szokásosnál is

makacsabbnak látszik.

- Próbálkozott velem pénteken.

- José? És Christian Grey? Ana, a feromonjaid túlórázhatnak. Mégis, mit képzelt ez a bolond? - Utálkozva csóválja a fejét, és folytatja a pakolást.

Negyvenöt perc múlva szünetet tartunk, és jöhet a ház specialitása, a lasagném. Kate kinyit egy palack bort, és ücsörgünk a dobozok között, eszünk, olcsó vörösborot kortyolunk, és valami szemetet nézünk a tévén. Maga a hétköznapiaság. Annyira földhözragadt, és most szívesen veszem az elmúlt negyvennyolc óra örülete után. Azóta ez az első békés, nem sietős, nem nyagगतós étkezésem. Mi az a mánia az étellel Christiannál? Kate elpucolja a tányérokat, én pedig végzek a nappalival. A kanapé, a tévé és az étkezőasztal marad. Mi másra lenne még szükségünk. Már csak a konyhát és a hálószobát kell összepakolnunk, aztán miénk a hét.

Ismét megszólal a telefon. Elliot az. Kate rám kacsint, és kislisszol a hálószobába, mintha tizennégy éves lenne. Tudom, hogy a búcsúbeszédét kéne írnia, de úgy tűnik, Elliot fontosabb. Mi van ezekben a Grey pasikban? Mitől vonják úgy el az ember figyelmét, energiáját, mitől olyan ellenállhatatlanok? Iszom még egy korty bort.

Váltogatok a tévécsatornák között, de a lelkem mélyén tudom, hogy csak halogatom a dolgot. A szerződés szinte lyukat éget a táskám oldalába. Van-e erőm és bátorságom elolvasni ma este?

A kezembe temetem az arcomat. José és Christian is akar valamit tőlem. Joséval könnyű elbánni. De Christian... ő egészen más osztályban játszik. Lelkem egy része futna, menekülne. Mit tegyek? Lelki szememmel látom égő, sűrke tekintetét, azt az átható, füstölgő pillantást, és a testem megfeszül a gondolatra. Felnyögök. Még csak itt sincs, és én beindultam. Ez nem szólhat csak a szexről. Eszembe jut, ahogy kedvesen évődött a reggelinél; az öröme, hogy mennyire élvezem a helikopterutat; aztán ahogyan azt az édes, megindító és oly szomorú dallamot játszotta.

Annyira összetett. És már kicsit kezdem látni, miért. Megfosztották az ifjúságától, szexuálisan kihasználta valami gonosz Mrs. Robinson-féle nő... nem csoda, hogy koravén. Elönt a szomorúság a gondolatra, mi mindenben ment keresztül. Túl naiv vagyok ahhoz, hogy pontosan tudjam, mi mindenben, de a kutatással némi fényt deríthetek rá. Vajon igazán tudni akarom? Fel akarom deríteni ezt a világot, amelyről semmit nem tudok? Nagyon nagy lépés!

Ha nem találkoztam volna vele, most édes ártatlanságban élnék. A gondolataim a tegnap estéhez és ma reggelhez érnek... ahhoz a hihetetlen érzéki szexualitáshoz, amelyet megtapasztaltam. Búcsút akarok mondani ennek? *Nem!* - visítja a tudatalattim, és belső istennőm a maga hallgatag zen módján egyetért vele.

Kate bóklászik vissza a nappaliba, fülig ér a szája. *Lehet, hogy szerelmes?* Tátott szájjal nézem. Még soha nem viselkedett így.

- Megyek lefeküdni, Ana. Elég fáradt vagyok.

- Én is, Kate.

Megölel.

- Örülök, hogy egy darabban értél haza. Van valami Christianban, ami... - teszi hozzá halkán, bocsánatkérően. Megnyugtatón mosolygok rá, és közben csakis az jár a fejemben: *Honnan a csudából tudja?* Ez teszi őt nagy újságíróvá, ez a megbízható intuíció.

Fogom a táskámat, és fásultan bebotorkálok a hálószobámba. Kimerítettek az elmúlt nap testi erőfeszítései és az előttem álló dilemma. Leülök az ágyra, kiveszem a vastag, barna borítékot a táskámból. Forगतom a kezemben. Csakugyan tudni akarom, mennyire romlott Christian? Olyan rémisztő. Aztán mély lélegzetet veszek, és zakatoló szívvel feltépeм a borítékot.

Tizenegyedik fejezet

A borítékban több papírlap is van.

Kiveszem őket, hátradőlök, és dübörgő szívvel olvasni kezdek.

SZERZŐDÉS

amely 2011. ... -én (a szerződés életbe lépésének dátuma) a következő felek között létrejött:

MR. CHRISTIAN GREY

301 Escala, Seattle, WA 98889

(Uralkodó fél)

MISS ANASTASIA STEELE

1114 SW Green Street, Apartment 7, Haven Heights, Vancouver, WA 98888

(Alávetett fél)

A felek a következőkben egyeznek meg:

1. Az alábbiak egy kötelező érvényű szerződés kitételei Uralkodó fél és Alávetett fél között.

Alapvető feltételek

2. Ezen szerződés alapvető célja az, hogy lehetővé tegye Alávetett félnek, hogy biztonságban derítse fel érzékiségét és saját határait, tiszteletben tartva szükségleteit, korlátait és egészségét.

3. Uralkodó fél és Alávetett fél elismerik és tiszteletben tartják, hogy minden, ami ezen szerződés hatálya alá esik, az közös megegyezésen alapul, bizalmas, és a szerződésben meghatározott korlátok és biztonsági eljárások hatálya alá esik. További korlátokról és biztonsági eljárásokról írásban lehet megegyezni.

4. Uralkodó fél és Alávetett fél tanúsítja, hogy nem szenved nemi betegségben, komoly, fertőző vagy életveszélyes betegségben, mint például, de nem kizárólag, HIV, herpesz és hepatitisz. Ha a szerződés időtartama alatt (az alábbiakban meghatározva) vagy az időtartam meghosszabbítása során bármelyik félnél ilyen betegséget diagnosztizálnak, vagy bármelyik fél más módon tudomást szerez róla, azonnal és mindenképpen a felek közti további fizikai kapcsolat előtt tudatnia kell a másik féllel.

5. A fenti garanciákhoz, megegyezésekhez és kötelezettségekhez való ragaszkodás (valamint bármely további korlát és biztonsági rendszabály betartása, amelyben a felek a 3. pont alapján megegyeznek) ennek a szerződésnek alapja. Bármelyik megsértése azonnali hatállyal érvényteleníti a szerződést, és a felek egyetértének abban, hogy teljes felelősséget vállalnak a másik felé a szerződésszegés következményeiért.

6. Mindent, ami ebben a szerződésben szerepel, a 2-5. cikkelyekben lefektetett alapvető célok és fogalmak fényében kell olvasni és értelmezni.

Feladatok

7. Uralkodó fél felel Alávetett fél jól létéért, megfelelő képzéséért, irányításáért és fegyelméért. Ő dönt a képzés, irányítás és fegyelmezés természetéről, annak végrehajtásáról és időpontjáról, az ebben a szerződésben lefektetett fogalmak, korlátok és biztonsági előírások vagy a 3. cikkelyben meghatározott továbbiak szerint.

8. Amennyiben Uralkodó fél nem tesz eleget a szerződésben lefektetett fogalmaknak, korlátoknak és biztonsági előírásoknak, vagy a 3. cikkely alapján megállapított továbbiaknak, Alávetett fél azonnal felbonthatja a szerződést, és minden külön értesítés nélkül kiléphet Uralkodó fél szolgálatából.

9. Alávetett fél a 2-5. cikkelyek és a gondoskodás alapján szolgálja Uralkodó felet, és mindenben engedelmeskedik neki. Amennyiben az ezen szerződésben lefektetett korlátok és biztonsági előírások, valamint a 3. cikkely alapján megállapított továbbiak nem sérülnek, Alávetett fél kérdés és habozás nélkül nyújt Uralkodó félnek olyan gyönyört, amelyet az megkövetel, kérdés vagy habozás nélkül fogadja a kiképzést, irányítást és fegyelmezést, bármilyen formában.

Hatályba lépés és a szerződés hatálya

10. Uralkodó fél és Alávetett fél tisztában vannak a szerződés természetével, és a hatályba lépéstől kivétel nélkül elfogadják annak feltételeit.

11. Ez a szerződés a hatályba lépés időpontjától három naptári hónapig lesz érvényben (a szerződés hatálya). A szerződés lejártakor a felek megbeszélik, hogy a szerződés és az általa szabályozott elrendezés kielégítő volt-e, és megfelelt-e mindkét fél szükségleteinek. Mindkét fél javasolhatja a szerződés meghosszabbítását, vagy a szerződés alá tartozó megegyezés változtatását. Amennyiben nem egyeznek meg a hosszabbításban, a szerződés lejár, és mindkét fél szabadon, külön folytatja életét.

Elérhetőség

12. Alávetett fél péntek estétől vasárnap délutánig elérhetővé teszi magát Uralkodó fél számára a szerződés hatálya alatt Uralkodó fél által meghatározott időben (megszabott idő). Adott esetben további megszabott időben is megegyezhetnek.

13. Uralkodó fél fenntartja a jogot, hogy bármikor, bármilyen okból elbocsássa szolgálatából Alávetett felet. Alávetett fél bármikor kérheti elbocsátását, az ilyen kérés teljesítése Uralkodó fél döntésére van bízva, amit egyedül Alávetett fél jogai korlátoznak a 2-5. és 8. cikkelyek alapján.

Helyszín

14. Alávetett fél a megszabott időkben és további, megegyezés szerinti időpontokban elérhetővé teszi magát az Uralkodó fél által megszabott helyen. Uralkodó fél gondoskodik Alávetett fél útiköltségének megtérítéséről, amennyiben az utazás célja az Uralkodó féllel való találkozás volt.

Szolgálati intézkedések

15. A következő szolgálati intézkedéseket mindkét fél megvitatta, megegyezett benne, és betartja a szerződés hatálya alatt. Mindkét fél elfogadja, hogy felmerülhetnek olyan ügyek, amelyeket nem szabályoz ezen szerződés, vagy egyes dolgokat újra kell tárgyalni. Ilyen esetekben módosításként további cikkelyek javasolhatók. Minden további cikkellyel vagy módosítással mindkét félnek egyet kell értenie, dokumentálni és aláírni, és annak meg kell felelnie a fenti 2-5. cikkelyek alapvetésének.

Uralkodó fél

15.1. Uralkodó fél mindvégig gondoskodik Alávetett fél egészségéről és biztonságáról. Uralkodó fél egyszer sem követel, kér, engedélyez Alávetett fél részéről a 2. függelékben részletezett tevékenységet, sem mást, amelyet valamelyik fél nem tart biztonságosnak. Uralkodó fél nem végez, nem is engedélyez olyan tevékenységet, amely komoly sérülést okozhat, vagy az Alávetett fél életét kockáztatja. A 15. cikkely további alcikkelyei mérvadóak ezen intézkedéssel szemben, és a fenti 2-5. cikkelyben lefektetett alapvető kérdésekben.

15.2. Uralkodó fél elfogadja sajátjának Alávetett felet, birtokolja, irányítja, uralja és fegyelmezi a szerződés hatálya alatt. Uralkodó fél a megszabott időben bármikor használhatja Alávetett fél testét, illetve bármely további időpontban, amelyben a felek megegyeztek, bármilyen általa meghatározott, szexuális vagy egyéb módon.

15.3. Uralkodó fél biztosítja Alávetett félnek a szükséges képzést és irányítást, hogyan tudja megfelelően szolgálni Uralkodó felet.

15.4. Uralkodó fél állandó és biztonságos környezetet biztosít, ahol Alávetett fél teljesítheti kötelességeit vele szemben.

15.5. Uralkodó fél szükség szerint fegyelmezheti Alávetett felet, hogy Alávetett fél teljes mértékben tudatában legyen szerepének és annak, hogy engedelmességgel tartozik Uralkodó félnek, és hogy elvegye kedvét a nem megfelelő viselkedéstől. Uralkodó fél korbácsolhatja, pálcával verheti, ostromozhatja vagy testileg büntetheti Alávetett felet, ahogyan jónak látja. Teheti ezt fegyelmezés céljából, a saját élvezetére, vagy bármilyen más okból, amelyet nem tartozik felfedni.

15.6. A képzés és fegyelmezés során Uralkodó fél ügyel rá, hogy Alávetett fél testén ne maradjon végleges nyom, és ne történjen orvosi ellátást igénylő sérülés.

15.7. A képzés és fegyelmezés során Uralkodó fél gondoskodik arról, hogy a fegyelmezéshez használt eszközök biztonságosak, nem használja őket oly módon, hogy komoly kárt okozzanak, és semmi esetre sem lépi át a szerződésben meghatározott és lefektetett határokat.

15.8. Betegség vagy sérülés esetén Uralkodó fél gondoskodik Alávetett félről, törődik egészségével és biztonságával, bátorítja őt, és ha szükséges, orvosi ellátásról gondoskodik.

15.9. Uralkodó fél megőrzi jó egészségét, és szükség esetén orvosi ellátást vesz igénybe, hogy megőrizze a kockázatmentes környezetet.

15.10. Uralkodó fél nem adja kölcsön Alávetettjét más Uralkodónak.

15.11. Uralkodó fél a Megszabott idő során bármikor korlátozhatja, megbilincselheti, vagy a szemét bekötheti Alávetett félnek, bármilyen okból, akár hosszabb ideig is, amennyiben kellően tekintettel van Alávetett fél egészségére és biztonságára.

15.12. Uralkodó fél gondoskodik arról, hogy a képzés és fegyelmezés céljából használt összes felszerelés tiszta, higiénikus és biztonságos állapotban legyen.

Alávetett fél

15.13. Alávetett fél elfogadja urának Uralkodó felet, felfogja, hogy immár Uralkodó fél tulajdona, és a szerződés hatálya alatt Uralkodó fél tetszésére kell tennie általában is, de különösképpen a Megszabott időpontokban, vagy bármely más külön megegyezés szerinti időpontban.

15.14. Alávetett fél engedelmeskedik a szabályoknak („A Szabályok”), amelyek ezen szerződés 1. mellékletében vannak lefektetve.

15.15. Alávetett fél minden olyan módon szolgálja Uralkodó felet, amit az jónak tart, és igyekszik mindenkor a legjobb tudása szerint Uralkodó fél tetszésére lenni.

15.16. Alávetett fél mindent megtesz azért, hogy egészségét megőrizze, szükség esetén orvosi ellátást vesz igénybe, és minden felmerülő egészségügyi panaszáról értesíti Uralkodó felet.

15.17. Alávetett fél gondoskodik az orális fogamzásgátlásról, és az előírt időben be is szedi, hogy megelőzze a terhességet.

15.18. Alávetett fél minden fegyelmezésnek kérdés nélkül aláveti magát, amelyet Uralkodó fél szükségesnek tart, nem feledi helyzetét és szerepét Uralkodó féllal szemben.

15.19. Alávetett fél nem érinti magát szexuális örömszerzés céljából Uralkodó fél engedélye nélkül.

15.20. Alávetett fél bármely olyan szexuális tevékenységnek aláveti magát, amelyet Uralkodó fél megkövetel tőle. Nem habozik, nem vitatkozik.

15.21. Alávetett fél aláveti magát korbácsolásnak, ostromzásnak, fenekelésnek, pálcával verésnek, vagy bármely más fegyelmezési módszernek, amelyet Uralkodó fél elhatároz. Nem habozik, nem kérdezősködik, nem panaszkodik.

15.22. Alávetett fél nem néz közvetlenül Uralkodó fél szemébe, kivéve, amikor erre utasítást kap. Alávetett fél lesüti a szemét, viselkedése Uralkodó fél jelenlétében nyugodt és tisztelettudó.

15.23. Alávetett fél mindig tisztelettudóan viselkedik Uralkodó féllal, és csakis Uramnak, vagy Mr. Greynek szólítja, illetve úgy, ahogyan Uralkodó fél utasítja.

15.24. Alávetett fél külön engedély nélkül nem érinti Uralkodó felet.

Tevékenységek

16. Alávetett fél nem vesz részt semmilyen tevékenységben vagy szexuális aktusban, amelyet valamelyik fél nem tart biztonságosnak, vagy amelyet a 2. függelék felsorol.

17. Uralkodó fél és Alávetett fél megvitatták a 3. függelékben felsorolt tevékenységeket, írásban rögzítették azokat, és tiszteletben tartják a 3. függelékben felsoroltakat.

Biztonsági szó

18. Uralkodó fél és Alávetett fél tisztában vannak azzal, hogy Uralkodó félnek olyan követelései lehetnek, amelyeket Alávetett fél csak úgy teljesíthet, hogy fizikai, mentális, érzelmi, szellemi vagy más kárt szenvedhet. Ilyen körülmények között Alávetett fél biztonsági szó („A Biztonsági szó”) használatát kérheti. Két biztonsági szó használatos, a helyzet súlyosságától függően.

19. A „Sárga” biztonsági szó felhívja Uralkodó fél figyelmét arra, hogy Alávetett fél közel van túróképessége határához.

20. A „Vörös” biztonsági szó arra szolgál, hogy felhívja Uralkodó fél figyelmét, hogy Alávetett fél nem visel el további követelményeket. Ha ez a szó elhangzik, Uralkodó fél azonnal és teljesen abbahagyja, amit tesz.

Következtetés

21. Mi, alulírottak elolvastuk és teljes egészében megértettük ennek a szerződésnek a kitételeit. Szabad akaratunkból fogadjuk el a szerződés feltételeit, és ezt aláírásunkkal igazoljuk.

Dátum:

Uralkodó fél: Christian Grey

Alávetett fél: Anastasia Steele

És itt jött az a szöveg, amit már ismertem...

1. Függelék - Szabályok

Engedelmesség:

Alávetett fél Uralkodó fél minden utasításának azonnal, fenntartás nélkül engedelmeskedik. Minden olyan szexuális tevékenységbe lelkesen beleegyeznek, amit Uralkodó fél megfelelőnek és gyönyörteljesnek tart, kivéve a Kemény korlátokban körvonalazott tevékenységeket (2. függelék).

Alvás:

Alávetett fél ügyel rá, hogy - amikor nem Uralkodó félnél tartózkodik - éjszakánként legalább hét órát aludjon.

Táplálkozás:

Alávetett fél egészségének és jó közérzetének megőrzése céljából - a megadott lista alapján - rendszeresen étkezik (4. függelék). Az egyes étkezések közötti nassolás tilos, legfeljebb gyümölcs csipegetése engedélyezett.

Ruházat:

A szerződés időtartama alatt Alávetett fél csakis olyan ruhát visel, amit Uralkodó fél jóváhagy. A ruházódáshoz Uralkodó fél költségkeretet biztosít, amelyet Alávetett fél felhasználhat. Uralkodó fél, ruhavásárlás céljából, olykor elkíséri Alávetett felet. Alávetett fél a szerződés időtartama alatt Uralkodó fél kívánalmainak megfelelő kiegészítőket köteles viselni, akár Uralkodó fél jelenlétében, akár Uralkodó fél által megfelelőnek ítélt egyéb alkalmakkor.

Testgyakorlás:

Uralkodó heti négy alkalommal egy órára személyi edzőt biztosít az Alávetett fél és a személyi edző által egyeztetett időpontban. A személyi edző Uralkodó félnek jelentést tesz Alávetett fél fejlődéséről.

Személyes higiénia (szépség):

Alávetett fél tisztán tartja magát, továbbá a kívánt testtájakat rendszeresen borotválja és/vagy gyantáztatja. Az Uralkodó fél által megadott időpontokban rendszeresen látogatja az Uralkodó fél által kiválasztott szépségszalont, és aláveti magát mindazon kezeléseknél, amelyeket Uralkodó fél szükségesnek tart.

Személyes biztonság:

Alávetett fél mértékletesen fogyaszt alkoholt, nem dohányzik, nem fogyaszt rekreációs drogokat, és nem teszi ki magát szükségtelen veszélynek.

Személyes tulajdonságok:

Alávetett fél Uralkodó félén kívül mással nem létesít szexuális kapcsolatot. Mindig tiszteletteljesen és szerényen viselkedik. Tisztában van vele, hogy viselkedése miatt Uralkodó felet ítélik meg. Minden olyan gonosztettért, helytelen cselekedetért vagy illetlen viselkedésért, amelyet nem Uralkodó fél jelenlétében követett el, felelősségre vonható.

Amennyiben Alávetett fél a fenti szabályok bármelyikét megszegi, azonnali büntetést von maga után, melynek természetét Uralkodó fél határozza meg.

2. függelék - Kemény korlátok

Nincs tűzzel kapcsolatos aktus.

Nincs vizelettel, széklettel és ezek termékeivel kapcsolatos aktus.

Nincs tűkkel, késekkel, vágással, szúrással vagy vérrel kapcsolatos aktus.

Nincs nőgyógyászati orvosi eszközökkel kapcsolatos aktus.

Nincs gyerekekhez vagy állatokhoz kapcsolódó aktus.

Nem lehet olyan aktus, amely maradandó nyomokat hagy a bőrön.

Nincs aktus közben lélegzésszabályozás.

Nem lehet semmiféle olyan tevékenység, amelyben a test közvetlen kapcsolatban lenne elektromos árammal (akár váltóáram, akár egyenáram), sem lánggal vagy tűzzel.

3. függelék - Rugalmas korlátok

A felek megbeszélése és egyetértése alapján:

A következő szexuális aktusok közül melyek elfogadhatók az Alávetett számára?

- Maszturbálás
- Hüvelyi behatolás
- Cunnilingus
- Hüvelyi öklözés
- Felláció
- Anális behatolás
- Ondó lenyelése
- Anális öklözés

A szexuális segédeszközök használata elfogadható az Alávetett számára?

- Vibrátorok
- Dildók (műpéniszek)
- Fenékdugaszok
- Egyéb hüvelyi/anális játékszerek

A bandázs elfogadható-e Alávetett számára?

- Bandázs kötéllel
- Bandázs gyorskötözővel
- Bandázs bőrmandzsettával
- Bandázs egyébekkel
- Bandázs bilincessel / láncsal / béklyóval

Az alávetett számára elfogadható:

- Kéz elől összekötve
- Csukló bokához kötve
- Boka összekötve
- Szétfeszítő rudakkal rögzítve
- Könyök összekötve
- Stabil tárgyakhoz, pl. bútorok stb. rögzítve
- Kéz hátul összekötve
- Felfüggesztés
- Térdek összekötve

Alávetett számára elfogadható-e a szem bekötése?

Alávetett számára elfogadható-e a szájszepek?

Alávetett hogyan viszonyul a fájdalomhoz egy ötös skálán

(1: igen kedveli, 5: határozottan nem kedveli): 1 - 2 - 3 - 4 - 5

Alávetett milyen mértékű fájdalmat kíván megtapasztalni

(1: semennyit, 5: erőset): 1 - 2 - 3 - 4 - 5

A következő fájdalom/büntetés/feigyelmezés módszerek közül melyeket tartja Alávetett elfogadhatónak?

- Elfenekelés tenyérrrel
- Elfenekelés
- Ostorozás
- Pálcázás
- Harapás
- Mellbimbócsipesz
- Genitális csipesz
- Jég
- Forró viasz
- Másfajta fájdalom / módszerek

Szentséges basszantyú! Szó sem lehet róla, hogy egyáltalán fontolóra vegyem ezt az étlapot! Nagyot nyelek, és kiszáradt szájjal ismét elolvasom.

Zsong a fejem. Hogy egyezhetnék bele ilyesmibe?! És állítólag ez mind az én javamat szolgálja, az én szexualitásomat deríti fel, a határaitam - még hozzá biztonságosan! Na ne már! Dühösen bámulok. Mindenben álljak szolgálatára, és engedelmeskedjem? Mindenben! Hitetlenkedve csóválom a fejem. De ha belegondolunk, a házassági eskü szövegében nincs benne ugyanez a szó... engedelmesség? Ez egy kicsit megzavar. Ezt mondanák a párok? Mindössze három hónap... ezért volt olyan sok nő? Nem tartja őket tovább? Vagy három hónap után elégük volt? És minden hétvége? Ez túl sok. Soha nem találkoznék Kate-tel vagy a barátaimmal, ha már lesz új munkahelyem. Talán havi egy hétvégét megtarthatnék magamnak. Talán, amikor úgyis megjön. Ez ésszerű. Na és ő, mint a gazdám! Azt tesz, amit akar! Szent szar.

Megborzongok a gondolatra, hogy megkorbácsoljon, ostorozzon. A fenekelés talán nem olyan rossz, bár megalázó. És a kötözés? Végül is a kezemet már összekötözte egyszer. Az pedig... hát, dögös volt, nagyon dögös, úgyhogy talán ez nem lesz olyan rossz. Nem ad kölcsön más Uralkodó félnek... még jó. Ez teljesen elfogadhatatlan volna. Miért gondolkodom erről egyáltalán?

Nem nézhetek a szemébe. Ez aztán fura. Ez az egyetlen mód, hogy kitalálhassam, mi jár az eszében. Ugyan már, kit akarok lóvá tenni? Soha nem tudom, mi jár az eszében, de ettől még szeretek a szemébe nézni. Gyönyörű szeme van - elragadó, intelligens, mély és sötét titkokkal terhes. Eszembe jut az égő, füstölgő tekintete, és mocoogva szorítom össze a combomat. Na és nem érinthetem. Hát, ez nem meglepetés. És ezek az ostoba szabályok... Nem, erre nem vagyok képes. Nem ilyen egy kapcsolat. Aludnom kell. Kivagyok. Az elmúlt huszonnégy órában komoly fizikai megpróbáltatásoknak voltam kitéve, és tényleg kimerültem. Mentálisan pedig ez tényleg túl sok. Ahogyan José mondaná, ettől beáll az agy. Reggelre talán már csak egy rossz viccnek látom az egészet.

Felkászálódok és átöltözöm. Talán kölcsönkérhetném Kate rózsaszín flanelpizsamáját. Valami pihe-puhára, megnyugtatóra vágyom. Bemegyek a fürdőszobába a pólómért, és fogat mosok.

Elnézem magam a fürdőszobátükörben. *Fontolóra venni sem érdemes ezeket a dolgokat...* A tudatalattim józan és racionális, nem a szokásos acsarkodó. Belső istennőm fel-alá ugrál és tapsikol, akár egy ötéves. Kérlek, csináljuk... különben magunkra maradunk egy csomó macskával meg a klasszikus regényeiddel.

Az egyetlen férfi, akihez valaha is vonzódtam, egy rohadt szerződéssel áll elő, ostorral, meg mindenféle szabályokkal. De legalább ez a hétvége jól sikerült. Belső istennőm abba hagyja az ugrálást, és derűsen mosolyog. Ó, igen... mondja hangtalanul, és önelégülten bólint. Elpirulok az emlékre... Christian keze és szája rajtam, a teste bennem. Lehunyom a szemem, és érzem mélyen lenn, hogy izmaim összehúzódnak - finom, ismerős érzés. Újra és újra akarom! Talán ha csak a szexet írnám alá... abba belemenne? Sejttem, hogy nem.

És alávetett volnék? Talán annak tűntem. Talán az interjún félrevezettem. Szégyenlős vagyok, az biztos... de alávetett? Kate-nek hagyom, hogy uralkodjon rajtam... ez ugyanaz lenne? És azok a rugalmas korlátok, jesszusom? Megrémülök, de kicsit megnyugtató, hogy ez megbeszélés tárgyát képezi.

Visszamegyek a hálószobába. Túl sok mindent kell végig gondolnom. Tiszta fejre van szükségem - friss hozzáállásra. Visszateszem a táskámba a rémes iratot. Holnap... holnap is lesz nap. Ágyba bújok, leoltom a lámpát, és a plafont bámulom. Bárcsak soha ne találkoztam volna vele! Belső istennőm a fejét rázza. Ő meg én tudjuk, hogy ez hazugság. Soha nem éreztem ennyire, hogy élnék, mint most. Lehunyom a szemem, és mély álomba merülök, mennyezetes ágyakról, béklyókról és átható szürke szempárról álmodom.

Kate ébreszt másnap.

- Ana, mi van veled? Úgy alszol, mint akit kiütöttek.

Vonakodva nyílik ki a szemem. Kate nemcsak hogy fenn van, már futni is volt. Az ébresztőórámra pillantok. Reggel nyolc óra. Szent Mózes, bő kilenc órát aludtam.

- Mi az? - dűnnyögöm álmosan.

- Itt egy küldönc, hozott valamit, alá kell írnod.

- Micsoda?

- Gyere már. Nagy csomag. Érdekesnek tűnik. - Izgatottan ugrál egyik lábáról a másikra, és visszaüget a nappaliba. Felkelek, belebújok a köpenyembe. A nappaliban helyes, lófarkas fiatalember áll egy nagy dobozzal.

- Szia - motyogom.

- Főzök neked teát. - Kate kisiet a konyhába.

- Miss Steele?

Azonnal rájövök, ki küldte a csomagot.

- Igen - felelem óvatosan.

- Hoztam önnek egy csomagot, de be kell állítanom, és meg kell mutatnom a használatát.

- Tényleg? Most?

- Ezek az utasításaim, hölgyem. - A srác rám mosolyog, kedvesen, de amolyan hivatalos, hagyjuk a szarakodást módon.

És csakugyan hölgyemnek szólított? Egyik napról a másikra tíz évet öregedtem? Ha igen, arról a szerződés tehet. Utálkozva biggyesztem az ajkam.

- Oké, mi ez?

- Egy MacBook Pro.

- Hát persze - emelem égnek a tekintetemet.

- Ez a modell még nem kapható a boltokban, hölgyem, csak most hozta ki az Apple.

Miért is nem vagyok meglepve? Nagyot sóhajtok.

- Tegye csak oda, az ebédlőasztalra.

Kimegyek a konyhába Kate után.

- Mi az? - kérdezi kíváncsian. Csillog a szeme, pezseg. Ő is jól aludt.

- Egy laptop. Christiantól.

- Miért küld neked laptopot? Tudod, hogy használhatod az enyémet - ráncolja a homlokát.

Arra nem, amit Christian szeretne.

- Ó, csak kölcsönbe kapom. Azt akarja, hogy próbáljam ki. - Elég gyenge kifogás, de Kate elfogadja. Bólint. Istenem...

becsaptam Katherine Kavanagh-t. Most először. Odanyújtja a teámat.

A Mac laptop karcsú, ezüstszínű és szép. Hatalmas kijelzője van. Christian Grey szereti a nagy tereket. A nappali jut eszembe, az egész lakása.

- A legújabb operációs rendszer van benne, rengeteg program és 1.5 terrabite merevlemez, úgyhogy bőven van helye, harminckét giga RAM - mire akarja használni?

- Ó... e-mailre.

- E-mailre - nyög föl döbbenet a srác. Szinte rosszul van.

- És talán keresgélek az interneten. - Bocsánatkérően vállat vonok.

Felsóhajt.

- Hát, a kicsikének teljes vezeték nélküli hozzáférése van, és beállítottam a postafiókot. A kicsike használatra kész, gyakorlatilag bárhol a bolygón működik. - Vágyakozó pillantást vet rá.

- Postafiókot?

- Az új e-mail címét.

Van e-mail címem?

A srác egy ikonra mutat a képernyőn, és tovább magyaráz, de számomra csak zaj a hangja. Fogalmam sincs, mit mond, és, hogy őszinte legyek, nem is érdekel. Csak azt áruld el, hol kell ki- és bekapcsolni, a többire majd rájövök. Elvégre négy éve használom Kate komputerét. Kate elismerően füttyent, amikor meglátja a gépet.

- Ez már a következő generációs jószág. - Felvonja a szemöldökét. - A legtöbb nő virágot kap, talán ékszert - mondja, és igyekszik elfojtani egy mosolyt.

Mogorván nézek vissza rá, de nem bírom sokáig. Kitér belőlünk a nevetés, és a komputeres srác értetlenül, tátott szájjal bámul ránk. Aztán végez, és megkér, hogy írjam alá a szállítólevelet.

Kate kikíséri a srácot, én pedig leülök a teával, kinyitom a levelezőprogramot, és várok, hátha van levelem Christiantól. A szívem a torkomban dobog. Van e-mail Christian Greytől. Idegesen nyitom ki.

Feladó: Christian Grey
Tárgy: Az új komputered
Dátum: 2011. május 22. 23:15
Címzett: Anastasia Steele

Kedves Miss Steele!

Bízom benne, hogy jól aludtál. Remélem, hogy a megbeszéltek szerint jól fogod használni a komputert.

Várom a szerdai vacsorát.

Addig is, ha óhajtod, e-mailben megválaszolom, ha bármilyen kérdésed adódna.

Christian Grey
Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

A válaszra kattintok.

Feladó: Anastasia Steele
Tárgy: Az új komputered (kölsön)
Dátum: 2011. május 23. 08:20
Címzett: Christian Grey

Valami fura okból igen, jól aludtam. Köszönöm - uram.

Úgy tudom, ez a komputer kölsön van nálam, tehát nem az enyém.

Ana

Szinte azonnal ott a válasz:

Feladó: Christian Grey
Tárgy: Az új komputered (kölsön)
Dátum: 2011. május 23. 08:22
Címzett: Anastasia Steele

A komputer kölsönben van. Meghatározatlan időre, Miss Steele. A hangszínedből érzem, hogy elolvastad a dokumentumot, amit adtam. Van bármi kérdésed?

Christian Grey
Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

Nem tudok visszafojtani egy vigyort.

Feladó: Anastasia Steele
Tárgy: Kíváncsi elmék

Dátum: 2011. május 23. 08:25

Címzett: Christian Grey

Sok kérdésem van, de nem e-mailbe valók, és egyeseknek dolgozni is kell a megélhetésért.

Nincs szükségem a végtelenségig komputerre, nem is akarok.

Addig is jó napot. Uram.

Ana

Azonnal jön a válasz, és megmosolyogtat.

Feladó: Christian Grey

Tárgy: Új komputered (megint csak kölcsön)

Dátum: 2011. május 23. 08:26

Címzett: Anastasia Steele

Viszontagság, bébi!

Ui. Én is dolgozom a megélhetésért.

Christian Grey

Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

Lezárom a komputert, és úgy vigyorgok, mint egy idióta. Hogy lehetne ellenállni a játékos Christiannak? Elkésem a munkából. Ez az utolsó hetem - Mr. és Mrs. Clayton talán most elnézőbbek lesznek. Sietek zuhanyozni, nem tudok szabadulni a vigyortól - csaknem körbeszalad a szám. Christian e-mailezett nekem. Olyan vagyok, akár egy boldog kisgyerek. Elhalványul a szerződés nyavalyája. Hajat mosok, és azon tanakodom közben, mit is kérdezhetnék tőle e-mailben. Az biztos, hogy az ilyesmit jobb végiggondolni. De mi van, ha valaki feltöri a mailjét? Elpirulok a gondolatra. Gyorsan felöltözöm, bekiabálok egy sziát Kate-nek, és már ott sem vagyok.

José tizenegykor telefonál.

- Szia, együtt kávézunk? - A régi jó Josénak hangzik. A barátomnak és nem annak, aminek Christian nevezte. Udvarló? Ááá.

- Persze. Dolgozom. Ide tudnál jönni, mondjuk, tizenkettőre?

- Délben tali.

Leteszi, én pedig tovább pakolom az ecseteket, és Christian Greyen meg a szerződésén gondolkodom.

José pontos. Valósággal ugrabugrálva jön be a boltba, akár egy kajla, sötét szemű kölyökkutya.

- Ana - mosolyog rám azzal az elbűvölő, csupa fog latinos mosolyával, és már nem tudok haragudni rá.

- Szia, José. - Megölelem. - Éhen veszek. Csak szólok Mrs. Claytonnak, hogy kiszaladok ebédelni.

Elstálunk a közeli kávézóba, és közben belékarolok. Annyira hálás vagyok ezért a... hétköznapiságért. Valaki, akit ismerek és megérttek.

- Ana, tényleg megbocsátottál? - kérdi.

- José, tudod, hogy nem vagyok képes sokáig haragudni rád.

Elvigyorodik.

Alig várom, hogy hazaérjek. Vonz, hogy e-mailezzek Christiannak, és talán nekiláthatok a kutatásnak is. Kate nincs otthon, így

aztán bekapcsolom az új laptopot, és kinyitom a postafiókot. És persze vár is az inboxban üzenet Christiantól. Az örömtől szinte ficáncolok a széken.

Feladó: Christian Grey
Tárgy: Dolgozni a megélhetésért
Dátum: 2011. május 23. 17:24
Címzett: Anastasia Steele

Kedves Miss Steele!
Remélem, jó napod volt a munkahelyeden.

Christian Grey
Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

A válaszra kattintok.

Feladó: Anastasia Steele
Tárgy: Dolgozni a megélhetésért
Dátum: 2011. május 23. 17:48
Címzett: Christian Grey

Uram... igen jól telt a napom a munkahelyemen.
Köszönöm.
Ana

Feladó: Christian Grey
Tárgy: Tedd a dolgod!
Dátum: 2011. május 23. 17:50
Címzett: Anastasia Steele

Miss Steele!
Örülök, hogy jó napod volt.
Amíg e-mailezel, nem tudsz kutatni.

Christian Grey
Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

Feladó: Anastasia Steele
Tárgy: Zavaró hatások
Dátum: 2011. május 23. 17:53
Címzett: Christian Grey

Abbahagyná az e-mailezést, Mr. Grey, hogy nekiláthassak a feladatomnak?

Újabb ötöst szeretnék kapni.

Ana

Feladó: Christian Grey

Tárgy: Türelmetlen

Dátum: 2011. május 23. 17:55

Címzett: Anastasia Steele

Miss Steele!

Hagyd abba az e-mailezést - végezd a feladatod. Szeretnék újabb ötöst adni. Az elsőt nagyon megérdemelted. ;)

Christian Grey

Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

Christian Grey kacsintó smileyt küldött... istenem. A gug-li-ra kattintok.

Feladó: Anastasia Steele

Tárgy: Internetes kutatás

Dátum: 2011. május 23. 17:59

Címzett: Christian Grey

Mr. Grey!

Mit javasolsz, mit üssek a keresőbe?

Ana

Feladó: Christian Grey

Tárgy: Internetes kutatás

Dátum: 2011. május 23. 18:02

Címzett: Anastasia Steele

Miss Steele!

Mindig kezd a Wikipédiánál.

Nincs több e-mail, hacsak nincsenek kérdéseid. Megértetted?

Christian Grey

Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

Feladó: Anastasia Steele

Tárgy: Basáskodó!

Dátum: 2011. május 23. 18:04

Címzett: Christian Grey

Igen... Uram.
Basáskodó vagy.
Ana

Feladó: Christian Grey

Tárgy: Kézben tartani a dolgokat

Dátum: 2011. május 23. 18:06

Címzett: Anastasia Steele

Anastasia, sejtelned sincs, mennyire. Most már talán kezded sejtteni. Végezd a munkádat.

Christian Grey
Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

Beütöm a Wikipédiába az Alávetettet.

Fél óra múlva kicsit undorodva nézek magam elé. Tényleg kell ez nekem? Jesszusom, Christian ezt műveli a Fájdalom Vörös Szobájában? Csak ülök, bámulom a képernyőt, és egyik részem, egy igencsak nedves, szervesen hozzám tartozó rész, amellyel csak nemrég léptem kapcsolatba, komolyan beindult. Ó, ennek egy része IZGATÓ. De nekem való? Szent szar... ilyesmit csináljak? Térre van szükségem. Gondolkodnom kell.

Életemben először önként megyek futni. Megtalálom randi, még soha nem használt futócipőmet, melegítőnadrágot veszek pólóval, a hajamat lófarokba fogom, s közben elpirulok az emlékek miatt. Bedugom az iPodot. Nem bírok a modern technika csodája előtt ülni, és tovább nézni vagy olvasni ezt az undorító dolgot. Valahogyan le kell vezetnem a sok idegesítő energiát. Hogy őszinte legyek, megfordul a fejemben, hogy elfutok a Heathman Hotelig, és szexre kényszerítem az irányításmániást. De az hét és fél kilométer, és nem hiszem, hogy képes lennék akárcsak egyet is lefutni, nemhogy hetet. És persze az is előfordulhat, hogy Christian elutasít, ami több mint megalázó lenne.

Kate jön felém, amint kilépek az ajtón. Csaknem elejti a bevásárlószatyrot, amikor megpillant. Ana Steele futócipőben! Integetek, és nem állok meg kihallgatásra. Némi komoly gondolkodásra van szükségem. A Snow Patrol dübörög a fülemben, és elügetek az opál és akvamarin félhomályban.

A parkon át futok. Mit tegyek? Kívánom Christiant, de az ő feltételeivel? Egyszerűen nem tudom. Talán tárgyalnom kéne vele. Sorról sorra végigmenni azon a nevetséges szerződésen, és megmondani neki, mit találok elfogadhatónak és mit nem. A kutatásaim azt mondják, hogy jogilag ez nem betartatható. Neki is tudnia kell. Nyilván csak a kapcsolat paramétereit adja meg. Megmutatja, mit várhatok tőle, és ő mit várhat tőlem - a teljes alávetettséget. Kész vagyok megadni neki? Egyáltalán, képes vagyok rá?

Egy kérdés kínoz - miért ilyen? Azért, mert kamaszkorában elcsábították? Nem tudhatom. Ez az ember rejtély.

Megállok egy jókora lucfenyő mellett, és a térdemre támaszkodom. Erősen lihegek. Ó, ez csodás, katartikus élmény. Egyre eltökéltebbnek érzem magam. Igen, el kell mondanom neki, mi oké és mi nem. E-mailezem neki a gondolataimat, és aztán szerdán megbeszéljük. Mély, tisztító lélegzetet veszek, és visszakocogok a lakásba.

Kate vásárolni volt, ahogy csak ő tud vásárolni, ruhákat a bar-badosi nyaralásra. Főleg bikiniket hozzájuk illő saron-gokkal. Mesésen fog kinézni bennük, de ettől még elvárja, hogy leüljek, és egyenként megdicsérjek minden darabot, amikor felpróbálja. Hány módon lehet elmondani, hogy mesésen nézel ki, Kate? Karcsú, mégis domborulatokkal megáldott teste van, amiért döglenek a pasik. Nem szándékosan csinálja, tudom jól. Bevonszoló szánalmas, átizzadt, régi pólóba, tréninggatyába bujtatott testemet a szobába, azzal az ürüggyel, hogy még be kell csomagolnom néhány dobozt. Érezhetném még alsóbb rendűnek magam? Magammal viszem a lenyűgöző modern technikát. Az íróasztalomra teszem a laptopot, és e-mailezek Christiannak.

Feladó: Anastasia Steele

Tárgy: Totál ledöbbenve

Dátum: 2011. május 23. 20:33

Címzett: Christian Grey

Oké,

Eleget láttam. Örülök, hogy megismertelek.

Ana

Rákattintok a küldésre, és valósággal megölelem magam, annyira tetszik a kis tréfám. Vajon ő is mulatságosnak találja? Ó, a francba, talán nem. Christian Grey nem épp a humorérzékéről híres. De tudom, hogy van neki, már tapasztaltam. Lehet, hogy túl messzire mentem. Várom a választ.

Várom és várok. Az ébresztőórára pillantok. Tíz perc telt el.

Hogy elvonjam figyelmemet a gyomromat remegtető idegességtől, nekilátok annak, amit Kate-nek mondtam: rendbe teszem a szobát. Azzal kezdem, hogy ládába pakolom a könyveket. Kilenckor még semmi. Talán nincs gép mellett. Duzzogva dugom be az iPod fülhallgatóját, és a Snow Patrol hallgatva a kis íróasztalhoz ülök, újra elolvasom a szerződést, és megjegyzéseket írok mellé.

Nem is tudom, miért pillantok fel, talán valami mozgást éreztem a szemem sarkából. Christian a hálószobám ajtajában áll, és onnan néz. A szürke flanelnadrágja van rajta, fehér vászoning, és a kocsikulcsát pörgeti. Kiveszem a fülemből a fülhallgatót, és megdermedek. Basszus!

- Jó estét, Anastasia. - Hűvös a hangja, kiismerhetetlen és gyanakvó az arca. Nem vagyok képes megszólalni. A csudába Kate-tel, hogy beengedte, és nem figyelmeztetett. Homályosan eljut a tudatomig, hogy még mindig tréninggatyája van rajtam, nem zuhanyoztam, ő viszont egyszerűen pompás, a nadrágja pedig nagyszerűen áll a csípőjén már megint, ráadásul itt van a

hálószobámban.

- Úgy éreztem, hogy az e-mailedre személyesen kell válaszolnom - közli szárazon.

Kinyitom a számat, majd becsukom. Kétszer. Visszaütött a tréfám. Soha nem gondoltam volna, hogy Christian Grey mindent faképnél hagyva iderohan.

- Leülhetek? - kérdi, és már humor táncol a szemében - hála az égnek, talán meglátja a dolog mulatságos oldalát.

Bólintok. Még mindig nem jutok szóhoz. Christian Grey az ágyamon ül.

- Kíváncsi voltam, hogy néz ki a hálószobád - mondja.

Körülnézek, menekülési útvonalat keresek, de nincs. Mindössze egyetlen ajtó és ablak. A szobám funkcionális, de meleg hangulatú. Egy-két fehér nádbútor és egy fehér vas dupla ágy, amelyet faltokból összeállított takaró fed. Anyám készítette, amikor az amerikai népművészet korszakában volt. Csupa halványkék és krémszín.

- Nagyon derűs és békés itt - mormogja.

Nem e pillanatban. Nem úgy, hogy itt vagy.

Végül a medulla oblongatámnak eszébe jut a feladata. Lélegzetet veszek.

- Hogyan...

Rám mosolyog.

- Még a Heathmanben lakom.

Tudom.

- Innál valamit? - Az udvariasság minden mást legyűr, amit mondani szeretnék.

- Köszönöm, nem, Anastasia. - Elragadó gézengúzmosollyal néz rám, fejét kicsit félrebiccenti.

Hát, nekem szükségem lehet egyre.

- Szóval, örömdre szolgált, hogy megismertél?

Szent tehen, ez megsértődött. Az ujjaimra meredek. Ebből hogyan keveredek ki? Nem hiszem, hogy jó hatást tenne, ha elmondanám, hogy csak tréfáltam.

- Azt hittem, e-mailben válaszolsz. - Halk, szájalmas a hangom.

- Szándékosan rágcáslod az alsó ajkadat? - kérdezi sötéten.-

Felé pislogok, tátva marad a szám, és az ajkam kiszabadul.

- Nem voltam tudatában, hogy rágcáslom - mondom esetlenül.

Zakatom a szívem. Érzem a vonzást, ezt a finom elektromos erőt kettőnk között, töltődik, és statikus elektromossággal tölti ki a teret. Christian közel ül hozzám, a szeme füstösszürke, a könyökét a térdére támasztja, lába terpeszben. Előrehajol, lassan kibontja a copfomat. Alig kapok levegőt, és nem tudok mozdulni. Úgy nézem, mint akit hipnotizáltak, ahogy keze megtalálja a másik copfot, lehúzza a hajgumit, s hosszú, ügyes ujjával meglazítja a fonatot.

- Tehát egy kis testgyakorlás mellett döntöttél - mondja halkán, dallamosan. Hajamat finoman a fülem mögé simítja. - Miért, Anastasia? - Ujjai a fülemnél köröznék, és igen finoman húzogatja a fülcimpámat. Nagyon erotikus.

- Időre volt szükségem, hogy gondolkodjam - suttogom. Magam vagyok a nyúl/fényszóró, moly/láng, madár/kígyó... és ő tökéletesen tudja, mit tesz velem.

- Min akarsz gondolkodni, Anastasia?

- Rólad.

- És úgy döntöttél, öröm volt megismerni engem? Úgy érted, megismerni bibliai értelemben?

Ó, a francba. Elpirulok.

- Nem gondoltam volna, hogy ismered a Bibliát.

- Jártam vasárnapi iskolába, Anastasia. Ott sok mindent megtanultam.

- Nem emlékszem, hogy a Bibliában valaha is olvastam volna bimbószorítókról. Lehet, hogy te egy modern fordításból tanultál.

A mosoly árnyéka jelenik meg az ajka körül, és gyönyörűen metszett szájára vonzza a tekintetem.

- Hát, én meg gondoltam, idejövök, és emlékeztetlek rá, mekkora örömdre szolgált engem megismerni.

Basszus. Tátott szájjal meredek rá, közben az ujjai a fülemtől az államra siklanak.

- Ehhez mit szólsz, Miss Steele?

Szürke szeme lángol, kihívást látok benne. Az ajka szétválnak - vár, lecsapni készül. Vágy gyülemlik a hasamban, akut, folyékony, füstölő vágy. Megelőzőm, és rávetem magam. Valahogyan mozdul, fogalmam sincs, hogyan, és egy szempillantás alatt az ágyon vagyok, alatta, a karom kinyújtva a fejem fölött, szabad kezével az arcomat szorítja, és a szája megtalálja az enyémet.

A nyelve már a számban van, a magáénak akar, én pedig élvezem ezt az erőt. Egész testemben érzem. Kíván, és ez különös, fura dolgokat művel a belsőmmel. Nem Kate-et a kis bikinijében, nem is a tizenötök egyikét, vagy az ördögi Mrs. Robinsont, hanem engem kíván ez a szép férfi. Belső istennőm úgy ragyog, hogy fényárba boríthatná Portlandet. Christian elhúzódik tőlem, és kinyitom a szemem. Látom, hogy engem néz.

- Bízz bennem - zihálja.

Tágra nyílt szemmel bólintok, a szívem majd' kiugrik a helyéből, a vérem lüktet.

Christian a nadrágzsebébe nyúl, és előveszi ezüstszürke nyakkendőjét... azt az ezüstszürke, szőtt nyakkendőt, amely finom lenyomatát a bőrömnön hagyta. Christian gyorsan dolgozik. Lovagló ülésben rám ül, összekötözi a csuklómat, de ez alkalommal a nyakkendő másik végét fehér vaságyam támlájához köti. Nem megyek sehová. A szó szoros értelmében az ágyamhoz vagyok kötve, és nagyon felizgultam.

Christian lecsusszan rólam, megáll az ágy mellett, úgy néz le rám. A szeme sötét a vágtyól. Diadalmas a tekintete, és megkönnyebbülést látok benne.

- Így már jobb - mormolja, és gonosz, értő mosoly jelenik meg az arcán. Lehajol, és kifűzi az egyik futócipőmet. Jaj, ne... ne a lábam. Ne. Most futottam.

- Ne - tiltakozom, és próbálom odébb rúgni.

Megáll.

- Ha rúgkapálsz, megkötözöm a lábadat is. Ha zajt csapsz, Anastasia, kipeckelem a szád. Maradj csöndben. Katherine valószínűleg odakinn hallgatózik.

Kipeckeli a számat. Kate! Hallgatok.

Ügyesen leveszi a cipőmet és a zoknimat, és lassan lehámozza rólam a melegítőnadrágot. Ó... milyen bugyi van rajtam? Christian felemel, kihúzza alólam a takarót, és visszafektet a lepedőre.

- Na, most. - Lassan megnyalja az alsó ajkát. - Harapdálod az ajkad, Anastasia. Tudod, milyen hatással van ez rám. - Hosszú mutatóujját figyelmeztetőn a számra teszi.

Ó, istenem! Alig tudom visszatartani magam, s tehetetlenül fekszem, nézem, ahogy kecsesen mozog a szobámban. Szédítő afrodisziákum. Lassan, szinte ráérősen lehúzza a cipőjét, zokniját, kigombolja a nadrágot, leveszi az ingét.

- Azt hiszem, eleget láttál - kuncog ravasz, káosan. Ismét rám ül, lovagló ülésben, felhúzza a pólómat, először azt hiszem, leveszi rólam, de feltűri a nyakamig, aztán felhúzza a fejemre, úgy, hogy ő láthassa a számat és az orromat, de a szememet eltakarja.

- Mmm - sóhajt elismerően. - Ez egyre jobb és jobb. Megyek, iszom valamit.

Lehajol, megcsókol, ajka gyengéden érinti az enyémét, aztán már nem érzem a súlyát. Iszik valamit? Hol? Itt? Portlandben? Seattle-ben? A fületem hegyezem, hallok is valami halk mormogást, és tudom, hogy Kate-tel beszélget... jaj, ne... szinte meztelen. Mit szól ehhez Kate? Halk pukkanást hallok. Ez mi volt? Visszatér, az ajtó megint nyikordul, lába a hálószoba padlóját tapossa, jégkocka csilingel pohárban. Milyen ital lehet? Christian becsukja az ajtót. Leveszi a nadrágját, az a földre esik, és tudom, hogy meztelen. Ismét rám ül.

- Szomjas vagy, Anastasia? - kérdezi csúfondárosan.

- Igen - nyögöm, mert hirtelen kiszáradt a szám. Hallom, hogy a jégkocka a pohárnak ütődik, Christian ismét leteszi a poharat, megcsókol, finom, friss italt önt vele a számba. Fehérbor. Olyan váratlan, forrón izgató, pedig hűtve van, és Christian szája hideg.

- Még? - suttogja.

Bólintok. Annál is istenibb, mert a szájából kapom. Christian lehajol, és még egy adagot kapok az ajkán keresztül... ó, istenem.

- Ne vigyük túlzásba, tudjuk, hogy nem bírod az italt, Anastasia.

Muszáj elvigyorodnom. Vigyorgok, ő pedig lehajol, és újabb finom adagot kapok.

Úgy helyezkedik, hogy mellettem feküdjön, erekciója a csípőmnél. Ó, mennyire kívánom, hogy bennem legyen!

- Ez jó? - kérdi, a hangjának éle van.

Megfeszülök. Ismét mozdítja a poharat, lehajol, megcsókol. Most kicsi, kemény jégkockát ejt a számba egy kevés borral. Lassan, ráérősen, hűtött csókokkal halad lefelé a testem közepén, a torkomtól a mellem között a hasamig. Piciny jégdarabkát ejt a köldökömbé és hűvös bort köré. A hasam mélyéig éget. Húha!

- Most pedig nem mozdulhatsz - suttogja. - Ha megmozdulsz, Anastasia, csupa bor lesz az ágyad.

A csípőm automatikusan emelkedne.

- Nem, nem. Ha kilötyinted a bort, megbüntetlek, Miss Steele.

Felnyögök, és kétségbeesetten küzdök a vággyal, hogy felfelé billentsem a csípőmet, rángassam a béklyót. Ó, ne... kérek.

Egy ujjal lehúzza a melltartó kosarát, a mellem sebezhetőn mered fölfelé. Christian lehajol, hűvös ajkával csókolja és húzogatja a bimbóimat. Küzdök a testemmel, amely válaszul ívben feszülne.

- Ez mennyire jó? - zihálja Christian, és ráfúj az egyik bimbómra.

Újra jég csilingelését hallok, aztán érzem a jobb bimbóm körül, s közben ajkával a balt húzogatja. Nyögve próbálok nem mozdulni. Édesen gyötrő kínzás.

- Ha kilötyinted a bort, nem élveztetlek el.

- Ó... kérem... Christian... uram... kérem. - Megőrjít. Hallom a mosolyát.

A köldökömben olvad a jég. Több mint meleg vagyok. Meleg, hűtött és vágyakozó. Vágyom rá, hogy bennem legyen. Most.

Hűvös ujjai bágyadtan siklanak a hasamon. A bőröm túlérzékeny, a csípőm automatikusan emelkedik, és az immár melegebb folyadék a köldökömből a hasamra folyik. Christian gyorsan felnyalja, lefetyeli, csókol, finoman harap, szív.

- Ó, drága Anastasia, megmozdultál. Mit tegyek most veled?

Hangosan zihálok. Csak a hangjára és az érintésére tudok koncentrálni. Semmi más nem valódi. Semmi más nem számít, semmi más nem jelez a radarom. Christian ujjai a bugyim alá csusszannak, és a jutalmam, hogy akaratlanul is benne akad a lélegzet.

- Ó, bébi - mormolja, és két ujját belém dugja.

Felnyögök.

- Máris készen állsz rám - mondja. Kínzó lassúsággal mozgatja az ujjait, ki és be, én pedig felfelé nyomom a csípőmet.

- Mohó kislány - korhol gyengéden, és a hüvelykujja a csiklómon köröz, majd megnyomja.

Hangosan nyögök, a testem rángatózik gyakorlott ujjaitól. Most felnyúl, leveszi fejemről a pólómat, hogy láthassam, és pislogok az olvasólámpa lágy fényében. Vágyom rá, hogy megérinthessem.

- Meg akarlak érinteni - zihálok.

- Tudom - mormogja. Lehajol és megcsókol, az ujjá még mindig ritmusra mozog bennem, a hüvelykujja köröz és nyom. A másik keze elsöpri a hajamat, és mozdulatlanul tartja a fejemet. A lábam kezd elmeredni, annyira neki nyomom magam. Elernyeszti a kezét, és visszahoz a határról. Újra meg újra megteszi. Olyan tehetetlen vagyok... ó, kérek, Christian, sikoltom magamban.

- Ez a büntetésed. Olyan közel vagy és olyan távol is. Ez jó? - zihálja a fülemben. Kimerülten nyöszörgök, rángatom a béklyóm.

Tehtetlen vagyok, elvesztem az erotikus kínzásban.

- Kérek - könyörgök, és ő végre megszán.

- Hogyan dugjalak meg, Anastasia?

Ó, istenem, a testem remegni kezd. Ismét leállít.

- Kérek.

- Mit akarsz, Anastasia?

- Téged... most! - sírok föl.

- Így dugjalak meg, vagy úgy, netán másként. Végtelen a választék - zihálja az ajkamba. Kihúzza a kezét, és felnyúl az óvszerért az éjjeliszekrényre. A lábam közé térdel, és igen lassan lehúzza a bugyimat, rám mered, csillog a szeme. Felhúzza az óvszert. Megbűvölve figyelem.

- Most mennyire örülsz, hogy megismertél? - kérdi magát cirógatva.

- Csak tréfának szántam - nyöszörgök. *Kérek, Christian, dugj meg.*

Felvonja a szemöldökét, a keze fel-le mozog tekintélyes hosszán.

- Tréfának? - Fenyegetően lágy a hangja.

- Igen. Kérek, Christian - esdeklek.

- Most nevetsz?

- Nem - nyávogom.

Feszés vagyok a vágytól. Lenéz rám, felméri a vágyamat, aztán hirtelen megragad és megperdít. Meglepetésként ér, mert a kezem meg van kötve. A könyökömmel kell megtámasztanom magam. Feltolja mindkét térdem, hogy a hátsóm a levegőbe emelkedik, és keményen rám csap. Mielőtt bármit reagálhatnék, belém döfi magát. Felkiáltok. A csapástól, és a hirtelen döféstől is, és azonnal elmegyek, újra meg újra elmegyek, szétesek alatta, ő pedig édesen döföl tovább. Nem áll le. Kimerültem. Nem bírom tovább... ő egyre pumpál, még és még...

- Menj el még egyszer, Anastasia - hörgi összeszorított szájjal, és hihetetlen, de a testem válaszol, megfeszül körötte, és ismét a csúcson vagyok. A nevét kiáltom. Újra apró darabokra hullok, és Christian megfeszül, végre elengedi magát, csöndben élvez. Keményen zihálva rogy rám.

- Most is örülsz, hogy megismertél? - kérdezi, és a fogát csikorgatja.

Ó, istenem.

Lihegve, kimerülten fekszem, a szemem lehunyva. Ő lassan kihúzódik belőlem. Azonnal felkel, és már öltözik is. Amikor már felöltözött, visszabújik az ágyba, gyengéden kioldja a nyakkendőjét, és lehúzza rám a pólót. Az ujjaimat mozgatom, és a csuklómat dörzsölgetem, ő elmosolyodik a szövött minta láttán a csuklómon. Megigazítom a melltartómat, ő pedig rám húzza a takarót. Kábán nézek rá, ő meg önelégülten mosolyog le rám.

- Most igazán örültem - suttogja, és huncutul mosolyog.

- Már megint ez a szó.

- Nem tetszik ez a szó?

- Nem. Egyáltalán nem tesz jót nekem.

- Ó... nem is tudom... úgy tűnik, igen áldásos hatással van rád.

- Most már áldásos hatás vagyok? Még jobban meg akarod sebezni az egómat, Miss Steele?

- Nem hinném, hogy bármi baj lenne az egóddal. - De miközben mondom, nem érzem a meggyőződést a szavaimban. Valami tűnékeny fut át az agyamon, egy röpké gondolat, de már el is tűnik, mielőtt megragadhatnám.

- Gondolod? - Gyengéd a hangja. Ruhástul fekszik mellettem, a fejét a könyökére támasztja, rajtam pedig csak melltartó van.

- Miért nem szereted, ha megérintenek?

- Csak. - Puha csókot nyom a homlokomra. - Szóval te így képzelsz el egy tréfát.

Bocsánatkérően mosolygok rá, és vállat vonok.

- Értem. Szóval még gondolkodsz az ajánlatomon?

- Az illetlen ajánlatodon... igen, gondolkodom. De vannak gondjaim veled.

Úgy vigyorog, mint aki megkönnyebbült.

- Csalódott lennék, ha nem volnának.

- Éppen e-mailezni akartam neked, de mondhatom, megzavartál.

- Coitus interruptus.

- Látom, valahol eldugva azért van némi humorérzéked - mosolygok.

- Bizonyos dolgok nem mulatságosak, Anastasia. Azt hittem, nemet mondasz, nem is vitatjuk meg a dolgot. - Elhal a hangja.

- Még nem tudom. Még nem döntöttem. Nyakörvet teszel rám?

Felvonja a szemöldökét.

- Ezek szerint utánaéztél. Nem tudom, Anastasia. Még soha nem tettem nyakörvet senkire.

Ó... most legyek meglepve? Olyan keveset tudok erről... tényleg.

- Rád már tettek? - suttogom.

- Igen.

- Mrs. Robinson?

- Mrs. Robinson! - Hangosan, a fejét hátra vetve nevet, s olyan fiatalnak, gondtalannak tűnik. Ragadós a nevetése.

Rávigyorgok.

- Elmondom neki, hogy így nevezted. Tetszeni fog.

- Még mindig rendszeresen találkozol vele? - nem tudom számítani a hangomból a megdöbbenést.

- Igen. - Most már komoly.

Ó... és egy részem hirtelen féltékeny. Zavar az érzés hevessége.

- Értem. - Feszült a hangom. - Tehát neked van valakid, akivel megbeszélheted az alternatív életstílusodat, de nekem nem szabad.

A homlokát ráncolja.

- Nem hiszem, hogy valaha is elgondolkodtam ezen. Mrs. Robinson részese volt ennek az életstílusnak. Mondtam neked, hogy most már jó barátom. Ha akarod, bemutathatlak valamelyik volt alárendeltemnek. Vele beszélgethetsz.

Tessék? Direkt fel akar zaklatni?

- Te így képzeled a tréfát?

- Nem, Anastasia. - Vidáman rázza a fejét.

- Nem, köszönöm, de inkább magam csinálom - csattanok fel, és az államig húzom a takarót.

Zavartan néz rám, csodálkozva.

- Anastasia, én... - a szavakat keresgéli. Még egy dolog, ami az első, azt hiszem. - Nem akartalak megbántani.

- Nem bántottál meg. Elborzadtam.

- Elborzadtál?

- Nem akarok egyik volt barátnőddel... rabszolgáddal... alárendeltemmel beszélgetni, akárhogy nevezed is őket.

- Anastasia Steele, te féltékeny vagy?

Vérvörös leszek.

- Maradsz?

- Holnap üzleti reggelim van a Heathmanben. Különbösen is, mondtam már, hogy nem alszom barátnőkkel, rabszolgákkal, alárendeltekkel, senkivel. A péntek és szombat éjjel kivétel volt. Ilyen nem lesz újra. - Lány, fátyolos hangjából kihallom az eltökéltséget.

Az ajkamat biggyesztve nézek rá.

- Hát, most már fáradt vagyok.

- Kirúgsz? - Felvonja a szemöldökét, kicsit nevet magában, kicsit bosszús.

- Igen.

- Hát, még egy első. - Elgondolkodva néz. - Szóval semmit nem akarsz most megbeszélni? A szerződéssel kapcsolatban?

- Nem - felelem duzzogva.

- Istenem, de szeretnék rendesen eltáncolni. Sokkal jobban éreznéd magad, és én is.

- Nem mondhatok ilyesmit... még semmit sem írtam alá.

- Az ember álmodozhat, Anastasia. - Odahajol hozzám, megfogja az állam. - Szerda? - mormolja, és könnyedén megcsókolja az ajkamat.

- Szerda - egyezek bele. - Kikísérlek. Csak adj egy percet. - Felülök, felkapom a pólómat, közben félresöpöröm őt az útból.

Nevetve, vonakodva áll fel az ágyról.

- Kérlek, add ide a melegítő alsómat.

Felveszi a padlóról, átadja.

- Igenis, hölgyem. - Sikertelenül próbálja leplezni mosolyát.

Összeszűkül szemmel nézek rá, és felhúrom a nadrágot. A hajam kócos, és tudom, hogy a Katherine Kavanagh-inkvizíció vár rám, amint Christian elment. Felkapok egy hajgumit, és a hálószoobaajtóhoz megyek. Résnyre nyitom, keresem Kate-et. Nincs a nappaliban. Mintha a szobájában telefonálna. Christian kikísér. A hálószoobától a bejáratig tartó rövid út alatt a gondolataim és az érzéseim áradnak és visszahúzódnak, átalakulnak. Már nem haragszom rá. Hirtelen elviselhetetlenül szégyellem magam. Nem akarom, hogy elmenjen. Most először kívánom igazán, hogy normális legyen, normális kapcsolatot akarjon, amelyhez nem kell tízfaldalas egyezség, korbács és karabinerek a játszószooba plafonján.

Kinyitom előtte az ajtót, és a kezemet bámulom. Életemben először szexeltem az otthonomban, és ami a szexet illeti, azt hiszem, piszok jó volt. De most egyszerű tartálynak érzem magam, üres edénynek, amelyet kedvére tölthet meg. A tudatalattim a fejét csóválja. Te akartál a Heathmanbe futni szexelni - megkaptad expressz, házhoz hozva. Összefonja karját, és amolyan most-meg-mit-panaszokszd arcot vágva topog. Christian megáll az ajtóban, megfogja az államot, kényszerít, hogy a szemébe nézzek. Enyhén ráncolja homlokát.

- Jól vagy? - kérdezi gyengéden, és hüvelykujja finoman végigsimít az alsó ajkamon.

- Igen - felelem, bár, hogy őszinte legyek, nem vagyok biztos benne. Paradigmaváltást élek át. Tudom, hogy fájni fog, ha belemegyek ebbe a dologba. Christian nem képes többet adni, nem is akar, nem is hajlandó... és én többet akarok. Sokkal többet. Az a féltékenységi roham, amely nemrégiben előtört, elárulja, hogy mélyebben érzek iránta, mint eddig bevallottam magamnak.

- Szerda - erősíti meg, aztán felém hajol, és gyengéden megcsókol. Valami megváltozik a csók közben, az ajka sürgetőbben tapad az enyémre, a keze felsiklik az államról, és már a fejemet fogja. A légzése felgyorsul. A csók egyre hevesebb, Christian hozzám simul. A karjára teszem a kezem. Szeretnék a hajába túrni, de ellenállok a kísértésnek, tudom, hogy nem örülne. Christian az enyémnek támasztja a homlokát, a szemét lehunyja, a hangja feszült.

- Mit teszel velem, Anastasia? - suttogja.

- Ugyanezt kérdezhetném én is - suttogom vissza.

Mély lélegzetet vesz, megcsókolja a homlokomat, és távozik. Céltudatosan vonul végig az ösvényen a kocsijához. Felnéz, amikor kinyitja a kocsiajtót, és rám mosolyog azzal a lélegzetelállító mosollyal. Bágyadtan mosolygok vissza rá. Teljesen elkábított, és ismét Ikarusz jut az eszembe, aki túl közel repült a naphoz. Becsukom a kaput, ő pedig beszáll a sportkocsiba. Elönt a vágy, hogy sírjak. Szomorúság, bánat markolja a szívemet. Visszarohanok a hálószoobába, becsukom az ajtót, és nekidőlök. Próbálom kielemezni az érzéseimet. Nem tudom. Lerogyok a padlóra. A kezembe temetem az arcomat, és ömleni kezdenek a könnyeim.

Kate kopogtat halkán.

- Ana? - suttogja. Kinyitom az ajtót. Kate csak egy pillantást vet rám, és máris magához szorít.

- Mi baj? Mit tett veled ez a hátborzongatóan jóképű szarházi?

- Ó, Kate, semmi olyat, amit ne akartam volna.

Odahúz az ágyhoz, leülünk.

- Rémes szex utáni hajad van.

A fájó szomorúság ellenére felnevetek.

- Jó szex volt, egyáltalán nem rémes.

Kate elmosolyodik.

- Így már jobb. Miért sírsz? Nem szoktál sírni. - Felveszi a hajkefém a kisasztalról, mögém ül, és lassan kikeféli a csomókat.

- Csak nem hiszem, hogy bárhová is vezetne ez a kapcsolat. - Lenézek az ujjaimra.

- Úgy emlékszem, azt mondtad, szerdán talákoztok.

- Azt. Ez volt az eredeti terv.

- Akkor miért bukkant fel?

- Küldtem neki egy e-mailt.

- És megkérted, hogy ugorjon be?

- Nem. Azt írtam, hogy nem akarom többé látni.

- És ő már jön is? Ana, ez zseniális.

- Igazából tréfának szántam.

- Ó, most már összezavartál.

Türelmesen elmagyarázom a mailem lényegét, anélkül hogy bármit is elárulnék.

- Szóval azt hitted, mailben válaszol.

- Igen.

- De helyette idejött.

- Igen.

- Szerintem teljesen odavan értem.

A homlokomat ráncolom. Christian odavan értem? Ugyan már! Új játékszerét élvezni - egy megfelelő új játékot, amit ágyba vihet, és kimondhatatlan dolgokat művelhet vele. A szívem fájdalmasan összeszorul. Ez az igazság.

- Azért jött, hogy megdugjon, ez minden.

- És még azt mondják, meghalt a romantika - suttogja rémülten. Sikerült megdöbbenem Kate-et. Ezt sem hittem volna.

Bocsánatkérően rándítok a vállamon.

- A szexet használja fegyverként.

- Alávetettségre kényszerít? - Kate helytelenítőn csóválja fejét. Érzem, hogy elpirulok. Ó... Katherine Kavanagh, a Pulitzer-díjas újságíró nyomoz.

- Ana, nem értem. Most engedted meg neki, hogy szeretkezzen veled.

- Nem, Kate, mi nem szeretkezünk, mi baszunk. Christian szóhasználata. Ő nem szerelmes típus.

- Tudtam, hogy van benne valami hátborzongató. Problémái vannak az elkötelezettséggel.

Bólintok, mintha egyetértenék vele. Magamban sóhajtok. Ó, Kate... bárcsak elmondhatnék neked mindent erről a különös, szomorú, izgató pasiról, és te azt mondanád, hogy felejtsem el. Ne legyek bolond.

- Azt hiszem, egy kicsit nyomasztó az egész - mormogom. Az év szépítése.

Nem akarok Christianról beszélni, inkább Elliotról kérdezem. Katherine viselkedése megváltozik. Ragyog, mintha belülről világítana.

- Szombat reggel átjön, és segít pakolni. - Magához öleli a hajkefét. Öregem, ez nagyon bekapta. Ismét érzem az ismerős irigységet. Kate egy normális férfit talált magának, és boldognak látszik.

Felé fordulok, megölelem.

- Ja, akartam már mondani. Apád hívott, amíg... el voltál foglalva. Úgy tűnik, Bob lesérült, és anyád meg ő nem tudnak eljönni a diplomaosztóra. De apád itt lesz csütörtökön. Azt akarja, hogy hívd föl.

- Ó... anyám nem is hívott. Bob jól van?

- Igen. Reggel hívd fel anyádat. Most már késő van.

- Kösz, Kate. Már jól vagyok. Reggel felhívom Rayt is. Azt hiszem, most begubózom.

Rám mosolyog, de a szeme aggódó.

Miután Kate kiment, leülök, és újra elolvasom a szerződést, közben jegyzetek. Amikor végeztem, bekapcsolom a laptopot, készen állok rá, hogy válaszoljak.

Az inboxban egy levél vár Christiantól.

Feladó: Christian Grey

Tárgy: Ma este

Dátum: 2011. május 23. 23:16

Címzett: Anastasia Steele

Miss Steele!

Várom jegyzeteidet a szerződéssel kapcsolatban.

Addig is aludj jól, bébi.

Christian Grey

Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

Feladó: Anastasia Steele

Tárgy: Problémák

Dátum: 2011. május 24. 00:02

Címzett: Christian Grey

Kedves Mr. Grey!

Íme, a problémáim listája. Várom, hogy szerdán vacsora közben részletesebben megvitathassuk őket.

A számok a pontokra utalnak.

2: Nem vagyok biztos benne, hogy ez kizárólag az ÉN hasznomra van, mármint hogy az ÉN szexualitásom és határait felderítésére. Nekem biztos nem lenne szükségem tízoldalas szerződésre ehhez! Ez nyilván a TE hasznodat szolgálja.

4: Mint jól tudod, te vagy az egyetlen szexuális partnerem. Nem használok drogokat, és nem kaptam vérátömlesztést. Feltehetően biztonságos vagyok. És mi a helyzet veled?

8: Bármikor véget vehetek a dolognak, ha úgy gondolom, nem tartod be a megállapított határokat. Oké, ez tetszik.

9: Mindenben engedelmeskedjem neked? Habozás nélkül fogadjam el a fegyelmezést? Erről beszélünk kell.

11: Egy hónap próbaidő. Nem három.

12: Nem adhatok oda minden hétvégét. Van egy életem is, vagy lesz. Talán a négyből három?

15.2: Tetszés szerint használod a testemet, szexuálisan vagy más módon - kérek, ezt a más módot részletezd.

15.5 Ez az egész fegyelmezés pont. Nem vagyok biztos benne, hogy szeretném, ha megkorbácsolnál, ostromoznál, elnászpángolnál. Biztos vagyok benne, hogy ezzel megszegem a 2-5. cikkelyt. Ami pedig azt illeti, hogy „bármilyen okból”... Ez azt jelenti... pedig azt mondtad, nem vagy szadista.

15.10: Mintha egyáltalán szóba jöhetne, hogy bárkinek kölcsönadj. De örülök, hogy feketén-fehéren itt áll.

15.14: A szabályok. Ezekről bővebben később.

15.19: Engedély nélkül nem érinthetem magam. Ezzel mi a gond? Tudod, hogy amúgy sem teszek ilyet.

15.21: Fegyelmezés. Kérek, olvasd el a fenti 15.5. cikkelyt.

15.22: Nem nézhetek a szemedbe. Miért?

15.24: Miért nem érinthetlek?

Szabályok:

Alvás - hat órát vállalok. Étél - nem vagyok hajlandó megadott listáról étkezni. Az étellista megy, vagy én megyek. Ebben nem alkuszom. Ruhák - amennyiben csak akkor kell viselnem a ruháidat, amikor veled vagyok, oké. Testgyakorlás - három órában maradtunk, itt mégis négy áll.

Rugalmas korlátok:

Nem mehetnénk végig ezeken? Nincs semmiféle ökölbedugás. Mi az a felfüggesztés? Genitális kapcsok - ugye most viccelsz velem!

Tudatnád velem, mik a terveid szerdára? Én aznap délután ötig dolgozok.

Jó éjt.

Ana

Feladó: Christian Grey

Tárgy: Problémák

Dátum: 2011. május 24. 00:07

Címzett: Anastasia Steele

Miss Steele!

Ez elég hosszú lista. Miért nem alszol?

Christian Grey

Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

Feladó: Anastasia Steele

Tárgy: Sokáig égetem a lámpást

Dátum: 2011. május 24. 00:10

Címzett: Christian Grey

Uram!

Emlékezetébe idézem, hogy éppen ezen a listán dolgoztam, amikor elvonta a figyelmemet, és lefektetett egy arra járó irányításmániás.

Jó éjszakát.

Ana

Feladó: Christian Grey

Tárgy: Ne égesd sokáig a lámpást

Dátum: 2011. május 24. 00:12

Címzett: Anastasia Steele

FEKÜDJ LE, ANASTASIA!

Christian Grey

Elnök-vezérigazgató & Irányításmániás, Grey Enterprises Holdings Inc.

Ó... harsogó nagybetűk! Kikapcsolom a gépet. Hogy képes akkor is megfélemlíteni, amikor majdnem tíz kilométerre van? A fejemet csóválom. A szívem még mindig nehéz. Bebújok az ágyba, és azonnal mély, zavaros álomba merülök.

Tizenharmadik fejezet

Másnap, amint hazaérek munkából, felhívom anyámat. Viszonylag nyugodt nap volt Claytonnál, túl sok időm maradt gondolkodni. Nyugtalan vagyok, idegesen várom a holnapi összecsapást Mr. Irányításmániással, és a szívem mélyén aggódok, hogy talán túl negatív volt a válaszom. Lehet, hogy lefújja az egészet?!

Anyámból csöpög a bűnbánat, nagyon sajnálja, hogy nem jöhet el a diplomaosztómra. Bob valamelyik ínszalagja kicsavarodott, ami azt jelenti, hogy csak bicegni tud. Tényleg, ugyanúgy hajlamos a balesetekre, mint én. Azt mondják, teljesen felépül, de pihennie kell, és anyámnak kell kiszolgálnia.

- Ana, drágám, annyira sajnálom - mondja panaszosan.

- Semmi gond, anya. Ray itt lesz.

- Ana, olyan szórakozottnak hangzol. Jól vagy, kicsim?

- Igen, anya. - Ha tudnád! Van egy obszcénül gazdag pasi, aki egy perverz kapcsolatot akar, és én semmibe nem szólhatok bele.

- Megismerkedtél valakivel?

- Nem, anya. - Nem akarok most ebbe belemenni.

- Jól van, drágám. Gondolok majd rád csütörtökön. Szeretlek... ugye tudod, drágám?

Lehunyam a szemem. Melegség önt el a szavaitól.

- Én is szeretlek, anya. Üdvözlöm Bobot, és remélem, hamar felépül.

- Átadom, drágám. Szia.

- Szia.

A telefonnal a kezemben bebóklászok a hálósobámba. Szórakozottan bekapcsolom a gonosz masinát, és behívom a levelezőprogramot. Vár egy e-mail Christiantól, tegnap késő este, vagy ma kora reggel írhatta, nézőpont kérdése. Azonnal szaporábban ver a szívem, és a fülemben lüktet a vér. Basszus! Lehet, hogy nemet mond? Talán lemondja a vacsorát?! Olyan fájdalmas a gondolat! Gyorsan el is vetem, és kinyitom a levelet.

Feladó: Christian Grey

Tárgy: A problémáid

Dátum: 2011. május 24. 01:27

Címzett: Anastasia Steele

Kedves Miss Steele!

Alaposabban is végiggondoltam a problémáidat. Szeretném felhívni a figyelmedet az „alávetett” szó definíciójára.

Alávetett - melléknév

1. Kész vagy hajlandó alávetni magát: ellenállás nélkül, alázatosan engedelmes; alárendelten szolgál.

2. Alávetettséget jelez vagy mutat: alávetett válasz.

Eredet: 1580-90; Alá-vetett

Szinonimák: 1. Engedékeny, szolgálatkész, alkalmazkodó, irányítható. 2. passzív, beletörődő, türelmes, szelíd

Ellentéte: 1. Lázadó, engedetlen.

Kérlek, ezt tartsd szem előtt a szerdai megbeszélésünkön.

Christian Grey

Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

Az első érzésem a megkönnyebbülés. Legalább hajlandó megbeszélni a problémáimat, és akar még velem találkozni holnap. Némi gondolkodás után válaszolok.

Feladó: Anastasia Steele

Tárgy: A problémáim... És mi van a tieiddel?

Dátum: 2011. május 24. 18:29

Címzett: Christian Grey

Uram!

Felhívom figyelmét a szó eredetére: 1580-90. Tisztelettel emlékeztetem, Uram, hogy jelenleg 2011-et írunk. Azóta nagy utat tettünk meg.

Ajánlhatok egy meghatározást a figyelmébe a megbeszélésünkhöz:

Kompromisszum - főnév

1. Nézetkülönbség kölcsönös engedmény útján való rendezése, olyan egyezés, amelyet az ellentétes vagy összeütköző állítások, elvek stb. kiigazítása révén érnek el azáltal, hogy kölcsönösen enyhítik a követeléseket.

2. Egyezés eredménye.

3. Különböző dolgok közötti közvetítő. Pl.: a kétszintes ház kompromisszum a családi ház és a többemeletes ház között.

4. Veszélyeztetés, főként hírnév, veszélynek kitenni valakit, gyanúnak stb. Kompromittálni valaki integritását.

Ana

Feladó: Christian Grey

Tárgy: Mi van az én problémáimmal?

Dátum: 2011. május 24. 18:32

Címzett: Anastasia Steele

Van benne valami, mint mindig, most is jól érvelsz.

Miss Steele, érted jövök a lakásodhoz holnap hétkor.

Christian Grey

Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

Feladó: Anastasia Steele

Tárgy: 2011 - A nők autót vezetnek

Dátum: 2011. május 24. 18:40

Címzett: Christian Grey

Uram!

Van autóm, és tudok vezetni. Szívesebben találkoznék veled máshol. Hová menjek? Legyek a hoteledben 7.00-kor?

Ana

Feladó: Christian Grey

Tárgy: Makacs fiatal nők
Dátum: 2011. május 24. 18:43
Címzett: Anastasia Steele

Kedves Miss Steele!

Utálnék 2011. május 24-i, 1.27-kor elküldött e-mailemre és a benne olvasható definícióra. Gondolod, hogy valaha is képes leszel azt tenni, amit mondok?

Christian Grey
Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

Címzett: Anastasia Steele
Tárgy: Féktelen férfiak
Dátum: 2011. május 24. 18:49
Címzett: Christian Grey

Mr. Grey!

Jobban szeretnék én vezetni.
Kérem.
Ana

Feladó: Christian Grey
Tárgy: Bosszús férfiak
Dátum: 2011. május 24. 18:52
Címzett: Anastasia Steele

Rendben.
A hotelben 7.00-kor.
A Marble bárban találkozunk.

Christian Grey
Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

Még e-mailben is képes mogorvának lenni. Hát nem érti, hogy szükségem van arra, hogy gyorsan távozhassak, ha akarok? Nem mintha a bogár olyan gyors lenne... de akkor is, a menekülés eszköze.

Feladó: Anastasia Steele
Tárgy: Nem annyira bosszús férfiak
Dátum: 2011. május 24. 18:55
Címzett: Christian Grey

Köszönöm.

Ana x

Feladó: Christian Grey

Tárgy: Bosszantó nők

Dátum: 2011. május 24. 18:59

Címzett: Anastasia Steele

Nagyon szívesen.

Christian Grey

Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

Felhívom Rayt, aki éppen a Saunders meccsét akarja megnézni valami Salt Lake City-beli csapattal. Európai foci. Így aztán a társalgásunk kellemesen rövid. Csütörtökön kocsival jön a diplomaosztómra. Utána el akar vinni ebédelni. A szívem átmelegszik, hogy beszélek vele, és hatalmas csomó van a torkomban. Anyám romantikus hullámvasútjai közepette ő jelentette számomra az állandóságot. Különleges kötelék van köztünk, amit nagyra értékelek. Bár csak a nevelőapám, mindig is úgy bánt velem, mintha a saját gyereke volnék, és alig várom, hogy lássam már. Olyan rég láttam! Pont az ő nyugodt lelkierejére van szükségem, ez hiányzik. Talán rá tudok kapcsolódni a holnapi megbeszélésen a belső Rayemre.

Kate meg én a csomagolásra koncentrálunk, s közben egy üveg olcsó vörösborot iszogatunk. Mire lefekszem, csaknem végeztünk a szobámmal. Nyugodtabb vagyok már. A fizikai tevékenység, az, hogy mindent dobozokba pakoltunk, kellemesen elvonta a figyelmemet, és el is fáradtam. Egy jó alvásra vágyom. Kényelmesen elhelyezkedek az ágyban, és hamarosan alszom is.

Paul visszajött Princetonból, mielőtt New Yorkba menne, hogy munkába álljon egy pénzügyi cégnél. Egész nap a nyomomban van a boltban, és randit kér. Bosszantó.

- Paul, századszor mondom, randim van este.

- Nem, nincs randid. Csak azért mondod, hogy lerázz. Mindig elkerülsz.

Igen... az ember azt hinné, érted a célzást.

- Paul, soha nem tartottam jó ötletnek a főnököm testvérével randizni.

- Pénteken dolgozol itt utoljára. Holnap nem is dolgozol.

- És szombaton már Seattle-ben leszek, te pedig nemsokára New Yorkban. Ha akarnánk, sem lehetnénk távolabb egymástól.

Különben is, randim van ma este.

- Joséval?

- Nem.

- Akkor kivel?

- Paul... ó! - Lemondóan sóhajtok. Nem hagyja annyiban. - Christian Greyjel. - Nem tudom megállni, bosszús a hangom. De megvan a hatása. Paul szája tátva marad, döbbenet mered rám. Azannya, már a nevéből eláll az emberek lélegzete!

- Te Christian Greyjel randizol? - szólal meg végül, amikor túljut a megrázkódtatáson. Kihallom a hitetlenkedést a hangjából.

- Igen.

- Értem. - Paul valósággal összetört. Elképedt, és egy kis részem utálja, amiért így meglepődött. Belső istennőm is. Vulgáris, randa gesztussal felmutatja az ujját.

Ettől kezdve Paul ügyet sem vet rám, és pontban ötkor kinn vagyok az ajtón.

Kate kölcsönadott két ruhát, két pár cipőt az estére és a holnapi diplomaosztóra. Bárcsak jobban érdekelne az öltözködés, többet törődnék az ilyesmivel, de hiába, ez nem az én világom. Mi a te világod, Anastasia? Christian kedvesen feltett kérdése üldöz. Megrázom a fejem, és igyekszem lecsillapítani az idegeimet. A szilvaszínű, testhezálló ruha mellett döntök, ezt viselem az este. Elég szerény, mondhatni üzletasszonyos - elvégre egy szerződésről fogok tárgyalni.

Zuhanyozom, leborotválom a lábamat és a hónom alját, hajam mosok, aztán vagy fél órán át szárítom. Lágy hullámokban hullik alá a mellemre és a hátamra. Oldalt egy fésűvel hátratűzöm, hogy ne lógjon az arcomba, kisminkelem magam, és felrakok egy kis szájfényt. Ritkán sminkelek - feszélyez. Egyik irodalmi hősnőmnek sem kellett sminkkel vesződni - különben talán többet tudnék erről. Belebújok a ruhához illő szilvaszínű magas sarkú cipőbe, és fél hétkor már készen is vagyok.

- Nos? Kérdezem Kate-től.

Elvigyorodik.

- Öregem, jól kirittentyentted magad. - Helyeslően bólint. - Dögösen nézel ki.

- Dögösen?! De én komoly üzletasszonynak akarok látszani.

- Az is vagy, de még inkább dögös. Ez a ruha remekül áll neked, és jól megy a színeidhez. És ahogy rád tapad! - Elégedetten mosolyog.

- Kate! - korholom.

- Csak az igazat mondom, Ana. Az egész - remekül mutat. Tartsd meg ezt a ruhát. A tenyeredből fog enni.

Összeszorítom a számat. Ó, annyira nem érted ezt az egészet!

- Kívánj nekem szerencsét.

- Szerencsére van szükséged egy randihoz? - Zavartan ráncolja a homlokát.

- Igen, Kate.

- Hát akkor... sok szerencsét. - Megölel, és kilépek az ajtón.

Mezítláb kell vezetnem. Wandát, tengerkék bogaramat nem arra tervezték, hogy magas sarkú cipőben vezesse az ember. Pontosan hat ötvennyolckor állok meg a Heathman előtt, és átadom a parkolóőrnek a kocsit. Elég görbe szemmel néz a bogárra, de ügyet sem vetek rá. Mély lélegzetet veszek, és belépek a hotelbe.

Christian lazán a bárpultnak támaszkodva egy pohár fehérbort iszik. Szokásos fehér vászoningét viseli fekete farmerral, fekete nyakkendővel és fekete zakóval. A haja, mint mindig, kócos. Sóhajtok. Természetesen pizok jól néz ki. Néhány pillanatig csak állok a bár bejáratában, és nézem, csodálom a látványt. Több mint szép. Idegesen, legalábbis azt hiszem, idegesen pillant a bejárat felé, és megmerevedik, amikor meglát. Pislog, aztán lusta, szexi mosoly jelenik meg az arcán, amelytől eláll a szavam, és megolvad a belsőm. Nagyon kell erőlködnöm, hogy ne harapjak az ajkamba, és elindulok felé. Nagyon is tudatában vagyok annak, hogy én, Anastasia Steele, Sutafalváról magas sarkúban billegek. Christian kecsesen jön elém.

- Gyönyörű vagy - mormogja, és arcon csókol. - Elegáns ruha, Miss Steele, ez tetszik. - Belém karol, és egy külön boksza vezet, majd int a pincérnek.

- Mit innál?

Az ajkam gyors, hamiskás mosolyra húzódik, és becsusszanok a boksza. Hát, legalább megkérdezi.

- Azt kérek, amit te. - Látod! Tudok én viselkedni is. Mulatva rendel még egy pohár Sencerre-t, és beül velem szemben.

- Kitűnő borospincéjük van - mondja, és félrehajtja a fejét.

Az asztalra támasztja a könyökét, és szép szája előtt összeérinti az ujjait. Szürke szemében valami megfejthetetlen érzelem lángol. És már itt is van... az az ismerős húzóerő, töltet összeköt minket, valahol mélyen rácsatlakozom. Zavartan fészkelődöm vizslató tekintete alatt, a szívem majd' kiugrik a helyéről. Muszáj megőriznem a hidegvéremet.

- Ideges vagy? - kérdezi gyengéden.

- Igen.

Előrehajol.

- Én is - sítja összeesküvő módjára. A pillantásom az övé felé rebben. Ő? Ideges? Ugyan már. Rám mosolyog azzal a csodálatos, féloldalas mosolyával. A pincér megérkezik a borommal, egy kis tálka vegyes rágcsával és egy másik tálka olívbogyóval.

- Szóval, hogyan csináljuk? - kérdezem. - Egyenként végigmegyünk a pontokon?

- Türelmetlen, mint mindig, Miss Steele.

- Hát, azt is megkérdezhetem, szerinted milyen idő volt ma?

Elmosolyodik, és hosszú ujjával felvesz egy olívbogyót. A szájába ejti, a szemem a száján időzik, azon a szájon, amely rajtam volt... mindenütt. Elpirulok.

- Úgy gondolom, ma kivételesen érdektelen idő volt - mosolyog önelégülten.

- Ön kinevet, Mr. Grey?

- Azt teszem, Miss Steele.

- Ugye tudod, hogy ez a szerződés jogilag nem betartatható.

- Tökéletesen tisztában vagyok vele, Miss Steele.

- Elmondtad volna valaha is?

A homlokát ráncolja.

- Gondolod, hogy rávennélek valamire, amit nem akarsz, aztán úgy tennék, mintha jogilag a hatalmamban lennél?

- Hát... igen.

- Nem tartasz valami sokra, ugye?

- Nem válaszoltál a kérdésemre.

- Anastasia, nem számít, hogy jogilag érvényes-e vagy sem. Azt jelenti, hogy megegyeztünk abban, hogy szeretnék veled lenni - mit szeretnék tőled, és te mit várhatsz tőlem. Ha nem tetszik, ne írd alá. Ha aláírod, aztán megbánod, éppen elég lehetőséget nyújt arra, hogy kiszállj. De még ha jogilag hatályos is lenne, ugye nem gondolod, hogy a bíróság elé rángatnálak, ha úgy döntenél, hogy elég?

Nagyot kortyoltam a borból.

A tudatalattim megpakolja a vállamat. Észnél kell lenned. Ne igyál túl sokat.

- Az ilyen kapcsolatok alapja az őszinteség és a bizalom - folytatja. - Ha nem bízol bennem, nem bízol abban, hogy tudom, miként hassak rád, meddig mehetek el veled, és meddig vihetlek - ha nem tudsz őszinte lenni velem, akkor ez csakugyan nem fog működni közöttünk.

Ó, istenem, elég gyorsan tárgyra tértünk. *Meddig tud elvinni.* Szent szar. Ez meg mit jelent?

- Az egész nagyon egyszerű, Anastasia. Bízol bennem, vagy sem? - A szeme lázasan ég.

- Ugyanilyen beszélgetésed volt a... másik tizenötrel is?

- Nem.

- Miért nem?

- Mert mindannyian gyakorlott alávetettek voltak. Tudták, mit várnak ettől a kapcsolattól, és nagyjából azt is, én mit várok. Velük mindössze a rugalmas korlátokat meg ilyen részleteket kellett tisztázni.

- Van ilyen bolt, ahol beszerezheted őket? Alávetettek nagy választékban?

Felnevet.

- Hát, nem éppen.

- Akkor hogyan?

- Erről akarsz beszélgetni? Vagy térjünk rá a részletekre? A problémáidra.

Nyelek egyet. Bízom benne? Tényleg ez a lényeg, a bizalom? Az biztos, hogy ennek kétirányúnak kell lennie. Emlékszem, hogy ki volt akadva, amikor Joséval beszéltem telefonon.

- Éhes vagy? - szakítja meg a gondolataimat.

Jaj, csak ételt ne.

- Nem.

- Ettél már ma?

Ránézek. Őszintén... szent szar, nem fogja szeretni a válaszomat.

- Nem. - Halkan rebegem.

Összeszűkül a szeme.

- Enned kell, Anastasia. Ehetünk itt, vagy a lakosztályomban. Melyiket választod?

- Azt hiszem, inkább maradnék nyilvános helyen. Semleges terepen.

Keserűen elmosolyodik.

- Gondolod, hogy ez visszatart? - mondja érzékien, mégis figyelmeztetőn.

Elkerekedik a szemem, és ismét nyelek.

- Remélem.

- Gyere, lefoglaltam egy különszobát. - Rejtélyesen mosolyog, kimászik a bokszból, és a kezét nyújtja felém.

- Hozd a borod.

Megfogom a kezét, kicsusszanok, és megállok mellette. Most a könyökömet fogja meg. Hátral vezet ki a bárból, és felmegyünk a lépcsőn a félemeletre. Egy Heathman libériát viselő fiatalember közeledik.

- Mr. Grey, erre tessék, uram.

Követjük az intim étkezőig. Mindössze egyetlen asztal. A szoba kicsi, de fényűző. A ragyogó csillár alatt keményített terítő, kristálypoharak, ezüst evőeszközök és fehér rózsacsokor. Óvilági, kifinomult báj jellemzi ezt a sötét, faberakásos falú szobát. A pincér kihúzza a székeket, leülök. Az ölembe teszi a szalvétát. Christian leül velem szemben. Felpillantok rá.

- Ne harapdált az ajkad - suttogja.

Megfeszülök. A fenébe, nem is tudtam, hogy csinálom.

- Már rendeltem. Remélem, nem bánod.

Hogy őszinte legyek, megkönnyebbültem. Nem biztos, hogy képes vagyok további döntésekre.

- Persze, rendben van.

- Jó tudni, hogy képes vagy együttműködni. Nos, hol is tartottunk.

- A részletkérdéseknél. - Iszom még egy nagy korty bort. Csakugyan finom. Christian Grey ért a borokhoz. Eszembe jut az utolsó korty, amelyet az ágyban kaptam tőle, és belevörösödök a gondolatba.

- Igen, a problémáid. - A zakó belső zsebébe nyúl, és kivesz egy papírlapot. Az e-mailem.

- 2. pont. Rendben van. Mindkettőnk érdekét szolgálja. Átírom.

Pislogok egyet. Szent szar... egyenként végigmegyünk mindegyik ponton? Szemtől szemben nem érzem olyan bátornak magam. Ő lelkesnek látszik. Megacélozom magam egy újabb pohár borral, Christian pedig folytatja.

- A szexuális egészségem. Szóval, az összes eddig partnerem végeztetett vérvizsgálatot, és hathavonta rendszeresen vizsgáltatta magát, az említett egészségügyi kockázatok miatt. Az összes leletem rendben van. Soha nem használtam drogokat, sőt hevesen ellenzem. Szigorú zéró tolerancia van érvényben a drogokkal kapcsolatban az alkalmazottaim számára, és ragaszkodom hozzá, hogy időnként váratlan drogteszteket végezzünk.

Hú... amikor az irányításmánia már örületbe csap át. Döbbsenten meredek rá.

- Soha nem kaptam vérátömlesztést. Válasz ez a kérdésemre?

Egykedvűen bólintok.

- A következő pontot már említettem. Bármikor kiszállhatsz, Anastasia, nem állítalak meg. De ha mész - akkor annyi. Csak hogy tudd.

- Oké. - Ha megyek, akkor annyi. Meglepően fájdalmas a gondolat.

A pincér megérkezik az első fogással. Hogy tudnék most enni? Szent Mózes, Christian osztrigát rendelt jégágyon.

- Remélem, szereted az osztrigát. - Finom a hangja.

- Még nem ettem. - Soha.

- Tényleg? - Kivesz egyet. - Nos, csupán a szádba teszed, és lenyeled. Azt hiszem, erre képes vagy. - Rám néz, és tudom, mire céloz. Vértörös leszek. Rám vigyorog, citromlevet csavar az osztrigájára, és a szájába teszi.

- Hmmm, nagyon finom. A tenger íze. - Ismét rám vigyorog. - Rajta - biztat.

- Szóval ne rágjam?

- Nem, Anastasia, ne rágd. - Jókedv csillog a szemében. Ilyenkor nagyon fiatalnak látszik.

Az ajkamba harapok, és azonnal megváltozik az arca. Szigorúan néz rám. Odanyúlok, és elveszem életem első osztrigáját. Oké... semmi különös. Citromlevet csavarok rá, és a számba teszem. Lecsúszik a torkomon, tengervíz, sőt a citrus fanyarsága, és húsos... óóóó. Megnyalom az ajkam, Christian feszülten figyel.

- Nos?

- Eszem még egyet - jelentem ki.

- Jó kislány - mondja büszkén.

- Szándékosan választottad? Nem az afrodiziákum-hatásáról ismert az osztriga?

- Nem, hanem mert ez az első fogás a menüben. Nincs szükségem afrodiziákumra, ha veled vagyok. Azt hiszem, tudod te is, és szerintem te is ugyanúgy reagálsz, amikor velem vagy - mondja egyszerűen. - Szóval, hol is tartunk? - Az e-mailemre pillant, én pedig újabb osztrigáért nyúlok.

Ugyanúgy reagál. Hatással vagyok rá... hú!

- Mindenben engedelmességednek. Igen, ezt akarom tőled. Ezt várom el tőled. Fogd fel szerepjátéknak, Anastasia.

- De félek, hogy fájdalmat okozol.

- Hogyan?

- Fizikailag. - *És érzelmileg.*

- Úgy gondolod, képes lennék bántani téged? Hogy túllépnék a határaidon?

- Te mondtad, hogy már bántottál valakit.

- Igen, valamikor rég.

- Hogyan bántottad?

- Lelógattam a játszósobám plafonjáról. Ez volt az egyik kérdésem. A függesztés - erre valók a karabinerek a játszósobámban. Kötéljáték. Az egyik kötelet túl erősen meghúztam.

Felemelem a kezemet, nem akarom, hogy folytassa.

- Nem kell többet tudnom ennél. Tehát engem nem fogsz fellógatni?

- Nem, hacsak nem akarod. Beveheted a kemény korlátok közé.

- Oké.

- Szóval engedelmisség. Gondolod, hogy képes leszel rá?

Átható pillantással néz. Múlnak a másodpercek.

- Megpróbálhatom - suttogom.

- Helyes - mosolyog. - Most pedig az időtartam. Egy hónap három helyett kevés, főleg, ha havonta egy hétvégét nem velem akarsz tölteni. Nem hiszem, hogy képes leszek távol tartani magam tőled ennyi ideig. Most is alig bírom. - Kis szünetet tart.

Nem tudja magát távol tartani tőlem? Tessék?

- Mit szólnál ahhoz, hogy havonta egy hétvégén egy napot kapsz - én pedig egy napot a hét közepén?

- Oké.

- És kérlek, próbáljuk meg a három hónapot. Ha nem jön be neked, bármikor kiléphetsz.

- Három hónap. - Lehengerelve érzem magam. Iszom egy korty bort, és veszek még egy osztrigát. Kezdem megkedvelni.

- A birtoklás pusztán terminológia, és az engedelmesség alapelveihez kötődik. A megfelelő elmeállapotban segít, hogy megértsd, honnan indulok. Szeretném, ha tudnád, hogy mihelyt átléped a küszöböt, mint az alárendeltem, azt teszem veled, amihez kedvem van. El kell fogadnod, még hozzá készséggel. Ezért kell megbíznod bennem. Ott duglak, és akkor és úgy, ahogyan akarom. Fegyelmezni foglak, ha elszúrsz valamit. Betanítalak arra, hogy a kedvemre tegyél. De tudom, hogy még nem csináltál ilyet. Eleinte lassan haladunk, és segítek neked. Különböző forgatókönyveket dolgozunk ki. Azt akarom, hogy bízzál bennem, de tudom, hogy ki kell érdemelnem a bizalmadat, és ki is fogom. A „vagy másként” ismét arra szolgál, hogy elérd a megfelelő elmeállapotot; azt jelenti, hogy bármi megtörténhet.

Olyan szenvedélyes, valósággal hipnotizál. Egyértelmű, hogy ez már mánia nála... nem tudom levenni róla a szemem. Tényleg nagyon akarja. Elhallgat, engem néz.

- Velem vagy még? - suttogja. Kortyol a borból, átható tekintettel néz.

A pincér jelenik meg az ajtóban, és Christian biccent, hogy a pincér leszedheti az asztalt.

- Iszol még egy kis bort?

- Vezetek.

- Egy kis vizet?

Bólintok.

- Buborékmentes vagy szénsavas?

- Szénsavasat kérek.

A pincér távozik.

- Nagyon csendes vagy - suttogja Christian.

- Te meg nagyon bőbeszédű.

Elmosolyodik.

- Fegyelem. Nagyon keskeny vonal választja el a gyönyört a fájdalomtól, Anastasia. Két oldala van az éremnek, egyik sem létezhet a másik nélkül. Megmutathatom neked, milyen gyönyörteli lehet a fájdalom. Most még el sem hiszed, de pontosan ezt értem bizalmon. Lesz fájdalom, de semmi olyan, amivel ne birkóznál meg. Ismét csak a bizalom a lényeg. Bízol bennem, Ana?

Ana!

- Igen, bízom - felelem ösztönösen, gondolkodás nélkül... mert így igaz. Bízom benne.

Megkönnyebbültnek látszik.

- Hát, akkor a többi csak részletkérdés.

- Fontos részletek.

- Oké, beszéljük meg őket.

A fejembe kavarog mindaz, amit mondott. El kellett volna hoznom Kate minimagnóját, hogy később visszajátszhattam. Annyi információt kell feldolgoznom. A pincér újra megjelenik: fekete tőkehal spárgával és krumplipürével, hollandi szósszal. Még soha nem volt ennyire kevésbé étvágyam.

- Remélem, szereted a halat - mondja Christian jámboran.

A villámmal döfködöm az ételt, és nagyot kortyolok a buborékos vízből. Bárcsak bor lenne.

- A szabályok. Beszéljünk a szabályokról. Az étel lényegi kérdés, amin a kapcsolat múlik?

- Igen. Módosíthatom úgy, hogy naponta legalább háromszor eszel?

- Nem. Ebben nem hátrálok. Senki nem írhatja elő, mit egyek. Azt, hogy hogyan dugjak igen, de az evést... szó sincs róla.

Az ajkát biggyeszti.

- Tudnom kell, hogy nem vagy éhes.

A homlokomat ráncolom. Miért?

- Bíznod kell bennem.

Néhány pillanatig rám mered, aztán ellazul.

- *Touché*, Miss Steele - mondja nyugodtan. - Engedek az ételben és alvásban.

- Miért nem nézhetek rád?

- Ez amolyan uralkodó fél/alárendelt fél dolog. Majd megszokod.

Gondolod?

- Miért nem érinthetlek?

- Mert nem lehet.

Csökönyszerű vonallá keskenyedik a szája.

- Mrs. Robinson miatt van így?

Kérdő pillantást vet rám.

- Miből gondolod? - Aztán rögtön megérti. - Azt hiszed, hogy sérült a lelkem miatta?

Bólintok.

- Nem, Anastasia. Nem ő az oka. Amellett Mrs. Robinson nem is túrne ilyet tőlem.

Ó... *de nekem muszáj*. Duzzogok.

- Tehát semmi köze hozzá?

- Nem. És azt akarom, hogy magadat se érintsd.

Tessék? Ja, a maszturbálás cikkely.

- Pusztán kíváncsiságból. Miért?

- Mert magamnak akarom az összes gyönyöröd. - Rekedtes, de eltökélt a hangja.

Ó... erre nem tudok, mit mondani. Egyfelől felér azzal a szöveggel, hogy „én akarok beleharapni azokba az ajkakba”, másfelől olyan önző. A homlokomat ráncolom, eszem egy falatot a tőkehalból, és közben próbálom felmérni mindazt, amit megtudtam. Az étel, az alvás, nem nézhetek a szemébe. Lassan, de halad, és még nem is értünk a rugalmas korlátokig. De nem vagyok biztos abban, hogy képes leszek ezzel az étel mellett szembenézni.

- Sok gondolkodnivalót adtam, ugye?

- Igen.

- Nem akarsz most átmenni a rugalmas korlátokon?

- Nem vacsora közben.

Elmosolyodik.

- Kényes a gyomrod?

- Valami ilyesmi.

- Nem sokat ettél.

- Eleget.

- Három osztrigát, négy falat tőkehalat, egy spárgát, de nem ettél egy falat krumplit sem, nem ettél olívát, és nem ettél semmit egész nap. Azt mondtad, bízhatom benned.

Jesszusom, ez leltározik.

- Christian kérlek, nem mindennap van részem ilyen beszélgetésben.

- Erősnek, egészségesnek akarlak, Anastasia.

- Tudom.

- És e pillanatban le akarom hámozni rólad ezt a ruhát.

Nyelek egyet. Lehámozni rólam Kate ruháját. Érzem a gyomrom mélyén a vonzást. Izmok, amelyekkel már kezdek közelebbi ismeretségbe kerülni, működésbe lépnek. De nem engedhetem. Ez a legerősebb fegyvere ellenem. Annyira jó a szexben - még én is látom.

- Nem hiszem, hogy jó ötlet lenne - mormolom halkán. - Még nem is ettük meg a desszertet.

- Akarsz desszertet? - horkant.

- Igen.

- Te leszel a desszert - javasolja.

- Nem hiszem, hogy elég édes vagyok.

- Anastasia, finom édes vagy. Én tudom.

- Christian. Te fegyverként használod a szexet. Ez tényleg nem fair - suttogom. Lesütöm a szemem, aztán ránézek. Felvonja a szemöldökét, csodálkozik, de azért belegondol abba, amit mondok. Elmélázva simít végig az állán.

- Igazad van, azt teszem. Az életben azt kell használnod, amit tudsz, Anastasia. De ez nem változtat azon, mennyire kívánlak. Itt és most.

Hogyan képes pusztán a hangjával elcsábítani? Már most zihálok - a vérem forrón lüktet az ereimben, az idegvégződéseim bizseregnek.

- Szeretnék kipróbálni valamit - sóhajtja.

A homlokomat ráncolom. Egy nagy rakás gondolkodnivalót adott, és most ez is.

- Ha az alárendeltem lennél, nem kéne gondolkodnod ezen. Könnyű lenne. - Lány, csábító a hangja. - Mindezek a döntések, mindez a fárasztó gondolkodás szükségtelen lesz. A „vajon helyes-e, amit teszek” nyavalygás. Megtörténhet itt? Megtörténhet most? Egyáltalán nem kéne ilyesmikkel foglalkoznod. Ezt tenném veled, mint Uralkodód. És most tudom, hogy te is akarsz, Anastasia.

Honnan tudja?

- Onnan tudom, hogy...

Szent szar, megválaszolja a ki nem mondott kérdésemet. Látnok is?

- A tested elárul. Összeszorítod a combodat, pirulsz, és megváltozott a légzésed.

Oké, ez nekem túl sok.

- Honnan tudod a combodat? - Halk, hitetlenkedő a hangom. A lábam az asztal alatt van, az ég szerelmére.

- Éreztem, hogy mozdul az abrosz, és évek tapasztalata alapján feltételezek. Igazam van, ugye?

Újra elpirulok, a kezemet bámulom. Ezért vagyok nagy hátrányban ebben a csábítás játékban. Kettőnk közül csak ő ismeri és érti a szabályokat. Én naiv és tapasztalatlan vagyok. Csak Kate-hez viszonyíthatok, vele pedig egy férfi sem szórakozhat. Elizabeth Bennet felháborodna, Jane Eyre megrémülne, és Tess megadná magát, ahogyan én is.

- Még be sem fejeztem a tőkehalat.

- A tőkehalat választod helyettem?

Felkapom a fejem, rámeredek. Szürke szeme megolvadt ezüst a vágtyól.

- Azt hittem, elvárod, hogy kinyaljam a tányért.

- Jelenleg kurvára nem érdekel az étel, Miss Steele.

- Nem vívsz tisztességesen, Christian.

- Tudom. Soha nem tettem.

Belső istennőm a homlokát ráncolja. Megteheted, győzköd. Legyőzheted ezt a szexistént a saját játékában. Képes vagyok rá? Oké. Mit tegyek? Lerí rólam a tapasztalatlanság. Fogok egy darab spárgát, Christianra emelem a tekintetemet, és az ajkamba harapok. Aztán igen lassan a számba dugom a spárga végét, és szopni kezdem.

Christian szeme alig láthatóan elkerekedik, de az én figyelmemet nem kerüli el.

- Mit művelsz, Anastasia?

Leharapom a spárga végét.

- Megeeszem a spárgát.

Christian mocorog a székén.

- Azt hiszem, ön szórakozik velem, Miss Steele.

Ártatlanságot tettetek.

- Csak végzek az étellel, Mr. Grey.

A pincér ezt a pillanatot választja arra, hogy kopogtasson, és hivatlanul belépjen. Christianra pillant, aki ugyan a homlokát ráncolja, de azért bólint, és a pincér elveszi előlünk a tányérokat. A pincér érkezése megtörte a varázst. Megragadom ezt az értékes, megvilágosodott pillanatot. Mennem kell. Ha maradok, csakis egy módon érhet véget a találkozó, pedig ilyen intenzív társalgás után gondolkodásra van szükségem. A testem az érintésére vágyik, de az elmém lázad. Távolságra van szükségem, hogy végiggondoljam mindazt, amit mondott. Még nem döntöttem, és Christian szexuális vonzereje, hatalma fölöttem nem könnyíti meg a döntést.

- Kérsz desszertet? - kérdezi Christian, az úriember, de a szeme lángol.

- Köszönöm, nem. Azt hiszem, inkább megyek. - A kezemet nézem.

- Elmész? - Nem képes leplezni a meglepetését.

A pincér sietve távozik.

- Igen. - Ez a helyes döntés. Ha maradok, megdug. Céltudatosan felálllok. - Holnap mindkettőnknek lesz egy diploma-átadó ünnepsége.

Christian automatikusan feláll, az évek során vérévé vált az udvariasság.

- Nem akarom, hogy elmenj.

- Kérlek... mennem kell.

- Miért?

- Mert annyi minden gondolkodnivalót adtál... és egy kis távolságra van szükségem.

- Itt tudlak tartani - fenyeget.

- Igen, könnyedén megteheted, de nem szeretném.

A hajába tűr, elgondolkodva méreget.

- Tudod, amikor beestél az irodámba, hogy meginterjúvolj, mást sem hallottam, mint „igen, uram”, „nem, uram”. Azt hittem, született alávetett vagy. De most már kezdek attól tartani, Anastasia, hogy egyetlen alávetett csontocska sincs a gyönyörűséges testedben.

Feszült a hangja, és miközben ezt mondja, lassan felém indul.

- Igazad lehet - nyögöm ki.

- Szeretnék esélyt kapni rá, hogy felderítsem, hátha mégis - mormolja, és lenéz rám. Felém nyúl, megsimogatja az arcomat, hüvelykujja végigsimít alsó ajkamon.

- Én nem ismerek más módot, Anastasia. Ilyen vagyok.

- Tudom.

Lehajol, hogy megcsókoljon, de megáll, még mielőtt az ajka az enyémhez érne. A szeme kutatóan néz, vággyal telve kér engedélyt. Felemelem az ajkam, ő megcsókol, és mivel nem tudom, csókolom-e még valaha is, engedem. A kezem magától mozdul, a hajába markol, magamhoz húzom, kitárul a szám, a nyelvem az övét cirógatja. A keze a tarkómra tapad, és vadul csókol, viszonozza a szenvedélyemet. A másik keze lejjebb csúszik a hátamon, és a derekamnál fogva szorít magához.

- Nem tudlak meggyőzni, hogy maradj? - zihálja két csók között.

- Nem.

- Töltsd velem az éjszakát.

- És ne érintselek? Nem.

Felnyög.

- Lehetetlen egy lány vagy. - Hátrébb húzódik, lenéz rám. - Miből gondolom, hogy most búcsúzol?

- Mert elmegyek.

- Tudod, hogy nem így értem.

- Christian, el kell gondolkodnom ezen. Nem tudom, képes vagyok-e ilyen kapcsolatra, amit szeretnél.

Lehunyja a szemét, homlokát az enyémhez szorítja. Lassan csillapodhat a szívverésünk. Néhány pillanat múlva homlokon csókol, az orrával a hajamban mélyen beszívja a levegőt, aztán elenged és hátralép.

- Ahogy óhajtja, Miss Steele - mondja, és kifejezéstelen az arca. - Lekísérek az előcsarnokig. - A kezét nyújtja. Lehajlok a táskámért, aztán a kezébe teszem a kezemet. Szent szar, ilyen lehet. Jámboran követem le a lépcsőn az előcsarnokba, a fejbőröm bizsereg, a vérem lüktet. Lehet, hogy ez az utolsó elválásunk, ha úgy döntök, hogy nemet mondok. Fájdalmasan összeszorul a szívem. Micsoda fordulat. Micsoda változást jelenthet egyetlen tiszta pillanat!

- Megvan a parkolójegyed?

A ridikülömbe túrok, és a kezébe nyomom a jegyet, ő pedig átadja a kapusnak. Felnézek rá, amíg várunk.

- Köszönöm a vacsorát - mormolom.

- Mint mindig, számomra öröm, Miss Steele - feleli udvariasan, bár szórakozottan tűnik, mélyen a gondolataiba merül.

Nézem, és az agyamba vésem ezt a szépséges arcélt. A gondolat is fáj, hogy többet ne lássam, olyan rosszulesik, hogy nem is akarok foglalkozni vele.

Christian hirtelen felém fordul, lenéz rám, feszült az arca.

- A hétvégén átköltöztök Seattle-be. Ha a megfelelő döntést hozod, láthatlak vasárnap? - Bizonytalan a hangja.

- Majd meglátjuk. Talán - suttogom. Egy pillanatra mintha megkönnyebbülést látnék rajta, aztán a homlokát ráncolja.-

- Lehúlt mostanra. Nincs kabátod?

- Nincs.

- Bosszankodva csóválja a fejét, és leveszi zakóját.

- Tessék. Nem akarom, hogy megfázz.

Tartja a zakót, én belebújok. Eszembe jut, amikor az iro-dájá-ban terítette a vállamra a zakóját - az első találkozásunkkor -, és az, hogy milyen hatással volt rám. Semmi sem változott; sőt még intenzívebb a hatás. A zakója meleg, nagy nekem, és az ő illata érződik rajta. Ó, istenem... csodálatos.

Az autóm megáll odakinn. Christian szája tátva marad.

- Ezzel jársz? - Elborzad. Kézen fogva kivezet. A parkolóőr kiugrik a kocsiból, átadja a kulcsot, Christian pedig hűvösen a kezébe nyom némi pénzt.

- Megbízható? - Most már haragosan néz.

- Igen.

- Képes eljutni Seattle-ig?

- Igen. Eljut.

- Biztonságos?

- Igen - csattanok fel bosszúsan. - Oké, tényleg öreg. De az enyém, és megbízható. A mostohaapám vette nekem.

- Ó, Anastasia, azt hiszem, ennél jobbat is találunk neked.

- Hogy érted ezt? - Aztán kezdem felfogni. - Nem veszel kocsit nekem.

Valósággal fenyegetően néz, megfeszül az álla.

- Majd meglátjuk.

Elfintorodik, amikor kinyitja az ajtót, és besegít. Leveszem a cipőmet, és letekerem az ablakot. Ő meg csak néz, és nem tudok olvasni az arcáról, a szeme sötét.

- Vezess biztonságosan - mondja nyugodtan.

- Jó éjt, Christian. - Rekedtes a hangom a visszatartott, el nem sírt könnyektől - istenem, nehogy elbőgjem magam. Bágyadtan rámosolygok.

Elindulok, a mellem összeszorul, és hullani kezdenek a könnyeim. Igazából nem is értem, miért sírok. Tartottam magam. Christian mindent elmagyarázott. Világosan beszélt. Kíván engem, de az igazság az, hogy én többre vágyom. Arra vágyom, hogy úgy kívánjon engem, ahogyan én kívánom őt, ahogyan nekem van szükségem órá, és a szívem mélyén tudom, hogy ez nem lehetséges. Egyszerűen letaglóz a dolog.

Még csak azt sem tudom, mit gondoljak erről az egészről. Ha benne vagyok ebben... a barátom lesz? Bemutathatom a

barátaimnak? Mehetek vele bárokba, moziba, netán bowlingozni? Az igazság az, hogy nem hinném. Nem érinthetem meg, és nem alhatok vele. Tény, hogy eddig sem volt ilyesmi az életemben, de igenis, szeretném, ha a jövőben lenne. De ő nem ilyen jövőt képzel nekem.

Mi van akkor, ha igent mondok, ő pedig három hónap múlva úgy dönt, hogy elege van az egészből, abból, hogy valami olyasmivé akar átformálni, aki nem vagyok. Hogy fogom érezni magam? Érzelmileg befektettem három hónapot, megtettem olyan dolgokat, amikről nem vagyok meggyőződve, hogy akarom. Ha akkor azt mondja, hogy a szerződés lejárt, hogyan viselek el egy ilyen elutasítást? Talán a legjobb lenne most kihátrálni, amíg az önbecsülésem viszonylag sértetlen.

Mégis, gyötrelmes a gondolat, hogy többé ne lássam. Hogyan volt képes ilyen gyorsan beférkőzni a bőröm alá? Nem lehet csak a szex... vagy mégis? Letörölöm a könnyeket. Nem akarom kielemezni az iránta való érzéseimet. Félek attól, mit találnék. Most mit tegyek?

- Leparkolok a házunk előtt. Nem égnek a lámpák. Kate nyilván nincs otthon. Megkönnyebbülök. Nem akarom, hogy újra síráson kapjon. Levetkőzöm, felébresztem a gonosz gépet, és az inboxban egy levél vár Christiantól.

Feladó: Christian Grey

Tárgy: Ma éjjel

Dátum: 2011. május 25. 22:01

Címzett: Anastasia Steele

Nem értem, miért menekültél el ma este. Őszintén remélem, hogy kielégítően válaszoltam minden kérdésedre. Tudom, hogy sok mindenre kell gondolkodnod, és őszintén remélem, hogy komolyan foglalkozol az ajánlatommal. Nagyon remélem, hogy működni fog ez a dolog kettőnk között. Lassan csináljuk majd.

Bízzál bennem.

Christian Grey

Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

A levelétől még jobban zokogok. Én nem két cég összeolvadása vagyok. Nem egy beszerzés. Ezt olvasva akár az is lehetnék. Nem válaszolok. Nem tudom, mit is mondhatnék. Belebújok a pizsimbe, és magam köré tekerem a zakóját. Ágyba bújok. Fekszem, és a sötétbe meredve felidézem azt az alkalmat, amikor figyelmeztetted, tartsam magam távol tőle.

Anastasia, jobban teszed, ha távol tartod magad tőlem. Nem én vagyok a neked való férfi.

Nekem nem kell barátnő.

Nem vagyok romantikus.

Én nem szeretkezek.

Csak ennyit tudok.

Halkan zokogok párnámba, és ebbe a mondatba kapaszkodom. Én is csak ennyit tudok. Talán ketten együtt kijelölhetnénk egy új irányt.

Tizennegyedik fejezet

Christian fölöttem áll, és egy fonatos, bőr lovaglóostort tart a kezében. Öreg, kopott Levi's van rajta, más semmi. A tenyerét csapkodja az ostorral, és lenéz rám. Diadalmas a mosolya. Nem tudok mozdulni. Mezítelen vagyok, megbéklyózva, szétfeszített kézzel-lábbal fekszem a nagy, mennyezetes ágyon. Christian előrenyúl, és az ostor végét végighúzza a homlokomon, le az orromon, hogy érzem a bőr szagát, majd szétnyílt, ziháló számhoz ér. A számba dugja az ostor hegyét, érzem a puha, dús bőrt.

- Szopd - parancsolja. Engedelmeskedem, a szám rá tapad az ostorhegyre.

- Elég - csattan fel Christian.

Újra zihálok, amikor kihúzza az ostort a számból, végighúzza az államon, le a nyakamon, a bemélyedéshez a torkom alatt. Lassan forgatja, aztán tovább siklik az ostorvég a testemen, a szegycsonton, a mellem között, le a köldökömig. Lihegek, fészkelődöm, rángatom a béklyókat, amelyek a csuklómba és bokámba vájnak. Christian a köldököm körül forgatja az ostor végét, aztán megy vele lejjebb, a szeméremszőrzetemen át a csiklómig. Itt pattint egyet, és édes pontomat éles csapással találja el, én pedig diadalmas kiáltással élvezek.

Hirtelen felébredek. Izzadtan kapkodok levegő után az orgazmus utóhullámaint érezve. Szentséges pokol. Össze vagyok zavarodva. Mi a fene történt az előbb? Egyedül vagyok a hálószobámban. Hogyan? Miért? Felülök... hú. Reggel van. Az ébresztőórámra pillantok - nyolc óra. A kezembe temetem az arcomat. Nem tudtam, hogy képes vagyok szexről álmodni. Talán ettem valamit? Lehet, hogy az osztriga és az internetes kutatás eredménye életem első nedves álma? Zavarba ejtő. Fogalmam sem volt, hogy képes vagyok álmomban orgazmusra.

Kate a konyhában pörög, amikor betántorgok.

- Jól vagy, Ana? Furán nézel ki. Ez Christian zakója rajtad?

- Jól vagyok. - A csudába, belenézhettem volna a tükörbe. Kerülöm Kate átható, zöld tekintetét. Még mindig kába vagyok az előbb történetektől. - Igen, ez Christian zakója.

Kate a homlokát ráncolja.

- Aludtál?

- Nem túl jól.

Megcélzom a kannát. Teára van szükségem.

- Milyen volt a vacsora?

Kezdődik.

- Osztrigát ettünk, aztán tőkehalat, mondhatnám, tengeri nap volt.

- Fúj... utálok az osztrigát, hallani sem akarok ételről. Milyen volt Christian? Miről beszélgettetek?

- Figyelmes. - Kis szünetet tartok. Mit is mondhatnék? Hogy a HIV-lelete negatív, imádja a szerepjátékokat, azt akarja, hogy minden parancsának engedelmeskedjem, és egyszer megsérült valaki, akit a játszósobájában plafonjáról lelógatott, és meg akart dugni a hotel különszobájában. Ez elég jól összefoglalná? Kétségbeesetten próbálok visszaemlékezni valamire a találkozómról, amit megvitathatnék Kate-tel.

- Nem helyesli, hogy Wandával járok.

- Ki helyesli, Ana? Ez nem hír. Miért vagy olyan tartózkodó? Add ki magadból, barátnóm.

- Ó, Kate, egy csomó dologról beszéltünk. Tudod, milyen igényes, ha ételről van szó. Mellesleg tetszett neki a ruhád. - Forr a víz, és nekilátok teát készíteni. - Kérsz teát? Akarod, hogy meghallgassam a beszédedet?

- Igen, légy szíves. Fél éjszaka azon dolgoztam Beccánál. Hozom. És igen, kérek teát. - Kate kirohan a konyhából.

Hú, el tudtam téríteni Katherine Kavanagh figyelmét. Kettévágok egy zsemlét, beteszem a kenyérpirítóba. Eszembe jut az élénk álmom, és már pirulok is. Mi a fene volt ez?

Csak nehezen aludtam el az este. A fejemben cikáztak a lehetőségek. Annyira zavaros volt minden. Christian elképzelése egy kapcsolatról inkább emlékeztet állásajánlatra. Megszabott időpontok, munkaköri leírás és részletesen kidolgozott eljárások. Hát nem így képzeltem el életem első romantikus kapcsolatát - igaz, Christian nem érdeklik a romantikus kapcsolatok. Ha megmondanám, hogy többet akarok, nemet mondana... és kockáztatnám azt is, amit nyújtani akar. Ez aggaszt most a leginkább, mert nem akarom elveszteni. De nem vagyok biztos benne, hogy bírnám gyomorral ezt az alárendeltséget. Igazából a pálcák és korbácsok taszítanak. Eszembe jut az álmom... *ilyen lenne?* Belső istennőm fel-le ugrál, akár egy pom-pom lány, és azt harsogja, hogy igen.

Kate visszajön a konyhába a laptopjával. A zsemlémre koncentrálok, és türelmesen hallgatom Kate búcsúbeszédét.

Fel vagyok öltözve már, amikor Ray megérkezik. Kinyitom a kaput, és Ray ott áll a verandán rosszul szabott öltönyében. Elönt a hála és a szeretet hulláma ez iránt az egyszerű ember iránt, és átölelem. Nem jellemző rám az ilyen megnyilvánulás. Ray csodálkozva hátralép.

- Szia, Annie, én is örülök, hogy látlak - motyogja és megölel. Aztán a vállamra teszi a kezét, tetőtől talpig végignéz, a homlokát ráncolja. - Jól vagy, kölyök?

- Persze, apa. Már nem is örülhet egy lány, hogy látja az öregét?

Elmosolyodik, sötét szeme sarkában összefutnak a ráncok. Utánam jön a nappaliba.

- Jól nézel ki - mondja.

- Kate ruhája. - Lenézek a szürke, nyakpántos sifonruhára.

Ray a homlokát ráncolja.

- Hol van Kate?

- Bement a kampuszba. Beszédet tart, úgyhogy előbb kell érkeznie.

- Nem kéne indulnunk?

- Apa, van még félóránk. Kérsz egy kis teát? Közben elmondhatod, kivel mi van Montesanóban. Milyen volt az út?

Ray beáll a kampusz parkolójába, és követjük a tornacsarnok felé tartó emberáradatot, benne a mindenütt jelen lévő fekete és vörös köpönyegekkel.

- Sok szerencsét, Annie. Iszonyú idegesnek látszol. Van valami feladatod?

Szent szar... miért kell Raynek ma ilyen jó megfigyelőnek lennie?

- Nincs, apa. Csak ez nagy nap. - *És láthatom őt.*

- Igen, az én pici lányom diplomás lesz. Büszke vagyok rád, Annie.

- Kösz, apa. - Mennyire szeretem!

A tornacsarnok teli van. Ray a többi szülővel és látogatóval a lelátóra ül, én pedig megkeresem a helyemet. Fekete köpönyeget viselek és a kalapot. Úgy érzem, megvéd, névtelen vagyok. Nincs még senki a színpadon, de ez sem csillapítja le az idegeimet. A szívem zakatol, a légzésem kapkodó. Valahol itt van. Lehet, hogy Kate beszél vele, kifaggatja? Megkeresem a helyemet a többi diák között, akinek a vezetékneve szintén S-sel kezdődik. A második sorban vagyok, ami még névtelenebbé tesz. Hátranézek, és megpillantom Rayt fönn, a lelátón. Integetek neki, ő pedig feszélyezetten félig int, félig tiszteleg. Ülök és várok.

A terem gyorsan telik, az izgatott hangok moraja egyre hangosabb. Az első széksorok kezdenek megtelni. Mindkét oldalamon olyan lányok ülnek, akik más karra járnak, nem is ismerem őket. Láthatóan jó barátnők, izgatottan beszélgetnek.

Pontban tizenegykor megjelenik a színpadon a rektor a három dékán kíséretében. Utánuk a tanszékvezető professzorok jönnek, mind fekete és vörös díszruhában. Állva tapsoljuk meg a tanári karunkat. Néhány professzor biccent és integet, mások mintha unatkoznának. Collins professzor, a konzulensem, szokás szerint mintha most kászálódott volna ki az ágyból. Utolsóként Kate és Christian jelenik meg a színpadon. Christian méretre szabott szürke öltönyében áll, a hajában bronzosan csillan meg a lámpák fénye. Komoly és zárkózott. Leül, kigombolja egysoros zakóját, és megpillantom a nyakkendőjét. Szent szar... ez az a nyakkendő! Ösztönösen megdörzsölöm a csuklómat. Nem tudom levenni róla a szemem - a szépsége most is elvonja minden mástól a figyelmemet. És ez a nyakkendő van rajta... nem kétséges, hogy szándékosan. Érzem, hogy összepréselem a számát. A közönség leül, a taps alább hagy.

- Nézd meg azt a pasit! - lelkenedik mellettem az egyik lány a barátnőjének.

- Dögös.

Megmerevedek. Biztos vagyok benne, hogy nem Collins professzorról beszélnek.

- Biztos ő Christian Grey.

- Szingli?

Dühbe gurulok.

- Nem hinném - mormogom.

- Ó. - Mindkét lány csodálkozva pillant felém.

- Azt hiszem, meleg - folytatom.

- Milyen kár - nyög föl egyikük.

A rektor feláll, és a beszédével megkezdődik az ünnepség. Közben Christian figyelem. Lopva a termet fürkészi. A székembe süllyedek, behúzom a nyakam, próbálok annyira észrevehetetlen lenni, amennyire csak lehetséges. Nagyot koppanok, mert szürke tekintete pillanatokon belül rám talál, és a szemembe mélyed. Mozdulatlan, kifürkészhetetlen arccal mered rám. Kényelmetlenül fészkelődöm, hipnotizál a tekintete. Pír terjed szét az arcomon. Kéretlenül is előtolakodik reggeli álmom, és a hasamban az izmok élvezetesen összehúzódnak. Élesen beszívom a levegőt. Látom, hogy mosoly suhan át az arcán, de egy pillanat az egész. Christian lehunyja a szemét, majd kinyitja, és továbbra is közömbösen bámul maga elé. Vet egy pillantást a rektorra, aztán a bejárat feletti egyetemi címerre koncentrálok. Nem fordul újra felém. A rektor monoton hangon beszél, Christian pedig még mindig nem néz rám, csak bámul maga elé. Miért nem néz rám? Meggondolta magát? Elönt a bizonytalanság. Lehet, hogy végleg betett neki, ahogy

tegnap este eljöttem? Elege van abból, hogy várja a döntésemet? Jaj, nem! Lehet, hogy elszúrtam?! Eszembe jut a tegnapi esti e-mailje. Talán haragszik, amiért nem válaszoltam.

Hirtelen kitör a tapsvihár, mert Miss Katherine Kavanagh lép színpadra. A rektor leül, Kate hátraveti csodás haját, és az állványra teszi a papírjait. Nem kapkod, és nem nyomasztja, hogy ezren figyelik. Amikor készen áll, elmosolyodik, a várakozásteli tömegre néz, és ékesszólón beszélni kezd. Összeszedett és mulatságos. Mellettem a lányok már az első poénjánál robbannak. Ó, Katherine Kavanagh, te aztán tudsz beszédet tartani. Büszke vagyok rá, még a Christiannal kapcsolatos gondolatok is háttérbe szorulnak. Bár hallottam már a beszédét, feszülten figyelek. Kate uralja a teret, és magával ragadja közönségét.

A témája, hogy „Mi lesz az egyetem után?”. Csakugyan, mi lesz? Christian is Kate-et figyeli, szemöldökét enyhén felvonja - gondolom, csodálkozik. Igen, Kate-nek kellett volna meginterjúvolnia. És most Kate-nek kellene egyetlen ajánlatot tennie, nem nekem. A gyönyörű Kate és a gyönyörű Christian együtt. Én pedig olyan lennék, mint ez a két lány itt mellettem, távolból csodálnám őket. Tudom, hogy Kate-től nem kapta volna meg, amit akar. Mit is mondott róla Kate a minap? Hátborzongató? Kényelmetlen érzéssel tölt el a Kate és Christian közti konfrontáció gondolata. Tényleg nem tudom, melyikükre fogadnék.

Kate némi cikornyával zárja beszédét, és mindenki állva ünnepel, tapsol. Kate első ovációja. Sugárzó képpel éljenek, Kate pedig rám vigyorog. Szép volt, Kate! Aztán Kate leül, a közönség is elfoglalja helyét, és a rektor feláll, hogy bemutassa Christiant... szent ég, Christian beszélni fog. A rektor röviden említi Christian sikereit: a saját hihetetlenül eredményes cégének elnök-vezérigazgatója, igazi self-made man.

- Azonkívül egyetemünk egyik fő szponzora. Üdvözljük Mr. Christian Greyt!

A rektor kezét fog velem, és némi udvarias taps hallatszik. A szívem a torkomban dobog. Christian az állványhoz lép, aztán tekintetét végighordozza a termen. Sugárzik belőle az önbizalom, úgy áll ott előttünk, ahogy korábban Kate is. A két lány mellettem elvarázsoltan hajol előre. Azt hiszem, a közönségből az összes nő igyekszik közelebb húzódni - és néhány férfi is. Christian belekezd, a hangja lágy, kimért és delejező.

- Őszintén meghat ez a megtiszteltetés, ami az egyetem vezetősége részéről ért. Ritka lehetőséget ad arra, hogy beszélhessek arról a lenyűgöző munkáról, amelyet itt, az egyetem környezetvédelmi tanszékén végeznek. A célunk működőképes és ökológiailag fenntartható mezőgazdasági módszereket találni a harmadik világ országai számára; a végső célunk világszerte eltörölni az éhséget és szegénységet. Több mint egymilliárd ember él mélyszegénységben, főként Afrika szubszaharai részén, Dél-Ázsiában és Latin-Amerikában. A világnak ezeken a részein jellemző az elhibázott mezőgazdaság, és az eredmény környezeti és társadalmi rombolás. Én tudom, milyen éhesnek lenni. Számomra ez nagyon is személyes kérdés.

Tátva marad a szám. Micsoda? Christian valaha éhezett? Szent szarság. Hát, ez sok mindent megmagyaráz. És eszembe jut az interjú is; Christian tényleg etetni akarja a világot. Kétségbeesetten töröm a fejem, mit is írt Kate a cikkében. Azt hiszem, négyéves volt, amikor örökbe fogadták. El sem tudom képzelni, hogy Grace éhezett. Vagyis korábban kellett lennie, még kisgyerekként. Szívem összeszorul az éhező, szürke szemű kisgyerek gondolatára. Jaj, ne! Milyen élete lehetett azelőtt, hogy Greyék magukhoz vették, és megmentették?

Magával ragad a nyers harag. Szegény, elcsesztett, perverz, emberbarát Christian - bár ő biztosan nem így látja magát, és elutasítana minden együttérzést és sajnálatot. Váratlanul tapsvihár tör ki, és mindenki feláll. Bár a felét sem hallottam annak, amit mondott, én is felállok. Ennyi jót tesz, irányítja azt a nagy vállalatot, és közben még engem üldöz. Ez túl sok. Eszembe jutnak a hallott beszélgetésmorzák Darfurról... minden a helyére kerül. Élelmiszer.

Christian röviden elmosolyodik a taps hallatán - még Kate is tapsol -, aztán leül. Nem néz felém, és én még nem igazán tértem magamhoz, az új információt emészttem.

Az egyik dékán feláll, és megkezdődik a diploma átadásának hosszú, fárasztó folyamata. Több mint négyszázan vagyunk, és csaknem egy óra eltelik, mire a nevemet hallom. A két kuncogó lány között megyek fel a színpadra. Christian lenéz rám, a pillantása meleg, de óvatos.

- Gratulálok, Miss Steele - mondja, kezét fog velem, finoman megszorítja. Érzem a töltést a kezéből. - Van valami probléma a laptopjával?

A homlokomat ráncolom, miközben átadja a diplomát?

- Nincs.

- Akkor miért nem válaszolt az e-mailjeimre?

- Csak egy összeolvasásos és beszerzéses mailt láttam.

Kérdő pillantást vet rám.

- Később - mondja, és tovább kell haladnom, mert feltartom a sort.

Visszamegyek a székemhez. E-mailek? Nyilván küldött még egyet. Mit írhatott?

A ceremónia még egy jó órán át tart. Mintha egy örökkévalóságig húzódná. A rektor végre levezeti a tanári kart a színpadról, előtte még egy tapsvihár Christiannak és Kate-nek. Christian nem is pillant felém, pedig szuggerálok. Belső istennőm elégedetlen.

Állok, és várom, hogy ritkuljon a sor. Kate hív. A színpad mögül tart felém.

- Christian beszélni akar veled - kiabálja. A két lány, aki már mellettem áll, most leesett állal fordul felém.

- Érted küldött - folytatja Kate.

Ó...

- Remek volt a beszéded, Kate.

- Ugye? Tetszett? - ragyog. - Na, jössz? Nagyon erőszakos tud lenni. - A szemét forgatja. Elvigyorodok.

- Nem is tudod, mennyire. Nem hagyhatom sokáig magára Rayt. - Rayre pillantok, és jelzek neki, hogy öt perc. Bólint, int, hogy oké, én pedig követem Kate-et a folyosón a színpad mögé. Christian a rektorral és két professzorral beszélget. Felpillant, amikor odaérek.

- Elnézést, uraim - hallom a hangját. Odajön hozzám, és Kate-re mosolyog.

- Köszönöm - mondja, és mielőtt Kate bármit mondhatna, már meg is fogja a könyökömet, és beterel egy szobába, amely férfiöltözőnek tűnik. Körülnéz, hogy üres-e, aztán bezárja az ajtót.

Szent szar, ennek meg mi jár az eszében? Csak pislogok, ő pedig felém fordul.

- Miért nem küldtél e-mailt vagy SMS-t? - Haragosan néz rám. Meghökkenek.

- Meg se néztem ma a gépet, se a telefont. - A csudába, lehet, hogy hívott? - Az elterelési technikával próbálkozom, amely olyan jól bevált Kate-nél. - Remek volt a beszéded.

- Köszönöm.

- Magyarázd meg nekem azt az éhezés dolgot.

Lemondóan túr a hajába.

- Anastasia, ebbe most nem akarok belemenni. - Lehunyja a szemét, fájdalmas arcot vág. - Aggódtam miattad.

- Aggódtál? Miért?

- Mert abban a halálos csapdában mentél haza, amit kocsinak nevezel.

- Tessék? Wanda nem halálos csapda. Jó kis autó, és José rendszeresen karbantartja nekem.

- José, a fotós? - Christian szeme összeszűkül, viharos az arca. Ó, jaj!

- Igen. Ez a bogár azelőtt az anyjáié volt.

- Igen, azelőtt pedig valószínűleg az ő anyjáié, meg a nagyanyjáié. Nem biztonságos.

- Már több mint három éve járok vele. Sajnálom, hogy aggódtál. Miért nem hívtál fel? - Jesszusom, ennyire túlreagálni! Mély lélegzetet vesz.

- Anastasia, muszáj választ adnod. Ez a várakozás megőrjít.

- Christian, nézd... otthagytam a nevelőapámat egyedül.

- Holnap. Holnapra választ akarok.

- Oké. Holnap választ adok.

Christian hátrébb lép, hűvösen végigmér, majd ellazul a válla.

- Maradsz egy itálra? - kérdezi.

- Nem tudom, Ray mit szeretne.

- A nevelőapád? Szeretném megismerni.

Jaj, ne. Miért?

- Nem vagyok biztos benne, hogy ez olyan jó ötlet.

Christian kinyitja az ajtót, és mogorva vonallá keskenyedik a szája.

- Talán szégyellsz?

- Nem. - Most én bosszankodom. - Mégis, hogyan mutassalak be apámnak? Apa, ő az a férfi, aki elvette a szüzességemet, és most egy szadomazo kapcsolatot akar velem... Nincs rajtad futócipő.

Rám mered, aztán az ajka mosolyra rándul. Bármennyire is dühös vagyok rá, akaratom ellenére vigyorral válaszolok.

- Csak hogy tudd, elég gyorsan futok. Mondd neki nyugodtan, hogy a barátod vagyok, Anastasia.

Kinyitja az ajtót, kimegyek. Kóvályog az agyam. A rektor, a három dékán, négy professzor és Kate mered rám, ahogy elsietek mellettük. Szentséges szarság. Ott hagyom Christiant a tanerőkkel, és megyek megkeresni Rayt.

Mondd neki, hogy a barátod vagyok.

Barát mellékessel, mordul rám a tudatalattim. Tudom, tudom. Lerázom a kellemetlen gondolatot. Hogyan mutassam be Raynek? A csarnok még félig tele van. Ray nem mozdult a helyéről. Meglát, integet, elindul lefelé.

- Hé, Annie, gratulálok. - Átölel.

- Van kedved inni velünk valamit a sátorban?

- Persze. Ez a te napod. Vezess csak.

- Nem kell, ha nem akarod. - *Kérlek, mondj nemet.*

- Annie, most ültem végig két és fél óra hablatyolást. Rám fér egy ital.

Belékarolok, és a tömegben át kimegyünk a meleg kora délutánba. Elmegyünk a hivatásos fényképészre várók sora mellett.

- Erről jut eszembe. - Ray digitális kamerát kap elő a zsebéből. - Az albumba, Annie. - Hiába fintorgok, elkattintja a gépet.

- Nem vehetném le a kalapot és a köpönyeget? Olyan, mintha jelmezben lennék.

Jelmezt is viselsz... vicsorog a tudatalattim. *Szóval bemutatod Rayt a pasinak, akivel kefélsz?* Szárny alakú szemüvege mögül bámul rám. Nagyon büszke lesz rád. Istenem, néha nagyon utálok.

A sátor hatalmas, és tömeg van. Diákok, szülők, tanárok és barátok cseverésznek boldogan. Ray a kezembe nyom egy pohár pezsgőt, vagy tán olcsó habzó bort. Nincs lehűtve és édes. Christian felé szállnak a gondolataim... nem ízlene neki.

- Ana! - Megfordulok. Ethan Kavanagh kap a karjába. Megforgat, és még csak ki sem lötyintem az italt. Nem semmi.

- Gratulálok. - Sugárzó arccal néz rám, zöld szeme csillog.

Micsoda meglepetés. Ethan homokszőke haja kócos, nagyon szexi. Ugyanolyan szép, mint Kate. Döbbenetes a hasonlóság.

- Hú, Ethan! De jó, hogy látlak. Apa, ő Ethan, Kate bátyja. Ethan, ő az apám, Ray Steele. - Kezet fognak, és apa hívő-sen felméri

Mr. Kavanagh-t.

- Mikor jöttél vissza Európából? - kérdezem.

- Már egy hete itt vagyok, de meg akartam lepni a hugicámat - meséli összeesküvő módjára.

- Aranyos tőled - vigyorgok.

- Ő mondta a búcsúbeszédet. Erről nem maradhattam le. - Látszik, hogy roppant büszke a testvérére.

- Remek beszédet tartott.

- Azt, bizony - helyesel Ray.

Ethan átkarolja a derekam, éppen akkor, amikor Christian Grey viharos, szürke szemébe nézek. Kate áll mellette.

- Szia, Ray. - Kate két pusztit is ad az arcára, hogy Ray egészen belepirul. - Találkoztál már Ana barátjával? Christian Grey.

Szentséges szarság... *Kate! Na baszd meg.* Minden vér kifut az arcomból.

- Mr. Steele, örülök, hogy megismerhetem - mondja Christian simán, melegen. Egyáltalán nem jött zavarba a bemutatástól. Kezet nyújt, és Ray elfogadja. Meg kell adni, nem látszik az arcán meglepetés.

Köszönöm szépen, Katherine Kavanagh, füstölgök magamban. Azt hiszem, a tudatalattim ájulásba menekült.

- Mr. Grey - mormogja Ray. Nem lehet olvasni az arcán, legfeljebb annyi látszik, hogy nagy, barna szeme elkerekedett. Pillantása amolyan mikor-akartad-elmondani tekintettel siklik az arcomra. Az ajkamba harapok.

- Ő pedig a bátyám, Ethan Kavanagh - folytatja Kate.

Christian jeges pillantása Ethanra villan, aki még mindig átkarol.

- Mr. Kavanagh.

Kezet fognak. Christian a kezét nyújtja felém.

- Ana, kicsikém - mormolja, és csaknem összeesek a becézés hallatán.

Kibontakozom Ethan öleléséből, s közben Christian jeges mosolyt vet Ethanra. Elfoglalom a helyem a párom oldalán. Kate rám vigyorog. Tökéletesen tudja, mit művel... Boszorkány.

- Ethan, anya és apa akar beszélni veled - rángatja el a testvérét.

- Na, és mióta ismeritek egymást, gyerekek? - Ray higgadtan néz Christianra, majd rám.

Egyszerűen nem vagyok képes megszólalni. Azt kívánom, bárcsak elnyelne a föld. Christian átkarol, és hüvelykujja a mezítelen hátamat cirógatja, majd tenyere a vállamra tapad.

- Néhány hete - feleli könnyedén. - Akkor ismerkedtünk meg, amikor Anastasia interjút készített velem a diákújságnak.

- Nem is tudtam, hogy dolgozol a diákújságnak, Ana. - Enyhe dorgálás érződik Ray hangjából, érzem, hogy bosszús. A csudába!

- Kate beteg volt - motyogom. Ennyi telik tőlem.

- Remek beszédet tartott, Mr. Grey.

- Köszönöm, uram. Ha jól tudom, ön nagy horgász.

Ray felvonja a szemöldökét, és elmosolyodik - a ritka, őszinte, eredeti Ray Steele-mosoly -, és tessék, máris halakról beszélgetnek. Nagyira, hogy kisvártatva már feleslegesnek is érzem magam. Christian az ujjá köré csavarja apát... *ahogyan téged is...* mordul rám a tudatalattim. Az ereje nem ismer határokat. Kimentem magam, és megkeresem Kate-et. A szüleivel beszélget, akik most is aranyosak, és melegen üdvözölnek.

Váltunk néhány szót, főleg a közelgő barbadosi nyaralásuk és a mi költözésünk a téma.

- Kate, hogy tehetted ezt? - sziszegem az első alkalommal, amikor mások nem hallanak minket.

- Tudtam, hogy magadtól soha nem teszed meg, és segíteni akartam Christian elkötelezettség problémájának megoldásában. -

Kedvesen mosolyog.

Bosszúsán nézek. Én nem köteleztem el magam, te buta!

- Nagyon lazán veszi, Ana. Ne aggódj. Nézz csak rá! Christian le nem veszi a szemét rólad. - Felpillantok. Mind Ray, mind Christian engem néz. - Úgy figyel, akár egy sólyom.

- Megyek, kimentem Rayt vagy Christiant, nem is tudom, melyiket. Erről még beszélünk, Katherine Kavanagh!

- Ana, csak szívességet tettem neked - szól utánam.

- Sziasztok - mosolygok rájuk, amikor odaérek.

Úgy tűnik, jól megvannak. Christian valami külön tréfán mulat, apám pedig hihetetlenül elengedi magát ahhoz képest, hogy társaságban van. Miről beszélgettek ezek a halakon kívül?

- Ana, merre van a mosdó?

- Odakinn, balra a sátortól.

- Mindjárt jövök. Addig is, éreztétek jól magatokat, gyerekek.

Ray eltűnik. Ideges pillantást vetek Christianra. Egy pillanatra megmerevedünk, amíg egy fotós lekap mindkettőnket.

- Köszönöm, Mr. Grey. - A fotós elsiet. Pislogok még néhányat a vaku miatt.

- Szóval elbűvölted apámat is?

- Apádat is? - Christian szürke szeme izzik, és kérdőn emelkedik fel a szemöldöke. Elpirulok. Felemeli a kezét, ujjával végigsimít az arcomon.

- Ó, bárcsak tudnám, mire gondolsz, Anastasia - suttogja. Megfogja az államot, és megemeli, hogy egymás szemébe nézhessünk.

Kihagy a lélegzetem. Hogy lehet ilyen hatással rám még egy zsúfolt sátorban is?

- E pillanatban a szép nyakkendődre gondolok - lehelem.

Kuncogni kezd.

- Újabban ez a kedvencem.

Vérvörös vagyok.

- Csodálatosan nézel ki, Anastasia. Ez a nyakpántos ruha remekül áll neked, és egyszerűen muszáj végigsimítani a hátadon, érezni a bőröd.

Hirtelen, mintha csak mi ketten volnánk a sátorban. Csak mi ketten. A testem életre kel, minden idegvégződés lágyan dalol, felé vonz az az elektromosság, az a feszültség, ami egyre erősebb kettőnk között.

- Ugye tudod, hogy jó lesz, ugye tudod, kicsim - suttogja. Lehunyom a szemem, a belsőm egyszerűen megolvad.

- De én többre vágyom - súgom neki.

- Többre? - Értetlenül néz le rám, és elsötétedik a szeme. Bólintok, és nyelek egyet.

Most már tudja.

- Többre - ismétli halkán. Ízlelgeti a szót - egyszerű kis szó, de csupa ígéret. A hüvelykujja az alsó ajkamat simítja végig. - Szív és virágok.

Ismét bólintok. Látom a szemében a benne dúló küzdelmet.

- Anastasia, ehhez én nem értek. - Lágy a hangja.

- Én sem.

Enyhén elmosolyodik.

- Nem sokat tudsz - mormolja.

- Te meg csupa rossz dolgot.

- Rosszat? Nekem aztán nem rossz. - A fejét csóválja. Őszintének látszik. - Próbáld ki - suttogja. Kihívás, ugyan vállalom-e. A fejét félrebiccenti, és azzal a hamiskás, elragadó mosolyával néz rám.

Nyögök egyet. Éva vagyok az édenkertben, ő pedig a kígyó, és nem tudok ellenállni neki.

- Oké - suttogom.

- Tessék? - Egész lényével rám figyel.

- Oké, megpróbálom.

- Beleegyezel? - Süt a hangjából a hitetlenkedés.

- A rugalmas korlátokkal együtt igen, megpróbálom. - Nagyon halk a hangom. Christian lehunyja a szemét, és magához ölel.

- Jézusom, Ana, ez annyira váratlan volt! Eláll tőled a lélegzetem.

Hátralép, és hirtelen Ray is ott van mellettünk, és fokozatosan újra betölti fületemet a sátor moraja. Nem kettesben vagyunk. Szent szar, most egyeztem bele, hogy az alárendeltje legyek. Christian Rayre mosolyog, és öröm táncol a szemében.

- Annie, nincs kedved ebédelni?

- Oké - pislogok Rayre, és próbálom visszanyerni az egyensúlyomat. *Mit tettél?!* - harsogja a tudatalattim. A belső istennőm olyan hátraszaltókat végez, amik egy orosz tornásznőnek is becsületére válnának.

- Csatlakozol hozzánk, Christian? - kérdi Ray.

Christian! Csak nézem, és némán könyörgök, hogy utasítsa vissza. Térre van szükségem, hogy gondolkodjak... mi a fenét is tettem?

- Köszönöm, Mr. Steele, de van programom. Örülök, hogy megismertem, uram.

- Hasonlóképp - feleli Ray. - Vigyázz az én kicsikémre.

- Ez a szándékom, Mr. Steele.

Kezet ráznak. Émelygek. Ha Ray sejtené, hogyan akar Christian vigyázni rám. Christian megfogja a kezem, ajkához emeli, és gyengéden megcsókolja. Éget a pillantása.

- Majd találkozunk, Miss Steele - mondja halkán, és a hangja csupa ígéret.

A gyomrom remeg a gondolatra... ó, istenem. Később... fellóogat?

Ray belém karol, és a sátor kijárata felé vezet.

- Rendes fiatalembernek tűnik. És tehető. Rosszabbat is találhattál volna, Annie. Csak azt nem értem, miért Katherine-től kell megtudnom.

Bocsánatkérően vonom meg a vállam.

- Akárhogy is, az a férfi, aki ért a műleges pecázáshoz, nekem oké.

Szent tehen, Ray jóváhagyja a kapcsolatomat. Ha tudná...

Szürkül már, mire Ray kitesz a háznál.

- Hívd föl anyádat - mondja.

- Megteszem. Kösz, hogy eljöttél, apa.

- A világért el nem mulasztottam volna, Annie. Nagyon büszke vagyok rád.

Jaj, ne. Nem akarok érzelmős lenni. Jókora csomó képződik a torkomban. Magamhoz szorítom Rayt. Ő kicsit zavartan ölel vissza, és akaratom ellenére könnyek szöknek a szemembe.

- Ugyan, Annie, drágám - gügyögi Ray. - Nagy nap, mi? Akarod, hogy bemenjek, és főzzek neked teát?

A könnyek ellenére is felnevetek. Ray szerint a tea mindenre megoldás. Emlékszem, egyszer anyám panaszkodott - amikor a teáról és együttérzésről volt szó -, hogy Ray a teában jó, az együttérzés azonban nem az erőssége.

- Nem, apa, jól vagyok. Nagyon jó volt látni téged. Nemsokára meglátogatlak, mielőtt berendezkedtem Seattle-ben.

- Sok szerencsét az állásinterjúkhoz. Értesíts, hogy ment.

- Persze, apa.

- Szeretlek, Annie.

- Én is szeretlek, apa.

Elmosolyodik, barna szeme melegen ragyog. Beszáll a kocsijába. Integetek, amikor elhajt a szürkületbe, és fásultan megyek be a lakásba.

Először is megnézem a mobilomat. Fel kell tölteni, úgyhogy előhalászom a töltőt, és bedugom, mielőtt megnézném az üzeneteimet. Négy hívás, egy hangüzenet, három szöveges. Három nem fogadott hívás Christiantól... üzenetet nem hagyott. Egy nem fogadott hívás Josétól és egy hangpostaüzenet, amelyben José gratulál, és sok szerencsét kíván.

Kinyitom az üzeneteket.

„Épségben hazaértél?”

„Hívjál”

Mindkettő Christiantól. Bemegyek a hálószobámba, és bekapcsolom a gonosz masinát.

Feladó: Christian Grey

Tárgy: Ma éjjel

Dátum: 2011. május 25. 23:58

Címzett: Anastasia Steele

Remélem, hazaértél azzal a kocsival. Tudasd velem, ha minden oké.

Christian Grey

Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

Jesszusom... miért aggódik annyira a bogaram miatt? Három éve hűségesen szolgál, és José mindig kéznél volt, hogy karbantartsa. Christian következő e-mailje ma íródott.

Feladó: Christian Grey

Tárgy: Rugalmas korlátok

Dátum: 2011. május 26. 17:22

Címzett: Anastasia Steele

Mit mondhatnék, amit még nem mondtam el?
Bármikor szívesen beszélek erről.
Gyönyörű voltál ma.

Christian Grey
Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

Látni akarom. A válaszra kattintok

Feladó: Anastasia Steele
Tárgy: Rugalmas korlátok
Dátum: 2011. május 26. 19:23
Címzett: Christian Grey

Ha gondolod, este átmehetek megbeszélni.
Ana

Feladó: Christian Grey
Tárgy: Rugalmas korlátok
Dátum: 2011. május 26 19:27
Címzett: Anastasia Steele

Érted megyek. Komolyan mondtam, hogy nem örülök, amiért ezt a kocsit vezeted. Nemsokára nálad vagyok.

Christian Grey
Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

Szentséges szar... átjön. Egy dolgot mindenképpen elő kell készíteni - a Thomas Hardy első kiadást, amely még mindig a nappaliban van a könyvespolcon. Nem tarthatom meg. Barna papírba csomagolom a három kötetet, és a csomagolásra egy idézetet írok a könyvből.

„Elfogadom a feltételeidet, Angel; mert te tudod legjobban, milyen büntetést érdelek; csak... csak... ne legyen- nagyobb, mint amit elbírok.” [\[3\]](#)

[\[3\]](#) Szabó Lőrinc fordítása.

Tizenötödik fejezet

- Szia. - Elviselhetetlenül szégyenlősnek érzem magam, amikor ajtót nyitok. Christian farmerban és bőrdzsekiben áll a verandán.

- Szia - köszön, és ragyogó mosolytól kel életre az arca. Egy pillanatig csodálom a látványt. Ó, istenem, milyen dögösen néz ki bőrben!

- Gyere be.

- Ha szabad - mondja kedélyesen. Bejön, és közben felmutat egy üveg pezsgőt. - Gondoltam, megünnepeljük a diplomádat. Nincs jobb egy jó Bollingernél.

- Érdekes szóhasználat - jegyzem meg szárazon.

Elvigyorodik.

- Szeretem, hogy gyors felfogású vagy, Anastasia.

- Csak teáscsészéink vannak. A poharakat már elpakoltuk.

- Teáscsésze? Jól hangzik.

Kimegyek a konyhába. Ideges vagyok, remeg a gyomrom, olyan, mintha egy párdúc vagy puma lenne a nappalimban, egy kiszámíthatatlan ragadozó.

- Kérsz hozzá kistányért is?

- A teáscsésze elég, Anastasia - szól Christian szórakozottan a nappaliból.

Amikor visszatérek, a barna csomagot nézi. Az asztalra teszem a csészéket.

- Ez a tiéd - mondom feszülten.

A francba... ebből veszekedés lesz.

- Hm, erre magam is rájöttem. Nagyon jól megválasztott idézet. - Hosszú mutatóujja szórakozottan fut végig az íráson. - Azt hittem, d'Urberville vagyok, nem Angel. De te úgy döntöttél, lealacsonyítasz. - Farkasmosolyt villant felém. - Te aztán megtalálod a megfelelőt.

- Ez könyörgés is - suttogom. *Miért vagyok ilyen ideges?* Kiszáradt a szám.

- Könyörgés? Hogy ne fogjalak keményen?

Bólintok.

- Ezeket a könyveket neked vettem - mondja nyugodtan, és szenvtelen a tekintete. - Nem foglak olyan keményen, ha elfogadod.

Görcsösen nyelek.

- Nem fogadhatom el, Christian, ez túl nagy ajándék.

- Látod, erről beszéltem. Dacolsz velem. Szeretném, ha a tiéd lenne, és nincs vita. Nagyon egyszerű. Nem kell gondolkodnod rajta. Alávetettként elég, ha hálás vagy érte. Egyszerűen elfogadod, amit veszek neked, mert nekem ezzel örömet szerzel.

- Nem voltam alávetett, amikor ezt vetted.

- Nem... de beleegyeztél, Anastasia. - Gyanakvó a pillantása.

Sóhajtok. Ebben nem nyerhetek, jöhet a B terv.

- Szóval az enyém, és azt teszek vele, amit akarok?

Kétkedően néz, de azért beleegyeznek.

- Igen.

- Ez esetben szeretném valamelyik Darfurban működő jótékonyági szervezetnek adni, hiszen az olyan közel áll a szívedhez.

Árverésre bocsáthatják.

- Ha ezt akarod. - Összeszorítja a száját. Csalódott.

Elpirulok.

- Majd gondolkodom rajta - mormogom. Nem akarok csalódást okozni neki, és visszhangoznak bennem a szavai. *Azt akarom, hogy örömet szerezz nekem.*

- Ne gondolkodj, Anastasia. Ne ezen. - Nyugodt, komoly a hangja.

Hogy tudnék nem gondolkodni? *Nem viselkedhetsz úgy, mintha egy kocsi lennél, vagy bármi más tulajdona!* A tudatalattim hívatlanul, maró gúnnyal tér vissza. Nem törődöm vele. Ó, nem játszhatnánk ezt újra? Feszült kettőnk között a légkör. Nem tudom, mit tegyek. Az ujjaimat bámulom. Hogyan hozzam helyre a dolgot?

Christian az asztalra teszi a pezsgősüveget, megáll előttem. Megfogja az államot, és felemeli a fejemet. Komoly arccal néz le rám.

- Sok mindent fogok vásárolni neked, Anastasia. Jobb, ha hozzászoksz. Megengedhetem magamnak. Igen gazdag vagyok. -

Lehajol, és gyors, szűzies csókot lehel az ajkamra. - Kérlek. - És elenged.

Hoppá, mondja szótlánul a tudatalattim.

- Ettől olyan olcsónak érzem magam - motyogom.

Christian lemondóan túr a hajába.

- Ne érezd. Túl sokat gondolkodsz ezen, Anastasia. Hagyd az értelmetlen erkölcsi ítéleteket, amelyeknek nincs más alapjuk, mint hogy mások mit gondolhatnak. Ne pazarold az energiádat. Csakis emiatt vannak fenntartásaid a megegyezésünkkel kapcsolatban; teljesen természetes. Nem tudod, mibe ugrasz fejest.

Próbálok megemészteni, amit mond.

- Hé, hagyd abba - utasít lágyan. Már megint az ajkamat rágtam. - Nincs benned semmi, ami olcsónak nevezhető, Anastasia. Nem engedem, hogy így gondold. Vettem neked néhány régi könyvet, amiről úgy gondoltam, jelent neked valamit, ez minden. Igyál egy kis pezsgőt. - Meleg tekintete ellágyul. Bizonytalanul visszamosolygok rá. - Így már jobb. - Fogja a pezsgősüveget, leveszi a védőt, majd inkább az üveget csavarja, mintsem a dugót. Gyakorlott mozdulattal, kis pukkanás kíséretében nyitja ki, egy csepp sem szökik ki. Félig tölti a csészéket.

- Rózsaszín - nyögöm meglepődve.

- Bollinger Grande Année Rosé 1999, kitűnő évjárat. - Igazi ínyc.

- Teáscsészében.

Elvigyorodik.

- Teáscsészében. Gratulálok a diplomádhoz, Anastasia. - Összeérintjük a csészéinket, Christian iszik egy kortyot, de nem tudok másra gondolni, mint hogy valójában a megadásomra iszunk.

- Köszönöm - motyogom, és én is iszom. Természetesen finom. - Átvesszük a lány határokat?

Elmosolyodik, én meg elpirulok.

- A kis türelmetlen. - Megfogja a kezemet, a kanapéhoz vezet, leül, és maga mellé húz.

- A nevelőapád igen szűkszavú ember.

Ó... akkor nem a lány határokat vesszük. Szeretnék túl lenni rajta; megöl az idegesség.

- Elérted, hogy a tenyeredből egyen - duzzogok.

Christian halkán felnevet.

- Csakis azért, mert értek a horgászathoz.

- Honnan tudtad, hogy szeret horgászni?

- Te mondtad. Amikor kávézni mentünk.

- Csakugyan? - Iszom még egy kicsit. Hú, de jó az emlékezete. Mmm... ez a pezsgő tényleg nagyon jó. - Kóstoltad a bort a fogadáson?

Christian elfintorodik.

- Igen. Rémes volt.

- Eszembe jutottál, amikor ittam belőle. Hogyan lettél borszakértő?

- Nem vagyok borszakértő, Anastasia. Csak tudom, mit szeretek. - Szürke szeme ragyog, szinte ezüstös, és elpirulok tőle. - Még egy kicsit? - kérdezi, persze a pezsgőre gondol.

- Kérek.

Christian kecsesen felemelkedik, és odahozza a palackot. Megtölti a csészémet. Le akar itatni? Gyanakodva nézek rá.

- Elég csupasz a hely. Készen álltok a költözésre?

- Többé-kevésbé.

- Dolgozol holnap?

- Igen, ez lesz az utolsó napom Claytonnál.

- Segítenék költözni, de megígértem a húgomnak, hogy kimegyek elé a reptérre.

Ó... ez újdonság.

- Mia szombaton kora reggel érkezik meg Párizsból. Holnap visszamegyek Seattle-be, de úgy tudom, Elliot segít nektek.

- Igen, Kate nagyon izgatott miatta.

Christian a homlokát ráncolja.

- Igen, Kate és Elliot, ki gondolta volna - dörmögi, és valami okból mintha nem tetszene neki a dolog.

- Na és mit kezdesz magaddal Seattle-ben?

Mikor térünk rá végre a lány határokra? Miben mesterkedik?

- Lesz néhány állásinterjúm.

- Ezt mikor akartad elmesélni nekem? - Összevonja a szemöldökét.

- Öö... most mondom.

Hunyorít.

- Hol?

Talán mert sejtem, hogy latba vetné a befolyását, nem akarom elárulni neki.

- Néhány könyvkiadónál.

- Ezt akarod csinálni? A könyvkiadásban dolgozni?

Megfontoltan bólintok.

- Nos? - türelmesen néz rám, további információkra vár.

- Nos, mi?

- Ne játszd a korlátoltat, Anastasia! Melyik könyvkiadó?

- Csak két kicsi - motyogom.

- Miért nem akarsz elárulni?

- Illetéktelen befolyásolás.

A homlokát ráncolja.

- Ó, most te játszod a korlátoltat.

Felnevet.

- Korlátolt? Én? Istenem, te aztán feladod a leckét. Igyál, aztán beszéljük meg azokat a határokat. - Előkap még egy másolatot az e-mailemből és a listát. Vajon állandóan a zsebében van? Azt hiszem, akad egy példány abban a zakóban is, amelyik nálam van. A francba, el le felejtsem. Kiürítem a csészét.

Vet rám egy gyors pillantást.

- Még?

- Kérek.

Rám mosolyog azzal az önelégült mosolyával, felemeli a pezsgősüveget, és megáll.

- Ettél már?

Jaj, ne már... megint ezzel jön.

- Igen. Háromfogásos ebédet ettem Rayjel. - Égnek emelem a tekintetemet. A pezsgőtől vakmerő vagyok.

Christian előrébb hajol, megfogja az államot, és egyenesen a szemembe néz.

- A legközelebb, ha égnek emeled a tekintetedet, a térdemre fektetlek.

Micsoda?!

- Ó - nyögök fel, és látom az izgalmat a szemében.

- Ó - visszhangozza, utánozza a hangsúlyomat. - Kezdődik, Anastasia.

A szívem nagyot dobban, a pillangók kiszabadultak a gyomromból, összeszorult torkomban vannak. Mitől ilyen dögös?

Teletölti a csészémet, és gyakorlatilag az egészet felhajtom. Figyelmesen nézek rá.

- Most már igazán figyelsz rám, ugye?

Bólintok.

- Válaszolj.

- Igen... igazán figyelek rád.

- Helyes. - Sokat sejtetően elmosolyodik. - Szóval a szexuális aktusok. A legtöbbet már csináltuk.

Közelebb csúsztatom hozzá a kanapén, és a listára pillantok.

3. függelék - Rugalmas korlátok

A felek megbeszélése és egyetértése alapján:

A következő szexuális aktusok közül melyek elfogadhatók az Alávetett számára?

- Maszturbálás
- Hüvelyi behatolás
- Cunnilingus
- Hüvelyi öklözés
- Felláció
- Anális behatolás
- Ondó lenyelése
- Anális öklözés

- Azt mondtad, nem akarsz öklözést. Van más ellen is kifogásod? - kérdezi lágyan.

Nyelek egyet.

- Az anális közösülés nem igazán az én asztalom.

- Ami az öklözést illeti, elfogadom, de igazán szeretném megkapni a segged, Anastasia. De várunk veled. Ez nem olyan, amibe muszáj belevetni magunkat. - Önelégülten mosolyog. - Be kell tanítani a segged.

- Betanítani? - suttogom.

- Igen. Gondos előkészületeket igényel. Az anális közösülés nagyon gyönyörteli lehet, nekem elhíheted. De ha kipróbáljuk, és nem élvezed, nem csináljuk újra. - Levigyorog rám, én meg felpislogok rá. Azt hiszi, élvezni fogom? Honnan tudja, hogy gyönyörteli?

- Csináltál már ilyet?

- Igen.

Szent szar, nyögök fel magamban.

- Férfival?

- Nem. Soha nem szexeltem férfival. Nem az én pályám.

- Mrs. Robinsonnal?

- Igen.

Szent szarság... hogyan? A homlokomat ráncolom. Christian továbbhalad a listán.

- Oké... az ondó lenyelése. Erre ötöst kapsz.

Elpirulok, és belső istennőm ragyog a büszkeségtől.

- Tehát az ondó lenyelése jöhet? - Vigyorogva néz rám.

Bólintok. Nem tudok a szemébe nézni, inkább újra iszom.

- Még? - kérdezi.

- Még. - Hirtelen eszembe jut a korábbi beszélgetésünk. Erre utal, vagy a pezsgőre? Ez az egész pezsgődolog ide tartozik?

- Szexuális játékszerek? - kérdezi Christian.

Vállat vonok, és lenézek a listára.

A szexuális segédeszközök használata elfogadható az Alávetett számára?

- Vibrátorok
- Dildók (műpéniszek)
- Fenékdugaszok
- Egyéb hüvelyi/anális játékszerek

- Fenékdugaszok? Ez azt jelenti, amire gondolok? - Utálkozva fintorgok.

- Igen - mosolyog Christian. - És csak azt tudom mondani, amit az előbb, az anális közösülésnél. Gyakorlat.

- Ó, és mi az egyéb?

- Gyöngyök, tojások... meg ilyesmi.

- Tojások? - Kezdek megrémülni.

- Nem valódi tojások - nevet hangosan, a fejét csóválva.

Lebiggyesztem az ajkamat.

- Örülök, hogy mulatságosnak találsz. - Nem tudok uralkodni a hangomon, kiérződik a sértettség.

Abbahagyja a nevetést.

- Elnézést, Miss Steele. Sajnálom. - Igyekszik bűnbánó képet vágni, de a szemében még mindig jókedv csillog. - Van valami kifogásod a játékszerek ellen?

- Nincs - csattanok fel.

- Anastasia - hízeleg. - Ne haragudj. Hidd el, hogy nem akartalak kinevetni. Még soha nem beszélgettem ilyen részletesen erről. Annyira tapasztalatlan vagy. Ne haragudj. - A szeme nagy, szürke és őszinte.

Egy kicsit elolvadok, és iszom még egy korty pezsgőt.

- Rendben... bandázs - tér vissza Christian a listához. Megvizsgálom a listát, és belső istennőm úgy ugrál, akár egy jégkrémre váró kisgyerek.

A bandázs elfogadható-e Alávetett számára?

- Bandázs kötéllel
- Bandázs gyorskötözővel
- Bandázs bőrmandzsettával
- Bandázs egyebekkel

- Bandázs bilincessel / láncsal / béklyóval

- Nos? - vonja fel Christian a szemöldökét.
- Rendben - suttogom, és gyorsan vetek még egy pillantást a listára.

Az alávetett számára elfogadható:

- Kéz elöl összekötve
- Csukló bokához kötve
- Boka összekötve
- Szétfeszítő rudakkal rögzítve
- Könyök összekötve
- Stabil tárgyakhoz, pl. bútorok stb. rögzítve
- Kéz hátul összekötve
- Felfüggesztés
- Térdek összekötve

Alávetett számára elfogadható-e a szem bekötése?

Alávetett számára elfogadható-e a szájpecek?

- A felfüggesztésről már beszéltünk. Nincs abban semmi rossz, ha ezt fel akarod venni a kemény korlátok közé. Sok időbe telik, és amúgy is csak kevés idő áll rendelkezésre. Még valami?

- Ne neved ki, de mi az a szétfeszítő rúd?

- Megígérem, hogy nem nevetek. Már kétszer is bocsánatot kértem. - Rám néz. - Ne kelljen még egyszer - figyelmeztet, és érzem, hogy valósággal összemegyek... ó, igazi uralkodó. - Egy olyan rúd, aminek a végén béklyók vannak a bokának és/vagy a csuklónak. Jó mulatság.

- Oké... na és a szájpecek? Attól félek, hogy nem kapnék levegőt.

- Én aggódnék, ha nem kapnál levegőt. Nem akarok fojtogatni.

- És hogyan használok biztonsági szót, ha a szám ki van peckelve?

Kis szünetet tart.

- Először is, remélem, hogy soha nem lesz szükség a használatára. De ha ki van peckelve a szád, kézjeleket használunk - mondja egyszerűen.

Felpislogok rá. De ha össze vagyok csomagolva, ez hogy működik? Egyre ködösebb az agyam... mmm, alkohol.

- Idegesít a szájpecek.

- Oké, feljegyzem.

Csak nézem, és lassan jön a felismerés.

- Azért szereted megkötözni az alávetetteidet, hogy ne érinthessenek meg?

Elkerekedik a szeme.

- Ez az egyik oka - mondja nyugodtan.

- Ezért kötötted össze a kezem?

- Igen.

- Nem szívesen beszélsz erről.

- Nem. Még egy pohárral? Bátorabb leszel tőle, és még nem tudom, hogy viszonyulsz a fájdalomhoz.

Szent szar... ez a trükkös része. Christian újratölti a csészémet. Belekortyolok.

- Szóval, alapvetően hogy állsz a fájdalomhoz? - Christian várakozásteljesen néz rám. - Az ajkadat harapdálod - mondja sötéten.

Azonnal abba hagyom, de nem tudom, mit mondhatnék. Elvörösödve bámulom a kezemet.

- Gyerekkorodban büntettek fizikailag?

- Nem.

- Vagyis egyáltalán nem tudsz mihez viszonyítani?

- Nem.

- Nem olyan rossz, mint gondolod. A képzeleted a legnagyobb ellenséged - mondja.

- Muszáj ezt is?

- Igen.

- Miért?

- Mert veled jár, Anastasia. Ez az, amit teszek. Látom, ideges vagy. Menjünk át a módszerekre.

Megmutatja a listát. A tudatalattim visítva menekül, bebújik a kanapé mögé.

• Elfenekelés tenyérral

• Elfenekelés

• Ostorozás

• Pálcázás

• Harapás

• Mellbimbócsipesz

• Genitális csipesz

• Jég

• Forró viasz

• Másfajta fájdalom / módszerek

- Hát, a genitális csipeszre már nemet mondtál. Semmi gond. A pálcázás fáj leginkább.

Elsápadok.

- Eljuthatunk ideig.

- Vagy inkább nem - suttogom.

- Ez is benne van a pakliban, kicsim, de eljutunk ideig. Nem akarlak sürgetni, Anastasia.

- A legjobban ettől a büntetési formától tartok. - Nagyon halk a hangom.

- Örülök, hogy elmondtad. Egyelőre levesszük a listáról a pálcát. Ha már minden másban jobban el tudod engedni magad,

növeljük az intenzitást. Lassan fogunk haladni.

Nyelek egyet, ő pedig előrehajol, és szájon csókol.

- Na látod, nem is volt olyan rossz.

Vállat vonok, a szívem ismét a torkomban dobog.

- Nézd, még egy dolgot meg akarok beszélni veled, aztán ágyba viszlek.

- Ágyba? - Szaporán pislogok, a vér egész testemben lüktet, olyan helyeket is felmelegít, amelyek létezéséről eddig fogalmam sem volt.

- Ugyan már, Anastasia, ilyesmikről beszélünk... egy héten át kefélnélek. Biztos, hogy rád is hatással van.

Fészkelődöm. Belső istennőm zihál.

- Látod, különben is, ki akarok próbálni valamit.

- Fájdalmas?

- Nem... ne láss fájdalmat mindenütt. Főleg gyönyör van. Bántottalak eddig?

- Nem. - Elpirulok.

- Na, látod. Nézd, ma korábban már beszélünk arról, hogy többet akarsz. - Elhallgat, bizonytalannak tűnik.

Ó, istenem... hová akar kilyukadni?

Megfogja a kezem.

- Amellett, hogy az alárendeltem vagy, esetleg azt is megpróbálhatnánk. Nem is tudom, talán működni fog. Nem tudom, hogyan válasszuk el. Nem biztos, hogy sikerül. De hajlandó vagyok megpróbálni. Mondjuk, egyszer egy héten. Nem is tudom.

Szent téhen... tátva marad a szám, a tudatalattim is elhűlt. *Christian Grey benne van!* Hajlandó megpróbálni. Tudatalattim kikukucskál a kanapé mögül, háriaképen látom a döbbenetet.

- Van egy feltételem. - Óvatosan méregeti elképedt arcomat.

- Mi az? - nyögöm ki. Bármit, bármit megteszek.

- Leszel olyan kedves, és elfogadod a diplomaajándékomat.

- Ó. - A szívem mélyén már tudom is, mi az. Eluralkodik bennem a rettegés.

Christian meredten néz, igyekszik felmérni a reakciómat.

- Gyere - mondja, feláll, és maga után húz. Leveszi a dzsekijét, a vállamra teríti, és az ajtó felé vonszol.

Odakinn egy kis kétajtós, lapos, vörös Audi áll.

- A tiéd. A sikeres diplomád alkalmából - mondja Christian, a karjába von, és megcsókolja a hajamat.

Vett nekem egy nyavalyás kocsit, ahogy látom, vadonatúj. Jesszusom... a könyvvel is éppen elég bajom volt. Tompán bámulok

rá, kétségbeesetten próbálom eldönteni, mit is érzek ezzel kapcsolatban. Egyfelől elborzadtam, másrésztől hálás vagyok. Megdöbbsent, hogy ilyet tett, de a legerősebb érzelmem mégis a harag. Igen, dühös vagyok, főleg azok után, amiket a könyvvel kapcsolatban mondtam... igaz, akkor már megvette. Kézen fog, és odavezet új szerzeményéhez.

- Anastasia, a bogarad öreg, és őszintén szólva, veszélyes. Soha nem bocsátanám meg magamnak, ha valami bajod esne, főként, hogy könnyen megelőzhetem - ömlik belőle a szó.

Magamon érzem a tekintetét, de e pillanatban nem vagyok képes ránézni. Csak állok, és szótlánul meredek erre a megkapó, vörös újdonságra.

- Említettem már a nevelőapádnak. Neki nem volt ellene kifogása - nyögi ki.

Felé fordulok, és a szörnyülködéstől tátott szájjal bámulok rá.

- Említetted Raynek? Hogy tehetted? - Alig tudom kipréselni a szavakat. Hogy merészelte? Szegény Ray. Rosszul érzem magam, apám helyett szégyenkezem.

- Ez ajándék, Anastasia. Nem kéne inkább megköszönni?

- De te is tudod, hogy túl nagy ajándék.

- Nekem nem az, és kell a lelki békémnek.

A homlokomat ráncolom. Nem tudom, mit mondhatnék. Egyszerűen nem fogja fel. Neki egész életében volt pénze. Na jó, nem egész életében, kisgyerekkorában nem. És ettől másként látok mindent. Kijózanító a gondolat, megenyhülök a kocsival kapcsolatban, és büntudat fog el a dühroham miatt. Christian csak jót akart. Nem helyes, amit tett, de jó szándék vezette.

- Örülnék, ha ugyanúgy kölcsönbe adnád, mint a laptopot.

Nagyot sóhajt.

- Oké. Kölcsönadom. Meghatározatlan időre. - Gyanakodva néz rám.

- Nem, nem korlátlan időre, hanem mostanra. Köszönöm.

Megpusztilom az arcát.

- Köszönöm az autót, uram. - Olyan édesen mondom, amennyire csak tőlem telik.

Megragad, és magához ránt. Egyik keze a hátamra tapad, a testéhez szorít, a másik a hajamat markolja.

- Nem vagy könnyű eset, Ana Steele. - Szenvedélyesen megcsókol, nyelvével szétfeszíti az ajkamat. Nincs kegyelem.

A vérem azonnal felforr, és ugyanolyan szenvedélyesen viszonzom a csókot. Örültem kívánom - a kocsit, a könyvek és a lány határok... a pálcázás ellenére is... kívánom.

- Minden önuralmamra szükségem van, hogy ne dugjalak meg itt, a kocsit motorházán, csak hogy megmutassam, hogy az enyém vagy, és ha egy kibaszott kocsit akarok venni neked, akkor veszek neked egy kibaszott kocsit - hörgi. - Most pedig befelé, és vetkőzz! - Hű, öregem, most pipa. Megszorítja a kezemet, és visszavezet a lakásba, egyenesen a hálószobámba. Nem vesztegeti az időt. A tudatalattim már megint a szőfa mögött, arcát a tenyerébe temeti. Christian felkapcsolja a kislámpát, megáll, és néz.

- Kérlek, ne haragudj rám - suttogom.

Kifejezéstelen a tekintete; szürke szeme mintha hideg, füstüveg darabkákból állna.

- Ne haragudj a kocsit és a könyvek miatt. - Elhal a hangom. Christian hallgat, mereng valamin. - Félek tőled, amikor dühös vagy - nyögöm ki, és felnézek rá.

Lehunyorja a szemét, a fejét csóválja. Amikor újra rám néz, valamivel enyhébb a tekintete. Mély lélegzetet vesz, nyel egyet.

- Fordulj meg - suttogja. - Le akarok venni rólad a ruhát.

Újabb szeszélyes hangulatváltás; nehéz lépést tartani vele. Engedelmesen megfordulok, a szívem zakatol. A vágy azonnal elsöpri a bizonytalanságot, ott pezseg a véremben, és sötétén, sóvárgón, mélyen, lenn a hasamban megtelepszik. Christian hátulról félresöpri a hajamat, most jobboldalt lóg, a melleimig. Mutatóujját a tarkómra teszi, és kínzó lassúsággal végighúzza a gerincemen. Manikűrözött körme finoman súrolja a hátamat.

- Szeretem ezt a ruhát - mormolja. - Szeretem látni a hibátlan bőröd.

Ujja eléri a nyakpántos ruha hátrészét a gerincem közepe táján, és behurkolódik az anyag alá. Christian közelebb húz, én hátrébb lépve hozzá simulok. Érzem a testét. Lehajol, és belélegzi a hajam illatát.

- Olyan finom az illatod, Anastasia. Olyan édes. - Az orra a füleimet súrolja, majd a nyakamat, és pihe puha csókokat lehel a vállamra.

Megváltozik a légzésem, kapkodom a levegőt, teli vagyok várakozással. Ujjai a cipzáramon. Kínzó lassúsággal húzza le, és az ajka csókol, nyal, szív a másik vállamig haladva. Gyötrelmesen jól csinálja. A testem rezonál, és bágyadtan fészkelődöm az érintésétől.

- Meg. Kell. Tanulnod. Mozdulatlanul. Maradni - suttogja, és minden egyes szót egy csókkal tesz hangsúlyossá a nyakszirtemen.

Meghúzza a pántot, és a ruha lehullik, csomóban hever a lábamnál.

- Nincs melltartó, Miss Steele. Ezt szeretem.

Tenyerébe fogja a melleimet, a bimbóm megduzzad az érintésére.

- Emeld föl a karod, és tedd a fejed köré - dűnnyögi a nyakamba.

Engedelmeskedem. A mellem megemelkedik, a kezébe nyomódik, és a bimbóm még keményebb lesz. Ujjam a hajába túr, és finoman meghúzó az ezt a puha, szexi haját. Félrehajtom a fejemet, hogy jobban hozzáférjen a nyakamhoz.

- Mmm - mormolja a fülem mögé, s hosszú ujjával nyújtogatni kezdi a mellbimbómat, tükrözve azt, amit én teszek a hajával.

Felnyögök, ahogyan az érzés élesen, tisztán jelentkezik az ágyékomban.

- Akarsz így elmenni? - suttogja.

Hátrahajlok, hogy a mellemet még jobban a szakértő kezébe nyomjam.

- Ez tetszik, ugye, Miss Steele?

- Mmm.

- Mondd meg. - Finoman húz, folytatja a lassú, érzéki kínzást.

- Igen.

- Igen, mi?

- Igen... uram.

- Jó kislány. - Nagyon csíp belém, és a testem görcsösen vonaglik előtte.

Felnyögök a pompás, sajtó, gyönyörtől/fájdalomtól. Érzem a testemen. Nyögök, és a kezem megfeszül a haján, erősebben húzom.

- Azt hiszem, még nem állsz készen, hogy elmenjél - suttogja. A keze megáll, de finoman a fülcimpámba harap, és a fogával húzza. - Különben is, megharagítottál.

Jaj, ne... mit jelentsen ez? Az agyamat elborító ködön át kínzó vágyat érzékelek csak. Nyögök.

- Úgyhogy talán nem is hagylak elmenni. - Figyelme ismét a bimbómon levő ujjaira terelődik. Húz, csavar, nyomkod. Nekinyomom a hátsómat... ide-oda riszálom.

A nyakamon érzem a vigyorát, és a keze lecsúszik a csípőmre. Az ujjai hátul a bugyim alá csusszannak, a hüvelykujját átdugja az anyagon, letépi, és odadobja elé, hogy lássam... szentséges szarság. Aztán a keze a nemi szervemhez ér, és hátulról, lassan bedugja az ujját.

- Ó, igen. Az én kis barátnőm készen áll - zihálja Christian, aztán megperdít, hogy szembenézzek vele. Felgyorsult a légzése. A szájába veszi az ujját. - Olyan jóízű, Miss Steele. - Felsőhajt.

Szent szar! Sós lett az ujj... tőlem.

- Vetkőztess le - parancsolja halkán. Homályos tekintettel néz rám.

Mindössze a cipőm maradt rajtam, vagyis Kate magas sarkú cipője. Meghökkenek. Még soha nem vetkőztettem férfit.

- Képes vagy rá - biztat gyengéden.

Jaj nekem! Szaporán pislogok. Hol kezdjem? A pólójához nyúlok, de ő megragadja a kezemet, és a fejét rázza. Huncutul mosolyog rám.

- Nem, nem - vigyorog. - Ne a pólót, mert ahhoz, amit terveztem, meg kell érintened. - Izgalom csillog a szemében.

Ó, ez ám az újság... most megérinthetem. Megfogja a kezemet, az erekciójára helyezi.

- Ilyen hatással van rám, Miss Steele.

Felnyögök, megmarkolom, ő pedig vigyorog.

- Benned akarok lenni. Vedd le a farmerom. Most te irányítasz.

Szentséges basszantyú... még hogy én irányítok. Tátva marad a szám.

- Na és mit teszel velem? - csúfolódik.

Ó, mennyi lehetőség... belső istennőm harsogva kiabál, engem pedig hajt a tehetetlen dühöm, a vágyam... és a hamisítatlan Steele-bátorság. Az ágyra lököm Christiant. Hátraesik, felnevet, én pedig hihetetlen diadallal nézek le rá. Belső istennőm valósággal robban. Kapkodva, sután lerángatom Christian cipőjét, majd a zokni következik. Felnéz rám, szemében vidámság, és ég benne a vágy. Olyan... csodálatos - és az enyém. Felkészül az ágyra, és lovagló ülésben rúdulok, hogy lehúzzam a farmert. Az ujjamat becsúsztatom az övrész alá, és megérzem a „jajdefinom” szörzet ösvényét. Christian lehunyja a szemét, csípője megfeszül.

- Meg kell tanulnod mozdulatlanul maradni - korholom, és meghúzó az a szőrt a farmer alatt.

Kihagy a lélegzete, rám vigyorog.

- Igen, Miss Steele - mormolja, és ég, világít a szeme. - A zsebemben... óvszer - zihálja.

Keresgélek a zsebemben, közben az arcát nézem. A szája tátva. Két fóliacsomagot találok, kiveszem, és az ágyra teszem a csípője mellé. Kettő! Nagyon is lelkes ujjam a gombhoz ér, és egy picit ügyetlenkedve kigombolja a nadrágot. Ez már több mint izgatottság.

- Milyen türelmetlen, Miss Steele - mormolja Christian. Humor színezi a hangját. Lehúzó az a cipzárt, és most jön az a probléma, hogy levegyem az alsónadrágot... hmm. Habozok, aztán húzni kezdem. Alig mozdul. Ráncha szalad a homlokom. Mitől ilyen nehéz?

- Nem tudok mozdulatlan maradni, ha az ajkadat rágod - figyelmeztet, aztán megemeli a medencéjét, így már le tudom húzni a nadrágot és a bokszer is egyszerre... hú... kiszabadítottam. Lerúgja a ruhát a padlóra.

Szent Mózes, ez mind az enyém, játszhatok vele. Karácsony van.

- Na, most mihez kezdesz? - lihegi Christian, és a humornak már a nyoma is eltűnt. Felnyúlok, megérintem, figyelem közben az arcát. A szája O-t formál, kapkodja a levegőt. Olyan puha, olyan finom a bőre... és olyan kemény... mmm, milyen finom keverék. Előrehajlok, a hajam az arcom körül, és ő máris a számban van. Keményen szopom. Christian lehunyja a szemét, a csípője rázkódik alattam.

- Jesszusom, Ana, nyugalom - nyögi.

Hatalmat érzek; szédítő érzés, ingerlem, kóstolgotom az ajkammal és a nyelvemmel. Megfeszül alattam, én pedig föl-le húzogatom a számat rajta, egészen a torkomig, az ajkam ráfeszül... újra meg újra.

- Hagyd abba, Ana, állj meg. Még nem akarok elmenni.

Felülök, pislogok, és ugyanúgy lihegek, mint ő. Össze vagyok zavarodva. *Azt hittem, én irányítok?* Belső istennőm olyan arcot vág, mint akitől elvették a fagylaltját.

- Az ártatlanságod és lelkesedésed lefegyverző - nyögi Christian. - Te felül... ezt kell tennünk.

Ó.

- Tessék, húzd ezt föl - nyújtja az egyik kis csomagot.

Szent szar. Hogyan? Feltépem a fóliát, és a tenyeremben hever a ragacsos gumi óvszer.

- Fogd össze a végét, aztán gördítsd le. Ne maradjon levegő a végében - lihegi.

Igen lassan csinálom, koncentrálok, és teszem, amit mond.

- Krisztusom, te most megölsz, Anastasia - nyögi Christian.

Megcsodálom a munkám eredményét és őt. Igazán szép példány. Nagyon izgató a látványa.

- Most pedig el akarok temetkezni benned - dűnnyögi. Rémülten nézek le rá, mire ő hirtelen felül, most szemtől szemben vagyunk.

- Így ni - tör ki belőle, megfogja a csípőmet, felemel, beigazítja magát alattam, és igen lassan magára enged.

Felnyögök, ahogyan kitágít, megtölt, a szám tátva marad az édes, fenséges, gyötrő teltségérzéstől. Ó... kérlek.

- Ez az, bébi, érezz, érezz teljesen - hörgi Christian, és egy pillanatra lehunyja szemét.

Már teljesen bennem is van. Így tart másodpercekig... percekig... fogalmam sincs, meddig... és feszülten néz a szemembe.

- Így túl mély - mormolja. Felemeli, és ugyanazzal a mozdulattal elfordítja a csípőjét, én pedig nyögök... istenem, az érzés végigsugárzik a hasamban... mindenütt. Na, baszd meg!

- Még egyszer - suttogom. Lusta vigyor jelenik meg arcán, és engedelmeskedik.

Nyögdécselve hátravetem a fejem, és Christian lassan visszaereszkedik az ágyra.

- Te mozogj, Anastasia, föl és le, ahogyan kívánod. Fogd meg a kezem. - Rekedtes, halk és örülten szexi a hangja.

Megmarkolom a kezét, szorítom, mintha az életem múlna rajta. Óvatosan felemelkedem, majd visszaereszkedem. Christian szeme vadul ég a várakozástól. A légzése szaggatott, akárcsak az enyém, és amikor lefelé ereszkedem, felemeli a medencéjét, visszalök vele. Felveszünk egy ritmust... fel, le, fel, le... újra és újra... és annyira... jó. Mélyen benn csordultig megtelek... lüktet bennem, egyre intenzívebb az érzés. Nézem, a pillantásunk összekapcsolódik... Ámulatot látok a szemében, rajtam csodálkozik.

Megdugom. Én irányítok. Az enyém és én az övé vagyok. A gondolat átlök a határon, mintha betonsúly nehezedne rám, és robbanok... összefüggéstelen hangok hagyják el a számat. Ő a csípőmet markolva lehunyja a szemét, fejét hátraveti, az álla megfeszül, és csöndesen élvez. A mellkasára rogyok. Megsemmisülten, valahol fantázia és valóság közt lebegek, egy olyan helyen, ahol nincsenek markáns határok.

Tizenhatodik fejezet

A külvilág lassan foglalja vissza érzéseimet, és úristen, micsoda érzékek. Lebegek, a végtagjaim ernyedtek, kimerülten fekszem rajta. A fejem a mellkasán és az illata isteni: frissen mosott vászon és valami drága tusfürdő, a bolygó legjobb, legcsábítóbb illata... Christiané, és én nem akarok megmozdulni, csak egy örökkévalóságig belélegezni ezt az elixírt. Megbökdösöm az orrommal, bárcsak ne lenne köztünk a pólója. Erre rímél a mozdulat, és értelmet ad, hogy az élet visszatérjen a testembe, kinyújtom a kezem, megérintem a mellét. Most először érintem itt. Tömör... erős. Felcsap a keze, és elkapja az enyémet, de az ütés élét elveszi azzal, hogy a szájához húzza és megcsókolja. Úgy gördül, hogy lenézhessen rám.

- Ne tedd - mormolja, és finoman megcsókol.

- Miért nem szereted, ha megérintenek? - suttogom, és lágy, szürke szemébe nézek.

- Mert ötven árnyalatban is elcseszett vagyok, Anastasia.

Ó, tökéletesen lefegyverző ez az őszinteség. Csak pislogok.

- Nagyon keményen vezettek be az életbe. Nem akarlak a részletekkel terhelni. Csak ne tedd. - Az orrát az enyémmel dörgöli, aztán kihúzódik belőlem, és felül.

- Azt hiszem, teljesen végigvettük az alapokat. Milyen volt?

Úgy tűnik, igen elégedett magával, és tárgyilagos, mintha csak egy tételt pipált volna ki egy listán. Én még mindig a keményen vezettek be az életbe megjegyzésen rágódom. Annyira tehetetlennek érzem magam. Szeretnék többet tudni. De ő nem mondja el. Oldalra hajtom a fejem, ahogyan ő is, és erőt veszek magamon, hogy rá mosolyogjak.

- Ha egy percre is azt képezed, hogy azt hiszem, rám bíztad az irányítást, akkor nem veszed számításba, hogy diplomás nő vagyok. - Szégyenlősen rámosolygok. - De azért kösz az illúziót.

- Miss Steele, ön nemcsak szép, okos is. Eddig hat orgazmusa volt, és mind nekem köszönheti - dicsekszik. Ismét játékos.

Elpirulok, és pislogok egyszerre, ő pedig engem néz. Számolja! Még jobban ráncolja a homlokát.

- El kell mondanod valamit? - Hirtelen szigorú a hangja.

Én is ráncolom a homlokomat. A csudába!

- Reggel álmodtam.

- Ó? - Mereven néz.

Nagy gáz. Bajban vagyok?

- Elmentem álomban. - A szememre szorítom a kezemet. Christian egy szót sem szól. Kikukucskálok a karom alól, és látom, hogy vidámnak tűnik.

- Álmodban?

- Erre ébredtem.

- Nem csoda. Miről álmodtál?

A francba.

- Rólad.

- Mit műveltem?

Ismét a szememre szorítom a kezemet. Mint egy kisgyerek, eljátszom a gondolattal, hogy ha én nem látom őt, ő sem lát engem.

- Anastasia, mit csináltam álmodban? Nem kérdezem még egyszer.

- Egy lovaglóstör volt nálad.

Elhúzza a kezemet.

- Tényleg?

- Igen. - Bíborvörös vagyok.

- Még reménykedhetem benned - mormolja. - Van néhány lovaglóstöröm.

- Barna, fonott bőr?

Felnevet.

- Nem, de beszerzek egyet. - Szürke szeme lángol az izgalomtól.

Lehajol, futólag megcsókol, aztán felkel, felveszi a bokszeralsóját a földről. Ó, nem... elmegy. Az órára pillantok. Még csak kilenc negyven van. Én is felpattanok, tréningalsót és -felsőt veszek, aztán visszaülök az ágyra, és őt nézem. Nem akarom, hogy elmenjen. Mit tegyek?

- Mikor jön meg neked? - szakítja meg a gondolataimat.

- Tessék?

- Utálom ezt a vacakot - morogja. Felmutatja az óvszert, majd a földre dobja, és felhúzza a farmerjét.

- Nos? - sürget. Várakozásteljesen néz, mintha az időjárásról kérdezett volna. Szent szar... ez magánügy.

- A jövő héten. - A kezemet bámulom.

- Ki kell választanod valami fogamzásgátlót.

Olyan parancsolgató. Tompán nézek rá, ő pedig visszaül az ágyra, és felveszi a zokniját meg a cipőjét.

- Van nőgyógyászod?

A fejemet rázom. Ismét cégegyesítés és beszerzés - újabb száznyolcvan fokos hangulatváltás.

A homlokát ráncolja.

- Majd az én orvosom meglátogat. Vasárnap reggel, mielőtt átjössz hozzám. Vagy megvizsgálhat nálam is. Hogy akarsz?

Az én döntésem. Megint valami, amit ő fizet... igaz, az ő érdeke.

- Nálad. - Ez azt jelenti, hogy biztosan láthatom vasárnap.

- Oké. Majd értesítelek, mikor.

- Elmész?

Ne menj el. Kérlek, maradj velem.

- Igen.

Miért?

- Hogyan mész vissza? - suttogom.

- Taylor értem jön.

- Én is vihetlek. Van egy szép új kocsim.

Végignéz, meleg a tekintete.

- Ezt már szeretem. De azt hiszem, túl sokat ittál.

- Szándékosan itattál?

- Igen.

- Miért?

- Mert túl sokat rágódsz mindenem, és szűkszavú vagy, mint a nevelőapád. Elég egy korty bor, és máris beszélni kezdesz. Nekem pedig arra volt szükségem, hogy őszintén kommunikálj velem. Különben bezárkózol, és sejtelmem sincs, mi jár az eszedben. *In vino veritas*, Anastasia.

- És úgy gondolod, te mindig őszinte vagy velem?

- Igyekszem az lenni. - Bizalmatlan pillantással néz rám. - Ez csak akkor fog működni, ha őszinték vagyunk egymással.

- Szeretném, ha maradnál, és használnád ezt is - mutatom fel a második óvszert.

Elmosolyodik, és a szeme jókedvűen ragyog.

- Anastasia, ma este több határvonalat is átléptem. Mennem kell. Vasárnap találkozunk. Addigra átdolgoztatom a szerződést, és aztán igazán kezdődhet a játék.

- Játék? - Szent szar. A szívem a torkomban dobog.

- Szeretnék eljátszani egy jelenetet veled. De amíg nem írtad alá, nem teszem. Akkor tudom csak, hogy készen állsz.

- Ó. Tehát húzhatom az időt, ha nem írom alá?

Végigmér, aztán mosolyra rándul az ajka.

- Igen, azt hiszem, megteheted, de lehet, hogy összeroppanok a feszültségtől.

- Összeroppansz? Hogyan? - Belső istennőm felébredt, most figyel.

Christian lassan bólint, és csúfondárosan elmosolyodik.

- Igazán bevadulhatok.

Ragadós a vigyora.

- Bevadulsz? Hogyan?

- Tudod, robbantás, autós üldözés, emberrablás, gyújtogatás.

- Elrabolnál?

- De mennyire - vigyorog.

- Akaratom ellenére magadnál tartanál? - Jesszusom, ez izgató.

- De mennyire - bólint. - Onnantól THÁ 24 per 7.

- Nem tudlak követni - nyögöm, és zakatol a szívem... komolyan beszél?

- Teljes Hatalomátvétel - éjjel-nappal. - Csillog a szeme, és még innen is érzem az izgalmát.

Szent szar.

- Szóval nincs választásod - mondja gúnyosan.

- Egyértelmű. - Nem tudom a csípős élt eltávolítani a hangomból, és az égnek emelem a tekintetem.

- Ó, Anastasia Steele, te most a szemed forgattad?

A fenébe.

- Nem - nyekergek.

- Szerintem pedig igen. Mit is mondtam, mit teszek veled, ha még egyszer a szemedet forgatod?

A francba. Leül az ágy szélére.

- Gyere ide - mondja lágyan.

Elsápadok. Jesszusom, ez komolyan gondolja. Leülök, és mozdulni sem tudok, úgy bámulom.

- Még nem írtam alá - suttogom.

- Megmondtam neked, mit teszek, és mindig tartom a szavam. El foglak fenekelni, aztán megbasztlak, gyorsan és keményen. Úgy tűnik, mégiscsak szükségünk lesz arra az óvszerre.

Halk és fenyegető a hangja, és az egész átkozottul izgató. A felsőm gyakorlatilag összecsavarodik az erős, fájdalmas vágytól. Christian rám néz, vár, a szeme lángol. Bizonytalanul kinyújtom a lábam. Fussak el? Ez az; a kapcsolatunk egyensúlyi ponthoz ért itt és most. Engedjem meg neki, vagy mondjak nemet, aztán ennyi volt? Mert tudom, hogy vége, ha most nemet mondok. Csináld! Könyörög belső istennőm. A tudatalattim ugyanúgy lebévult, mint én is.

- Várok - mondja. - És nem vagyok türelmes ember.

Ó, minden szentség szerelmére, zihálok, félek, és be vagyok pörögve. A vér lüktet a testemben, a lábam kocsonyás. Lassan odakúszom hozzá, míg végül mellette vagyok.

- Jó kislány - dünnyögi. - Most pedig állj föl.

Ó, a francba... nem eshetnék túl rajta? Nem vagyok biztos benne, hogy tudok most állni. Habozva föltápázkodom. Christian kinyújtja a kezét, a tenyerébe teszem az óvszert. Ő hirtelen megragad, és az ölébe billent. Egyetlen fürge mozdulattal úgy helyezkedik, hogy a felsőtestem az ágyon van, mellette. Christian a jobb lábát átveti az enyémen, és a bal alkarját a derekamra téve leszorít, hogy mozdulni sem tudok. Basszus.

- Tedd a két kezéd a fejed fölé - utasít.

Azonnal engedelmeskedem.

- Miért csinálom ezt, Anastasia? - kérdezi.

- Mert égnék emeltem a szememet, amikor beszéltél. - Alig tudok megszólalni.

- Gondolod, hogy ez udvarias?

- Nem.

- Csinálsz ilyet még egyszer?

- Nem.

- Ahányszor csak így teszel, mindig elfenekellek. Megérttetted?

Igen lassan húzza le rólam a tréningalsót. Ó, megalázó lesz ez? Megalázó, ijesztő... és izgató. Úgy csinálja, mint egy ínyenc. A szívem a torkomban, alig kapok levegőt. A francba, nagyon fog fájni?

Christian a pucér hátsómra teszi a kezét, lassan simogatja, cirógatja, köröket ír le tenyerével. Aztán a tenyere már nincs ott... rám csap, keményen. Ó! A szemem kidülled a fájdalomtól, próbálok felemelkedni, de a keze a lapockáim között van, és lenyom. Ismét megsimogat ott, ahol megütött, és a légzése megváltozott, most hangosabb, durvább. Megüt újra meg újra, gyors egymásutánban. Basszus, ez fáj. Nem adok ki hangot, az arcom eltorzul a fájdalomtól. Fészkelődni próbálok, el az ütésektől - tüzel a testemben szétáradó adrenalin.

- Maradj nyugton. Vagy többet kapsz - mordul rám.

Most már dörzsöl, és jön az ütés. Ritmikus minta alakul ki, simogatás, nyomogatás, kemény csapás. Koncentrálnom kell, hogy kezelni tudjam a fájdalmat. Az elmém kiürül, igyekszem feldolgozni az érzést. Nem üt meg kétszer ugyanazon a helyen - szétterjeszti a fájdalmat.

- Ááá! - tör ki belőlem a tizedik ütésnél. Nem is vettem észre, hogy magamban számoltam az ütéseket.

- Még csak most kezdek bemelegedni.

Ismét rám üt, aztán finoman simogat. A kemény, csípős ütés és a gyengéd simogatás hatására teljesen elzsibbad az agyam. Ismét megüt... egyre nehezebben viselem. Az arcom fáj már, annyira görcsbe rándul. Gyengéden cirógat, majd jön a csapás. Ismét felkiáltok.

- Senki nem hallja, kicsim, csak én.

És megüt ismét, majd ismét. Valahol mélyen él bennem a vágy, hogy könyörögjek, hagyja már abba. De nem teszem. Nem akarom megadni neki ezt az elégtételt. Christian folytatja a könyörtelen ritmust. Még hatszor kiáltok fel. Összesen tizenhét ütés. A testem csíp, sajog a könyörtelen támadástól.

- Elég - zihálja Christian. - Szép munka, Anastasia. Most pedig megbasztlak.

Finoman cirógatja a hátsómat, valósággal ég a bőröm. Simogatja, köröz a tenyerével. Hirtelen belém dugja két ujját. Meglepdöm. Felnyögök, az új támadás áttör agyam zsibbadtságán.

- Érezd! Figyeld meg, mennyire szereti ezt a tested, Anas-tasia. Miattam vagy ilyen nedves. - Elismerés van a hangjában. Fürgén ki-be mozgatja az ujjait.

Felnyögök, nem, ez nem lehet, aztán az ujjai eltűnnek... és marad a vágyakozás.

- A legközelebb számolnod kell. Na, hol az az óvszer?

Maga mellett keresgél, finoman megemel, és arccal lefelé az ágyra tesz. Hallom a cipzár surrogását, a fólia szakadását. Lerángatja rólam a melegítőalsót, térdelő helyzetbe húz, finoman simogatja sajtó hátsómat.

- Most a magamévá teszek. Elélvezhetsz - mormolja.

Tessék? Mintha lenne választásom.

És már bennem is van, gyorsan megtölt. Hangosan nyögök. Mozog, döföl, gyors, erőteljes ritmussal csapódik sajtó hátsómnak. Az érzés több mint finom, nyers, közönséges és észveszejtő. Az érzékeim romokban, szétesve, csak arra koncentrálok, amit velem tesz. Hogyan éri el, hogy ez az ismerős húzás mélyen a gyomromban erősebb, gyorsabb legyen. NEM... és áruló testem heves, egész lényemet megrázó orgazmusban robban.

- Ó, Ana! - tör ki belőle a kiáltás, és ő is megkönnyebbül. A helyemen tart, és belém engedi magát. Lerogy, hangosan zihál mellettem, magára húz, a hajamba temeti az arcát, úgy szorít magához.

- Ó, kicsim, üdv a világomban - zihálja.

Lihegve fekszünk, várjuk, hogy légzésünk lecsillapodjon. Gyengéden cirógatja a hajamat. Ismét a mellkasán vagyok, de ez alkalommal nincs annyi erőm, hogy felemeljem a kezem. Túléltem. Nem is volt olyan rossz. Többet bírok, mint gondoltam. Belső istennőm kimerült... legalábbis hallgat. Christian ismét a hajamba fúrja az orrát, belélegez.

- Szép volt, kicsim - suttogja, és öröm érződik hangjában. Szavai úgy vesznek körbe, mint a puha, bolyhos törülköző a Hethman Hotelben, és gyönyörrel tölt el, hogy boldog.

Megfogja a hálóingem felső pántját.

- Ebben alszol? - kérdezi gyengéden.

- Igen - dűnnyögöm álmatagon.

- Selyembe, szaténba kéne burkolóznod, te szépség. Majd elmegyünk vásárolni.

- Szeretem ezt - mormogom, és sikertelenül próbálok bosszúsnak hangzani.

Ismét megcsókolja a fejemet.

- Majd meglátjuk.

Így fekszünk még percekig, vagy órákig, ki tudja, és azt hiszem, elbóbiskoltam.

- Mennem kell - mondja. Odahajol, finoman megcsókolja a homlokomat. - Jól vagy? - Gyengéd a hangja.

Elgondolkodom a kérdésen. A hátsóm sajtó. Sőt most már izzik, és bármilyen döbbenetes, a kimerültséget leszámítva, ragyogóan érzem magam. Váratlan és megalázó a felismerés. Nem értem. Szent szar.

- Jól vagyok - suttogom. Nem akarok többet mondani.

Feláll.

- Hol a fürdőszoba?

- A folyosón balra.

Felkapja a második óvszert, és kimegy a hálószobából. Mereven feltápáskodom, és visszaveszem a melegítőnadrágot. Egy kicsit dörzsöli még mindig égő hátsómat.

Annyira zavarban vagyok a saját reakcióm miatt. Emlékszem, hogy azt mondta - arra nem, hogy mikor -, hogy sokkal jobban fogom érezni magam egy kiadós verés után. Hogy lehet ez? Tényleg nem tudom felfogni. De furamód így van. Nem mondhatom, hogy élveztem az élményt, sőt mindent megtennék, hogy elkerüljem, de most... ebben a biztonságos, különös, kielégített utóragyogásban fürdözöm. A tenyeremre hajtom a fejemet. Egyszerűen nem értem.

Christian újra a szobába lép. Nem tudok a szemébe nézni. A kezemet bámulom.

- Találtam egy kis babaolajat. Bedörgölöm a fenekedbe.

Tessék?

- Nem kell. Jól vagyok.

- Anastasia - figyelmeztet, és már majdnem égnek emelem a szemem, de sikerül időben megállítanom magam. Az ágygal szemben állok. Ő mellém ül, gyengéden lehúzza a nadrágot. Fel-le, akár a kurvák bugyija, jegyezi meg a tudatalattim keserűen. Magamban meg is mondom neki, hová menjen. Christian babaolajat csöpögtet a tenyerébe, aztán gondosan, gyengéden bedörzsöli a fenekemet. Használtam már sminklemosónak, most pedig az elfenekelt fenék gyógyírja. Ki gondolta volna, hogy ilyen sok célra felhasználható folyadék?

- Szeretem rajtad tartani a kezem - mondja, és egyet kell értenem vele; én is szeretem.

- Tessék - mondja, amikor végez, és újra felhúzza a nadrágot.

Az órámrá pillantok. Tíz harminc.

- Most már tényleg indulok.

- Kikísérlek. - Még mindig nem tudok ránézni.

Kézen fogva vezet a bejárathoz. Szerencsére Kate még nem jött haza. Nyilván a szüleivel és Ethannel vacsorázik. Milyen jó, hogy nem volt itthon, és nem volt tanúja a büntetésemnek.

- Nem kell hívnod Taylort? - kérdezem, még mindig kerülve a szemkontaktust.

- Taylor kilenc óta itt van. Nézz rám! - parancsolja.

Küzdök magammal, hogy a szemébe nézzek, de amikor sikerül, csodálatot látok benne.

- Nem sírtál - mondja, aztán hirtelen megragad, és lázasan csókol. - Vasárnap - suttogja az ajkamba és ez egyszerre ígéret és fenyegetés.

Nézem, ahogy végigmegy a kis ösvényen, és beszáll a nagy, fekete Audiba. Nem is néz vissza. Becsukom az ajtót, és tehetetlenül állok a nappaliban, abban a lakásban, amelyben már csak két éjszakát töltök. Ahol csaknem négy éven át boldogan éltem... és ma, most először, magányosnak és bizonytalannak érzem magam. Nem érzem jól magam a saját társaságomban. Nagyon eltévelyedtem attól, aki vagyok? Tudom, hogy a zsidbadt külső alatt a könnyek kútja rejtőzik. Mit teszek? A helyzet iróniája, hogy le sem tudok ülni, hogy jól kisírijam magam. Állnom kell. Tudom, hogy későre jár, de úgy döntök, felhívom anyámat.

- Hogy vagy, drágám? Milyen volt a diplomaosztó? - lelkendezik a telefonban.

Igazi gyógyír a hangja.

- Sajnálom, hogy ilyen későn hívlak - mondom.

Kis szünetet tart.

- Ana, mi baj van? - Most már teljesen komoly.

- Semmi, anya, csak hallani akartam a hangodat.

Anyám vár néhány pillanatot.

- Ana, mi történt? Kérlek, mondd el. - Lány, megnyugtató a hangja, és tudom, hogy tényleg törődik velem. Csorognak a könnyeim. Milyen gyakran sírok az utóbbi néhány napban!

- Kérlek, Ana - mondja, és a gyötrelem a hangjában felér az enyémmel.

- Ó, anya, egy férfi.

- Mit tett veled? - Szinte tapinthatóan riadt.

- Nem olyasmiről van szó. - Pedig arról... ó, a fenébe, nem akarom, hogy aggódjon. Csak azt akarom, hogy most valaki más legyen erős.

- Ana, kérlek, kezdek aggódni.

Mély lélegzetet veszek.

- Eléggé beleestem ebbe a srácba, és annyira más, mint én, és nem tudom, hogy együtt maradjak-e vele.

- Ó, drágám, bárcsak ott lehetnék veled. Szörnyen sajnálom, hogy nem mehettem el a diplomaosztóra. Végre beleestél valakibe.

Jaj, a férfiakkal vigyázni kell, drágám. Egészen más faj, édesem. Mióta ismered?

Hát, Christian határozottan más faj... más bolygóról.

- Úgy három hete.

- Ana, drágám, ez semmi. Hogy ismerhetnél meg valakit ennyi idő alatt? Vedd csak lazára, és tartsd kartávolságnyira magadtól, amíg el nem döntöd, hogy méltó hozzád.

Húú... idegesítő, amikor anyám ennyire rátapint a lényegre, de egy kicsit elkésett vele. Christian méltó hozzám? Érdekes felvetés. Mindig is azon rágódtam, én méltó vagyok-e hozzá.

- Olyan boldogtalannak hangzol, drágám. Gyere haza, látogass meg minket. Hiányzol nekem. Bob is örülne, ha látna. Egy kicsit eltávolodsz attól a fiútól, más nézőpontból látsz mindent. Kell egy kis szünet. Keményen dolgoztál.

Öregem, nagy a kísértés. Elmenekülni Georgiába. Napfény, koktélok. Anyám jókedve... szerető ölelése.

- Hétfőn két állásinterjúm lesz Seattle-ben.

- Ez csodálatos!

Nyílik az ajtó, Kate jelenik meg vigyorogva. Elkomorodik, amint észreveszi, hogy sírtam.

- Anya, mennem kell. Meggondolom ezt a látogatást. Köszönöm.

- Drágám, kérlek, ne engedd meg egy férfinak sem, hogy a bőröd alá férközzön. Túl fiatal vagy még. Élvezd az életet.

- Igen, anya, szeretlek.

- Ó, Ana, én is nagyon szeretlek. Vigyázz magadra, drágám. - Leteszem a telefont, és szembefordulok Kate-tel, aki haragosan néz.

- Ez az obszcénül gazdag szarházi zaklatott fel már me-gint?

- Nem... vagyis... ő... igen.

- Mondd meg neki, hogy kopjon le, Ana. Amióta csak ismered, hol az egekben vagy, hol a pokolban. Még soha nem láttalak ilyennek.

Katherine Kavanagh világa nagyon egyszerű, nagyon fekete-fehér. Nem az én világom megfoghatatlan, rejtélyes, homályos szürke színei. Üdv a világomban.

- Ül le, beszéljünk. Igyunk egy kis bort. Ó, már pezsgőztél. - Megnézi az üveget. - És jó pezsgőt.

Nem sok sikerrel mosolygok, aggódva nézem a kanapét. Óvatosan közeledem. Mmmm... ülök.

- Jól vagy?

- Elestem, és a hátsómra érkeztem.

Eszébe sem jut, hogy megkérdőjelezze a magyarázkodásomat, mert egész Washington államban az egyik legkoordinátlanabb ember vagyok. Soha nem gondoltam volna, hogy ez egyszer áldás lehet. Óvatosan ülök, kellemes meglepetés, hogy nincs gond. Kate-re figyelek, de az elmém kába, és a Hethman felé kószál. „Hát, ha az enyém volnál, egy hétig nem tudnál ülni azután, amit ma műveltél.” Ezt mondta, és akkor csak annyit fogtam fel ebből, hogy az övé lennék. Minden figyelmeztető jel megvolt, csak túl tapasztalatlan, túl szerelmes voltam, hogy észrevegyem.

Kate visszajön a nappaliba egy üveg vörösborral és az elmosott teáscsészékkal.

- Tessék - nyom a kezembe egy csészét. Nem fog úgy ízleni, mint a Bolly.

- Ana, ha egy mihaszna alak, aki nem képes elkötelezni magát, akkor dobd. Bár nem igazán értem a dolgot. A sátorban le sem tudta venni rólad a szemét, úgy lesett, mint egy sólyom. Azt mondanám, teljesen beléd zúgott, de talán furán mutatja ki.

Belém zúgott? Christian? Furán mutatja ki? Hát, az biztos.

- Ez bonyolult, Kate. Hogy telt az estéd? - kérdezem.

Nem beszélhetem meg Kate-tel anélkül, hogy túl sokat elárulnék. De elég egy kérdés a napjáról, és Kate beindul. Olyan megnyugtató csak ülni és hallgatni ezt a normális csevegést. A nagy hír, hogy Ethan talán hozzánk költözik a nyaralásuk után. Ez jó buli lesz, Ethan jó fej. A homlokomat ráncolom. Nem hiszem, hogy Christian belemegy. Hát... gáz. Le kell nyelnie. Iszom néhány teáscsészényi bort, és úgy döntök, holnap is lesz nap. Ez a mai elég hosszú volt. Kate megölel, aztán fogja a telefont, és hívja Elliotot.

Fogmosás után megnézem a gonosz masinát. Van egy e-mail Christiantól.

Feladó: Christian Grey

Tárgy: Te

Dátum: 2011. május 26. 23:14

Címzett: Anastasia Steele

Kedves Miss Steele!

Egyszerűen tökéletes vagy. A legszebb, legintelligensebb, legokosabb, legbátrabb nő, akivel életemben találkoztam.

Vegyél be néhány Advilt - ez nem kérés. És ne vezesd még egyszer a Bogarad. Úgyis megtudom.

Christian Grey

Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

Ó, ne vezessem még egyszer a kocsimat. Gépelem a választ

Feladó: Anastasia Steele

Tárgy: Hízelgés

Dátum: 2011. május 26. 23:20

Címzett: Christian Grey

Kedves Mr. Grey!

Hízelgéssel nem mész semmire, de mivel már mindenütt voltál, ezzel nem sokat mondtam. Muszáj lesz vezetnem a Bogarat a szervizbe, hogy el tudjam adni - úgyhogy nem veszem jó néven a zagyvaságaidat. A vörösbor mindig jobb az Advilnél.

Ana

Ui. A pálcázás KEMÉNY korlát a számomra.

A küldésre kattintok.

Feladó: Christian Grey

Tárgy: Idegesítő nők, akik nem viselik el a bókokat

Dátum: 2011. május 26. 23:26

Címzett: Anastasia Steele

Kedves Ms. Steele!

Nem hízelgek. Le kéne feküdnöd.

Elfogadom, hogy hozzáadtál a kemény korlátokhoz.

Ne igyál túl sokat.

Taylor majd eladja a kocsidat, és jó árat kap érte.

Christian Grey

Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

Feladó: Anastasia Steele

Tárgy: Taylor - ő a megfelelő a feladatra?

Dátum: 2011. május 26. 23:40

Címzett: Christian Grey

Kedves Uram!

Meg vagyok döbbenve, hogy képes kockáztatni annak az embernek az életét, aki a jobbkeze - de egy nőét, akit néha megkefél, már nem. Hogy lehetsz biztos abban, hogy Taylor képes a legjobb árat kihozni ebből a kocsiból? A múltban, amikor még nem ismertelek, híresen jól tudtam alkudni.

Ana

Feladó: Christian Grey

Tárgy: Óvatos!

Dátum: 2011. május 26. 23:44

Címzett: Anastasia Steele

Kedves Ms. Steele!

Felteszem, most a VÖRÖSBOR beszél belőled, és nagyon hosszú napod volt. Bár nagy a kísértés, hogy visszamenjek, és gondoskodjak arról, hogy egy egész hétig ne tudj leülni, nem csak egy este. Taylor volt katona, és mindent elvezet a motortól kezdve a Sherman tankig. A kocsid számára nem jelent veszélyforrást.

És kérlek, ne is gondold magadra úgy, mint valami nőre, akit időnként megkefélek, mert ettől tényleg nagyon DÜHÖS leszek, és hidd el, hogy akkor nagyon nem kedvelnél.

Christian Grey

Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

Feladó: Anastasia Steele

Tárgy: Te legyél óvatos

Dátum: 2011. május 26. 23:57

Címzett: Christian Grey

Kedves Mr. Grey!

Nem vagyok biztos benne, egyáltalán kedvellek, főleg most.

Ms. Steele

Feladó: Christian Grey

Tárgy: Te legyél óvatos

Dátum: 2011. május 27. 00:03

Címzett: Anastasia Steele

Miért nem kedvelsz?

Christian Grey

Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

Feladó: Anastasia Steele

Tárgy: Te vigyázz magadra

Dátum: 2011. május 27. 00:09

Címzett: Christian Grey

Mert soha nem maradsz velem.

Tessék, ezen most gondolkodhat. Egy magabiztos mozdulattal lezárom a gépet, és ágyba bújok. Egyáltalán nem érzem azt a magabiztosságot, amit mutatok. Lekapcsolom az olvasólámpát, és a plafont bámulom. Hosszú nap volt, egyik érzelmi csavar a másik után.

Szívmelengető volt végre eltölteni egy kis időt Ray társaságában. Jól nézett ki, és fura, de nincs baja Christiannal. Istenem, Kate és az ő hatalmas szája! Hallottam Christiant arról beszélni, hogy volt már éhes. Mi a fene ez? Istenem, és a kocsi! Kate-nek nem is említettem az új kocsit. Mit gondolhatott Christian?

És ma este tényleg megütött. Még soha életemben nem ütött meg senki. Mibe keveredtem? Szép lassan csorogni kezdenek a könnyeim, egyenest a fülembe. Beleestem valakibe, aki érzelmileg elzárja magát. Csakis sérülhetek egy ilyen kapcsolatban - a szívem mélyén jól tudom. Beleestem valakibe, aki a saját bevallása szerint is teljesen elcseszett ember. Mitől ilyen elcseszett? Szörnyű lehet, ha valakit ilyen erők hajtanak, mint őt. Egyre hevesebben sírok a gondolattól, hogy kisgyerekként valami elviselhetetlen kegyetlenség alanya volt. Talán, ha normálisabb lenne, nem is téged kívánna, járul hozzá az elmélkedéshez rosszindulatúan a tudatalattim... és a szívem mélyén tudom, hogy ez így igaz. A párnába temetem a fejem, és kinyílik a zsilip... évek óta először görcsösen zokogok a párnába.

Kate kiáltozása riaszt fel a lélek sötét éjszakájából.

- Mi a francot keresel itt? Mit képzelsz?

- Nem teheted!

- Mit műveltél vele már megint?

- Amióta megismert, állandóan csak sír.

- Nem jöhetsz be!

Christian ront be a hálósobámba, és minden teketória nélkül felgyújtja a lámpát, hunyorgok tőle.

- Jesszusom, Ana - morogja. Leoltja a lámpát, és már mellettem is van.

- Mit keresel itt? - nyögöm ki két hüppögés között. A fenébe, nem tudom abbahagyni a sírást.

Felkapcsolja az olvasólámpát, amitől ismét hunyorognom kell. Kate jön be, megáll az ajtóban.

- Akarod, hogy kidobjam ezt a seggfejet? - kérdezi, és csak úgy sugárzik belőle az ellenszenv.

Christian felvonja a szemöldökét, nyilván meglepte ez a hízelgő jelző és Kate vadállati ellenségessége. A fejemet rázom, Kate meg égne emeli a tekintetét. Ó... én nem tehetem ezt Mr. G. társaságában.

- Csak kiált, ha szükséged van rám - mondja Kate gyengédebben. - Grey, vigyázz, mit teszel - sziszegi. Christian bólint, Kate pedig megfordul, és behúzza az ajtót, de nem csukja be.

Christian komor arccal néz rám, hamuszürke a képe. A hal-szálkacsíkos zakója van rajta, a belső zsebéből zsebkendőt vesz elő, a kezembe nyomja. Azt hiszem, mindig van valahol másik zsebkendője is.

- Mi folyik itt? - kérdezi halkán.

- Miért vagy itt? - kérdezek vissza. A könnyek csodával határos módon elapadtak, de görcstől rázkódik a testem.

- A szerepemhez tartozik az is, hogy törődöm a szükségleteiddel. Azt mondtad, azt akarod, hogy maradjak, tehát itt vagyok. És erre ilyen állapotban talállak. - Zavar látszik rajta. - Biztos vagyok benne, hogy én tehetek erről, de fogalmam sincs, miért. Azért, mert megütöttelek?

Felülök, az arcom megrándul a fájó fenekem miatt.

- Vettél be Advilt?

A fejemet rázom. Összehúzza szemét, feláll, kimegy a szobából. Hallom, hogy Kate-tel beszél, de nem értem, mit mondanak. Néhány pillanat múlva visszatér pár tablettával és egy teáscsésze vízzel.

- Vedd be - utasít gyengéd hangon, és leül mellém az ágyra.

Teszem, amit mondott.

- Beszélj - suttojja. - Azt mondtad, jól vagy. Soha nem mentem volna el, ha sejtem, hogy ilyen állapotban vagy.

A kezemre bámulok. Mit mondhatnék, amit még nem mondtam el? Többet akarok. Azt akarom, hogy azért maradjon, mert velem akar lenni, és nem azért, mert zokogó roncs vagyok, és nem akarom, hogy verjen. Ez olyan sok?

- Felteszem, hogy amikor azt mondtad, jól vagy, nem voltál jól.

Elpirulok.

- Úgy gondoltam, jól vagyok.

- Anastasia, nekem ne mondd azt, amiről úgy gondolsz, hogy hallani akarom. Ez nem valami őszinte - korhol. - Hogy bízhatnék bármiben is, amit mondtál nekem?

Felkukucskálok rá, és látom, hogy a homlokát ráncolja. Zord pillantást vet rám. A hajába túr.

- Hogy érezted magad, amikor vertelek, meg utána?

- Nem tetszett. Jobb szeretném, ha nem tennél többé ilyet.

- Nem is az a cél, hogy élvezd.

- Te miért élvezed? - nézek fel rá.

Meglepi a kérdésem.

- Csakugyan tudni akarod?

- Ó, elhíheted, hogy el vagyok bűvölve. - Akaratlanul is keserű gúny érződik a hangomból.

Christian szeme megint összeszűkül.

- Óvatosan - figyelmeztet.

Elsápadok.

- Ismét megütsz? - támadok.

- Nem, ma éjjel nem.

Hűűű... a tudalatattim és én némán, megkönnyebbülten sóhajtunk.

- Tehát? - biztatom.

- Azt a kontrollt élvezem, ami ezzel jár, Anastasia. Azt akarom, hogy egy bizonyos módon viselkedj, és ha nem teszed, megbüntetlek, és megtanulsz úgy viselkedni, ahogyan kívánom. Élvezettel büntetlek. Azóta el akarlak fenekelni, hogy megkérdezted, meleg vagyok-e.

Elvörösödöm az emlékre. Jesszusom, a legszívesebben én is elfenekeltem volna magam ez után a kérdés után. Tehát Katherine Kavanaugh tehet minderről, és ha ő ment volna el arra az interjúra, és teszi föl a meleg kérdést, most ő ülne itt sajnó seggel. Nem tetszik a gondolat. Miért ilyen zavaros ez az egész?

- Tehát nem szeretsz olyannak, amilyen vagyok?

Christian ismét zavartan néz.

- Azt hiszem szeretetreméltó vagy úgy, ahogy vagy.

- Akkor miért akarsz megváltoztatni?

- Nem akarlak megváltoztatni. Csak szeretném, ha udvarias lennél, ha betartanád a szabályaimat, és nem dacolnál velem.

Egyszerű - mondja.

- De meg akarsz büntetni?

- Igen.

- Ezt nem értem.

Christian felsóhajt.

- Ilyen vagyok, Anastasia. Szükségem van arra, hogy irányítsalak. Azt akarom, hogy egy bizonyos módon viselkedj, és ha nem - imádom nézni, hogy a gyönyörű, alabástrom bőröd vörösen lángol a kezem alatt. Felizgat.

Szent szar. Talán csak kilyukadunk valahová.

- Szóval nem az a lényeg, hogy fájdalmat okozz?

Nyel egyet.

- Egy kicsit, hogy lássam, elviseled-e, de nem ez a fő oka. Inkább a tény, hogy az enyém vagy, és azt teszek veled, amit jónak látok. A tökéletes uralom valaki más felett. És ez felizgat. Nagyon felizgat, Anastasia. Nézd, nem könnyű magyarázkodnom... eddig még nem is kellett. Magam sem gondoltam még igazán végig. Mindig is hasonló gondolkodású emberekkel voltam körülvéve. - Bocsánatkérően vállat von. - De még mindig nem válaszoltál a kérdésekre: hogy érezted magad utána?

- Zavartan.

- Szexuálisan felizgatott, Anastasia. - Egy pillanatra lehunyja szemét, és amikor újra kinyitja s rám néz, parázslík a szeme. Az arckifejezése felébreszti a sötét részem, amely a hasam mélyében van eltemetve - a libidómat, amelyet ő ébresztett fel és tört be, és amely még most is kielégítetlen.

- Ne nézz így rám - mormolja.

Jesszusom, már megint mit tettem?

- Nincs több óvszerem, Anastasia, és tudod, hogy zaklatott vagy. Ellentétben azzal, amit a lakótársad gondol rólam, nem vagyok szörnyeteg. Szóval zavarodottnak érezted magad?

Mocorogni kezdek átható pillantása alatt.

- Nem okoz gondot neked, hogy írásban őszinte legyél velem. Az e-mailjeid mindig pontosan elárulják, mit érzel. Miért nem vagy képes szóban is megtenni? Annyira megfélemlítelek?

Kiválasztok egy képzeletbeli pontot anyám kék-drapp takaróján.

- Félrevezetsz, Christian. Megsemmisítesz. Úgy érzem magam, mint Ikarusz, aki túl közel repült a naphoz - suttogom.

Felszisszen.

- Hát, azt hiszem, rosszul látod.

- Tessék?

- Ó, Anastasia, elvarázsoltál. Nem nyilvánvaló?

Nem, nekem nem az. Elvarázsoltam... belső istennőm tátott szájjal bámul. Ezt még ő sem hiszi.

- Még mindig nem válaszoltál a kérdésekre. Írd meg e-mailben, légy szíves. De most tényleg aludni szeretnék. Maradhatok?

- Maradni akarsz? - Nem tudom leplezni a reményt a hangomban.

- Te akartad, hogy itt legyek.

- Nem válaszoltál a kérdésekre.

- Majd megírom e-mailben - morogja duzzogva.

Feláll, kiüríti a farmer zsebét, kiveszi a BlacBerryt, kulcsokat, tárcát és pénzt. Szent tehén, mennyi szart hurcibálnak a férfiak a zsebükben. Leveszi az óráját, a cipőjét, zokniját és a farmert, a zakóját a széktámlára teríti. Megkerüli az ágyat, és befekszik.

- Feküdj le - utasít.

Bebújok a takaró alá, enyhén megrándul közben az arcom. Csak bámulom. Jesszusom, itt marad. Azt hiszem, elzsibbaszt a döbbenet. Christian felkönyököl, úgy néz le rám.

- Ha sírni fogsz, most sírjál, előttem. Tudnom kell.

- Akarod, hogy sírjak?

- Nem igazán. Csak azt akarom tudni, hogy érzel. Nem akarom, hogy kicsússz a kezem közül. Kapcsold le a lámpát. Késő van, és holnap mindketten dolgozunk.

Hát itt van... és még mindig parancsolgat. De nem panaszkodom. Az ágyamban van. Nem is értem, miért... talán többször kéne sírnom előtte. Lepakcsolom az olvasólámpát.

- Feküdj az oldaladra, háttal nekem - mormolja Christian a sötétben.

Égnek emelem a szemem abban a biztos tudatban, hogy úgysem látja, de azt teszem, amit mond. Ő pedig közelebb csúszik, átkarol, a melléhez von... ó, istenem.

- Aludj, kicsim - suttogja, és érzem a hajamban az orrát, s hogy mélyen beszívja a levegőt.

Szent tehén! Christian Grey velem alszik! Karja megnyugtató menedékében békés álomba merülök.

Tizenhetedik fejezet

A gyertya lángja túl forró. Lobog, táncol a szellőben, a szellőben, amely nem ad felüdülést. Pókhálóvékony szárnyak lebegnek a sötétben, finom hímporral szórva be a fénykört. Küzdök ellene, de magához vonz. Aztán minden olyan fényes, és túl közel repülök a naphoz, elkápráztat a fény, megéget, megolvaszt a hőség, kifáraszt az erőfeszítés, hogy a levegőben maradjak. Szörnyen melegem van. Fullasztó a hőség... nyomaszt. Felébreszt.

Kinyitom a szemem, és Christian Grey tapad rám. Beborít, akár egy győzelmi zászló. Fejét a mellemre hajtva mélyen alszik, átkarol, lábát átveti rajtam. Fojtogat súlyos teste melegével. Néhány pillanatig eltart, mire feldolgozom, hogy az ágyamban van és alszik, és odakinn világos van - reggel. Az egész éjszakát velem töltötte.

A jobb karom kinyújtva, nyilván hűvös foltot kerestem, és miközben feldolgozom a tényt, hogy Christian velem van, eszembe jut, hogy most megérinthetem. Alszik. Ujjam hegyével óvatosan végigsimítok a hátán. A torkából halk, gyötrődő morgás tör föl, és mocoogni kezd. Orrával megbökdösi a mellemet, mélyen beszívja a levegőt, felébred. Álmosan pislogó szürke szempár néz a szemembe a kócos haj alól.

- Jó reggelt - motyogja. - Jézusom, még álomban is magadhoz vonzol. - Lassan mozdul, lehámozza rólam a végtagjait, kezdi összeszedni magát. Érzem az erekcióját a csípőmön. Ő meg látja, mint kerekedik el a szemem, és szexin elmosolyodik.

- Mmm... ebben vannak lehetőségek, de azt hiszem, jobb lesz várunk vasárnapig. - Lehajol, a fülemhez dörgöli az orrát. -

Elpirulok, aztán a bíbor hét árnyalatát érzem a melegétől.

- Nagyon forró vagy - mondom.

- Te sem vagy éppen rossz - feleli, és sokat sejtetően hozzám simul.

Még vörösebb leszek. Nem így értettem. Christian felkönyököl, lenéz rám, és jókedv látszik rajta. Felém hajol, és meglepetésemre gyengéden megcsókolja az ajkam.

- Jól aludtál? - kérdezi.

Bólintok. Rádöbbenek, hogy nagyon jól aludtam, kivéve talán az utolsó fél órát, amikor melegem volt.

- Én is. - A homlokát ráncolja. - Igen, nagyon jól. - Zavartan, csodálkozva vonja fel a szemöldökét. - Hány óra van?

Az ébresztőórára pillantok.

- Hét harminc.

- Fél nyolc... a fenébe. - Kikászálódik az ágyból, és felrángatja a farmerjét.

Most aztán én nevetek magamban, miközben felülök. Christian Grey késésben van és kapkod. Ilyet se láttam még. Most érzékelem csak, hogy a hátsóm már nem sajug.

- Nagyon rossz hatással vagy rám. Találkozóm van. Mennem kell. Nyolckor Portlandben kell lennem. Jól látom, hogy önelégülten mosolyogsz?

- Igen.

Elvigyorodik.

- Késésben vagyok. Nem szoktam késni. Még egy első, Miss Steele. - Felveszi a zakóját, aztán lehajol, és két kezébe fogja a fejemet.

- Vasárnap - mondja, és a világ kimondatlan ígéretről terhes. A testemben minden összehúzódik az élvezetes várakozástól. Csodás érzés.

A szentségit, bárcsak az elmém képes lenne lépést tartani a testemmel. Christian még előrébb hajol, és gyorsan megcsókol. Aztán összeszedi a holmiját az éjjeliszekrényről, és cipőt húz.

- Taylor majd elintézi a bogarat. Komolyan mondtam. Ne vezesd. Vasárnap találkozunk nálam. Majd e-mailben megírom, hánykor. - És mint a forgószél, már itt sincs.

Ó, istenem, Christian Grey velem töltötte az éjszakát, és kipihent vagyok. És nem volt szex, csak összebújtunk. Azt mondta, soha nem aludt még senkivel - de velem már háromszor is. Vigyorgok, és kikászálódok az ágyból. Az elmúlt napokban még egyszer sem éreztem ilyen bizakodónak magam. A konyhába megyek, most kell egy csésze tea.

Reggeli után lezuhanyozom, és gyorsan felöltözöm. Ma lesz az utolsó napom Claytonnál. Egy korszak lezárul - viszlát Mr. és Mrs. Clayton, az egyetem, Vancouver, a lakás, a bogár. A gonosz masinára pillantok. Még csak 7.52, van időm.

Feladó: Anastasia Steele

Tárgy: Támadás és tüzéség: az utóhatás

Dátum: 2011. május 27. 08:05

Címzett: Christian Grey

Kedves Mr. Grey!

Tudni akartad, miért éreztem, hogy minden összezavarodott bennem, miután te - hogyan is szépítem a dolgot - elfenekeltél, megbüntettél, megvertél, bántalmaztál. Nos, az egész ijesztő folyamat alatt megalázva éreztem magam, lealacsonyítva, bántalmazva. És bár roppant szégyellem, igazad van, be is indultam közben. Ez váratlanul ért. Nagyon jól tudod, hogy a szexben minden újdonság nekem - bárcsak tapasztaltabb és felkészültebb lennék. Megdöbentett, hogy beindultam.

Igazából az aggaszt, hogyan éreztem magam utána. És ezt már nehezebb megfogalmazni. Boldoggá tett, hogy te boldog vagy. És megkönnyebbültem, hogy nem olyan fájdalmas, mint vártam. És aztán ott feküdtem - kielégülten - a karodban. De nagyon kényelmetlenül érzem magam, sőt büntudatom van, amiért így érzek. Ez nem jön be nekem, és az eredmény összezavar. Válasz ez a kérdésedre?

Remélem, hogy a cégösszevonás és vásárlás világa, mint ajzószer véget ért örökre... és hogy nem késtél el nagyon.

Köszönöm, hogy velem maradtál.

Ana

Feladó: Christian Grey

Tárgy: Add ki, ami a szívedet nyomja

Dátum: 2011. május 27. 08:24

Címzett: Anastasia Steele

Érdekes... bár kissé túlzó állítás a tárgyban, Miss Steele.

Hogy válaszoljak a pontjaidra:

A fenekelésnél maradnék - pontosan ez történt.

Szóval megalázva, lealacsonyítva, bántalmazva érezted magad, mennyire Tess Durbeyfield lett belőled! Ha jól emlékszem, te döntöttél a megaláztatás mellett. Csakugyan így érzel, vagy azt gondolod, hogy így kell érezned? Ez két különböző dolog. Ha így érzel, nem próbálnád meg elfogadni ezeket az érzéseket, feldolgozni őket a kedvemért? Ezt teszi egy alávetett.

Hálás vagyok a tapasztalatlanságod miatt. Nagyra becsülöm, és csak most kezdem felfogni igazán, mit is jelent. Egyszerűen szólva... azt jelenti, hogy minden szempontból az enyém vagy.

Igen, felizgultál, ami nagyon is izgató volt, nincs ebben semmi rossz.

A „boldog” szó még egy kicsit sem írja le azt, mit éreztem. Az eksztatikus öröm már közelebb jár hozzá.

A büntetésben a fenekelés sokkal jobban fáj, mint egy érzéki fenekelés - szóval ennél keményebb nem lesz, hacsak nem követsz el valami komoly vétséget, ez esetben valamilyen eszközzel büntetlek meg. Sajgott a kezem, de élveztem.

Én is kielégültnek éreztem magam - nem is tudod, mennyire.

Ne pazarold az energiáid büntudatra, arra az érzésre, hogy valami rosszat tettél. Felnőtt emberek vagyunk, és csak ránk tartozik, mit művelünk zárt ajtók mögött. Szabadítsd fel az elméd, és hallgass a testedre.

A vállalatok vétele, összeolvadása messze nem olyan izgalmas, mint te vagy, Miss Steele.

Christian Grey

Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

Szent szar - minden szempontból az enyém. A lélegzetem- eláll.

Feladó: Anastasia Steele

Tárgy: Felnőtt emberek!

Dátum: 2011. május 27. 08:26

Címzett: Christian Grey

Nem megbeszélésen vagy?
Nagyon örülök, hogy sajtó a kezéd.
És ha a testemre hallgatnék, mostanra már Alaszkában lennék.
Ana

Ui. Nem felejttem el, hogy magamhoz öleljem ezeket az érzéseket.

Feladó: Christian Grey
Tárgy: Nem hívtad a zsarukat
Dátum: 2011. május 27. 08:35
Címzett: Anastasia Steele

Miss Steele!

Ha éppen érdekel, egy értekezleten vagyok, amelyben a piac jövőjét vitatjuk meg. Tisztázzuk: végig mellettem álltal, annak tudatában, hogy mit fogok tenni. Egyszer sem mondtad, hogy hagyjam abba - nem használtál biztonsági szót. Felnőtt ember vagy, aki választhat. Hogy őszinte legyek, alig várom a legközelebbi alkalmat, amikor a tenyerem ég a fájdalomtól. Nyilvánvaló, hogy nem a tested megfelelő részére hallgatsz. Alaszkában nagyon hideg van ahhoz, hogy oda menekülj. És megtalálnálak. Le tudom nyomozni a mobiltelefont - vagy elfelejtetted?

Menj dolgozni!

Christian Grey
Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

Mogorván nézem a képernyőt. Természetesen igaza van. Az én választásom. Komolyan mondja, hogy utánam jönne és megkeresne? Nem kéne megszöknöm? Néhány pillanatra eljátszom anyám ajánlatával. A válaszra kattintok.

Feladó: Anastasia Steele
Tárgy: Zaklató
Dátum: 2011. május 27. 08:36
Címzett: Christian Grey

Próbálkoztál már terápiával a zaklató hajlamaid miatt?

Ana

Feladó: Christian Grey
Tárgy: Zaklató? Én?
Dátum: 2011. május 27. 08:38
Címzett: Anastasia Steele

Egy kisebb vagyont fizetek a kitűnő dr. Flynn-nek a zaklató és egyéb hajlamaim miatt.
Menj dolgozni!

Christian Grey
Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

Feladó: Anastasia Steele
Tárgy: Drága sarlatánok
Dátum: 2011. május 27. 08:40
Címzett: Christian Grey

Lehet egy olyan szerény javaslatom, hogy kérj másik véleményt is?
Nem vagyok biztos benne, hogy dr. Flynn igazán hatékony.
Miss Steele

Feladó: Christian Grey
Tárgy: Második vélemény
Dátum: 2011. május 27. 08:43
Címzett: Anastasia Steele

Nem mintha rád tartozna, akár szerény a véleményed, akár nem, de dr. Flynn már a második vélemény.
Száguldoznod kell majd az új kocsiddal, amivel fölösleges kockázatnak teszed ki magad - azt hiszem, ez a szabályok ellen van.
MENJ DOLGOZNI!

Christian Grey
Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

Feladó: Anastasia Steele
Tárgy: HARSOGÓ NAGYBETŰK
Dátum: 2011. május 27. 08:47
Címzett: Christian Grey

Mint a zaklató hajlamaid alanya - azt hiszem, nagyon is rám tartozik. Még nem írtam alá, szóval a szabályok szarájok. És csak 9:30-kor kezdek
Miss Steele

Feladó: Christian Grey
Tárgy: Elemző nyelvtudomány
Dátum: 2011. május 27. 08:49
Címzett: Anastasia Steele

Szarájok? Nem vagyok biztos benne, hogy ezt megtalálom az értelmező szótárban.

Christian Grey
Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

Feladó: Anastasia Steele
Tárgy: Elemző nyelvtudomány
Dátum: 2011. május 27. 08:52
Címzett: Christian Grey

Az irányításmániás és a zaklató között van.
És az elemző nyelvtudomány számomra kemény korlát.
Abbahagynád a zaklatást?
Munkába kell mennem az új kocsimmal.
Ana

Feladó: Christian Grey
Tárgy: Bosszantódeszórakoztatófiatalnők
Dátum: 2011. május 27. 08:56
Címzett: Anastasia Steele

Viszket a tenyerem.
Vezess óvatosan, Miss Steele!

Christian Grey
Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

Öröm vezetni az Audit. Szervokormányos, nem úgy, mint Wanda, a bogaram, amiben nem volt szervó, erő sem nagyon. A napi kondiedzésem, ami a bogár vezetésében merült ki, abbamaradt. Igaz, lesz egy személyi edzőm, Christian szabályai szerint. Elfintorodom. Utálok edzeni.

Vezetés közben próbálom kielemezni e-mail-váltásunkat. Christian néha nagyon leereszkedő. A szarházi. A jó édes anyukáját neki. Aztán Grace-re gondolok, és elönt a büntudat. Igaz, Grace nem a szülőanyja. Hm, egész világnyi ismeretlen fájdalom. De a leereszkedő szarházi jól működik. Igen, felnőtt ember vagyok, kösz, hogy emlékeztettél rá, Christian Grey, és ez az én választásom. Csak az a probléma, hogy én Christiant akarom, és nem ezt a... poggyászt vele. Pedig egy egész 747-es teli a poggyászával. Mi lenne, ha csak hátradőlnek és hagynám? Mint egy igazi alávetett? Azt mondtam, hogy megpróbálom. Iszonyú nagy kérés.

Beállok a Clayton parkolójába. Bemegyek, és közben el sem hiszem, hogy ez az utolsó napom. Szerencsére nagy a forgalom, és gyorsan telik az idő. Ebéidőben Mr. Clayton hív a raktárból. Egy motoros küldönc mellett áll.

- Miss Steele? - kérdezi a küldönc. Kérdő pillantást vetek Mr. Claytonra, aki vállat von. Ugyanolyan értetlen, mint én. A szívem összeszorul. Mit küldött már megint Christian? Aláírom a kis csomagot, és rögtön kinyitom. Egy BlackBerry van benne. A szívem még jobban görcsöl. Bekapcsolom.

Feladó: Christian Grey
Tárgy: BlackBerry KÖLCSÖNBE
Dátum: 2011. május 27. 11:15
Címzett: Anastasia Steele

Mindig el kell, hogy érjelek, s mivel ez a legőszintébb kommunikációs forma a számodra, úgy gondoltam, szükséged van egy BlackBerryre.

Christian Grey

Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

Feladó: Anastasia Steele

Tárgy: Őrületes fogyasztói társadalom

Dátum: 2011. május 27. 13:22

Címzett: Christian Grey

Azt hiszem, azonnal fel kéne hívnod dr. Flynnt.

A zaklató hajlamaid kezdenek felerősödni.

Azért köszönöm az újabb játékszert.

Nem tévedtem, amikor azt mondtam, te vagy a fogyasztás csúcsa.

Miért csinálod ezt?

Ana

Feladó: Christian Grey

Tárgy: Mennyi éleslátás ilyen fiatalon

Dátum: 2011. május 27. 13:24

Címzett: Anastasia Steele

Talált, süllyedt, mint mindig, Miss Steele.

Dr. Flynn nyaral.

És azért teszem, mert megtehetem.

Christian Grey

Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

Becsúsztatom a jószágot a farzsebembe. Máris utálom. Rá lehet szokni az e-mailezésre Christiannal, de dolgoznom kéne. Rögtön ismét rezegni kezd a hátsómon... milyen találó, gondolom gúnyosan. Minden akaraterőmet összeszedve nem törődöm vele.

Négykor Mr. és Mrs. Clayton összehívja az összes alkalmazottat, és egy hajmeresztően zavarba ejtő beszéd után egy háromszáz dolláros csekket kapok. Ebben a pillanatban minden ott kavargok bennem, a vizsgák három hete, a diplomám, komoly, elcseszett milliárdosok, a szüzességem elvesztése, kemény és lágy korlátok, játszósobák, amelyekben nincsenek játékkonzolok, helikopterutak, és az, hogy holnap költözöm. Hihetetlen, de valahogy tartom magam. A tudatalattim csak ámul. Magamhoz szorítom a két Claytont. Derék, nagyvonalú munkaadók voltak, hiányozni fognak.

Kate száll ki éppen a kocsijából, amikor hazaérek.

- Mi ez? - szólal meg vádlón, és az Audira mutat.

Képtelen vagyok ellenállni.

- Kocsi. - Kate szeme összeszűkül, és átfut a fejemen, hogy ő is mindjárt a térdére fektet. - A diplomaajándékom. - Próbálom lazára venni, mintha naponta kapnék drága kocsikat. Kate szája tátva marad.

- Nagyvonalú a nyavalyás, mi?

Bólintok.

- Próbáltam nem elfogadni, de tényleg nem ért meg egy veszekedést.

Kate az ajkát biggyeszi.

- Nem csoda, hogy olyan eltiport vagy. Tudom, hogy itt maradt éjszakára.

- Igen - mosolygok vágyakozva.

- Befejezzük a pakolást?

Bólintok, és követem Kate-et a házba. Megnézem az e-mailt, amit Christian küldött.

Feladó: Christian Grey

Tárgy: Vasárnap

Dátum: 2011. május 27. 13:40

Címzett: Anastasia Steele

Találkozunk vasárnap egykor?

Az orvos fél kettőkor az Escalában lesz, hogy megvizsgáljon.

Most indulok Seattle-be.

Remélem, jól megy majd a költözés, és várom a vasárnapot.

Christian Grey

Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

Jesszusom, mintha csak az időjárásról csevegne. Úgy döntök, amint befejeztük a csomagolást, e-mailezek neki. Az egyik pillanatban szórakoztató, aztán hivatalos és merev. Nehéz lépést tartani vele. Tényleg olyan, mintha egy alkalmazottnak küldene mailt. Dacosan felszegem az állam, és segíték Kate-nek csomagolni.

Kate meg én a konyhában vagyunk, amikor kopogtatnak. Taylor áll a verandán. Makulátlanul fest az öltönyében. Látszik rajta a volt katona: tüsi haj, szikár alak, hűvös tekintet.

- Miss Steele, a kocsijáért jöttem - mondja.

- Igen, persze. Jöjjön be, hozom a kulcsokat.

Nem kétséges, hogy ezt túlmegy a szolgálati kötelességek határán. Ismét eltűnődöm, mi valójában Taylor munkaköre. Átadom a kulcsot, és kínos csendben elindulunk a világoskék bogár felé. Kinyitom az ajtót, és kiveszem a zseblámpát a kesztyűtartóból. Ennyi. Nincs semmi más, amitől Wanda személyes lenne. Viszlát, Wanda. Köszönöm. Megsimogatom a tetőt, miután becsuktam az ajtaját.

- Mióta dolgozik Mr. Greynek? - kérdezem.

- Négy éve, Miss Steele.

Hirtelen előnt a vágy, hogy kérdésekkel bombázzam. Mi mindent tudhat ez az ember Christianról, az összes titkát ismeri! Persze ő is nyilván aláírta a titoktartási szerződést. Idegesen nézek rá. Ugyanolyan hallgatag képe van, mint Raynek, és valami melegséget érzek iránta.

- Jó ember, Miss Steele - mondja Taylor, és enyhén elmosolyodik. Aztán biccent, beszáll a kocsimba, és elhajt.

Lakás, bogár, Claytonék - minden megváltozik. Tűnődve csóválom a fejem.

És a legnagyobb változás Christian Grey. Taylor jó embernek tartja. Hihetek neki?

José csatlakozik hozzánk kínai kajára nyolckor. Kész vagyunk. Összecsomagoltunk, készen állunk az indulásra. José hozott néhány üveg sört. Kate meg én a heverőn ülünk, José kettőnk között törökülésben a padlón. Valami szemetet nézünk a tévében, sört iszunk, és ahogy halad az idő, és hat a sör, egyre hangosabban és egyre több szeretettel emlékezünk. Jó kis négy év volt ez.

José és köztem újra normális a légkör, azt a csókpróbálkozást elfelejtettük. Vagyis inkább a szőnyeg alá söpörtem, amelyen belső istennőm fekszik, szőlőt eszik, dobol az ujjával, és nem túl türelmesen várja a vasárnapot. Kopogtatnak, és a szívem meglödul. Lehet, hogy...?

Kate nyit ajtót, és Elliot csaknem ledönti a lábáról. Igazi hollywoodi stílusban kapja fel, majd európai művészmozi-ölelésbe vált át. Tűnjetek el egy szobában. José meg én összenézünk. Meghökken a szemérem hiánya.

- Lesétálunk a bárba? - kérdezem Josét, aki rögvést rábólint. Zavarba ejt minket az előttünk kibontakozó zabolátlan szex. Kate vérvörös képpel, csillogó szemmel néz föl rám.

- José meg én leugrunk, iszunk valamit. - Égnek emelem a tekintetem.

- Oké - vigyorog Kate.

- Szia, Elliot. Viszlát, Elliot.

Rám kacsint, és José meg én már ott sem vagyunk. Úgy kuncogunk, akár a tinédzserek.

A bár felé sétálunk, belékarolok. Úristen, mennyire egyszerű vele - eddig ezt nem is méltányoltam.

- Azért eljöttök a kiállításom megnyitójára, ugye?

- Persze, José, mikor lesz?

- Június kilenc.

- Az milyen napra esik? - Hirtelen elfog a pánik.

- Csütörtök.
- Igen, az jó... És te meglátogatsz minket Seattle-ben?
- Próbálj visszatartani. - Elvigyorodik.

Későre jár, mire visszaérünk a bárból. Kate-et és Elliotot sehol nem látom, de hallani hallom. Szent szar. Remélem, én nem vagyok ilyen hangos. Tudom, hogy Christian nem az. Elpirulok a gondolatra, és bemenekülök a szobámba. Egy - hál' istennek - nem is kínos ölelés után José távozik. Nem tudom, mikor látom újra, valószínűleg a kiállításán, és ismét belém hasít, hogy végre kiállítása lesz. Hiányozni fog a kisfiús bájával. Nem tudtam rászáni magam, hogy elmondjam neki a bogarat. Tudom, hogy ki fog akadni, ha megtudja, de egy kiakadt pasi nekem épp elég. Amint a szobámba érek, megnézem a gépet, és persze vár egy e-mail Christiantól.

Feladó: Christian Grey

Tárgy: Hol vagy?

Dátum: 2011. május 27. 22:14

Címzett: Anastasia Steele

Dolgozom. E-mailezek neked, amint hazaértem.

Te dolgozol még, vagy összecsomagoltad a telefonod, a BlackBerryt és a MacBookot?

Hívjál, vagy kénytelen leszek Elliotot hívni.

Christian Grey

Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

A fenébe... José... francokat.

Felkapom a telefont. Öt nem fogadott hívás és egy hangüzenet. Bizonytalanul meghallgatom. Christian az.

„Azt hiszem, meg kell tanulnod megfelelni az elvárásaimnak. Nem vagyok türelmes ember. Ha azt mondod, hogy keresel munka után, akkor legyen benned annyi tisztesség, hogy megteszed. Különbözik aggódok, és nem szeretem ezt az érzést, nem is viselem túl jól. Hívj föl.”

Duplán a francba. Hát soha nem ad egy kis szünetet? Bosszúsan nézem a telefont. Christian megfojt. A gyomromban érzem az eluralkodó rettegést. Beütöm a számát, és lenyomom a tárcsázást. Torkomban dobogó szívvel várom, hogy fölvegye. Valószínűleg a szar hét árnyalatát is kiverné belőlem. Lehangelő gondolat.

- Szia - mondja gyengéden, és ezzel kizökkent. Haragot vártam, de inkább megkönnyebbültnek hallom.

- Szia - mormolom.

- Aggódtam miattad.

- Tudom. Ne haragudj, hogy nem válaszoltam, de jól vagyok.-

Kis csönd.

- Kellemesen telt az estéd? - Mereven udvarias.

- Igen. Befejeztük a csomagolást, aztán Kate meg én kínai kaját hoztunk, azt ettük Joséval. - Lehunyom a szemem, amikor kimondom José nevét. Christian egy szót sem szól.

- Mi van veled? - kérdezem, hogy kitöltsem a fülsiketítő csöndet. Nem hagyom, hogy büntudatom legyen José miatt.

Végül sóhajt.

- Egy adománygyűjtő vacsorán voltam. Halálosan unalmas volt, el is jöttem, amint lehetett.

Szomorú, beletörődő a hangja. Összeszorul a szívem. Látom magam előtt, ahogy napokkal ezelőtt a zongoránál ült a nagy nappalijában, és hallom a zene elviselhetetlenül keserédes melankóliáját.

- Bárcsak itt volnál - suttogom, mert előnt a vágy, hogy ezt mondjam neki. Hogy megnyugtassam, még ha nem simogathatom is el a feszültséget. Vágyom a közelségére.

- Igen? - mondja kedvesen. Szent makréla. Ez mintha nem is ő volna. A fejbőröm viszket valami előérzettől.

- Igen - nyögöm ki. Egy örökkévalóság után sóhajt.

- Vasárnap találkozunk?

- Igen, vasárnap - mondom, és egy érzelemhullám fut végig a testemen.

- Jó éjt.
- Jó éjt, uram.

Váratlanul éri a megszólítás, hallom, hogy elakad a lélegzete.

- Sok szerencsét a költözéshez holnap, Anastasia. - Gyengéd a hangja. És mindketten csak markoljuk a telefont, mint két tinédzser, akik nem akarják letenni.

- Te tedd le - suttogom. Végre érzem a mosolyát.
- Nem, te tedd le. - És tudom, hogy vigyorog.
- Én nem akarom.
- Én sem.
- Nagyon haragudtál rám?
- Igen.
- Még mindig haragszol?
- Nem.
- Akkor nem büntetsz meg?
- Nem. Én amolyan a pillanat hevében pasi vagyok.
- Vettem észre.
- Most már leteheti, Miss Steele.
- Csakugyan ezt akarja, uram?
- Feküdj le, Anastasia.
- Igen, uram.

Mindketten vonalban maradunk.

- Gondolod, hogy valaha is képes leszel azt tenni, amit mondok? - Egyszerre kedélyes és lemondó a hangja.
- Talán. Majd vasárnap után meglátjuk. - És lenyomom a „vége” gombot.

Elliot a keze munkáját csodálja. Összedugta a tévéket a műholdrendszerrel a Pike Place Market-i lakásban. Kate meg én a heverőn vihogunk, Elliot teljesen lenyűgözött minket a fűrójával. A lapos képernyő furán hat az átalakított egykori raktár téglafala előtt, de nyilván megszokom majd.

- Látod, bébi, nem nagy ügy. - Elliot fehér, csupafog mosolyt vet Kate-re, aki csaknem elolvad. Égnek emelem a szemem láttukra.
 - Szeretnék maradni, kicsim, de a húgom most jön vissza Párizsból. Kötelező családi vacsora ma este.
 - Átjössz utána? - kérdezi Kate bizonytalanul, olyan nagyon nem Kate-módon.
- Felállok, és kimegyek a konyharészbe azzal az ürüggyel, hogy kicsomagolom az egyik dobozt.
- Meglátom, el tudok-e szabadulni - ígéri Elliot.
 - Lekísérlek - mosolyog Kate.
 - Viszlát, Ana - vigyorog rám Elliot.
 - Viszlát, Elliot. Christiannak üzenem, hogy szia.
 - Csak szia? - Sokat sejtetően vonja fel a szemöldökét.
 - Igen. - Elpirulok. Elliot rám kacsint, én pedig bíborvörös leszek. Aztán Elliot Kate nyomában távozik.

Elliot imádnivaló, és annyira más, mint Christian. Meleg, nyitott, fizikai, nagyon fizikai, túlságosan is fizikai Kate-tel. Alig tudják távol tartani a kezüket egymástól - hogy őszinte legyek, ez zavarba ejtő -, és elönt az irigység.

Kate úgy húsz perc múlva tér vissza pizzával, leülünk a dobozok között, és egyenesen a pizzásdobozból eszünk. Kate apja kitett magáért. A lakás nem óriási, de elég nagy. Három hálószoba és egy nappali, ami magára a Pike Place Marketra néz. Csupa keményfa padló és vörös téglá, és a konyhapult sima beton, nagyon célszerű, nagyon mai.

Mindketten élvezzük, hogy a város szívében lehetünk.

Nyolckor megszólal a kaputelefon. Kate felpattan, a szívem meglódul.

- Csomagot hoztam Miss Kavanagh-nak. - Csalódást érzek. Nem Christian.
- Második emelet, kettes lakás.

Kate beengedi a küldöncöt. A srác szája is tátva marad, amikor meglátja Kate-et feszes farmerban, pólóban, feltűzött hajjal, amelyből kiszabadult néhány szál. Kate ilyen hatással van a férfiakra. A srác egy üveg pezsgőt hoz egy helikopter formájú léggömbbel. Kate szédítő mosollyal bocsátja útra, aztán felolvassa nekem a mellékelt kártyát.

- „Hölgyeim, sok szerencsét az új otthonotokhoz, Christian- Grey.”

Kate helytelenítőn csóválja fejét.

- Miért nem képes csak azt írni, hogy Christian? És mi ez a fura helikopterforma léggömb?

- Charlige Tango.

- Tessék?

- Christian ezzel a helikopterrel hozott Seattle-be. - Vállat vonok.

Kate tátott szájjal mered rám. Meg kell vallanom, szeretem ezeket az alkalmakat; Katherine Kavanagh nem jut szóhoz - ritka alkalom. Egy röpké pillanatig kiélvezem.

- Igen, van helikoptere, és ő vezeti - közlöm büszkén.

- Hát persze hogy van egy helikoptere az obszcénul gazdag szarházinak. Miért nem mondtad? - Kate vádló pillantással néz rám, de azért mosolyog, és hitetlenkedve csóválja fejét.

- Teli volt a fejem az utóbbi időben.

A homlokát ráncolja...

- Megleszel, amíg távol vagyok?

- Hát persze - felelem megnyugtatón. Új város, nincs munka, van flúgos pasi.

- Megadtad neki a címünket?

- Nem, de az ilyesmi a specialitásai közé tartozik - merengek tárgyilagosan.

Kate homlokán még jobban összeszaladnak a ráncok.

- Valamiért nem vagyok meglepve. Aggaszt ez az alak, Ana. De legalább jó a pezsgő, és be van hűtve.

Hát persze! Csakis Christian képes rá, hogy hűtött pezsgőt küldjön, vagy küldessen a titkárnőjével... esetleg Taylorral. Rögtön ki is nyitjuk, és megkeressük a teáscsészéket - ezeket csomagoltuk el utoljára.

- Bollinger Grande Année Rosé 1999, kitűnő évjárat. - Rávigyorgok Kate-re, és koccintunk.

Korán ébredek egy meglepően pihentető alvás után. Szürke vasárnap reggel van, csak fekszem, és a dobozaimat bámulom. Ki kéne pakolnod ezeket, nyuggat a tudatalattim, erőszakos száját összeszorítva. Nem... ma van a nap. Belső- istennőm magánkívül van, egyik lábáról a másikra áll. A várakozás szédítőn lebeg a fejem felett, akár egy trópusi viharfelhő. A gyomrom liftezik - egyre érzékibben, erősebben, ahogy próbálom elképzelni, mit tesz majd velem... és persze alá kell írnom azt az átkozott szerződést... vagy nem? S meghallom az ágyam mellett a földön levő laptopról a „levél érkezett” jelzést.

Feladó: Christian Grey

Tárgy: Életem számokban

Dátum: 2011. május 29. 08:04

Címzett: Anastasia Steele

Ha kocsival jössz, szükséged lesz a belépési kódra a mélygarázsba az Escalában: 146963.

Az ötös beállóba állj - az az enyém.

A lift kódja: 1880.

Christian Grey

Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

Feladó: Anastasia Steele

Tárgy: Kitűnő évjárat

Dátum: 2011. május 29. 08:08

Címzett: Christian Grey

Igenis, Uram. Értettem.

Köszönöm a pezsgőt és a felfújtt Charlie Tangót, amely most az ágyamhoz kötözve libeg.

Ana

Feladó: Christian Grey

Tárgy: Irigység

Dátum: 2011. május 29. 08:11

Címzett: Anastasia Steele

Szívesen.

Ne késs.

Szerencsés Charlie Tangót.

Christian Grey

Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

A fenébe, hogy lehet ilyen parancsolgató, de az utolsó sortól elmosolyodom. A fürdőszobába tartok, és az jár a fejemben, vajon Elliot visszajött-e az este. Na és igyekszem uralkodni az idegeimen.

Az Audit magas sarkúban is tudom vezetni! Pontosan 12.55-kor parkolok be az Escala garázsában az ötös állásba. Hány kocsiállítás lehet az övé? Az Audi SUV ott van, az R8-as is, és még két kisebb Audi SUV... hm. Ellenőrzöm ritkán viselt sminkemet a kivilágított sminktükörben a szélvédő fölött. A bogárban ilyen sem volt.

Rajta, kislány! Belső istennőm pomponokkal a kezében áll - vezérszurkoló kedve van. Ellenőrzöm szilvaszínű ruhámat - vagyis Kate szilvaszínű ruháját. Amikor utoljára ez volt rajtam, Christian le akarta tépni rólam. A testem összerándul a gondolatra. Ó, milyen finom ez az érzés, eláll tőle a lélegzetem!

Azt az alsóneműt viselem, amelyet Taylor vásárolt. Elpirulok a gondolatra, hogy a tüsfrizurás Taylor az Agent Provocateur polcai között kószál, vagy ki tudja, hol vásárolta. Az ajtó kinyílik, és a lakosztály előcsarnokában találok magam.

Taylor a dupla ajtóban áll, amikor kilépek a liftből.

- Jó napot, Miss Steele - mondja.

- Ó, kérem, szólítson Anának.

- Ana - mosolyog.

- Mr. Grey már várja.

Lefogadom.

Christian a nappaliban a kanapén ül, és a vasárnapi lapokat olvassa. Felpillant, amikor Taylor bevezet a nappaliba. A szoba pontosan olyan, mint az emlékeimben - egy jó hete jártam itt utoljára, de sokkal hosszabb időnek tűnik. Christian nyugodt, hűvös - igazából menneien néz ki. Laza, fehér vászoning van rajta és farmer. Se cipő, se zokni. A haja kócos, szürke szeme gonoszokán csillog. Olyan jóképű, hogy az ember szája tátva marad tőle. Feláll, élem jön, kedélyes, felmérő mosoly játszik gyönyörűen mintázott ajkán.

Bénultan állok az ajtóban. Mellbe vág Christian szépsége és az édes várakozás. Az ismerős feszültség ismét ott van köztünk, lassan terjed szét a hasamban, húz felé.

- Mmm... ez a ruha - mormolja Christian elismerően, és végignéz rajtam. - Üdv újra itt, Miss Steele - suttogja, megfogja az államot, és gyengéden megcsókol. Ajkának érintése egész testemben megbizserget. Kihagy a lélegzetem.

- Szia - lehelem vérvörösen.

- Időben vagy. Szeretem a pontosságot. Gyere be. - Kézen fog, és a kanapéhoz vezet. - Szeretnék mutatni valamit. - Leülünk, és odaadja a *Seattle Timest*. A nyolcadik oldalon kettőnk fotója a diplomaosztóról. Szent szar. Benne vagyok az újságban. Megnézem a főcímet.

Christian Grey és barátnője a WSU Vancouver diplomaosztó ünnepélyén.

Felnevetek.

- Tehát már a „barátnőd” vagyok.

- Úgy tűnik. És mivel az újságban van, csak igaz lehet. - Önelégülten elmosolyodik. Egész testével felém fordul. Kinyúl, hosszú mutatóujjával a fülem mögé simítja a hajamat. A testem életre kel az érintésétől, várakozik és vágyakozik.

- Szóval, Anastasia, most már sokkal jobban érted, miről van szó, mint amikor utoljára itt jártál.

- Igen. - Hová akar kilyukadni?

- És visszatértél.

Szégyenlősen bólintok, Christian szürke szeme ragyog. Enyhén csóválja a fejét, mintha nehezen tudná felfogni.

- Ettél már? - kérdezi váratlanul.

A fenébe.

- Nem.

- Éhes vagy? - Igyekszik leplezni a bosszúságát.

- Nem ételre - suttogom, és Christian orra enyhén megremeg a válaszmától.

- Türelmetlen vagy, mint mindig, Miss Steele, és hogy eláruljak egy titkot, én is az vagyok. De rövidesen megérkezik dr. Greene.

- Felül. - Szeretném, ha ennél - korhol kedvesen. Felhevült vérem lehűl. Szent téhén, az orvos! Megfeledkeztem róla.

- Mit tudsz mondani dr. Greene-ről? - kérdezem, hogy elvonjam a figyelmünket.

- Ő a legjobb szülész-nőgyógyász Seattle-ben. Mi mást mondhatnék? - Vállat von.

- Azt hittem, a te orvosod jön, és ugye nem akarod azt mondani, hogy nő, mert úgysem hiszem el.

Amolyan ne-légy-nevetséges pillantással néz rám.

- Gondolom, jobb, ha egy specialista néz meg, nem? - mondja nyugodtan.

Bólintok. Szent Mózes, ez a nő a legjobb szülész-nőgyógyász, és Christian idehívta miattam vasárnap - ebéidőben. Elképzelni se tudom, mibe kerülhetett ez. Christian hirtelen a homlokát ráncolja, mintha valami kellemetlen jutott volna az eszébe.

- Anastasia, anyám szeretné, ha eljőnnél este vacsorára. Azt hiszem, Elliot is elhívja Kate-et. Nem tudom, te hogy érzel ezzel kapcsolatban. Nekem egy kicsit fura lesz bemutatni téged a családomnak.

Furcsa? Miért?

- Szégyellsz engem? - A hangomból kihallatszik a sértettség.

- Természetesen nem. - A szemét forgatja.

- Akkor miért furcsa?

- Mert még soha nem tettem ilyet.

- Neked miért szabad forgatni a szemed, ha nekem nem?

Pislog.

- Nem voltam tudatában, hogy ezt teszem.

- Ahogyan én sem - csapok le.

Christian csak néz, nem jut szóhoz. Taylor jelenik meg az ajtóban.

- Dr. Greene van itt, uram.

- Kérem, vezesse Miss Steele szobájába.

Miss Steele szobája!

- Készen állsz egy kis fogamzásgátlásra? - kérdezi Christian, feláll, és a kezét nyújtja.

- Ugye te nem jössz? - nyögök fel döbbenet.

Felnevet.

- Sokat megadnék, hogy lássam, nekem elhiheted, Anasta-sia, de nem hiszem, hogy a derék doktornő megengedné.

Megfogom a kezét, ő pedig a karjába von, és megcsókol. Meglepett vele, a karját markolom. A keze a hajamban, a fejemet fogja, így húz magához. A homlokom az övéhez ér.

- Annyira örülök, hogy itt vagy - suttogja. - Alig várom, hogy meztelen legyél.

Tizennyolcadik fejezet

Dr. Greene magas, szőke nő, makulátlan királykék kosztümben. Azokra a nőkre emlékeztet, akik Christian irodájában dolgoznak. Mint egy mozaikkép, ő is Stepford-szőke. Hosszú haját elegáns kontyba kötötte. A negyvenes évei elején járhat.

- Mr. Grey - rázza meg Christian kinyújtott kezét.

- Köszönöm, hogy ilyen hamar el tudott jönni - mondja Christian.

- Köszönöm, hogy ennyire megérte, Mr. Grey. Miss Steele. - Rám mosolyog, a szeme hűvösen méricskél.

Kezet fogunk, és tudom, hogy azok közé a nők közé tartozik, akik nem viselik el a bolondokat. Akárcsak Kate. Azonnal megkedvelem. Jelentőségteljes pillantást vet Christianra, aki egy kínos pillanat után veszi a lapot.

- Lent leszek - morogja, és távozik jövődő hálószobából.-

- Nos, Miss Steele. Mr. Grey kisebb vagyont fizet azért, hogy önnel foglalkozzam. Mit tehetek önért?

Egy alapos kivizsgálás és hosszas társalgás után dr. Greene meg én a mini tablettá mellett döntünk. Felírja az előre fizetett receptet azzal, hogy holnap mehetek a gyógyszerért. Szeretem ezt a nem cicózunk hozzáállást - annyira a fejembe verte, hogy az már kék, mint a kosztümje, hogy mindennap ugyanabban az időpontban szedjem be. És látom rajta, hogy majd' megöli a kíváncsiság, milyen a kapcsolatom Mr. Greyjel. Nem árulok el részleteket. Nem hinném, hogy akkor is olyan nyugodt és összeszedett lenne, ha látná Christian kis kínzókamráját. Elvörösödöm, amikor elmegyünk a szoba csukott ajtaja előtt, majd le a lépcsőn a művészeti galériába, amit Christian a nappalijának nevez.

Christian a kanapén ül, és olvas. Lélegzetelállító ária szól a hangszórókból, kering körülötte, megtölti a szobát édes, lélekkel teli dallal. Egy pillanatig olyan derűsnek látszik. Aztán megfordul, ránk néz, és melegen rám mosolyog.

- Végeztél? - kérdezi, mint akit őszintén érdekel. A távirányítóval a karcsú, fehér dobozra mutat a kandalló alatt, amelybe az iPodját tette, és a csodás dallam elhalkul, de tovább szól a háttérben. Christian feláll, és felénk jön.

- Igen, Mr. Grey. Vigyázzon rá; szép, okos fiatal nő.

Christian meghökken - ahogyan én is. Hogy mondhat ilyet egy orvos? Netán egy nem túl rejtett figyelmeztetés lenne? Christian összeszedi magát.

- Az a szándékom - mondja kedélyesen.

Ránézek, és zavartan vállat vonok.

- Majd elküldöm a számlát - mondja a doktor határozottan, és kezét ráznak.

- Jó napot, és sok szerencsét, Ana. - Rám mosolyog, a szeme körül összeszaladnak a ráncok.

Taylor bukkan elő a semmiből, hogy kikísérje a dupla ajtón át a liftig. Hogy csinálja ezt? Hol rejtőzik?

- Milyen volt? - kérdi Christian.

- Jól ment, köszönöm. Azt mondta, hogy a következő négy hétben tartózkodnom kell minden szexuális tevékenységtől.

Christian szája tátva marad a döbbenettől. De nem vagyok képes sokáig komoly képet vágni. Kirobban belőlem a nevetés.

- Megvagy!

Összeszűkül a szeme, és azonnal abba hagyom a nevetést. Igazából elég vészjóslóan néz. A fenébe! A tudatalattim a sarokban nyüszít, a vér kifut az arcomból, már látom magam előtt, hogy újra a térdére fektet.

- Megvagy - mondja, és önelégülten elmosolyodik. Átkarolja a derekamat, magához húz. - Javíthatatlan vagy, Miss Steele - mormolja, és a szemembe néz. Az ujjai a hajammal játszanak, erősen tart. Megcsókol, én pedig izmos karjára támaszkodom.

- Akármennyire szeretnék itt és most, neked enned kell és nekem is. Nem akarom, hogy később elájulj nekem - mormolja az ajkamba.

- Csak ezt akarod tőlem? A testemet? - suttogom.

- Azt és a nagy szádat - zihálja.

Szenvedélyesen megcsókol, aztán hirtelen elenged, és kézen fogva a konyhába vezet. Tántorgok. Az egyik pillanatban tréfálkozunk, a következőben... a forró arcomat legyezem. Ő a két lábon járó szex, de most össze kell szednem magam, ésennem kell valamit. A háttérben még mindig szól az ária.

- Mi ez a zene?

- Villa Lobos, egy ária a Bachianas Brasileirastól. Jó, ugye?

- Igen - motyogom egyetértően.

A reggelizőpulton két személyre van terítve. Christian salátástálat vesz elő a hűtőből.

- Csirkés Cézár-saláta megfelel?

Hála az egeknek, semmi nehéz.

- Igen. Köszönöm.

Nézem, milyen kecsesen mozog a konyhában. Annyira jól érzi magát a testében egyfelől, mégsem szereti, ha hozzá-érnek... szóval talán valahol mélyen nincs kibékülve magával. Egyetlen férfi sem sziget - talán csak Christian Grey -, tűnődöm.

- Mi jár az eszedben? - kérdezi, kirángatva az álmodozásból. Elpirulok.

- Csak néztem, ahogy mozogsz.

Mulatva vonja föl szemöldökét.

- És? - kérdezi szárazon.

Még vörösebb leszek.

- Nagyon kecses vagy.

- Hát, köszönöm, Miss Steele. - Leül mellém, kezében egy palack bor. Chablis?

- Kérek.

- Vegyél magadnak salátát - szól rám gyengéden. - Mondd, milyen módszert választottál?

Egy pillanatra kizökkent a kérdés, amikor rádöbbenek, hogy dr. Greene látogatására utal.

- Minitabletta.

A homlokát ráncolja.

- És ugye nem fogod elfelejteni rendszeresen ugyanabban az időben bevenni mindennap?

Jesszusom... hát persze hogy el fogom felejteni. Honnan tudja? Elvörösödöm a gondolatra. Nyilván volt egy, vagy akár több is a tizenötből.

- Biztos vagyok benne, hogy te emlékeztetsz rá - felelem szárazon.

Kedélyes, leereszkedő pillantást vet rám.

- Beírom a naptáramba - mosolyog. - Egyél.

A csirkés Cézár csodás. Meglepetésemre farkaséhes vagyok, most először, amióta együtt vagyunk. Előbb végzek az étellel, mint ő. A bor friss, tiszta, gyümölcsös.

- Mohó, mint mindig, Miss Steele - mosolyog Christian az üres tányér láttán.

A szempillám alól nézek fel rá.

- Igen - suttogom.

Elakad a lélegzete. Csak néz, én pedig érzem, hogy a légkör köztünk lassan változik, átalakul... feltöltődik. Christian pillantása előbb sötét, majd parázsló, magával ragad. Christian feláll, megteszi a kettőnket elválasztó távolságot, és a karjába emel a bárszékről.

- Akarod? - zihálja, s feszülten néz rám.

- Még semmit nem írtam alá.

- Tudom, de újabban megszegem a szabályokat.

- Megütsz?

- Igen, de nem fog fájni. Most nem akarlak büntetni. Ha tegnap este kerülsz a kezem közé, az másként nézett volna ki.

Szent téhen. Bántani akar... most hogyan viselkedjem? Nem tudom leplezni a rettegést.

- Ne hagyd, hogy bárki is meggyőzzön az ellenkezőjéről, Anastasia. Az egyik ok, amiért a magamfajta emberek ezt teszik, az, hogy szeretünk fájdalmat adni vagy kapni. Nagyon egyszerű. Te nem ilyen vagy, ezért tegnap este sokat gondolkodtam a dolgon.

Magához von, erekciója a hasamnak nyomódik. Futnom kéne előle, de nem tudok. Valami mély, elemi szinten vonzódom hozzá, amit egyáltalán nem értek.

- Milyen következtetésre jutottál? - suttogom.

- Semmilyenre, és most meg akarlak kötni, és addig dugni, amíg el nem ájulsz. Készen állsz rá?

- Igen - zihálok, és a testem minden porcikája azonnal megfeszül... húha.

- Helyes. Gyere. - Kézen fog, és a piszkos tányérokat a pulton hagyva a lépcsőhöz vezet.

Zakatol a szívem. Hát megtörténik. Csakugyan megteszem. Belső istennőm úgy pörög, akár egy világklasszis balerina, egyik piruett a másik után. Christian kinyitja játszósobája ajtaját, hátralép, hogy bemehessek, és újra itt vagyok a Fájdalom Vörös Szobájában.

Ugyanolyan, mint volt. A bőr, a citrus, a lakkozott, sötét fa illata csupa érzékiség. A vérem forrón, rémülten kering - adrenalin keveredik bujasággal és vággyal. Szédítő, erős keverék. Christian finoman, de egész lényében megváltozott. Keményebb, fenyegetőbb. Rám néz, és a szeme izzó, buja... hipnotikus.

- Amikor itt vagy, teljesen az enyém vagy - mondja, és minden egyes szó lassú, kimért. - Azt teszed, amit én jónak tartok. Megértetted?

Átható a tekintete. Kiszáradt a szám. Bólintok, a szívem úgy ver, mintha ki akarna ugrani a mellkasomból.

- Vedd le a cipőd.

Nyelek egyet, és ügyetlenül leveszem. Ő lehajol, fogja a cipőmet, és az ajtó mellé teszi.

- Helyes. Ne habozz, amikor kérek valamit. Most pedig lehámozom rólad a ruhát. Ha jól emlékszem, ezt már napok óta meg akarom tenni. Azt akarom, hogy jól érezd magad a testedben, Anastasia. Gyönyörű tested van, és szeretem nézni. Öröm szemlélni. Igazából egész nap csak néznék, és nem akarom, hogy zavarban legyél, hogy szégyelld magad a meztelenséged miatt. Megértetted?

- Igen.
- Igen, mi? - Fenyegető tekintettel hajol előre.
- Igen, uram.
- Így is gondolod? - csattan fel.
- Igen, uram.
- Helyes. Emeld a karod a fejed fölé.

Engedelmeskedem, ő pedig lenyúl, megfogja a ruha szegélyét. Lassan húzza fel a ruhát a combomon, csípőmön, hasamon, mellemen, vállamon, majd át a fejem fölött. Hátralépve vizsgálgat, és szórakozottan összehajtja a ruhát, anélkül hogy levinné rólam a szemét. Az ajtó melletti nagy ládára teszi a ruhát, majd felém nyúl, megfogja az államát. Éget az érintése.

- Az ajkadat harapdálod - nyögi. - Tudod, mit vált ki belőlem. Fordulj meg.

Habozás nélkül megfordulok. Christian kikapcsolja a melltartómat, aztán fogja a pántot, és lassan lehúzza a karomon. A körme széle súrolja a bőrömet. Lecsúsztatja rólam a melltartót. Az érintésétől remegek, testem minden idegvégződése felébred. Mögöttem áll, olyan közel van hozzám, hogy érzem testének melegét. Belemarkol a hajamba a tarkómnál, félrehajtja a fejemet. Orrát a nyakamhoz érinti, belélegez. Aztán följebb, a fülemnél. A hasamban összehúzódznak az izmok, állati vágy önt el. Jesszusom, szinte még hozzám se ért, máris kívánom.

- Isteni az illatod, mint mindig, Anastasia - suttogja, és gyengéden megcsókol a fülem mögött.

Nyögök egyet.

- Csöndben - mondja. - Ne adj ki hangot.

Hátrahúzza a hajamat, és meglepetésemre nekiáll befogni. Ujjai fürgék, ügyesek. Amikor végez, összeköti egy hajgumival, és ránt egyet, hogy neki dőlök.

- Szeretem, ha be van fonva a hajad - suttogja.

Mmm... miért?

Eleresztí a hajamat.

- Fordulj meg - utasít.

Teszem, amit mond. Alig kapok levegőt, félelem és vágy keveredik bennem. Szédítő keverék.

- Amikor azt mondom, hogy ide gyere, így öltözködj. Csak bugyi legyen rajtad. Megértetted?

- Igen.

- Igen, mi? - Fenyegetőn néz.

- Igen, uram.

Halvány mosolyra kunkorodik a szája.

- Jó kislány. - A pillantása éget. - Amikor azt mondom, ide gyere, elvárom, hogy oda térdelj. - Egy helyre mutat az ajtó mellett. -

Tedd meg most. - Pislogva érzem a hallottakat, aztán megfordulok, és sután letérdelek, ahogyan mondta.

- Hátraülhetsz a sarkadra.

Ezt teszem.

- Tedd a kezed és az alkarod a combodra. Helyes. Most tárd szét a térded. Szélesebbre. Szélesebbre. Tökéletes. Nézz le a padlóra.

Odajön hozzám, a lába, a sípcsontja van a látóteremben. Mezítelen lábak. Meg kell jegyeznem, hátha azt akarja, hogy emlékezzem. Christian lenyúl, ismét megmarkolja a copfomat, és hátrahúzza a fejemet, hogy felnézzek rá. Épphogy nem fáj.

- Megjegyzed ezt a helyzetet, Anastasia.

- Igen, uram.

- Helyes. Maradj így, ne mozdulj. - Kimegy a szobából.

Térden állva várok. Hová ment? Mit csinál majd velem? Múlik az idő. Fogalmam sincs, mennyi ideje hagyott ott... néhány perce, talán öt, tíz? Kapkodom a levegőt; a várakozás belülről émszt.

És hirtelen visszatér - valahogy egyszerre nyugodtabb és izgatottabb, mint volt. Én lehetnék még izgatottabb? Látom a lábát. Farmert váltott. Ez, ami most rajta van, régi, szakadt, puha, túl sokszor mosott. Szent tehén. Nagyon dögös. Christian becsukja az ajtót, és valamit ráakaszt.

- Jó kislány vagy, Anastasia. Bájos vagy így. Helyes. Állj fel.

Felállok, de nem nézek rá.

- Rám nézhetsz.

Christian áthatóan néz, méricskél, de aztán meglágyul a szeme. Leveszi az ingét. Ó, istenem... meg akarom érinteni. Farmerja legfelső gombja nincs begombolva.

- Most megláncollak, Anastasia. Add ide a jobb kezed.

Odanyújtom a kezem. Ő tenyérrel felfelé fordítja, és mire észbe kapok, rácsap a lovaglóstorral, amit eddig észre sem vettem. Az egész olyan gyorsan történik, hogy alig van időm meglepődni is. Még megdöbbenőbb, hogy nem fáj. Legalábbis nem nagyon, csak egy picit csípés az egész.

- Milyen érzés volt? - kérdezi.

Zavartan pislogok rá.

- Válaszolj.

Oké. A homlokomat ráncolom.

- Ne ráncold a homlokod.

Pislogok, próbálok közömbös lenni. Sikerül.

- Fáj?

- Nem.

- Nem fog fájni. Megértetted?

- Igen. - Bizonytalan a hangom. Csakugyan nem fog fájni?

- Komolyan mondom.

Jesszusom, már alig lélegzem. Vajon tudja, mi jár az eszemben? Megmutatja az ostort. Barna, fonott bőrből készült. Christian szeme lángol, vidámság táncol benne.

- A mi célunk az ön öröme, Miss Steele - mormolja. - Gyere. - Megfogja a könyökömet, és a rácshoz vezet. Levesz egy béklyót, amin fekete bőrmandzsetta van.

- A rácsot úgy tervezték, hogy a béklyó mozoghasson.

Felpillantok. Szent szar! - olyan, mint egy metró térkép.

- Itt fogunk kezdeni, de állva akarlak dugni. Úgy, hogy annál a falnál fejezzük majd be. - A lovaglóstorral a falon levő nagy fa X-re mutat.

- Tedd a kezed a fejed fölé.

Engedelmeskedem. Olyan érzés, mintha elhagytam volna a testemet - az események kívülálló megfigyelője lennék. Ez már több mint izgalmas, több mint erotikus. Messze a legizgatóbb, legijesztőbb, amit valaha is tettem. Rábízom magam erre a szép férfira, aki a saját bevallása szerint ötven árnyalattal elcseszett. Elnyomom a hirtelen rám törő félelmet. Kate és Elliot tudja, hogy itt vagyok.

Christian egészen közel áll hozzám, amíg felerősíti a mandzsettát. A mellkasára meredek. Mennyei a közelsége. Tusfürdő- és Christian-illata van, megrészeget. És ez visszarángat a jelenbe. Szeretném az orromat és a nyelvemet a mellszőrőbe dugni. Csak előre kell hajolnom...

Christian hátralép, végignéz rajtam. Az arckifejezése buja, érzéki, és én tehetetlen vagyok. A kezem megkötözve, de látva édes arcát, látva rajta a vágyakozást, azt, hogy szüksége van rám, elönt a nedvesség a lábam között. Christian lassan megkerül.

- Csodásan nézel ki így, megkötözve, Miss Steele. És a nagy szád sem jártatod. Ezt szeretem.

Ismét megáll előttem, ujját a bugyim alá dugja, és lassan, nem sietősen lehúzza. Gyötör lassúsággal vetkőztet, és a végén előttem térdel. Nem veszi le rólam a szemét, miközben fogja a bugyit, az orrához emeli, és mélyen belelegez. Szentséges basszantyú. Ezt miért csinálta? Gonoszkodva rám vigyorog, és a farmer zsebébe dugja a bugyit.

Feláll, puhán, akár egy nagymacska. A lovaglóstor végével a köldökömre mutat, lassú köröket ír le, ezzel gyötör. A bőr érintésére remegek, felnyögök. Christian ismét megkerül, a testem közepén húzza végig az ostort. A második körnél hirtelen meglendíti, és megüt a hátsóm alatt... a nemi szervemnél. Felkiáltok meglepetésemben, az összes idegvégződéseim vigyázzba áll. Nekifeszülök a béklyónak. Egész testemben érzem a sokkot, ez a legédesebb, legkülönösebb, leghedonistább érzés.

- Csönd - mondja Christian, és ismét megkerül. Az ostor most valamivel magasabban van, a testem közepén. Ez alkalommal már számítok rá, amikor ugyanazon a helyen megpöccint. Megrándulok az édes csípés után.

Amikor újra megkerül, a mellbimbómat találja el, és én hátravetem a fejemet. Az idegvégződéseim énekelnek. Megüti a másikat... rövid, gyors, édes büntetés. A mellbimbóm megkeményedik, megnyúlik a támadás nyomán, és hangosan nyögdecselve rángatom a mandzsettát.

- Ez jólesik? - zihálja.

- Igen.

Ismét megüt, most a fenekemet. Ez alkalommal csíp az ostor.

- Igen, mi?

- Igen, uram - nyöszörgöm.

Megáll... de már nem látom. Lehunytam a szemem, úgy próbálok magamba szívni a testemben áramló érzéseket. Az ostor apró, lassú harapásnyalásokkal záporoz a hasamra, s lefelé tart. Tudom, hová, és próbálok felkészíteni magam - de amikor a csiklómát találja el, hangosan felkiáltok.

- Ó... kérlek! - nyögöm.

- Csönd - utasít Christian, és ismét a hátsómra csap.

Nem vártam, hogy ez ilyen lesz... elvesztem. Elvesztem az érzések tengerében. És Christian hirtelen végighúzza az ostort a nemi szervemen, át a szeméremszőrömön, le a hüvelyem bejáratáig.

- Látod, hogy benedvesedtél rá, Anastasia? Nyisd ki a szemed és a szád.

Megteszem, amit mond, teljesen a kezében vagyok. Christian a számba dugja az ostor hegyét, akárcsak az álmomban. Szent szar.

- Ízleld magad. Szopjál. Szopd erősen, bébi.

A szám rázárul az ostorhegyre, a szemem az övébe mélyed. Érzem a bőr gazdagságát és saját izgalmam sós ízét. Christian szeme ragyog. Elemében van.

Kihúzza az ostorhegyet a számból, megragad és megcsókol, a nyelve behatol a számba. A karja köröttem, magához húz. A mellkasa az enyémhez nyomódik, és majd' megőrülök, hogy érinthessem, de nem tudom, megbéklyózott kezem tehetetlen fölöttem.

- Ó, Anastasia, csodás ízű van - sóhajtja. - Akarsz elmenni? -

- Kérlek - könnyörgök.

Az ostor a fenekembe harap. Au!

- Kérlek, mi?

- Kérem, uram - nyöszörgöm.

Diadalmasan mosolyog rám.

- Ezzel? - felmutatja az ostort, hogy lássam.

- Igen, uram.

- Biztos vagy benne? - Szigorúan néz rám.

- Igen, uram, kérem.

- Hunyd le a szemed.

Kizárom a szobát, kizárom őt... az ostort. Apró mozdulatokkal kezdi, az ostor harapva nyaldossa újra a hasamat. Lejjebb halad, puha, apró nyallantyúk a csiklómon, egyszer, kétszer, háromszor, újra és újra, míg végül... ez az... nem bírom tovább, és diadalmasan, hangosan, elgyengülve élvezek. Christian megtámaszt, amikor a lábam elenged. Az ölelésébe olvadok, a fejem a mellkasára támasztom, és nyávogok, nyöszörgök az orgazmus utórezgéseitől.

Felelem, és hirtelen mozgunk. A karom még mindig a fejem fölött kikötve. A hátamon érzem a kereszt lakkozott, hűvös fáját, Christian pedig a farmer gombjaival babrál. Néhány pillanatra letesz, és a keresztnek támaszt, amíg felhúzza magára az óvszert, aztán megmarkolja a combomat, és ismét felelem.

- Emeld fel a lábad, kicsim, ölelj át vele.

Olyan gyengének érzem magam, de azért teszem, amit mond. Átfonom a lábammal a csípőjét, ő pedig alám húzódik. Egyetlen döfés, és bennem van, én pedig ismét felkiáltok, és a fülemben cseng fojtott nyögése. A karom a vállán, és ő fölfelé döf. Jesszus, így nagyon mély. Újra meg újra döf, az arca a nyakamon, ziháló lélegzete a torkomon. Érzem, hogy ismét készül bennem a robbanás. Jesszus, nem... nem lehet megint... Nem hiszem, hogy a testem elvisel még egy földrengető pillanatot. De nincs választásom, és azzal az elkerülhetetlenség-érzettel, amely egyre ismerősebb már, elengedem magam, és ismét élvezek. Édes, gyötrelmes és intenzív. Elvesztem az öntudatom. Christian követ, összeszorított foggal tör ki belőle a robbanás, erősen szorít közben magához.

Gyorsan kihúzódik, a keresztnek támaszt, testével támogat. Leveszi rólam a mandzsettát, kiszabadítja a kezemet, és mindketten a padlóra rogyunk. Az ölébe húz, dédelget, én pedig a mellére hajtom a fejemet. Ha lenne elég erőm, megérinteném, de nincs. Most veszem csak észre, hogy még mindig rajta a farmer.

- Szép volt, kicsim - mormolja. - Fáj?

- Nem - zihálok. Alig bírom nyitva tartani a szememet. Miért vagyok ilyen fáradt?

- Azt vártad, fájni fog? - súgja. Magához szorít, és félretol egy szőkevény tincset az arcomból

- Igen.

- A legtöbb félelmed csak az agyad szüleménye, Anastasia. - Elhallgat egy pillanatra. - Csinálnád újra?

Gondolkodom egy picit, a fáradtságtól ködös az agyam... Újra?

- Igen. - Halk a hangom.

Még erősebben ölel.

- Helyes. Ahogy én is - mormolja, és gyengéden megcsókolja a fejem búbját. - És még nem is végeztem veled.

Még nem végeztem velem. Szent Mózes. Nem létezik, hogy bírjam. Teljesen kimerültem, alig tudom nyitva tartani a szemem. A mellkasának dőlök, karjával, lábával ölel, és milyen biztonságban, kényelemben érzem magam. Vajon hagyja, hogy aludjak, netán álmodjak? Az arcom megrándul a butus gondolattól, és arcomat Christian mellkasa felé fordítva belélegzem egyedülálló illatát, és az orrommal megdörzsölöm. Azonnal megfeszül... ó, a fenébe. Kinyitom a szememet, felnézek rá. Rám mered.

- Ne tedd! - figyelmeztet.

Elpirulok, és vágyakozva nézek vissza a mellkasára. Végig akarom húzni a nyelvemet a szőrzetén, csókolni, és most veszem csak észre, hogy szanaszét néhány halvány, kicsiny, kerek sebhely van a mellén. Bárányhimlő? Kanyaró? - tűnődöm szórakozottan.

- Térdelj az ajtóhoz - utasít. Kiegyenesedik, és a térdére teszi a kezét. Gyakorlatilag elküld. Már nem meleg a hangja.

Sután feltápáskodom, átbetorkálok a szobán, és letérdelek, ahogy parancsolta. Remegek, és nagyon, nagyon fáradt vagyok. És zavarodott. Ki gondolta volna, hogy ilyen kielégülés vár rám ebben a szobában? Ki gondolta volna, hogy ilyen kimerítő lesz? A végtagjaim kellemesen ólmosak, kielégültek. Belső istennőm kitette a „Ne zavarjanak!” táblát szobája ajtajára.

Christian a látószögem határán mozog. A szemem kezd lecsukódni.

- Unatkozik, Miss Steele?

Hirtelen éber vagyok. Christian előttem áll, összefont karral mered le rám. Ó, a fenébe, rajtakapott, hogy elszundikáltam - ebből baj lesz. Felnézek rá, és a szeme meglágyul.

- Állj fel - parancsolja.

Bizalmatlanul állok lábra. Christian néz egy kicsit, aztán megrándul a szája.

- Kivagy, ugye?

Szégyenlősen, pironkodva bólintok.

- Életerő, Miss Steele. - Összeszűkül a szeme. - Nekem még nem volt elég belőled. Emeld a kezéd magad elé, mintha imádkoznál.

Pislogok. Imádkozni! Imádkozzam azért, hogy legyél elnéző velem! Teszem, amit mond. Előkap egy köteg kábelt, a csuklóm köré tekeri, és meghúzza. Szent pokol. A szemem az övé felé rebben.

- Ismerős? - kérdezi, és nem is tudja leplezni a mosolyát.

Jesszus, a műanyag kábel, amit a Claytonnál vett. Minden világos már. Tátott szájjal nézek fel rá, és újra előnti testemet az adrenalin. Oké, ez most felkeltette a figyelmemet. Immár teljesen éber vagyok.

- Van készenlétkben olló. - Felmutatja, hogy lássam. - Bármikor levághatom rólad.

Próbálok széthúzni a csuklómat, a műanyag a húsemba vág. Fáj, de amint ellazítom a csuklómat, már nem érzem. Nem bántja a bőrömet.

- Gyere. - Kézen fog és az emeletes ágyhoz vezet. Most látom, hogy sötétvörös az ágynemű, és minden sarokban béklyók vannak.

- Többet akarok - sokkal, sokkal többet - suttogja a fülembe.-

És a szívem ismét zakatol. Öregem!

- De gyors leszek. Fáradt vagy. Fogd meg az oszlopot - mondja.

A homlokomat ráncolom. Szóval nem az ágyon leszünk? Kiderül, hogy szét tudom húzni annyira a kezemet, hogy megmarkoljam a díszesen faragott faoszlopot

- Lejjebb - utasít. - Helyes. Ne engedd el. Ha elengeded, elfenekellek. Megértetted?

- Igen, uram.

- Helyes.

Mögöttem áll, megmarkolj a csípőmet, aztán felemel, úgy, hogy most előrehajolva markolom az oszlopot.

- El ne engedd, Anastasia. Keményen duglak majd hátulról. Az oszloppal tartod a súlyodat. Megértetted?

- Igen.

Tenyérrel a hátsómra csap. Aú... ez csíp.

- Igen, uram - mormogom gyorsan.

- Így már jobb. Utána hagylak aludni.

Aludni? Lihegek. Eszemben sincs most aludni. Christian gyengéden végigsimít a hátamon.

- Olyan gyönyörű bőröd van, Anastasia - súgja. Lehajol, és végigcsókol a gerincem mentén, finom, pihekönnyű csókokkal. A keze a mellemre tapad közben, és a bimbómat az ujjai közé fogja, majd óvatosan húzni kezdi.

Elfojtok egy nyögést. Egész testem válaszol, életre kel a számára.

Christian finoman harapja, szopja a derekamat, a bimbóm húzogatja, és a kezem megfeszül a gazdagon faragott ágyoszlopon. Aztán Christian elenged, és hallom a fólia már ismerős szakadását, és Christian lerúgja a farmerjét.

- Olyan ingerlő, szexi segged van, Anastasia Steele. Hogy én mit tennék vele! - Végigsimít a fenekemen, aztán az ujjja lejjebb siklik és belém csusszan.

- Nedves vagy. Soha nem okozol csalódást, Miss Steele - suttogja, és kihallom a csodálatot a hangjából. - Erősen fogd... ez gyors lesz, bébi.

A csípőmet markolva elhelyezkedik, én pedig felkészülök a rohamra. De Christian előbb megmarkolja a copf végét, és a csuklójára tekeri, hogy végül a tarkómnál szorítva tartja a fejemet. Igen lassan hatol belém, s közben a hajam húzza... ó, ez a teltség. Lassan ki is jön, és a másik keze a csípőmet markolja erősen. Aztán belém vágódik, előrelök.

- Tartsd, Anastasia - kiáltja összeszorított foggal.

Keményebben markolom az oszlopot, hátrafeszlök, ő pedig folytatja a könyörtelen rohamot, újra és újra döf, ujj a csípőmbe mar. A karom sajog, a lábam bizonytalan, a fejbőröm kezd elszibbadni attól, ahogyan a hajamat húzza... és érzem mélyen bennem, ahogy felgyülemlik... Ó, nem... és most először félek az orgazmusomtól... ha elélvezek... összerogyok. Christian keményen mozog bennem, légzése rekedtes, nyöszörög. A testem válaszol neki... hogyan?

Érzem a gyorsulást. De Christian hirtelen mélyen belém vág, majd megáll.

- Rajta, Ana, add nekem - nyögi, és ahogy a nevem elhagyja az ajkát, az átlök a peremen, csupa spirális testi érzés vagyok és édes, édes elengedés. Aztán teljesen, tökéletesen kikapcsolok.

Amikor észhez térek, rajta fekszem. Christian a padlón hever, én pedig rajta, a hátam ér a mellkasához, s a plafont nézem. Minden

csupa szex utáni ragyogás, töredezettség. Ó... a karabinerek a plafonon, gondolom szórakozottan... ezekről el is feledkeztem. Christian a fületem rágcsálja.

- Emeld föl a kezed - mondja lágyan.

A karom mintha ólomból lenne, de azért felemelem. Christian kezében megjelenik az olló, és az egyik pengéjét a műanyag alá dugja.

- Ezennel ezt az Anát megnyitottnak nyilvánítom - közli, és elvágja a zsinórt.

Kuncogok, és dörzsölgetem a csuklóm. Érzem a vigyorát.

- Ez olyan imádni való hang - mondja vággyal telve. Hirtelen felül, és magával emel, hogy újra az ölében ülök.

- Én tehetek róla - mondja, és úgy helyezkedik, hogy dörzsölhesse a vállamat és a karomat. Finoman életet masszíroz a végtagjaimba.

Mi?

Hátranézek rá, próbálom megérteni, mire gondol.

- Hogy nem kuncogsz gyakrabban.

- Nem vagyok kuncogós lány - motyogom álmosan.

- De amikor megteszed, Miss Steele, kész csoda, és öröm nézni.

- Ez nagyon virágos, Mr. Grey - mormogom, s alig bírom nyitva tartani a szememet.

Ellágyul a tekintete, elmosolyodik.

- Azt mondanám, rendesen meg lettél dugva, és aludnod kell.

- Ez egyáltalán nem virágos - morgom játékosan.

Elvigyorodik, óvatosan leemel magáról, majd feláll. Diadalmasan mezítelen. Egy pillanatra azt kívánom, bárcsak éberebb lennék, hogy igazán méltányoljam. Felkapja a farmert, belebújik.

- Nem akarom elrémiszteni Taylort vagy Mrs. Jonest - mondja.

Hm... nyilván tudják, milyen egy perverz csirkefogó. Elgondolkodtat a dolog.

Lehajol, hogy felsegítsen, és az ajtóhoz vezet. Az ajtón egy szürke köntös lóg. Türelmesen öltöztet, mintha kisgyerek volnék. Annyi erőm sincs, hogy fölemeljem a kezemet. Amikor már elfogadható a megjelenésem, lehajol, gyengéden megcsókol, és a szája mosolyra húzódik.

- Ágyba - mondja.

Ó... nem...

- Aludni - teszi hozzá megnyugtatóan, az arcomat látva.

Hirtelen felkap, és a melléhez bújva hagyom, hogy végigvigyen a folyosón a szobába, ahol korábban dr. Greene megvizsgált. Kimerült vagyok. Nem emlékszem, hogy valaha is ilyen fáradt lettem volna. Christian felhajtja a takarót, lefektet, és ami még meglepőbb, mellém fekszik, és magához húz.

- Aludj, te csodalány - suttozja, és belecsókol a hajamba.

És mielőtt bármilyen vicces megjegyzést tehetnék, már alszom is.

Tizenkilencedik fejezet

Puha ajkak súrolják a homlokomat, édes, gyengéd csókokat hagyva maguk után. Egy részem meg akar fordulni, hogy viszonzza, de leginkább mégis aludnék tovább. Felnyögök, és a párnába fúrom a fejem.

- Anastasia, ébredj! - Christian hangja gyengéd, hízelt.

- Nem - nyöszörgöm.

- Fél óra múlva indulnunk kell a szüleimhez vacsorára. - Kedélyes a hangja. Vonakodva kinyitom a szemem. Odakinn már félhomály van. Christian fölém hajol, és feszülten néz.

- Gyere, álomszuszi. Kelj fel. - Odahajol hozzám, és ismét megcsókol.

- Hoztam egy italt neked. Lent várlak. Ne aludj vissza, vagy bajban leszel. - Hiába fenyeget, kedves a hangja. Futólag megcsókol, és távozik, én pedig igyekszem kipislogni az álmat a szememből a hűvös, kopár szobában.

Kipihentem magam, de hirtelen elönt az idegesség. Szent téhen, a szüleivel találkozom! Az előbb dolgozott meg egy lovaglóstorral, kötött meg azzal a kábelrel, amit én adtam el neki, az ég szerelmére - és most a szüleivel fogok találkozni! Kate is most találkozik velük először - legalább ott lesz, és támogat. Átmozgatom a vállamat. Merev még. Most már nem is tűnik olyan eszement ötletnek, hogy személyes edzőt akar nekem. Igazából szükségem is lesz rá, ha lépést akarok tartani vele.

Kikászálódok az ágyból, és látom, hogy a ruhám a szekrényen lóg, a melltartóm a széken van. Hol lehet a bugyim? Megnézem a szék alatt. Semmi. Aztán eszembe jut. Christian a farmerja zsebébe gyűrte. Elvörösödöm az emléktől. Azután volt, hogy... nem tudom rászánni magam, hogy belegondoljak. Christian olyan... barbár volt. A homlokomat ráncolom. Miért nem adta vissza a bugyimat?

Bemegyek a fürdőszobába, és még mindig az alsóneműm hiányán rágódom. Csak miután megtörülközöm az élvezetes, ám túl rövid zuhany után, döbbenek rá, hogy szándékosan csinálta. Azt akarja, hogy zavarban legyek, hogy visszakérjem a bugyimat, amire vagy igent, vagy nemet mond. Belső istennőm rám vigyorog. A csudába... ehhez a játékhoz két ember kell. Eldöntöm, hogy nem kérem vissza, nem adom meg neki ezt az elégtételt. Bugyinkó nélkül megyek a szüleikhez. Én, Anastasia Steele! A tudatalattim korholni kezd, de nem akarok figyelni rá - csaknem megölelem magam, úgy gratulálok, mert tudom, hogy ezzel az örületbe kergetem.

Visszatérek a hálószobába, felveszem a melltartót, belebújok a ruhámba, és felhúrom a cipőmet. Kibontom a copfot, sietve kifejelem a hajam, aztán az otthagyt itatra pillantok. Halvány rózsaszín. Mi lehet ez? Áfonyaszörp ásványvízzel. Mmm... csodás íze van, és oltja a szomjamat.

Visszasietek a fürdőszobába, és ellenőrzöm magam a tükörben: csillogó szem, enyhén kipirult arc, kissé önelégült pillantás a bugyis terv miatt. Mehetek le. Tizenöt perc. Nem rossz, Ana.

Christian a panorámaablaknál áll. A szürke flanelnadrág van rajta, amit annyira szeretek, amelyik olyan hihetetlenül szexin lóg a csípőjén, és persze a fehér vászoning. Nem hord más színt? Frank Sinatra énekel halkán a körben elhelyezett hangszórókból.

Christian megfordul, rám mosolyog. Várakozásteljesen néz.

- Szia - mondom halkán, és szfinxmosolyommal viszonzom az övét.

- Szia - mondja ő is. - Hogy érzed magad? - A szemében vidámság ragyog.

- Köszönöm, jól. És te?

- Én csodásan, Miss Steele.

Annyira várja, hogy mondjak valamit.

- Frank. Soha nem gondoltam volna, hogy Sinatra-rajongó vagy.

Felvonja a szemöldökét, és elgondolkodva néz rám.

- Eklektikus az ízlésem, Miss Steele - mondja, és úgy jön felém, akár egy párduc, míg végül előttem áll, és olyan átható pillantással néz rám, hogy eláll a lélegzetem.

Frank búgni kezd... egy régi dalt, Ray egyik kedvencét, a *Witchcraft*-ot. Christian ráérősen végigsimít ujjával az arcomon, és egészen ott, lenn is érzem.

- Táncolj velem - mormolja rekedtes hangon.

Kiveszi a zsebéből a távirányítót, felhangosítja a zenét, és kézen fog. Szürke szeme ígérettel, vággyal és jókedvvel teli. Abszolút csábító, el vagyok varázsolva. Lustán rám vigyorog, a karjába von, a derékra fog, és ringani kezd.

A vállára teszem a szabad kezemet, felvigyorgok rá, rám ragad ez a fertőző, játékos kedv. És mozogni kezdünk. Öregem, ez a srác aztán tud táncolni. Az ablaktól a konyháig és vissza táncolunk, pörgünk és forgunk a zene ütemére. Nem kell erőfeszítés, hogy kövessem.

Körbesiklunk az étkezőasztal, majd a zongora körül és vissza, majd előre az üvegfal előtt. Odakinn Seattle sötét és varázsos, pislákoló falikép táncunk háttérében. Nem tudok visszafojtani egy gondtalan nevetést. Christian rám nevet, és a dal véget ér.

- Nincs nálad szebb boszorkány - mormolja, és édesen megcsókol. - Hát, ez egy kis színt csalt az arcodra, Miss Steele. Köszönöm

a táncot. Mehetünk, hogy megismerkedj a szüleimmel?

- Nagyon szívesen, és igen, alig várom, hogy megismerjem őket - felelem kifulladásal.

- Minden megvan, amire szükséged lehet?

- Ó, igen - felelem édesen.

- Biztos vagy benne?

Olyan közönyösen bólintok, ami csak kitelik tőlem, átható és kedélyes pillantása alatt. Széles vigyorra húzódik az arca, és megcsóválja a fejét.

- Oké. Ha te így akarsz játszani, Miss Steele.

Megfogja a kezemet, felkapja a zakóját az egyik bárszékről, és kivezet az előcsarnokon át a lifthez. Ó, Christian Grey arcai. Képes leszek valaha is megérteni ezt a változékony férfit?

A liftben felnézek rá. Valamin mulat magában, a halvány mosoly kacérkodik gyönyörű szájával. Félek, hogy az én rovásomra. Hogy is képzeltem ezt? Megismerkedem a szüleivel, és nincs rajtam bugyi. A tudatalattim amolyan „én megmondtam” képet vág, amivel nem segít. A lakás viszonylagos biztonságában jó bulinak tűnt, izgató ötletnek. Most, hogy majdnem kinn vagyok Bugyi Nélkül... Christian visszanéz rám, és tessék, máris ott a feszültség kettőnk között. Arcáról eltűnik a kedélyes kifejezés, elhomályosul a tekintete, sötét lesz... ó, istenem.

A liftajtó kinyílik a földszinten. Christian kicsit megrázza fejét, mintha ki akarná tisztítani, és igazi úriemberként tessék a kijárat felé. Kit akar lóvá tenni? Nem úriember. Nála a bugyim.

Taylor áll elének a nagy Aulival. Christian kinyitja előttem a hátsó ajtót, és amilyen elegánsan csak buja alulöltözöttségem engedi, beszállok. Még szerencse, hogy Kate szilvaszín ruhája testhezálló, és a térdemig ér.

Az 5-ös úton száguldunk. Csöndben vagyunk, nem kétséges, hogy Taylor társasága miatt. Christian kedve szinte tapintható, és mintha változna. A jókedv lassan eltűnik belőle. Mogorván bámul ki az ablakon, és érzem, hogy távolodik tőlem. Mi jár a fejében? Nem kérdezhetem meg. Mit mondhatnék Taylor előtt?

- Hol tanultál táncolni? - kérdem bizonytalanul. Rám néz, a szeme kiismerhetetlen az utcai lámpák beszűrődő fényében.

- Tényleg tudni akarsz? - feleli lágyan.

A szemem összeszűkül, és már nem is akarom tudni, mert sejtem a választ.

- Igen - felelem vonakodva.

- Mrs. Robinson nagyon szeretett táncolni.

Ó, beigazolódta a balsejtelveim. Az a nő jól megtanította, és a gondolat lehangol. Én semmit nem tudok tanítani neki. Nincs semmilyen különleges tudásom.

- Jó tanító lehetett.

- Az volt - mondja kedvesen.

A fejbőröm bizserog. Az a nő kapta a legjobbat belőle? Még mielőtt ilyen zárkózott lett volna. Vagy az a nő hozta ki belőle ezt a zárkózottságot? Van egy szórakoztató, játékos oldala is. Önkéntelenül elmosolyodom. Az jár az eszemben, ahogy váratlanul a karjába zárt és megpörgetett a nappalijában. És valahol nála van a bugyim.

Na és ott a Fájdalom Vörös Szobája. Elgondolkodva döngölöm a csuklómat. Egy vékony műanyag zsinór ilyen hatással van a lányokra. Ezt is az a nő tanította neki, vagy ő rontotta meg, nézőpont kérdése. Vagy talán Christian magától is eljutott volna idáig, Mrs. R. nélkül is. Kezdek rádöbben, hogy gyűlölöm azt a nőt. Remélem, soha nem fogok találkozni vele, mert ki tudja, lehet, hogy olyat teszek, amit magam is megbánok. Nem emlékszem, hogy valaha is ilyen érzések fogtak el bárkivel kapcsolatban, főleg, akivel még nem is találkoztam. Üres tekintettel bámulok ki az ablakon, és dédelgetem irracionális haragomat és féltékenységemet.

A gondolataim visszatévednek a délutánhoz. Annak alapján, amit a szexuális preferenciáiról megtudtam, azt hiszem nem keménykedett velem. Menjek bele újra? Még csak nem is kell úgy tennem, mintha gondolkodnék a dolgon. Hát persze hogy ismét belemegyek, ha akarja, ameddig nem bánt, és ameddig nincs más mód, hogy vele legyenek.

Ez már a vég. Vele akarok lenni. Belső istennőm megkönnyebbülten sóhajt. Kezdek rájönni, hogy nemigen használja az agyát, inkább a teste egy más részét, és jelenleg ez eléggé igénybe vett testrésze.

- Ne tedd - mormolja.

Homlokráncolva nézek rá.

- Mit ne tegyek? - Nem is értem hozzá.

- Ne vidd túlzásba a gondolkodást, Anastasia. - Megfogja a kezemet, ajkához emeli, és finoman megcsókolja. - Csodás délután volt, köszönöm.

És már újra velem van. Felpislogok rá, és szégyenlősen elmosolyodom. Annyira össze tud zavarni. Egy kérdés nem megy ki a fejből.

- Miért kábelt használtál?

Rám vigyorog.

- Gyors, könnyű, és valami újfajta érzés és tapasztalat. Tudom, hogy brutálisnak tűnik, de éppen ez a jó egy kötöző-esz-köznél. -

Gyengéden mosolyog. - És nagyon hatékonyan a helyeden tart.

Elvörösödöm, és idegesen pillantok Taylor felé, akinek a szeme se rebben, az utat nézi. Mit mondhatnék erre? Christian ártatlanul vállat von.

- Ez mind az én világomhoz tartozik, Anastasia. - Megszorítja a kezemet, majd elenged, ismét kinéz az ablakon.

Csakugyan az ő világa. Ide akarok tartozni, ebbe a világba, és az ő feltételei szerint? Nem tudom. Nem is említette azt az átkozott szerződést. Egyáltalán nem vidít fel ez az elmélkedés. Nézek ki az ablakon, és közben változik a táj. Átmegyünk az egyik hídon, s az éj sötétje vesz körül minket. A komor éjszaka tépelődő hangulatomat tükrözi, körém zárul, fojtogat.

Egy pillanatra Christianra nézek, és látom, hogy engem figyel.

- Mire gondolsz? - kérdezi.

Sóhajtok.

- Annyira rossz?

- Bárcsak tudnám, mi jár a fejedben.

Rám mosolyog.

- Dettó, bébi - mondja halkán, és közben Taylor a Bellevue felé száguld.

Az Audi valamivel nyolc előtt kanyarodik be egy gyarmati stílusú udvarház bejáratához. Lélegzetelállító, akárcsak a rózsák a kapu mellett. Képeskönyvbe illőn tökéletes.

- Készen állsz rá? - kérdezi Christian, amikor Taylor lefékez a tekintélyes bejárat előtt.

Bólintok, ő pedig megnyugtatóan szorítja meg a kezem.

- Ez most nekem is első lesz - suttogja, majd gonoszul elmosolyodik. - Lefogadom, most már bánod, hogy nincs rajtad bugyi - csúfolódik.

Elpirulok. El is felejtettem a hiányzó bugyit. Szerencsére Taylor már kiszállt a kocsiból, hogy kinyissa az ajtót nekem, és nem hallhatja a társalgásunkat. Bosszúsán nézek Christianra, aki szélesen vigyorog. Elfordulok tőle, és kiszállok a kocsiból.

Dr. Grace Trevelyan-Grey a kapuban vár. Elegáns és nagyvilági látvány a halványkék ruhájában. Mögötte, felteszem, Mr. Grey áll, magas, szőke és a maga módján ugyanolyan jóképű, mint Christian.

- Anastasia, anyámat, Grace-t már ismered. Ő az apám, Car-rick.

- Mr. Grey, micsoda öröm, hogy megismerhetem. - Rámosolygok, és megszorítom kinyújtott kezét.

- Részemről az öröm, Anastasia.

- Kérem, hívjon csak Anának.

Kék szeme lágy, kedves.

- Ana, milyen csodálatos, hogy újra látlak. - Grace meleg öleléssel fogad. - Gyere be, drágám.

- Itt van? - hallatszik egy visítás a házból. Idegesen pillantok Christianra.

- Ez csakis Mia, a húgocskám lehet - mondja. Mintha bosszankodna, de mégsem. Szavaiból kiérződik a szeretet, süt abból, ahogyan a hangja ellágyul, és a szeme csillog a lány nevének említésekor. Nem kétséges, hogy Christian rajong érte. Ki gondolta volna? És Mia már ott is van, végigdübörög a folyosón. Magas, hollófekete hajú, telt idomú lány, nagyjából egyidős lehet velem.

- Anastasia, sokat hallottam már rólad. - Megölel.

Szent tehen! Muszáj mosolyogni a határtalan lelkesedéstől.-

- Ana, ha lehetne - mormogom, ő pedig maga után vonszol a tágas előcsarnokba. Sötét fapadló, antik szőnyegek. Ívelt lépcsősor vezet föl az emeletre.

- Még soha nem hozott haza lányt - mondja Mia, és sötét szemében izgalom fénylik.

Látom, hogy Christian a szemét forgatja, és felvonom a szemöldököm. Válaszul ő összehúzott szemmel néz rám.

- Csillapodj, Mia - korholja Grace gyengéden. - Szervusz, drágám - csókolja meg Christiant kétfelől. Christian szeretettel mosolyog rá, majd kezét ráz az apjával.

Bemegyünk a nappaliba. Mia nem engedi el a kezem. A szoba tágas, jó ízléssel berendezett. Krémszín, barna és halványkék, kényelmes, nem hivalkodó. Kate és Elliot a kanapén kucorog összebújva, pezsgősphárral a kezükben. Kate felugrik, megölel, Mia pedig végre elengedi a kezem.

- Szia, Ana - ragyog az arca. - Christian - kurtán bólint felé.-

- Kate. - Christian ugyanolyan hivatalos udvariassággal köszön.

A homlokomat ráncolom a láttukra. Elliot lelkesen megölel. Most van „az öleld meg Anát” hét? - Ilyen elképesztő megnyilvánulása a szeretetnek... nem szoktam hozzá. Christian megáll mellettem, átkarol. Az ujjait széttárva csípőmre teszi a kezét, és magához von. Mindenki minket bámul. Idegesítő.

- Isztok valamit? - szedi össze magát Mr. Grey. - Proseccót?

- Kérem - mondjuk kórusban Christiannal.

Ó... ez már hátborzongató. Mia összecsapja a kezét.

- Még ugyanazt is mondjátok. Majd én hozom - és kirohan a szobából.

Vérvörös vagyok, és most, hogy látom Kate-et Elliot oldalán, hirtelen belém hasít, hogy Christian csakis ezért hívott meg. Mert Kate is itt van. Elliot nyilván szabadon és boldogan hívta el Kate-et, hogy megismerje a szüleit. Christian csapdába esett, tudta, hogy úgymint meg tudom Kate-től. A homlokom elfelhősödik a gondolatra. Kénytelen volt meghívni. Lehangelő felismerés. A tudatalattim bölcsen bólogat, amolyan végre-rájöttél-te-ostoba pillantással néz rám.

- Mindjárt kész a vacsora - közli Grace, és követi Miát.

Christian homlokráncolva néz rám.

- Ül le - utasít, és a plüsskanapéra mutat. Engedelmeskedem, összezárom a lábamat. Christian leül mellém, de nem ér hozzám.

- Épp a vakációról beszélgetünk, Ana - mondja Mr. Grey kedvesen. - Elliot úgy döntött, hogy Kate családja után megy Barbadosra egy hétre.

Kate-re pillantok, ő pedig vigyorog, tágra nyílt, csillogó szemmel. Boldog. Katherine Kavanagh, mutass némi méltóságot.

- Most, hogy megkaptad a diplomát, engedélyezel magadnak egy kis szabadságot? - kérdezi Mr. Grey.

- Arra gondoltam, hogy elmegyek néhány napra Georgiába - felelem.

Christian tátott szájjal néz rám, pislog is néhányat. Kiismerhetetlen az arca.

A fenébe, neki még nem említettem.

- Georgiába? - dörmögi.

- Anyám ott él, és már jó ideje nem láttam.

- Mikor akarsz indulni? - halk a hangja.

- Holnap, késő este.

Mia őgyeleg be a nappaliba, és halvány rózsaszín Proseccóval teli pezsgőspoharakat nyom a kezünkbe.

- Egészségetekre - emeli Mr. Grey a poharát. Helyénvaló köszöntő egy orvos férjétől. Elmosolyodom.

- Mennyi időre? - kérdi Christian, és becsapósan kedves a hangja.

Szentséges szarság... haragszik.

- Még nem tudom. Attól is függ, hogy alakul holnap az állásinterjúm.

Christian áll a megfeszül, és Kate arcán látom, hogy be akar avatkozni. Túl édesen mosolyog rá.

- Anára ráfér egy kis pihenő - mondja jelentőségteljesen. Miért olyan ellenséges Christiannal? Mi baja vele?

- Állásinterjúra méész? - kérdezi Mr. Grey.

- Igen, két könyvkiadóhoz.

- Sok szerencsét hozzá.

- A vacsora tálalva - jelenti be Grace.

Felállunk. Kate és Elliot követi Mr. Greyt és Miát. Én is azt tenném, de Christian megragadja a könyökömet, úgyhogy megtorpanok.

- Mikor akartad elárulni, hogy elmész? - kérdezi sűrgetően. Lány a hangja, de csak a haragját leplezi.

- Nem utazom el. Látni szeretném anyámat, és csak erre gondoltam.

- Mi van a megállapodásunkkal?

- Még nem állapodtunk meg.

Összeszűkül a szeme, aztán nyilván neki is eszébe jut. Elengedi a kezemet, belém karol, és kivezet a szobából.

- Még nem fejeztük be - suttogja fenyegetően, és belépünk az étkezőbe.

Ó, szar...kaláb. Ne húzd fel magad ezen...és add vissza a bugyimat. Bosszúsan nézek rá.

Az étkezőről a Heathman különterme jut az eszembe. Kristálycsillár lóg az asztal fölött, a falon egy súlyos, díszesen faragott tükör. Az asztalt ropogós fehér abrosz borítja, középpütt egy vázában halvány rózsaszín bazsarózsák. Lenyűgöző.

Helyet foglalunk. Mr. Grey az asztalfőn, én a jobb oldalán, Christian mellettem. Mr. Grey a nyitott üveg vörösborért nyúl, és Kate-et kínálja. Mia Christian másik oldalára ül, és megfogja a kezét. Christian melegen mosolyog rá.

- Hol ismerted meg Anát? - kérdezi Mia.

- Interjú készített velem a WSU diákmagazinjába.

- Amit Kate szerkeszt - teszem hozzá, és remélem, ezzel elterelem magamról a társalgást.

Mia ragyogó arccal néz Kate-re, aki Elliottal szemben ül vele, és máris a diákújságról beszélgetnek.

- Bort, Ana? - kérdezi Mr. Grey.

- Kérek - mosolygok rá. Mr. Grey feláll, és telitölti a poharakat.

Felkukucskálok Christianra, aki félrehajtott fejjel néz rám.

- Mi van? - kérdezi.

- Kérlek, ne haragudj - suttogom.

- Nem haragszom.

Csak nézem. Sőhajt.

- Igen, haragszom rád. - Egy pillanatra lehunyja a szemét.

- Annyira, hogy viszket a tenyered? - kérdezem idegesen.

- Miről sutyorogtok ti ketten? - avatkozik közbe Kate.

Elpirulok, és Christian „ne üsd bele az orrod, Kavanagh” pillantással mered rá. Még Kate sem állja a tekintetét.

- Csak a georgiai utamról - felelem kedvesen, és remélem, sikerül eloszlatni a kölcsönös ellenségességet.

- Milyen volt Joséval, amikor pénteken elmentetek a bárba? -

Ó, basszantyu! Tágra nyílt szemmel nézek Kate-re. Mit művel ez a nő? Az ő szeme még jobban elkerekedik, és rádöbbenek, hogy féltékennyé akarja tenni Christiant.

Kate mosolyog, gonoszul csillog a szeme. Mennyire nem tud semmit! Én meg már azt hittem, megúszom.

- Jó volt - mormogom.

Christian felém hajol.

- Annyira dühös vagyok, hogy viszket a tenyerem - suttogja. - Főleg most. - Halk, halálosan nyugodt a hangja.

Jaj, ne. Mocerogni kezdek.

Grace jelenik meg két tállal. Egy csinos, szőke copfos fiatal nő követi. Jól szabott, halványkék ruhát visel, s egy tálcán tálakat cipel. A szeme azonnal Christianra tapad. Elvörösödik, és csak nézi hosszú, kihúzott szempillái alól. Mi van?!

Valahol a házban megszólal a telefon.

- Elnézést. - Mr. Grey feláll és kimegy.

- Köszönöm, Gretchen - mondja Grace kedvesen, és a homlokát ráncolja Mr. Grey távozására. - Hagyja csak a tálcát az állványon. - Gretchen bólint, vet még egy lopott pillantást Christianra, és távozik.

Szóval Greyéknél van személyzet, és ez a személyzet az én jövőendő Uralkodó felemet méricskéli. Lehetne rosszabb az este? Ölemben ejtett kezemre meredek.

Mr. Grey visszatér.

- Téged keresnek, drágám. A kórházból - mondja Grace-nek.

- Kérlek, lássatok neki. - Grace mosolyog, tele tányért nyújt nekem, és már megy is.

Fantasztikus illata van - chorizo és fésűkagyló, roston sült vörös paprikával és mogyoróhagymával, lapos levelű petrezselyemmel megszórva. Annak ellenére, hogy a gyomrom remeg Christian rejtett fenyegetésétől, a csinos kis Copf kisasszonyka sunyi pillantásaitól, meg amiatt, hogy nincs rajtam bugyi, farkaséhes vagyok. Elpirulok a gondolatra, hogy a délutáni fizikai megterheléstől nőtt meg így az étvágyam. Grace néhány perc múlva visszatér, redős a homloka. Mr. Grey félrehajtja a fejét... ahogyan Christian szokta.

- Minden rendben?

- Megint egy kanyarós - sóhajt Grace.

- Jaj, ne.

- Igen, egy gyerek. Ebben a hónapban a negyedik. Bárcsak mindenki beoltatná a gyerekét! - Szomorúan csóválja a fejét, majd elmosolyodik. - Annyira örülök, hogy a mi gyerekeinknek nem kellett ezt elviselniük. A legnagyobb bajuk a bányahimlő volt. Szegény Elliot - mondja. Leül, és elnézően mosolyog a fiára. Elliot a homlokát ráncolva rágcsál tovább, és zavartan mocorog. - Christiannak és Miának szerencséje volt. Ők megúszták, alig volt rajtuk egy pötty.

Mia kuncog, Christian a szemét forgatja.

- Na, láttad a Mariners-meccset, apa? - Elliot el akarja terelni a szót.

Az előétel csodás, és az evésre koncentrálok. Elliot, Mr. Grey és Christian baseballról beszélgetnek. Christian ellazult, nyugodt a családjá körében. Az agyam dühödten pörög. A csudába Kate-tel, miben mesterkedik? Miért fog Christian megbüntetni? Megremegek a gondolatra. Még nem írtam alá a szerződést. Talán nem is fogom. Talán Georgiában maradok, ahol nem fér hozzám.

- Hogy sikerült berendezkednetek az új lakásban, drágám? - kérdezi Grace udvariasan.

Hálás vagyok a kérdésért, elvonja a figyelmemet. Mesélni kezdek a költözésünkről.

Amikor végzünk az előétellel, Gretchen bukkan fel, és nem első alkalommal bánom, hogy nem érinthetem meg szabadon Christiant - csak hogy a lány értésére adjam. Lehet, hogy ez a pasi ötven árnyalattal is elcseszett, de az enyém. Gretchen leszedi az asztalt, túlságosan is Christianhoz dörgölődzik közben. Szerencsére Christian ügyet sem vet rá, de belső istennőm sistereg, és nem jókedvében.

Kate és Mia Párizsról ömlengenek.

- Jártál már Párizsban, Ana? - kérdezi Mia ártatlanul, felriasztva a féltékeny duzzogásból.

- Nem, de jó lenne elmenni. - Tudom, hogy én vagyok az egyetlen az asztalnál, aki még soha nem hagyta el az Államok területét.

- Párizsban voltunk nászúton. - Grace Mr. Greyre mosolyog, aki visszanevet rá. Már-már zavarba ejtő látni őket. Egyértelmű, hogy fülig szerelmesek egymásba, és egy pillanatra átfut az agyamon, vajon milyen lehet úgy felnőni, hogy az embernek mindkét szülője jelen van az életében.

- Gyönyörű város - helyesel Mia. - A párizsiak ellenére. Christian, el kéne vinned Anát Párizsba - közli határozottan.

- Azt hiszem, Ana inkább Londonba menne - feleli Christian kedvesen.

Ó... hát emlékszik. A térdemre teszi a kezét, ujjai felcsúsznak a combomon. Megfeszül a testem. Ne... ne itt, ne most. Vértörösen fészkelődöm, próbálok elhúzódní. A keze a combomra tapad, mozdulatlaná tesz. Lemondóan nyúlok a bor után.

A kis európai copfos visszatér a főfogással, azt hiszem, bélszín Wellington-módra. A lány csupa kacér pillantás, ringó csípő. Szerencsére csak leteszi a tányérokat, és már ott sincs, bár Christiannál egy kicsit húzza az időt. Christian incselkedőn pillant rám, amikor a lány után nézek.

- Szóval, mi baj a párizsiakkal? - kérdezi Elliot a hűgát. - Rosszul viselték a vonzó stílusod?

- Á, egyáltalán nem. És monsieur Floubert, az ogre, akinek dolgozom, egy basáskodó zsarnok.

A boromba köhögök.

- Anastasia, jól vagy? - aggályoskodik Christian, és elveszi a kezét a combomról.

A hangjába visszatért a jókedv. Ó, hála istennek. Amikor bölintok, finoman megpaskolja a hátamat, és csak akkor veszi el a kezét, amikor már biztos benne, hogy összeszedtem magam.

A marhaszelet csodás, roston sült édeskrumpli, sárgarépa, paszternák és zöldbab van mellé. Még ízletesebbé teszi, hogy Christian az étkezés során megőrzi jókedvét. Gyanítom, azért, mert olyan jóízűen eszem. A Grey család kedélyesen társalog, meleg, szereteteli, gyengéden csúfolódó a hangnem. A desszert citromos syllabub. Mia párizsi kalandjaival szórakoztat, annyira belejön, hogy egyszer csak folyékony franciára vált. Döbbenet meredünk rá, ő ugyanolyan döbbenet néz vissza. Végül Christian közli vele ugyanolyan folyékony franciasággal, mit is művel, mire Mia nevetőrohamban tör ki. Ragadós a jókedve, kisvártatva valamennyien rázkódunk a nevetéstől.

Elliot a legújabb építési projektjéről számol be, egy új, környezetbarát közösségről Seattle-től északra. Kate-re pillantok, aki csüng Elliot minden szaván, a szeméből süt a vágy vagy a szerelem. Még nem tudtam eldönteni, melyik. Elliot rávigyorog, és mintha kimondatlan ígéret hangzanának el közöttük. Hamarosan, bébi, mondja szótlanul Elliot, és ez izgató, átkozottul izgató. A pusztá látványuktól elpirulok.

Sóhajtok, és felnézek Ötven árnyalatra. Olyan szép. Egy örökkévalóságig nézném. Kis borosta fedi az állát, és visket az ujjam, hogy megvakargassam, hogy érezzem az arcomon, a mellemen... a combom között. Elvörösödöm - ejnye, merre kalandoznak gondolataim. Christian lenéz rám, és megfogja az államát.

- Na harapdál az ajkad - mormolja rekedten. - Én akarom rágcsálni.

Grace és Mia leszedi a desszertes poharakat, és kimennek a konyhába, Mr. Grey, Kate és Elliot arról beszélgetnek, megéri-e Washington államban a napelemes panel. Christian úgy tesz, mintha érdekelné a társalgás, de ismét a térdemre teszi a kezét, és az ujjai felkúsznak a combomon. Kihagy a lélegzetem, és összeszorítom a combom. Látom, hogy önelégülten mosolyog.

- Körbevezesselek? - kérdezi.

Tudom, hogy azt várja, igent mondjak, de nem bízom benne. Ám még mielőtt válaszolhatnék, feláll, és a kezét nyújtja. Megfogom, és a hasamban megfeszülnek az izmok, reagálnak sötét, éhes, szürke pillantására.

- Bocsásson meg - mondom Mr. Greynek, és követem Christian, aki kimegy az ebédlőből.

Végigvezet a folyosón, ki a konyhába, ahol Mia és Grace éppen a mosogatógébe rakosgatják az edényeket. Európai copfost nem látom.

- Megmutatom Anastasiának a kertet - szól oda ártatlan képpel Christian az anyjának. Az asszony mosolyogva int, Mia pedig visszamegy az ebédlőbe.

Kimegyünk a szürke, kockakövekkel borított patióba. A kockakövek között süllyesztett lámpák világítanak. Növények szürke kővályúkban és egy menő fémasztal székekkel az egyik sarokban. Felmegyünk néhány lépcsőn, és kiérünk az öbölígy nyúló tágas gyepre... ó, istenem... ez gyönyörű. A láthatáron Seattle fényei csillognak, és a hűvös, fényes, májusi hold ezüst hidat vet a vízre a móló felé, amely mellett két hajó ringatózik. Amott kis csónakház áll. Olyan festői, olyan békés, hogy megtorpanok, és tátott szájjal nézem.

Christian maga után húz, és a cipőm sarka a puha földbe süllyed.

- Állj meg, kérlek - botladozom mögötte.

Megáll, rám néz, és teljesen kifürkészhetetlen az arca.

- A cipőm. Le kell vennem.

- Ne is törődj vele. - Azzal lehajol, és a vállára vet. Felvisítok megdöbbenésemben, mire nagyot csap a hátsómra.

- Ne ereszd ki a hangod - mordul.

Ó, nem... ez nem lesz jó, remeg a tudatalattim. Valamiért pipa rám - talán José miatt, vagy Georgia miatt, vagy mert nincs rajtam bugyi, vagy mert az ajkamat harapdálom. Jesszu-som, de könnyű felbosszantani.

- Hová megyünk? - nyögöm.

- Csónakház - közli kurtán.

Fejjel lefelé lógva a csípőjéígy érek, ő pedig céltudatosan vonul át a gyepen a holdfényben.

- Miért? - zihálom a vállán zötykölődve.

- Kettesben kell lennem veled.

- De miért?
 - Mert elfenekellek, aztán megbaszlak.
 - Miért? - nyöszörgöm.
 - Jól tudod, miért - sziszegi.
 - Azt hittem, olyan vagy, aki a pillanat hevében cselekszik.
 - Ez az a pillanat, Anastasia, elhiheted.
- Ó, basszantyú!

Huszadik fejezet

Christian beront a csónakház ajtaján, és megáll, hogy felkapcsolja a villanyt. Fénycsövek búgnak és zümmögnek, és éles, fehér fény borul a jókora épületre. Így, fejjel lefelé egy tekintélyes motorcsónakot látok, finoman ringatózik a sötét vízben. De csak egy pillantást vehetek rá, mert Grey felcipel valami falépcsőn a fenti szobába.

Megáll az ajtóban, és megérint még egy kapcsolót - ez alkalommal halogén lámpáét, lágyabb a fény, tompább. Egy lejtős plafonú padlásszobában vagyunk. New England-i tengerészeti módra rendezték be: tengerészkék és krémszín, némi vörössel. Kevés a bútor, mindössze néhány heverőt látok.

Christian a talpamra állít. Nincs időm szemügyre venni a környezetemet - le sem tudom venni róla a szemem. Megbabonázott... olyan, mintha valami ritka, veszélyes ragadozót néznék, amely lecsapni készül. Christian kapkodva szedi a levegőt, igaz, most cipelt végig a gyepen, majd föl a lépcsőn. A szemében lángol a harag, a szükség és a leplezetlen vágy.

Szent szar. Már ettől a nézéstől lángra lobbanhatok.

- Kérlek, ne üss meg - könyörgöm suttogva.

A homlokán összefutnak a ráncok, a szeme elkerekedik. Kétszer is pislog.

- Nem akarom, hogy elfenekelj, nem itt, és nem most. Kérlek, ne tedd.

Enyhén tátva marad a szája a meglepetéstől, és még bátrabb leszek, óvatosan felé nyúlok, végigsimítok az arcán, egészen az álláig. A lány és a szűrős fura keveréke. Christian lassan lehunyja szemét, arcát az érintésembe hajtja, és akadozik a lélegzete. A másik kezemmel is felé nyúlok, és a hajába túrok. Szeretem a haját. Alig hallhatóan felnyög, és amikor kinyitja a szemét, gyanakvón néz, mintha nem értené, mit teszek.

Gyengéden húzom a haját, hogy lehajoljon, és megcsókolom. A szájába erőltetem a nyelvemet. Christian felnyög, megölel, magához szorít. Keze megtalálja az utat a hajamba, és visszacsókol, keményen, birtoklón. Nyelve és az én nyelvem összefonódnak, kavarnak, élvezik egymást. Iste-ni íze van.

Hirtelen hátrahúzódik, lélegzetünk szaggatott. A kezem a karjára hull, és Christian rám néz.

- Mit teszel te velem? - suttogja zavartan.

- Megcsókollak.

- Nemet mondtál.

- Tessék? - Mire mondtam nemet?

- Az asztalnál, a lábaddal.

Ó, hát erről van szó.

- De hát a szüleiddel vacsoráztunk. - Zavarodottan nézek rá.

- Még soha, senki nem mondott nekem nemet. És ez annyira... izgató.

Kicsit kitér a szeme, csodálkozás és vágy tölti meg. Szédítő keverék. Ösztönösen nyelek egyet. Christian keze a hátsómra téved. Magához ránt, és érzem az erekcióját.

Ó, istenem...

- Azért haragszol, és azért indultál be, mert nemet mondtam? - nyögöm döbbenten.

- Azért haragszom, mert nem is említetted, hogy Georgiába mész. Azért haragszom, mert ittál egy sráccal, aki megpróbált elcsábítani, amikor részeg voltál, és aztán, amikor rosszul lettél, otthagyt valakivel, akit alig ismertél. Miféle barát az ilyen? És azért haragszom, és azért indultam be, mert összezártad előttem a lábadat.

A szeme veszélyesen csillog, és lassan emelni kezdi a ruhám szegélyét.

- Kívánlak, méghozzá most. És ha nem engeded, hogy elfenekeljelek, ahogyan megérdemled, most rögtön megduglak a kanapén az én örömökre, nem a tiédre.

A ruhám már alig takarja meztelen hátsómat. Christian hirtelen mozdul. A keze a nemi szervemre tapad, és az egyik ujjá lassan belém csusszan. A másik karjával magához szorít. Elfojtok egy nyögést.

- Ez az enyém - suttogja agresszíven. - Mind az enyém. Megértetted? - Kihúzza, majd újra bedugja ujját, és engem néz, égő tekintettel próbálja felbecsülni a reakciómat.

- Igen, a tiéd - zihálom. A vágyam forrón, sürgetően árad a véremlen, és kihát... mindenre. Az idegvégződéseimre, a légzésemre. A szívem kalapál, majd kiugrik a mellkasomból, vér lüktet a fülemlenben.

Christian több dolgot tesz egyszerre: kihúzza az ujját, hogy üresnek érzem magam, lehúzza a cipzárját, lenyom a kanapéra, végül rajtam fekszik.

- A kezéd a fejedem - parancsolja összeszorított foggal, és feltérdel, szétfeszíti a lábam, és a zakója belső zsebébe nyúl. Elővesz egy kis csomagot. Sötét arccal mered rám, majd lerázza magáról a zakót. Felgörgeti az óvszert tekintélyes farkára.

A fejemre teszem a kezem, és tudom, azért, hogy ne érinthessem. Nagyon felizgultam. Érzem, hogy a csípőm máris mozog, elébe siet, magamban akarom, méghozzá így, durván, keményen. Ó... ez a várakozás.

- Nincs sok időnk. Gyors leszek, és ez most nekem van, nem neked. Megértetted? Ne menj el, vagy elfenekellek - morogja összeszorított foggal.

Szent szar... hogy állíthatnám meg?

Egyetlen gyors dőfés, és teljesen bennem van. Torokhangon nyögök, élvezem ezt a teltséget. Ő a kezemre teszi a kezét, a fejem fölött, könyökével leszorítja a karomat, lábával bilincsbe fog. Csapdában vagyok. Ott van mindenütt, elnyom, szinte fojtogat. De közben mennyei érzés - ez az én erőm, én teszem ezt vele és ez hedonisztikus, diadalmas érzés. Christian gyorsan, dühödten mozog bennem, élesen zihál a fülembé, és a testem válaszol, megolvad körötte. Nem mehetek el. Nem. De elé megyek, minden egyes dőfés elé, tökéletes ellenpont vagyok. Hirtelen, és túl korán is, nekem csapódik, és megmerevedik, megkönnyebbül, a levegő sziszegve távozik a fogai között. Egy pillanatra elernyed, és az egész, édes súlya rám nehezedik. Nem akarom még elengedni, a testem megkönnyebbülésért könyörög, de közben olyan nehéz, és most nem erőltethetem. Aztán Christian hirtelen kihúzódik, és ott hagy engem sajnón, kiéhezetten. Lenéz rám.

- Hozzá ne éj magadhoz. Azt akarom, hogy frusztrált legyél. Te is ezt teszed velem, mikor nem beszélsz, megtagadod tőlem, ami az enyém. - Ismét haragosan lángol a szeme.

Lihegve bólintok. Christian feláll, leveszi az óvszert, összeköti a végét, és a nadrágzsebébe dugja. Csak nézem. A légzésem még mindig szabálytalan, és önkéntelenül is összébb szorítom a combomat, megkönnyebbülésre vágyok. Christian felhúzza a cipzárját, ujjjaival megfésülködik, és lehajol a zakójáért. Aztán újra felém fordul, és már lágyabban néz.

- Jobb lesz visszamennünk a házba.

Kicsit bizonytalanul, kábán ülök fel.

- Tessék. Felveheted.

A belső zsebéből előveszi a bugyimat. Nem vigyorgok, miközben elveszem, de magamban jól tudom: ez büntetésdugás volt, de a bugyi-ügyben enyém a győzelem. Belső istennőm helyeslően bólint, az arcán elégedett vigyor. Nem kellett kérnem, hogy odaadja.

- Christian! - kiabál Mia a földszinten.

Christian megfordul, és a szemöldökét felvonva néz rám.

- A legjobbkor. Istenem, néha nagyon bosszantó tud lenni.-

Bosszúsán nézek vissza rá, gyorsan felveszem a bugyit, s olyan méltóságteljesen állok, amilyenre ebben a most-megdugott állapotomban csak képes vagyok. Igyekszem picit lesimítani most-dugtam-hajamat.

- Fenn vagyunk, Mia - szól le. - Nos, Miss Steele, most már jobban érzem magam, de attól még el akarlak fenekelni - mondja halkan.

- Szerintem nem érdemlem meg, Mr. Grey, főleg azután, hogy eltértem ezt a kiprovokálatlan támadást.

- Kiprovokálatlan? Hiszen megcsókoltál! - Nagyon igyekszik sértődötten nézni.

Az ajkamat biggyesztem.

- A legjobb védekezés a támadás.

- Védekezés mi ellen?

- Ellened és a viszketős tenyered ellen.

Félrebiccenti fejét, és rám mosolyog. Mia dübörög fel a lépcsőn.

- De elviselhető volt? - kérdezi kedvesen.

Elpirulok.

- Alig - suttogom, de nem sikerül visszafojtani az elégedett mosolyt.

- Hát itt vagytok - néz ránk Mia ragyogó képpel.

- Körbevezetem Anastasiát. - Christian a kezét nyújtja felém, szürke szeme komoly.

A kezébe teszem a kezem, és ő finoman megszorítja.

- Kate és Elliot indulni készül. Mit szólsz hozzájuk, nem képesek távol tartani a kezüket egymástól. - Mia úgy tesz, mintha undorodna, aztán Christianra, majd rám néz. - Mit csináltak itt?

Jesszusom, ez nem kerülgeti a forró kását. Vértörős leszek.

- Megmutattam Anastasiának az evezősérmeimet - feleli Christian fapofával. - Menjünk, köszönjünk el Kate-től és El-liottól.

Evezősérmek? Christian finoman maga elé húz, és amint Mia elfordul, a hátsómra csap. Felnyögök meglepetésemben.-

- Újra megteszem, Anastasia, méghozzá hamar - fenyeget halkan, a fülembé sűgva, aztán az ölelésébe von, hogy a hátam a mellkasához ér, és a hajamba csókol.

A házban Kate és Elliot javában búcsúzkodik. Kate magához szorít.

- Beszélnem kell veled arról, hogy szembeszegülsz Christiannal - sziszegem halkan a fülébe, amikor megölel.

- Ellen kell szegülni neki; akkor láthatod, milyen valójában. Vigyázz magadra, Ana, uralkodni akar rajtad - suttogja. - Majd

találkozunk.

ÉN JÓL TUDOM, MILYEN - TE NEM, visítja egy hang a fejemben. Tisztában vagyok vele, hogy a jó szándék vezérli, de néha egyszerűen átlép egy határt, és most annyira, hogy már a szomszéd államban van. Bosszúsán nézek rá, ő pedig nyelvet nyújt rám, hogy akaratlanul is elmosolyodom. A játékos Kate újdonság a számomra, nyilván Elliot hatása. A kapuból integetünk, majd Christian felém fordul.

- Nekünk is indulnunk kell, holnap állásinterjúd lesz.

Mia melegen magához ölel.

- Nem gondoltuk volna, hogy talál valakit - szakad ki belőle.

Elpirulok, és Christian ismét a szemét forgatja. Lebiggyesztem az ajkam. Ő miért teheti, és én miért nem? Én is a szememet akarom forgatni, de nem merem, főleg az után a fenyegetés után ott, a csónakházban.

- Vigyázz magadra, Ana, kedvesem - mondja Grace.

Christian zavarban van, vagy tán bosszús az ilyen érzelmi megnyilvánulásoktól a többi Grey részéről. Megragadja a kezemet, és maga mellé húz.

- Ne rémisszétek el, és ne kényeztessétek el túl sok szeretettel - morogja.

- Christian, ne csúfolódj - szól rá Grace sértődötten, de a szeméből süt a szeretet.

Valamiért nem gondolom, hogy csúfolódik. Lopva figyelem az interakcióikat. Egyértelmű, hogy Grace feltétlen anyai szeretetével szereti. Christian lehajol, és sietve megpuszítja.

- Anya - mondja, és kiérzek valamit a hangjából... talán a tiszteletet?

- Mr. Grey, köszönöm. Viszontlátásra. - Kezet nyújtok, és ő is megölel.

- Kérlek, szólíts Carricknak. Nagyon remélem, hogy hamarosan találkozunk még, Ana.

A búcsúzkodás után Christian a kocsihoz vezet, ahol Taylor várakozik. Mindvégig itt volt? Taylor kinyitja az ajtót előttem, és én becsusszanok az Audi hátsó ülésére.

Érzem, hogy a feszültség egy része eltűnik a vállamból. Jesszusom, micsoda nap! Fizikailag és érzelmileg is kimerült vagyok. Christian vált néhány szót Taylорral, aztán beszáll mellém. Felém fordul.

- Hát, úgy tűnik, a családom is kedvel - mondja.

Is? Hívatlanul és váratlanul pattan a fejembe a gondolat, miért is lettem meghívva. Taylor elindítja a kocsit, és a behajtó fénykörétől az út sötétje felé gördülünk. Christianra pillantok, aki rám szegezi pillantását.

- Tessék? - kérdezi nyugodtan.

Egy picit küszködök. Nem - elmondom neki. Úgyis mindig panaszkodik, hogy nem osztom meg vele a gondolataimat.

- Azt hiszem, csak azért hoztál el a szüleidhez, mert kénytelen voltál. - Halk, habozó a hangom. - Ha Elliot nem hívta volna el Kate-et, eszedbe sem jutott volna. - Nem látom az arcát a sötétben, de a fejét félrehajva bámul rám.

- Anastasia, örülök, hogy találkoztál a szüleimmel. Miért kételkedsz ennyire magadban? Mindig megdöbbenesz vele. Erős, független fiatal nő vagy, honnan ezek a negatív gondolatok magaddal kapcsolatban? Ha nem akartam volna, hogy találkozz velük, most nem lennél itt. Mindvégig így éreztél, amíg itt voltál?

Ó! Azt akarta, hogy itt legyek - ezt nem hittem. Nem tűnik zavartnak. Úgy látszik, őszintén örül, hogy itt vagyok... meleg ragyogás árad szét az ereimben.

A fejét csóválja, és megfogja a kezemet. Idegesen pillantok Taylor felé.

- Ne törődj Taylорral. Beszélj!

Vállat vonok.

- Igen, azt hittem. És még valami. Csak azért említettem Georgiát, mert Kate Barbadosról beszélt. Még nem döntöttem.-

- Szeretnéd meglátogatni anyádat?

- Igen.

Különös tekintettel néz rám, mintha valami komoly küzdelem zajlana benne.

- Veled mehetek? - kérdezi végül.

Tessék?

- Ööö... nem hiszem, hogy jó ötlet lenne.

- Miért nem?

- Azt reméltem, hogy egy kicsit elszakadok ettől... az intenzitástól, és végiggondolhatok dolgokat.

Csak néz rám.

- Túl intenzív vagyok?

Kitör belőlem a nevetés.

- És akkor még finoman fogalmaztunk.

Az utcai lámpák fényében látom, hogy megrándul az ajka.

- Te kinevetsz, Miss Steele?

- Hogy is merészném, Mr. Grey - felelem gunyoros komolyan.
- Azt hiszem, merészed, és azt is hiszem, hogy gyakran nevelsz rajtam titokban.
- Mert mulatságos vagy.
- Mulatságos?
- Mulatságos, mint jópofa, vagy nevetséges?
- Ó... sok ebből és egy kevés abból.
- Melyikből több?

- Ezt neked kell kitalálnod.

- Nem hiszem, hogy bármit is ki tudnék találni, ami veled kapcsolatos, Anastasia - mondja keserű gúnnyal, majd nyugodtan folytatja. - Min kell elgondolkodnod Georgiában?

- Rólunk - suttogom.

Mozdulatlan arccal mered rám.

- Azt mondtad, megpróbálsz - mormolja.

- Tudom.

- Meggondoltad magad?

- Talán.

Fészkelődik.

- Miért?

Szent szar. Hogy lett ebből ilyen intenzív és jelentőségteljes beszélgetés? Úgy ért, mint egy vizsga, amire nem készültem. Mit mondhatnék? Mert azt hiszem, szeretlek, te pedig játékszernek látsz? Mert nem érinthetlek meg, mert félek kimutatni az érzéseimet, hátha rám ripakodsz, elzavarsz, vagy még rosszabb... megversz? Mit mondhatnék?

Kinézek az ablakon. Az autó a hídon át tart hazafelé. Sötétbe burkolózunk, amely eltakarja gondolatainkat és érzéseinket, igaz, ehhez nincs szükség az éjszakára.

- Miért, Anastasia? - erőlteti Christian a választ.

Vállat vonok. Csapdába estem. Nem akarom elveszíteni. A követelőzése, az irányítás iránti vágya, ijesztő szenvedélyei ellenére is, még soha nem éreztem annyira, hogy élek, mint most. Már az izgalmas, hogy mellette ülök. Annyira kiszámíthatatlan, szexi, okos és mulatságos. De a hangulatai... ó... és bántani akar. Azt mondja, figyelembe veszi a fenntartásaimat, de attól még félek. Lehunyom a szemem. Mit is mondhatnék? A szívem mélyén csak többet akarok, több törődést, többet a játékos Christianból, több... szerelmet.

Megszorítja a kezemet.

- Beszélj, Anastasia! Nem akarlak elveszíteni. Ez a hét... - Elhal a hangja.

Átérünk a hídon, és az út ismét neonlámpák fényében úszik, hogy Christian arca felváltva van sötétben és világosban. Mennyire találó metafora. Ez a férfi, akit valaha romantikus hősnek gondoltam, fénylő, bátor, fehér lovagnak - vagy sötét lovagnak, ahogy ő mondta. Nem hős: ember, akinek komoly, mély érzelmi gondjai vannak, és magával von a sötétbe. Nem vezethetném vissza a fénybe?

- Még mindig többet akarok - suttogom.

- Tudom - mondja. - Igyekszem.

Elengedi a kezemet, és finoman meghúzza az állam, hogy kiszabadítsa az ajkamat.

- Érted megpróbálsz, Anastasia. - Süt belőle az őszinteség.

És csak ennyi kellett. Kicsatolom a biztonsági övet, és az ölébe kúszok. Meglepetésként éri. Átölelem a fejét, és hosszan, erősen csókolom, ő pedig egy szempillantás alatt válaszol.

- Maradj velem ma éjszaka - zihálja. - Ha elmész, egy egész hétig nem látlak. Kérlek.

- Igen - egyezem bele. - És én is megpróbálsz. Aláírom a szerződésedet. - A pillanat heve sugallta a döntésemet.

Rám mered.

- Ha megjöttél Georgiából. Gondold végig, bébi.

- Megteszem. - És néhány mérföldön át csöndben ülünk.

- Be kéne kapcsolnod a biztonsági övet - suttogja a hajamba Christian, de nem mozdít el az öléből.

Még jobban hozzábújok. A szemem lehunyva, az orrom magába szívja szexi, Christian-és-fűszeres-pézsmás-tusfürdő illatát, a fejem a vállán. Az elmém kikapcsol, álmodozom, azt álmodom, hogy szeret. Ó, és annyira valódi, szinte tapintható az álom, hogy még undok, hárpia öntudatom is rá teljesen nem jellemző módon reménykedni mer. Ügyelek arra, hogy ne érjek a mellkasához, de összekucorodom a karjában, és ő szorosán ölel.

Túlságosan hamar tép ki az élet ebből a lehetetlen álomból.

- Otthon vagyunk - mormolja Christian. Gyötrő ez a mondat, teli lehetőségekkel.

Otthon Christiannal. Csak éppen a lakása egy művészeti galéria, és nem otthon.

Taylor kinyitja nekünk az ajtót, én szégyenlősen köszönetet mondok. Nagyon is tudatában vagyok, hogy hallhatta a

beszélgetésünket, de kedves a mosolya, megnyugtató, nem árulkodó. Christian, amint kiszállt a kocsiból, kritikus szemmel méricskél.

Jaj, nem... már megint mit csináltam?

- Miért nincs rajtad dzseki? - Homlokráncolva veszi le a sájátját és teríti a vállamra.

Elönt a megkönnyebbülés.

- Az új kocsimban van - felelem álmosan, ásítózva.

Önelégült mosollyal néz rám.

- Fáradt, Miss Steele.

- Igen, Mr. Grey. - Félénk vagyok csúfondáros pillantása alatt. Mégis úgy érzem, némi magyarázattal tartozom. - Oly módon uralkodtak ma rajtam, amit soha nem hittem volna.

- Hát, ha nincs szerencséd, még egy kicsit uralkodom rajtad - ígéri, aztán kézen fog és bevezet az épületbe. Francba... már megint?

A liftben felnézek rá. Feltételeztem, hogy azt akarja, vele aludjak. De eszembe jut, hogy senkivel nem alszik, bár velem már többször kivételt tett. Hirtelen elsötétül a tekintete. Felém nyúl, megragadja az államot, kiszabadítja ajkamat a fogam alól.

- Egyszer még megduglak ebben a liftben, Anastasia. De most fáradt vagy, és azt hiszem, ideje ágyba bújod.

Lehajol, s fogával gyengéden meghúzza az alsó ajkam. Elolvadok tőle, eláll a lélegzetem, a bensőmet előnti a vágy. Viszonzom, fogammal a felső ajkát ingerlem, ő pedig felnyög. Amikor a liftajtó kinyílik, megragadja a kezemet, beránt az előcsarnokba, át a dupla ajtón a folyosóra.

- Kérsz egy italt, vagy valamit?

- Nem.

- Helyes. Irány az ágy.

Felvonom a szemöldökömet.

- Beéred a jó öreg vaníliával?

Félrehajtja a fejét.

- Nincs semmi rossz egy jó kis vaníliában... nagyon izgalmas íz - lihegi.

- Mióta?

- A múlt szombat óta. Miért? Valami egzotikusabban reménykedsz?

Belső istennőm feje kikandikál a karfa mögül.

- Ó, nem. Elég egzotikumban volt részem ma. - Belső istennőm duzzogva néz, nem leplezheti csalódását.

- Biztos? Minden ízlést kielégítünk itt - legalább harmincegy ízben állok rendelkezésedre. - Kéjesen vigyorog rám.

- Vettem észre - felelem szárazon.

A fejét csóválja.

- Gyere, Miss Steele. A holnap nagy nap lesz a számodra. Minél hamarabb ágyban vagy, annál hamarabb meg leszel dugva, és alhatsz.

- Mr. Grey, ön született romantikus.

- Önnek meg nagy a szája, Miss Steele. Valamilyen módon be kell tömnöm. Gyere. - A hálószobájába vezet, és a sarkával berúgja az ajtót.

- Fel a kezekkel! - utasít.

Szót fogadok, ő pedig lélegzetelállítón fürge mozdulattal leveszi a ruhámat. Mint egy bűvész lenne. Megfogja a ruha szegélyét, és könnyedén átemeli a fejemen.

- Tatataaaa - dalolja játékosan.

Kuncogok, és udvariasan megtapsolom. Christian vigyorogva, kecsesen meghajol. Hogy tudnék ellenállni neki, amikor ilyen? A komód előtti székre teszi a ruhát.

- Jöhet a következő trükk - biztatom csúfondárosan.

- Ó, drága kis Miss Steele-em, feküdj csak le, majd meglátod - mordul fel.

- Gondolod, hogy most az egyszer meg kéne küzdened, hogy megkapj? - kérdezem kacéran.

A szeme elkerekedik meglepetésében, és izgalom csillan benne.

- Hát... az ajtó csukva. Nem tudom, hogyan kerülhetnél el - feleli gunyorosan. - Azt hiszem, már a kezemben vagy.

- De jó tárgyaló vagyok.

- Ahogyan én is. - A szemembe néz, de közben megváltozik az arckifejezése, és a szobában hirtelen megváltozik a légkör, feszültebb lesz.

- Akarsz baszni, vagy nem? - kérdezi.

- Nem - nyögöm ki.

- Ó... - A homlokát ráncolja.

Oké, nincs visszaút. Mély lélegzet...

- Azt akarom, hogy szeretkezz velem.

Megmerevedik, tompa arccal néz rám. Elsötétül a képe. Ó, a fenébe, ez nem jól néz ki. Adj neki egy kis időt, reccsen rám a tudatalattim.

- Ana, én... - A hajába túr. Jesszusom, most nagyon zavarban van.

- Azt hittem, megtettük - mondja végül.

- Érinteni akarlak.

Önkéntelenül is hátrébb lép, egy pillanatra félelmet látok az arcán, aztán uralkodik magán.

- Kérlek - suttogom.

Összeszedi magát.

- Ó, nem, Miss Steele, ma estére már elég engedményt kapott. Most nemet mondok.

- Nem?

- Nem.

Ezzel nem vitatkozhatom. Vagy mégis?

- Nézd, fáradt vagy, én is az vagyok. Feküdjünk le - mondja, és feszülten figyel.

- Szóval az érintés kemény korlát a számodra?

- Igen. Mintha nem tudnád.

- Áruld el, miért.

- Anastasia, kérlek. Hagyjuk ezt most - motyogja lemondóan.

- Nekem fontos.

Ismét a hajába túr, és magában szitkozódik. Sarkon fordul, a komódhoz megy, kivesz egy pólót, és odadobja nekem. Elkapom.

- Vedd föl, és ugrás az ágyba - dörren rám bosszúsán.

A homlokomat ráncolom, de úgy döntök, nem vitatkozom. Hátat fordítok neki, gyorsan leveszem a melltartót, és amilyen kapkodva csak tudom, belebújok a pólóba, hogy elrejtsem meztelenségemet. A bugyit magamon hagyom. Az este nagy részében ügysem volt rajtam.

- Ki kell mennem a fürdőszobába. - Suttogóra váltok.

Zavartan ráncolja a homlokát.

- Te most engedélyt kérsz?

- Öö... nem.

- Anastasia, tudod, hol a fürdőszoba. Ma furcsa egyezségünknek arra a pontjára érkeztl, hogy nem kell engedélyt kérned, hogy kimehess. - Nem tudja leplezni bosszúságát. Leveszi az ingét, én pedig besietek a fürdőszobába.

Csak bámulom magam a túl nagy tükörben. Döbbenetes, hogy ugyanúgy nézek ki. Mindazok után, amiket ma tettem, ugyanaz az átlagos lány bámul vissza rám. Mégis mit vártam? Azt, hogy szarvakat és kis bolyhos farkat növesztettem? A tudatalattim veszekszik velem. Mégis, mi a fenét műveltél? Az érintés nála kemény korlát. Elsietted, te ostoba. Előbb mennie kell tudni, mielőtt futna. A tudatalattim dühös, olyan, mint egy medúza, a haja szanaszét, a kezét az arcára tapasztja, mint Edvard Munch képén, a *Sikolyon*. Nem törődöm vele, mégsem hajlandó visszabújni a dobozába.

Feldühíted - gondolj bele, mit is mondott, mennyit enge-dett. Bosszúsán nézek a tükörképemre. Ki kell valahogy mutatnom a szeretetemet - akkor talán viszonzni fogja.

Lemondóan csóválom a fejemet, és felkapom Christian fogkefáját. A tudatalattimnak természetesen igaza van. Sürgetem Christiant. Még nem áll készen erre, ahogyan én sem. Mérleghintán egyensúlyozunk. Ez a mi fura egyezségünk. A két szélén billegünk, és a hinta fel-le mozog kettőnk között. Mindkettőnknek beljebb kell húzódnunk a közepe felé. Csak remélhetem, hogy egyikünk sem esik le közben. Az egész olyan gyorsan történt. Talán egy kis távolság jót tenne. Georgia jobban vonz, mint valaha. Miközben a fogamat mosom, kopogtat.

- Tessék - köpöm a szavakat fogkrémmel teli szájjal.

Christian megáll az ajtóban, pizsamája úgy lóg a csípőjén, hogy testem minden sejtje mozgásba lendül. Félmeztelen, és úgy iszom a látványt, mint akit a szomjhalál fenyeget, és ő hűvös hegyi forrás lenne.

Rezzentelen arccal néz rám, aztán önelégülten elmosolyodik, és mellém lép. Tekintetünk összetapad a tükörben, a szürke a késsel. Végzek a fogkefével, előlblítem, átadom neki. Christian szó nélkül a szájába veszi. Ugyanolyan önelégülten nézek vissza rá, és a szeme hirtelen jókedvűen csillog.

- Nyugodtan kölcsönveheted a fogkefém. - Enyhén gunyoros a hangja.

- Köszönöm, uram - mosolygok rá édesen, és otthagynom, megyek az ágyba.

Néhány perc múlva követ.

- Tudod, nem így terveztem ezt az estét - duzzog.

- Képzeld el, ha én mondanám, hogy nem érinthetsz.

Törökülésben leül az ágyra.

- Mondtam már, Anastasia. Ötven árnyalat. Keményen kezdődött az életem. Nem akarnád ezt a sok szart a fejedben. Miért érdekel?

- Mert jobban meg akarlak ismerni.

- Elég jól ismersz.

- Hogy mondhatsz ilyet? - Feltérdelek, és szembefordulok veled.

Bosszúsán forgatja a szemét.

- A szemedet forgatod. Amikor én tettem, a térdedre fektettél.

- Ó, és szeretném újra megtenni.

Megszáll az ihlet.

- Mondd el, és megteheted.

- Tessék?

- Jól hallottad.

- Te alkudozol velem? - Hitetlenkedés süt a hangjából.

Bólintok. *Igen... ez az.*

- Tárgyalok.

- Ez nem így működik, Anastasia.

- Oké, mondd el, és a szememet forgatom.

Felnevet, és egy pillanatra a gondtalan Christian. Jó ideje nem láttam. Kijózanodik.

- Mindig olyan lelkes és információra éhes vagy. - Szürke szeme elgondolkodva néz. Egy pillanat múlva kecsesen leszáll az

ágyról. - El ne menj - mondja, és kimegy a szobából.

Egész testemben rázkódom. Most mit csinál? Valami ördögi tervet forral? Basszus. Tegyük fel, hogy egy pálcával tér vissza, vagy valami más perverz segédeszközzel. Szent szar, akkor mit tegyek? Amikor visszatér, valami aprót tart a kezében. Nem látom mi az, és éget a kíváncsiság.

- Mikor lesz az első interjúd holnap? - kérdi kedvesen.

- Kettőkor.

Lassú, gonoszkodó vigyor jelenik meg az arcán.

- Helyes. - És ott, a szemem előtt megváltozik. Keményebb lesz, féktelen... dögös. Ez az Uralkodó Christian.

- Szállj le az ágyról. Állj oda. - Az ágy mellé mutat, én pedig sietek engedelmessé válni. Christian feszülten néz, ígéret csillog a szemében. - Bízol bennem? - kérdezi.

Bólintok. Christian kinyújtja kezét, és két kerek ezüstgolyó csillog a tenyerében. Vastag, fekete szalag köti össze őket.

- Újak - mondja nyomatékosan.

Kérdő pillantást vetek rá.

- Beléd rakom ezeket, aztán elfenekellek. Most nem büntetésből, hanem a te és az én örömömre. - Elhallgat, nézi a reakciómat, ahogyan elkerekedett szemmel bámulok.

Bennem lesznek! Felnyögök, és a hasam mélyén összehúzódnak az izmok. Belső istennőm hétfátyol-táncot jár.

- Aztán dugunk, és ha még ébren vagy, utána elmondok néhány dolgot az első éveimről. Benne vagy?

Az engedélyemet kéri! Szótlatlanul bólintok.

- Jó kislány. Nyisd ki a szád.

A szám?

- Tágabbra.

Gyengéden a számba teszi a két golyót.

- Síkosítani kell őket. Szopjál - utasít, de kedves a hangja.-

A golyók hűvösek, simák és meglepően súlyosak. Fémes ízük van. Száraz a szám, de összegyűlik benne a nyál a szokatlan tárgy körül. Christian szürke szeme nem szakad el az enyémtől. Szentséges pokol, ez beindít. Mocarogni kezdek.

- Maradj nyugton, Anastasia - figyelmeztet.

- Állj. - Kiveszi a golyókat a számból. Félrehajtja a takarót, és leül az ágy szélére.

- Gyere ide.

Megállok előtte.

- Most fordul meg, hajolj előre, fogd meg a bokádat.

Pislogok, és elsötétül a képe.

- Ne habozz - korhol finoman, és van valami a hangjában. Aztán a szájába rakja a golyókat.

Basszus, ez szexibb, mint a fogkefe. Azonnal engedelmessé válok a parancsnak. Jesszusom, vajon meg tudom érinteni a bokámat? Úgy tűnik, könnyen megy. A póló felsiklik a hátamon, kitárul a hátsóm. Hála istennek, visszakaptam a bugyimat, de gyanítom, nem lesz soká rajtam.

Áhítattal a popsimra teszi a kezét, és lágyan, tenyérrel simogatja. Nyitva a szemem, látom a lábát az enyém mögött, semmi más. Behunyom a szemem, ő pedig finoman félrehúzza a bugyimat, és lassan föl-le húzogatja az ujját a nemi szervemen. Felkészül a testem, vad várakozás és izgalom szédítő keveréke önt el. Christian egyik ujjával belém hatol, és élvezetes lassúsággal körözni kezd. Annyira jó! Felnyögök.

Szakadozott a lélegzete, hallom, hogy nyögdécsel. Megismétli a mozdulatot. Aztán visszahúzza az ujját, és lassan, egyenként beilleszti finom golyókat. Ó, istenem. Testhőmérsékletűek, a szánk felmelegítette. Különös érzés. Amint bennem vannak, nem is igazán érzem őket - mégis tudom, hogy ott vannak.

Christian a helyére illeszti a bugyimat, előre hajol, és ajka finoman érinti a popsimat.

- Állj fel - utasít, és remegő lábbal felállok.

Ó, most aztán érzem őket... nagyjából. Christian megmarkolja a csípőmet, és segít megtartanom az egyensúlyomat.

- Jól vagy? - kérdezi, és szigorú a hangja.

- Igen. - Tollpuhaságú a válaszom.

- Fordulj meg! - Szembefordulok vele.

A golyók lefelé csúsznak, és önkéntelenül is megfeszülök körülöttük. Megriaszt az érzés, de nem rossz.

- Milyen érzés? - kérdezi Christian.

- Fura.

- Fura jó, vagy fura rossz?

- Fura jó - vallom be pirulva.

- Helyes. - Jókedv bujkál a tekintetében.

- Szeretnék egy pohár vizet. Menj és hozzál, légy szíves.

Ó.

- És amikor visszajössz, a térdemre fektetlek. Gondolj erre, Anastasia.

Víz? Víz akar... most... miért?

Kimegyek a hálószobából, és máris egyértelmű, miért akarta, hogy járjak. A golyók súlya lefelé húz, és belülről masszíroz. Hátborzongató érzés, és nem kellemetlen. Sőt, szaporábban kapkodom a levegőt, mikor nyújtózkodva leveszek egy poharat a konyhaszekrényből, és felnyögök. Ó, istenem... ezeket meg kell tartani. Vágyom, vágyom tőlük a szexet.

Christian mereven figyel, amikor visszatérek.

- Köszönöm - veszi át a poharat.

Lassan kortyol, aztán az éjjeliszekrényre helyezi a poharat. Egy fóliacsomag készen áll, várakozik, akárcsak én. És tudom, hogy miért teszi ezt Christian, a várakozást fokozza vele. A szívem hevesebben dobol. Christian fényes, szürke szeme az enyémbe mélyed.

- Gyere. Állj mellém. Mint a múltkor.

Mellé állok, a vérem lüktet, és ez alkalommal izgatott vagyok. Beindultam.

- Kérj meg - mondja Christian.

A homlokomat ráncolom. Mit kérjek?

- Kérj meg rá. - Most már valamivel keményebb a hangja.

Micsoda? Hogy hozzak még vizet? Mit akar tőlem?

- Kérj meg rá, Anastasia. Nem mondom még egyszer. - És olyan fenyegetés érződik ki a szavaiból, hogy végre leesik. Azt akarja, kérjem meg, hogy fenekeljen el.

Szent szar. Christian várakozásteljesen néz rám, a szeme egyre hűvösebb. A francot.

- Fenekelj el, kérlek... uram - suttogom.

Egy pillanatra lehunyja a szemét, ízlelgeti a szavaimat. Aztán felnyúl, megmarkolja a bal kezemet, és a térdére húz. Ráesek, ő pedig megtart az ölén. A szívem a torkomban dobog, ő meg finoman cirógatja a hátsómat. Ismét úgy fekszem az ölében, hogy a felsőtestem az ágyon nyugszik mellette. Ez alkalommal nem veti át a lábát az enyémen, de a fülem mögé simítja a hajamat az arcomból. Miután megvan vele, a tarkómnál megmarkolja a hajamat, hogy így tartson helyben. Finoman húzza, és a fejem megemelkedik.

- Látni akarom az arcodat, amíg fenekellek, Anastasia - mondja, és közben folyamatosan dörzsöli a popsimat.

Lejebb megy a keze a hátsóm két fele közé, nekinyomódik a nemi szervemnek, és ez a telt érzés fantasztikus... Felnyögök.

- Ezt a gyönyörért tesszük, Anastasia. A te és az én gyönyörömről - suttogja Christian.

Felemeli a kezét, és egy csattanással rácsap a combom, a hátsóm és a nemi szervem találkozására. A golyókat beljebb löki vele, és elveszek az érzések ingoványában. A csípés a faromon, a teltség a bennem levő golyóktól, és a tudat, hogy Christian leszorít. Felfelé fordítom az arcom, és igyekszem feldolgozni ezeket az idegen érzéseket. Valahol a tudatom mélyén regisztrálok azt is, hogy Christian nem ütött olyan keményen, mint a legutóbb. Újra a popsimat simogatja, a bőröm és az alsóneműm fölött kószál a tenyere.

Miért nem vette le a bugyimat? Aztán eltűnik a tenyere, és újra lecsap. Felnyögök, mert szerteárad bennem az érzés. Kialakul egy

minta: balról jobbra majd le. A lenti a legjobb. Minden előremozdul bennem, és Christian az ütések között simogat, masszíroz. Kívül-belül masszírozva vagyok. Annyira izgató, erotikus érzés, és mivel az én feltételeim szerint játszunk, valamiért nem bánom a fájdalmat. Nem is olyan fájdalmas - szóval fáj, de nem elviselhetetlenül. Valahogy kezelhető és igen, gyönyörteli is. Nyögdécselek. Igen. Képes vagyok rá.

Christian megáll, lassan lehámozza rólam a bugyit. Fészkelődöm, és nem azért, mert menekülni akarok a csapásai elől, hanem mert többet akarok... megkönnyebbülést, valamit. Bőrömet érzékenyen bizsergeti az érintése. Megsemmisítő, és Christian újra kezdi. Néhány könnyed kis csapás, aztán balról jobbra, és le. Ó, azok ott benn.

- Jó kislány vagy, Anastasia - nyög föl Christian rekedten.

Még kétszer rám csap, aztán meghúzza a golyókhöz erősített szalagot, és hirtelen kirántja őket. Csaknem elélvezek - ez már nem a világi érzés. Christian gyorsan mozdul, gyengéden megfordít. Inkább hallom, mint látom a fólia szakadását, aztán Christian már mellettem fekszik. Megfogja a kezemet, a fejem fölé teszi, és elhelyezkedik bennem, lassan foglalva el a helyet, ahol eddig az ezüstgolyók voltak. Hangosan nyögök.

- Ó, bébi - suttogja Christian, hátrahúzódik, előrehatol, lassú, érzéki tempóban. Ízlel, élvez.

Még soha nem volt ilyen gyengéd, és szinte pillanatok alatt átesek a szakadék szélén, spirálban hullok bele a csodás, vad, kimerítő orgazmusba. Megfeszülök körülötte, és ez beindítja az ő kitörését. Beljebb csusszan, megtölt, és kétségbeesett csodálattal tör ki belőle a nevem.

- Ana!

Csendesen zihál rajtam, a keze még mindig az enyémet tartja a fejem fölött. Végül hátradől, és rám néz.

- Ezt élveztem - suttogja, és édesen megcsókol.

Nem marad ott további édes csókokra. Feláll, betakar, és eltűnik a fürdőszobában. Egy palack fehér folyadékkal tér vissza. Leül az ágy szélére.

- Fordulj hasra - utasít, és mogorván hasra fordulok.

Tényleg, minek ez a húhó. Nagyon álmos vagyok.

- Csodás a segged színe - mondja elismerően, és gyengéden belemasszírozza a hűsítő folyadékot rózsaszín bőrömbe.

- Na, ki vele, Grey - ásítok.

- Miss Steele, te aztán tudod, hogyan tegyél tönkre egy szép pillanatot.

- Megegyeztünk.

- Hogy érzed magad?

- Mint akit becsaptak.

Sóhajt, mellém fekszik, a karjába von. Ügyel rá, hogy ne érintse sajgó hátsómat, és újra kanál formát veszünk fel. Igazi gyengédséggel csókol meg a fülem mellett.

- Az a nő, aki a világra hozott, narkós kurva volt, Anastasia. Aludj szépen.

Szentséges basszantyú... mit jelentsen ez?

- Volt?

- Meghalt.

- Mikor?

Sóhajt.

- Négyéves voltam. Nem igazán emlékszem rá. Carricktól tudok néhány részletet. Csak egy-két dologra emlékszem. Aludj, kérlek.

- Jó éjt, Christian.

- Jó éjt, Ana.

Kába, kimerült álomba merülök, álomban négyéves, szürke szemű kisfiút látok valami sötét, ijesztő, nyomorúságos helyen.

Huszonegyedik fejezet

Fény mindenütt. Éles, meleg, átható fény, igyekszem féken tartani. El akarok rejtőzni még néhány pillanatig. De túl erős a ragyogás, és végül megadom magam az ébrenlétnek. Diadalmas seattle-i reggel üdvözlő - napfény ömlik be a faltól falig ablakon, és ragyogással tölti be a szobát. Miért is nem húztuk le a rolót tegnap este?

Christian Grey hatalmas ágyában vagyok, csak Christian Grey nincs itt.

Fekszem egy picit, és az ablakon át nézem Seattle sziluettjének fenséges látványát. Tényleg valótlannak érződik az élet a felhők között. Fantáziakép - kastély, amely a levegőben lebeg, távol a földtől, az élet valóságától. Távol az elhagyatottságtól, éhezéstől és narkós kurva anyáktól. Beleborzongok a gondolatba, mi mindenben mehetett keresztül kisgyerekként, és már értem, miért itt él, elszigetelten, értékes műalkotások között. Távol mindattól, ahonnan indult. A homlokomat ráncolom, mert ez még mindig nem magyarázza, miért nem érinthetem. Ironikus módon magam is ugyanazt érzem ebben a tágas toronyban. A valóság felett lebegek. Ebben a fantáziaotthonban fantáziaszexelek a fantáziapasimmal. Pedig a komor valóság az, hogy ő egy különleges egyezséget akar, bár azt mondta, próbál többet nyújtani.

Mit jelenthet ez? Ezt kéne tisztáznom, hogy tudjam, még mindig a mérleghinta két végén vagyunk-e, vagy közelebb araszoltunk egymáshoz.

Kiszállok az ágyból. Merev a testem, vagy, hogy szebben fogalmazzam, erősen használt. Igen, nyilván a sok szex teszi. A tudatalattim helytelenítőn biggyeszi az ajkát. A szememet forgatom, szerencsére egyes viszkető tenyerű irányításmániások nincsenek a szobában. Mégiscsak kérem a személyi edzőt. Már ha aláírom a papírt. Belső istennőm lemondóan mered rám. Hát persze hogy aláírod. Együkkel sem törődöm, és teszek egy gyors látogatást a mosdóban, aztán megyek megkeresni Christiant.

Nincs a galériában, viszont egy elegáns, középkorú asszony takarítja a konyharészt. Megtorpanok. Rövid, szőke haja van és világoskék szeme; egyszerű, méretre szabott fehér inget és tengerészkek szoknyát visel. Széles mosollyal pillant rám.

- Jó reggelt, Miss Steele. Kér reggelit? - Meleg a hangja, de azért hivatalos is. Megdöbbenek. Ki ez a vonzó, szőke nő Christian konyhájában? Mindössze Christian pólója van rajtam. Zavarban vagyok, nagyon is tudatában, hogy nincs rajtam ruha.

- Sajnos, kínos helyzetben találkozunk. - Nyugodt a hangom, de nem tudom leplezni az aggodalmamat.

- Ó, borzasztóan sajnálom. - Mrs. Jones vagyok, Mr. Grey házvezetőnője.

Ó.

- Hogy van? - szedem össze magam.

- Kér reggelit, asszonyom?

Asszonyom!

- Köszönöm, egy kis tea jólesne. Meg tudja mondani, hol van Mr. Grey?

- A dolgozószobájában.

- Köszönöm.

A dolgozószoba felé igyekszem. Roppant kínosan érzem magam. Miért csakis vonzó szőkék dolgoznak Christiannak? És önkéntelenül is belém hasít egy randa gondolat. Valamennyien voltak alávetettek? Nem is vagyok hajlandó ezzel az undorító gondolattal foglalkozni. Szégyenlősen bekukucskálok az ajtón. Christian telefonál. Az ablak felé néz, fekete nadrágot, fehér inget visel. A haja még mindig nedves a zuhanytól, és a látvány elvonja a figyelmemet a negatív gondolatoktól.

- Nem érdekel, csak ha a cég mérlege javul, Ros. Nincs szükségünk holt teherre... és elég a gyenge kifogásokból... Marco hívjon fel, most cselekszünk, vagy szarunk az egészszre... igen, mondd meg Barneynek, hogy a prototípus jól néz ki, bár az interfészben nem vagyok biztos... nem, csak mintha hiányozna belőle valami... délután találkozni akarok vele, hogy megbeszéljük... ő, meg a csapata összeülhetnének egy kis brainstormingra... oké, add vissza Andreát... - Christian vár, és bámul kifelé az ablakon. Saját világegyeteme uraként néz le az égből a vára alatt nyüzsgő emberkékre.

- Andrea...

Felpillant, észrevesz. Lassú, szexi mosoly jelenik meg szép arcán, és szóhoz sem tudok jutni, a belsőm elolvad tőle. Nem kétséges, hogy ő a legszebb férfi a földön, túl szép az alatta levő kis emberkékhöz képest, túl szép hozzám. Nem, bosszankodik belső istennőm, hozzám nem túl szép. Egy kicsit az enyém már. A gondolattól pezseg a vérem, és eloszlatja irracionális kételyeimet.

Christian folytatja a beszélgetést, de közben szeme nem szakad el az enyémtől.

- Mondja le a délelőtti programjaimat, de Bill hívjon fel. Kettőkor benn leszek, és délután beszélnem kell Marcóval, legalább fél órát szánok rá... Írja be Barneyt és a csapatát Marco utánra, vagy talán holnapra, és találjon nekem időt arra is, hogy a héten találkozzam Claude-dal... mondja meg, hogy várjon... Ó... nem, nem akarok semmilyen nyilvánosságot Darfurnak... Sam intézze el... nem... Milyen esemény? ...ez a következő szombat?... Tartsa.

- Mikor jössz vissza Georgiából? - kérdezi.

- Pénteken.

Christian már folytatja is a telefonbeszélgetést.

- Szükségem van még egy jegyre, mert a partneremmel megyek... Igen, Andrea, jól hallotta, a partneremmel megyek. Miss Anastasia Steele fog elkísérni... ez minden. - Leteszi a kagylót.

- Jó reggelt, Miss Steele.

- Mr. Grey - mosolygok szégyenlősen.

Kecsesen megkerüli az íróasztalt, és megáll előttem. Olyan jó az illata: tiszta, friss, annyira Christian. Ujja gyengéden végigsimít az arcomon.

- Nem akartalak felébreszteni. Olyan békésen néztél ki. Jól aludtál?

- Köszönöm, teljesen kipihentem magam. Csak köszönni akartam neked, mielőtt lezuhanyozom.

Felnézek rá, és iszom a látványt. Christian lehajol hozzám, gyengéden megcsókol, és nem tudom visszatartani magam. A nyakába ugrom, és még mindig nyirkos hajába túrok. Egész testemmel hozzásimulva visszacsókolom. Kívánom. Meglepetésként éri a támadás, de egy pillanat múlva válaszol is. Halk morgás szakad ki torkán. A keze már a hajamban, és lenn rátapad a meztelen hátsómra. Nyelve a számat deríti fel. Aztán hátrahúzódik, fátyolos a tekintete.

- Hát, látom, jót tesz neked az alvás - mormolja. - Azt tanácsolom, menj és zuhanyozz le, különben most rögtön végigfektetlek az íróasztalon.

- Az íróasztalt választom - suttogom vakmerőn. A vágy adrenalinként árad szét bennem, és amerre elhalad, mindent felébreszt.

A másodperc törtrészéig zavarodottan néz rám.

- Hát, te tényleg rákaptál az ízére, Miss Steele. Kielégíthetetlen lettél - mondja.

- A te ízedre kaptam rá - suttogom.

Elkerekedik a szeme, elsötétül. A keze meztelen popsimon.

- Átkozottul igazad van, csak én vagyok - morogja, aztán egyetlen mozdulattal lesöpör minden iratot az íróasztalról, hogy szanaszét szóródnak a padlón. A karjába kap, keresztben az asztalra fektet, hogy a fejem szinte lelóg a végéről.

- Te akartad, bébi - dűnnyögi. Egy csomag óvszert kap elő a nadrágzsebéből, és lehúzza a cipzárját. Ó, a kiscserkész. Felgörgeti magára az óvszert, és lenéz rám. - Remélem, te is készen állsz - zihálja huncut mosollyal. S abban a pillanatban már meg is tölt. A csuklómat az oldalamhoz szorítva mélyen belém döf.

Felnyögök... ó, igen.

- Krisztusomra, Ana. Már készen állsz - suttogja tisztelettel.

A derekára kulcsolom a lábamat, minden erőmmel szorítom, ő pedig csak áll, néz rám, szürke szemében birtokló, szenvedélyes láng ég. Aztán mozogni kezd, de igazán. Ez most nem szeretkezés, ez most baszás, és imádom. Nyögdécszek. Annyira nyers, annyira állati, és annyira bujának érzem magam. Lubickolok abban, hogy az övé vagyok, hogy a vágya felér az enyémmel. Christian könnyedén mozog, élvezettel tesz magáévá, ajka enyhén szétnyílik, légzése szaporább. Csípőjét tekergeti, és az érzés csodás.

Istenem! Lehunyom a szemem, érzem, mint épül fel bennem ez a finom, lassan emelkedő építmény. Magasabbra és magasabbra lök, még följebb a lebegő várban. Ó, igen... még vadabbul döföl, és én hangosan nyögök. Elöntenek az érzések, teli vagyok vele, élvezek minden döfést, minden alkalmat, amikor megtölt. Ő pedig fokozza a ritmust, keményebben döf... egész testem felveszi ritmusát, és a lábam megmerevedik, a belsőm megremeg, minden felgyorsul.

- Élvezz, bébi, add meg nekem - hízeleg összeszorított szájjal, és a hangjából áradó lázas vágy, a feszültség átlök a határon.

Szóltan, szenvedélyes könyörgés tör ki belőlem. Megérintem a napot, és megégek, visszahullok, vissza egy fényes, kifulladt csúcsra itt, a földön. Christian rám rogy, és ő is elélez.

Hú, ez váratlan volt. Lassan magamhoz térek itt, a földön.

- Mi a fenét művelsz velem? - zihálja Christian, és orrával megböki a nyakamat. - Teljesen elvarázsolsz, Ana.

Elengedi a csuklómat, és rögtön beletúrok a hajába. A lábam megfeszül körötte.

- Én vagyok elvarázsolva - suttogom.

A szemembe néz, zavarodott, szinte ijedt. Két kézzel megfogja az arcomat.

- Az. Enyém. Vagy - mondja egyenként a szavakat. - Megértetted?

Olyan lelkes, olyan szenvedélyes - rajongó. Olyan váratlan ez az erő a kérésében, olyan lefegyverző. Nem értem, miért érez így.

- Igen, a tied - suttogom. Kizökkent ez a szenvedély.

- Biztosan el kell menned Georgiába?

Bólintok. És egy pillanatra látom, mint változik meg az arca, siklik le a roló. Hirtelen visszahúzódik.

- Fáj? - kérdezi, és fölém hajol.

- Egy kicsit - vallom be.

- Szeretem, ha fáj egy kicsit. - Izzik a szeme. - Eszedbe juttatja, hol voltam, és csakis én.

Megmarkolja az államot és durván megcsókol, aztán feláll, és a kezét nyújtja, hogy felsegítsen. Lenézek az óvszeres csomagra.

- Légy résen - mormogom.

Zavartan néz rám, miközben felhúzza a cipzárját. Feltartom az üres csomagot.

- Amíg élek, remélek, Anastasia. Az ember álmodozik, és az álmai néha valóra válnak.

Olyan furának hangzik, és úgy ég a szeme. Egyszerűen nem értem. A szeretkezés utáni ragyogás gyorsan elpárolog belőlem. Most mi baja?

- Szóval ez, az íróasztalodon, csak álom volt? - kérdem, s próbálom humorral lazítani az atmoszférát.

Rejtélyes mosollyal válaszol, amely nem ér a szeméig, és azonnal tudom, hogy nem most először szexelt az íróasztalán. Nem kellemes gondolat. Zavartan fészkelődöm, és a szeretkezés utáni ragyogás elpárolog.

- Menj, zuhanyozz le. - Felállok és indulok.

Christian a homlokát ráncolja, és a hajába túr.

- Még el kell intéznem néhány telefont. Amikor végeztél a zuhannyal, veled reggelizem. Azt hiszem, Mrs. Jones kimosta a tegnapi ruháidat. A szekrényben vannak.

Micsoda? Mégis, mikor csinálta ezt? Jesszusom, hallott minket? Elvörösödöm.

- Köszönöm - morgom.

- Nagyon szívesen - feleli automatikusan, de mintha éle lenne a hangjának.

Nem azt köszönöm, hogy megdugtál. Bár nagyon...

- Tessék? - kérdi, és rádöbbenek, hogy a homlokomat ráncolom.

- Mi a baj? - kérdezem kedvesen.

- Hogy érted ezt?

- Hát... még a szokásosnál is bizarrabb vagy.

- Bizarnak találsz? - Igyekszik elfojtani a mosolyt.

Elpirulok.

- Néha.

Kis ideig nézeget, elgondolkodó a tekintete.

- Most is sikerül meglepned, Miss Steele.

- Hogyan?

- Mondjuk úgy, hogy ez váratlan kedveskedés volt.

- A mi célunk az ön öröme, Mr. Grey. - Félrebiccentem a fejem, ahogyan ő szokta, és a saját szavait visszhangzom neki.

- És örömet is szerzel - mondja, de bizonytalanul néz. - Azt hittem, zuhanyozni mész.

Ó, szóval elbocsát.

- Igen... ö... nemsokára találkozunk. - Döbbenet húzok ki az irodából.

Zavartnak látszott. Miért? Azt kell mondanom, hogy ami a fizikai részét illeti, kielégítő élmény volt. De érzelmileg... hát.

Meghökkenett a reakciója, és érzelmileg körülbelül annyit adott, mint amennyire a kipréselt gyapotmag-takarmány tápláló.

Mrs. Jones még a konyhában van.

- Most kéri a teáját, Miss Steele?

- Köszönöm, de előbb lezuhanyozom - morgom, és kimenekülök a konyhából.

A zuhany alatt próbálok rájönni, mi a csuda van Christiannal. Soha életemben nem láttam még egy ilyen bonyolult embert, és nem tudom megérteni állandó hangulatváltásait. Amikor bementem a dolgozószobájába, nem volt semmi baja. Szexeltünk... aztán lett. Nem, nem értem. A tudatalattimra pillantok. A kezét a háta mögött összekulcsolva füttyörészik, mindenhová néz, csak rám nem. Sejtelve sincs. Belső istennőm még mindig a szeretkezés utáni ragyogás maradványában fürdözik. Nem, egyikünk sem érti.

Szárazra törölöm a hajamat, kikéfélem Christian egyetlen hajápoló eszközével, és kontyba kötöm. Kate szilvaszín ruhája kimosva, kivasalva lóg a szekrényben a tiszta bugyival és melltartóval együtt. Mrs. Jones kész csoda. Bebújok Kate cipőjébe, lesimítom a ruhámat, mély lélegzetet veszek, és visszamegyek a nagyszobába.

Christiant sehol nem látom, és Mrs. Jones az éléskamra tartalmát ellenőrzi.

- Jöhet a tea, Miss Steele? - kérdezi.

- Kérek - mosolygok rá. Most, hogy felöltöztem, valamivel megnőtt az önbizalmam.

- Nem enne valamit?

- Köszönöm, nem.

- Természetesen eszel valamit - csattan föl Christian mogorván. - A sonkás, sajtos palacsintát szereti, Mrs. Jones.

- Igen, Mr. Grey. Ön mit kíván, uram?

- Omlettet kérek és egy kis gyümölcsöt. - Nem veszi le rólam a szemét, kiismerhetetlen az arca. - Ül le - utasít, és az egyik bárszékre mutat.

Engedelmeskedem. Ő mellém ül, Mrs. Jones pedig a reggelivel szorgoskodik. A fene belé, annyira idegesítő, amikor valaki hallgatja a beszélgetésünket!

- Megvetted a repülőjegyed?

- Nem. Majd megveszem, ha hazaértem. Az interneten.

A könyökére támaszkodva az állát dörzsöli.

- Van pénzed?

Jaj, ne!

- Igen - mondom megjátszott türelemmel, mintha kisgyerekekkel társalognék.

Bírálón felvonja a szemöldökét. Basszus.

- Igen, köszönöm, van - adom meg magam gyorsan.

- Van egy lökhajtásos gépem. A következő három napra nincs betervezve út, és a rendelkezésedre áll.

Tátott szájjal meredek rá. Hát persze hogy van egy lökhajtásos gépe. Ellenállok természetes hajlamomnak, hogy égnék emeljem a szememet. Nevetnem kell, de nem tehetem, mert nem olvasok a hangulatában.

- Már eddig is komolyan visszaéltünk a céged repülőflottájával, nem kívánom újra megtenni.

- Az én cégem és az én gépem. - Szinte sebzett a hangja. Ó, a fiúk és az ő játékaik!

- Köszönöm az ajánlatot. De szívesebben megyek a menetrend szerinti járással.

Úgy tűnik, vitatkozni akar, de meggondolja magát.

- Ahogy óhajtod - sóhajt. - Sokáig kell készülődned az interjúdra?

- Nem.

- Helyes. Még mindig nem akarsz elárulni, melyik kiadóba mész?

- Nem.

Vonakodó mosoly jelenik meg a szája sarkában.

- Megvannak a módszereim, Miss Steele.

- Tökéletesen tisztában vagyok veled, Mr. Grey. Le fogod hallgatni a telefonomat? - kérdezem ártatlanul.

- Ami azt illeti, elég sok a dolgom ma délután. Valaki mást kell megbíznom ezzel. - És önelégülten vigyorog.

Vajon tréfál?

- Ha erre is van embered, akkor nyilván túl sok az alkalmazottad.

- Küldök egy e-mailt a HR főnöknek, hogy számolja össze. - Az ajka megrándul, hogy elrejtse mosolyát.

Hála istennek, visszanyerte a humorérzékét.

Mrs. Jones tálalja a reggelit, kis ideig csöndben eszünk. Az asszony, miután letisztította az asztalt, tapintatosan távozik a nappaliból. Felnézek Christianra.

- Mi az, Anastasia?

- Tudod, még nem mondtad el, miért nem szereted, ha megérintenek.

Elsápad, és elönt a büntudat, amiért kérdeztem.

- Többet mondtam el neked, mint bárki másnak. - Nyugodt a hangja, rezzentelen arccal néz rám.

Világos a számomra, hogy soha senkit nem avatott a bizalmába. Nincsenek közeli barátai? Lehet, hogy Mrs. Robinsonnak elmondta? Szeretném megkérdezni, de nem tehetem - nem kutakodhatok ilyen nyilvánvaló módon. A fejemet csóválom a felismerésre: csakugyan sziget.

- Gondolkozol a megegyezésünkön, amíg távol vagy? - kérdezi.

- Igen.

- Hiányzom majd?

Ránézek, meglep a kérdése.

- Igen - felelem őszintén.

Hogy jelenthet olyan sokat nekem, ilyen rövid idő után?! A szó szoros értelmében beférkőzött a bőröm alá. Christian elmosolyodik, felragyog a szeme.

- Te is hiányozni fogsz nekem. Jobban, mint gondolod - mondja halkán.

A szívemet melengeti, amit mond. Tényleg keményen próbálkozik. Gyengéden végigsimít az arcomon, lehajol, és lágyan megcsókol.

Késő délután idegesen ülök a Seattle Independent Publishing előszobájában, és Mr. J. Hyde-ra várok. Ez ma a második állásinterjú, és ez izgat jobban. Az első interjú jól ment, de az egy nagyvállalat, irodákkal az egész országban, én pedig a sok segédszerkesztő egyike lennék. El tudom képzelni, mint nyelne el és köpne ki hamar egy ilyen szervezet. A SIP-nél szeretnék dolgozni. Kicsi, nem hagyományos, a helyi szerzőket támogatja, érdekes és izgalmas az ügyfelek listája.

Kevés a bútor, de azt hiszem, ez inkább a dizájn és nem a fukarság jele. A két sötétzöld Chesterfield kanapé egyikén ülök. Bőrből van - akárcsak az, ami Christian játszószobájában található. Elismerően simítok végig a bőrön, és átfut a fejemem, vajon mit művelhet Christian azon a kanapén. Elkalandoznak a gondolataim, felmerül bennem néhány lehetőség... nem, ebbe nem szabad most belemennem. Elpirulok a csökönyös, ide nem illő gondolatoktól. A recepció fiatal afroamerikai nő. Nagy ezüst fülbevalót visel,

hosszú haját kivasalta. Amolyan bohém külseje van, olyan nőnek tűnik, akivel tudnék barátkozni. Megnyugtató a gondolat. Időnként felpillant rám a komputerétől, és megnyugtatóan rám mosolyog. Bizonytalanul viszonzom a mosolyt.

Lefoglaltam a repülőjegyet, anyám a hetedik mennyországban van, hogy meglátogatom. Összecsomagoltam, Kate megígérte, hogy kivisz a reptérre. Christian rám parancsolt, hogy vigyem a BlackBerryt és a Macet. A szememet forgatom, ahogy eszembe jut, milyen basáskodó, de hát ilyen a természete. Mindent irányítani akar, engem is. Mégis, olyan kiszámíthatatlanul és lefegyverzően kellemes! Tud gyengéd, humoros, sőt édes is lenni. És ilyenkor annyira laza és annyira spontán. Ragaszkodott hozzá, hogy lekísérjen a kocsimhoz a garázsba. Jesszusom! Mindössze néhány napra megyek el, de ő úgy viselkedik, mintha hetekről volna szó. Úgy érzem, állandóan védekezni kell.

- Ana Steele? - Hosszú, fekete hajú, preraffaelita frizurás nő áll a recepciós pult mellett. Belőle is ugyanolyan bohém, laza hangulat árad, mint a recepcióból. A harmincas évei végén, a negyvenes évei elején járhat. Nehezebb megmondani az idősebb nőknél.

- Igen - felelem, és bizonytalanul felállok.

Udvariasan rám mosolyog, hűvös, barna szeme felmér. Kate egyik ruhája van rajtam, fekete kötényruha a fehér blúzon és fekete cipő. Nagyon állásinterjúhoz valónak gondolom. A hajam lófarokba fogva, és most az egyszer a tincseim is jól viselkednek. A nő kezét nyújt.

- Üdvözlöm, Ana, Elizabeth Morgan vagyok. Én vezetem itt a HR részleget.

- Üdvözlöm. - Kezet fogok veled. Ez a nő nagyon lezsernek tűnik egy HR főnökhöz képest.

- Kérem, jöjjön velem.

A recepció mögötti dupla ajtón át egy nagy, szépen berendezett nyitott irodán át egy kisebb tanácsterembe jutunk. A fal halványzöld, képek és könyvborítók díszítik. A jávorfa asztal végén fiatal férfi ül. Vörös haját lófarokba kötötte, kicsi, ezüst, csavart fülbevaló csillog mindkét fülében. Halványkék inget visel nyakkendő nélkül és sötét flanelnadrágot. Elindulok felé, mire feláll, és kifürkészhetetlen, sötétkék szemével mereven néz.

- Ana Steele? Jack Hyde vagyok, a SIP főszervezője. Nagyon örülök, hogy megismerhetem.

Kezet rázunk. Hyde sötét szeme kiismerhetetlen, de azt hiszem, egész barátságos.

- Messziről jött? - kérdezi kedvesen.

- Nem. Nemrég a Pike Street Market körzetbe költöztem.

- Ó, egész közel ide. Kérem, foglaljon helyet.

Leülök, és Elizabeth mellém ül.

- Na, és miért szeretne nálunk, a SIP-nél dolgozni, Ana? - kérdezi.

Kedvesen mondja ki a nevem, és kicsit félrehajtja a fejét, mint valaki, akit jól ismerek - ez idegesítő. Igyekszem nem törődni azzal az értelmetlen gyanakvással, ami elfog. Belekezek a gondosan előkészített szövegembe, és érzem, hogy egyre pirosabb az arcom. Rájuk nézek, nem felejttem Katherine Kavanagh Sikeres Állásinterjú Technika leckéjét: őrizd meg a szemkontaktust, Ana! Öregem, ez a nő is basáskodó néha! Jack és Elizabeth figyelmesen hallgat.

- Igen jók a vizsgaeredményei. Milyen egyéb tevékenységnek hódolt a WSU-n?

Hódoltam? Pislogok. Milyen fura szóhasználat. Részletezem a könyvtárosi munkámat a kampusz központi könyvtárában, és megemlítem azt is, hogy egyszer meginterjúvoltam egy obszcénul gazdag kényurat a diákújság számára. Azt már nem említettem, hogy nem én írtam meg a cikket. Megemlítem viszont a két irodalmi társaságot, amelynek tagja voltam, azt, hogy a Claytonnal dolgoztam, és mindazt az immár haszontalan tudást, amellyel a szerszámokról és barkácsolásról rendelkezem. Mindketten nevetnek, és pont ezt a reakciót vártam. Lassan megnyugszom, és kezdem jól érezni magam.

Jack Hyde éles, intelligens kérdéseket tesz fel, de nem zökkent ki velük. Tartom magam, és amikor a kedvenc könyveimről és az általam olvasott irodalomról van szó, kiteszek magamért. Jack, úgy tűnik, csakis az 1950 után írt amerikai irodalmat kedveli. Semmi mást. A klasszikusokat sem - még Henry Jamest vagy Upton Sinclairt, vagy F. Scott Fitzgeraldot sem. Elizabeth hallgat, néha bólint és jegyzetel. Jack vitatkozik ugyan, de elbűvölő, és minél tovább beszélgetünk, annál inkább elpárolog kezdeti gyanakvásom.

- És hol látja magát öt év múlva? - kérdezi.

Christian Greyjel, szökken a fejembe a gondolat. A homlokomat ráncolom.

- Talán szerkesztő, esetleg irodalmi ügynök leszek. Nem vagyok biztos benne. Nyitott vagyok a lehetőségek előtt.

Jack elvagyorodik.

- Nagyon jó, Ana. Nekem nincs több kérdésem. Önnek? - szegezi nekem.

- Mit szeretnének, mikor kezdjen valaki? - kérdelem.

- Amint lehet - szól közbe Elizabeth. - Mikor tudna kezdeni?

- A jövő héttől szabad vagyok.

- Jó tudni - mondja Jack.

- Ha senkinek nincs más mondanivalója, azt hiszem, ezzel befejezhetjük az interjút. - Elizabeth ránk néz, kedvesen elmosolyodik.

- Örülök, hogy megismerhettem, Ana - mondja Jack barátságosan, és megfogja a kezem. Gyengéden megszorítja.

Zavarban vagyok, amikor a kocsim felé megyek, bár nem tudom, miért. Azt hiszem, jól ment az interjú, bár nehéz megmondani. Ezek az interjúk olyan mesterséges helyzetek: mindenki viselkedik, és nagyon igyekszik hivatásos külső mögé bújni. Vajon nekem sikerült? Majd meglátjuk.

Beszállok az Audi A3-ba, és elindulok vissza a lakásba, de nem sietek. Az éjszakai járással megyek, egy atlantai leszállással, de csak este 10.25-kor indul a gépem. Bőven van még időm.

Kate dobozból csomagol ki a konyhában, amikor hazaérek.

- Na, hogy ment? - kérdezi izgatottan. Csakis Kate képes bombázónak látszani egy túlméretezett ingben, viharvert farmerban, sötétkék kendővel a fején.

- Kösz, jól. Nem vagyok biztos benne, hogy ez a szerkó elég laza volt a második helyen.

- Ó?

- A bohém kiscsaj jobban bejött volna.

Kate felvonja a szemöldökét.

- Te és a bohém kiscsaj. - Félrehajítja a fejét. Na ne! Miért emlékeztet most mindenki kedvenc Ötven árnyalatomra? - Igazából, egyike vagy annak a néhány embernek, Ana, aki igazán le tudja húzni ezt a külsőt.

Rávigyorgok.

- Tényleg tetszett a második hely, szerintem be tudnék illeszkedni. De a pasi, aki interjúvolt, idegesítő volt. - Elhal a hangom. A fenébe, Hírharsona Kavanagh-val beszélek. Fogd be, Ana!

- Ó? - A Katherine Kavanagh radar, amely érdekes kis információmorzsákra van kihegyezve, akcióba lendül. Egy kis információmorzsa, amely valamilyen kellemetlen, zavarba ejtő pillanatban fog előkerülni. Erről jut eszembe:

- Mellesleg volnál kedves nem bosszantani Christian? Az a megjegyzésed tegnap vacsora közben Joséről öv alatti volt. Christian féltékeny természet. Ezzel egyáltalán nem teszel jót nekem.

- Nézd, ha nem Elliot bátyja lenne, sokkal rosszabbakat mondtam volna. Igazi irányításmániás. Nem tudom, hogy viseled el. Szándékosan tettem féltékennyé, egy kicsit segíteni akartam neki az elkötelezettség kérdésében. - Védekezően emeli föl a kezét. - De ha nem akarod, hogy beleavatkozzam, nem teszem - mondja gyorsan bosszús képem láttán.

- Helyes. Hidd el, anélkül is elég bonyolult az élet Christiannal.

Jesszusom, kezdek úgy hangzani, mint ő.

Kate hosszan mered rám.

- Ana, ugye nincs baj? Ugye nem azért rohansz anyádhoz, mert menekülsz?

Elvörösödöm.

- Nem, Kate. Te mondtad, hogy szükségem van egy kis kikapcsolódásra.

Odalép hozzám, és megfogja a kezemet. Annyira nem kate-es mozdulat. Ó, nem... sírás fojtogat.

- Nem is tudom... olyan más vagy. Remélem, minden rendben, és bármi gond adódik Mr. Pénzeszsákkal, megbeszélheted velem. És igyekszem majd nem felbosszantani, bár, hogy őszinte legyek, olyan, mint ágyúval löni verébre. Nézd, Ana, ha bármi gáz van, nekem elmondhatod. Nem ítélek, csak próbálom megérteni.

Visszapislogom a könnyeimet.

- Ó, Kate. Azt hiszem, nagyon beleestem. - És megölelem.

- Ana, ezt mindenki látja. Ő pedig beléd esett. Megőrül érted. A szemét sem tudja levenni rólad.

Bizonytalanul nevetek.

- Gondolod?

- Nem mondta?

- Nem ilyen szavakkal.

- Te mondtad neki?

- Nem ilyen szavakkal. - Bocsánatkérően vállat vonok.

- Ana, valakinek meg kell tennie az első lépést, különben soha nem juttok sehová.

Micsoda?... Mondjam el neki, mit érzek?

- Félek, hogy elijesztem.

- És miből gondolod, hogy ő nem ugyanúgy érez?

- Hogy Christian félne? Nem tudom elképzelni, hogy bármi megrémisztene. - De ahogy kimondom, már látom is magam előtt kisgyerekként. Talán akkor nem ismert mást, csak a félelmet. A szívem összeszorul a fájdalomtól a gondo-latra.

Kate lebiggyesztett szájjal, összeszűkül szemmel mered rám, kicsit úgy, mint a tudatalattim szokott - már csak a félhold szemüvegre van szüksége.

- Le kell ülnötök, beszéljete egymással.

- Elég sokat beszélgettünk az utóbbi időben. - Elpirulok. Ez más tézsa. Nem verbális kommunikációban jók vagyunk. Több mint jók.

Kate elvigyorodik.

- A szexre gondolsz. Ha ez jól megy, fél siker, Ana. Hozok egy kis kínai kaját. Elkészültél?

- Nemsokára. Van még néhány óránk az indulásig.

- Rendben. Húszkor találkozunk. - Felkapja dzsekijét, és kiviharzik, megfedkeznek arról, hogy becsukja az ajtót. Becsukom én, és a hálósobámba megyek. A szavai járnak az eszembe.

Lehet, hogy Christian megijedt az irántam való érzéseitől? Egyáltalán, érez valamit irántam? Nagyon szenvedélyes, és azt mondja, hogy az övé vagyok, de ez is a nekem-mindent-birtokolnom-kell, irányításmániás, uralkodó énjéhez tartozik. Amíg távol vagyok, újra végig kell gondolnom a beszélgetéseinket, hátha észreveszek árulkodó jeleket.

Te is hiányzol nekem... jobban, mint gondolod...

Teljesen elvarázsolta...

A fejemet csóválom. Nem akarok most ezzel foglalkozni. A BlackBerry töltőn volt, így egész délután nem volt nálam. Gyanakodva közelítem meg, és csalódást érzek, hogy nincs üzenet. Bekapcsolom a laptopot, azon sincs. Ugyanaz az e-mail cím, Ana, forgatja a tudatalattim a szemét, és most először értem meg, miért akar Christian elfenekelni, amikor ezt teszem.

Oké, e-mailezek neki.

Feladó: Anastasia Steele

Tárgy: Állásinterjúk

Dátum: 2011. május 30. 18:49

Címzett: Christian Grey

Kedves Uram!

Az állásinterjúk jól sikerültek. Gondoltam, érdekel a dolog.

Hogy telt a napod?

Ana

Ülök, és a képernyőt bámulom. Christian válasza általában azonnal jön. Ülök... várok, és végre meghallom a bejövő levél hangját.

Feladó: Christian Grey

Tárgy: A napom

Dátum: 2011. május 30. 19:03

Címzett: Anastasia Steele

Kedves Miss Steele!

Bármit teszel is, érdekel. Soha életemben nem találkoztam még ilyen izgalmas nővel. Örülök, hogy jól sikerültek az interjúk. A reggelem minden várakozást felülmúlt. Ehhez képest unalmas a délután.

Christian Grey

Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

Feladó: Anastasia Steele

Tárgy: Kellemes reggel

Dátum: 2011. május 30. 19:05

Címzett: Christian Grey

Kedves Uram!

A reggel számomra is példaszerű volt, annak ellenére is, hogy úgy utálatoskodtál a tökéletes íróasztalszex után. Ne gondold, hogy nem vettem észre. Köszönöm a reggelit. Vagy talán Mrs. Jonesnak köszönöm.

Szeretnék róla kérdezni - anélkül, hogy ismét utálatos-kodnál velem.

Ana

A küldés gomb fölött lebeg az ujjam, aztán megnyugtat a gondolat, hogy holnap már a kontinens másik végében leszek.

Feladó: Christian Grey

Tárgy: Te és könyvkiadás?

Dátum: 2011. május 30. 19:10

Címzett: Anastasia Steele

Anastasia!

Nincs olyan ige, hogy utálatoskodtál, és nem ír le ilyen szót, aki a könyvkiadásban kíván dolgozni. Példaszerű? Mihez képest, könyörgök. És miért akarsz Mrs. Jonesról kérdezni?

Nagyon kíváncsivá tettél

Christian Grey

Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

Feladó: Anastasia Steele

Tárgy: Te és Mrs. Jones

Dátum: 20101. május 30. 19:17

Címzett: Christian Grey

Kedves Uram!

A nyelv fejlődik, és továbblép. Organikus dolog. Nem zárkózik elefántcsonttoronyba drága műalkotások közé, és néz le onnan Seattle-re egy helikopter-leszállóval a tetőn. Példaszerű - a többi alkalomhoz képest... amikor... hogy is mondod... ja, igen, basztunk. Valójában igen példaszerű baszás volt szerény véleményem szerint, de, mint tudod, nincs sok tapasztalatom. Mrs. Jones az egyik volt alávetted?

Ana

Ismét tévovázok a küldés gomb felett, végül megnyomom.

Feladó: Christian Grey

Tárgy: Nyelv. Ügyelj a szádra!

Dátum: 2011. május 30. 19:22

Címzett: Anastasia Steele

Anastasia!

Mrs. Jones megbecsült alkalmazottam. Soha semmiféle kapcsolatom nem volt vele a hivatalos kapcsolaton túl. Nem alkalmazok olyanokat, akikkel szexuális kapcsolatom volt. Megdöbben, hogy így gondolod. Te vagy az egyetlen, akivel kivételt tennék, mert

okos fiatal nő vagy, aki figyelemre méltóan tud tárgyalni. Bár, ha ilyen hangnemben beszélsz velem, újra kell gondolnom, hogy idevennélek-e. Örülök annak, hogy kevés a tapasztalatod - továbbra is korlátozott tapasztalataid lesznek csak. Csakis velem. A mintaszerűt bóknak veszem, bár nálad soha nem lehetek biztos abban, hogy érted, netán szokás szerint az irónia iránti érzéked vezet.

Christian Grey

Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc. Az Elefántcsonttornyából

Feladó: Anastasia Steele

Tárgy: Kína összes teájáért sem

Dátum: 2011. május 30. 19:27

Címzett: Christian Grey

Kedves Mr. Grey!

Azt hiszem, már kifejeztem ellenérzésem az iránt, hogy az ön cégének dolgozzam. Az álláspontom azóta sem változott, és nem is változik meg soha. Most magadra hagyok, mert Kate megjött a kajával. Az irónia iránti érzéked és én jó éjszakát kívánunk.

Jelentkezem, amint megérkeztem Georgiába.

Ana

Feladó: Christian Grey

Tárgy: Még Twinings English Breakfast teáért sem?

Dátum: 2011. május 30. 19:29

Címzett: Anastasia Steele

Jó éjt, Anastasia

Remélem, te és az irónia iránti érzéked biztonságban repültök.

Christian Grey

Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

Kate meg én megállunk a Sea-Tac repülőtér indulási terminálja előtt. Kate megölel.

- Érezd jól magad Barbadoson, Kate. Jó nyaralást!

- Találkozunk, ha megjöttem. Ne hagyd, hogy a pénzeszsákod felőröljön.

- Nem hagyom.

Ismét megöleljük egymást, aztán, mikor már egyedül vagyok, beállok a sorba a kézipoggyászzal. Nem vacakolok bőrönddel, csak a jó kis hátizsákot viszem, amit Raytól kaptam a legutóbbi születésnapomra.

- A jegyét, legyen szíves. - Az unott fiatalember a pult mögött felém se néz, úgy nyújtja a kezét.

Az ő unalmát tükrözve nyújtom át a jegyet, és személyiként a jogsimat. Ablak melletti ülésben reménykedem.

- Rendben, Miss Steele. Átírtuk a jegyét első osztályra.

- Tessék?

- Hölgyem, volna szíves átmenni az első osztály szalonjába, és ott várni! - Láthatóan felébredt, és olyan ragyogó arccal néz rám, mintha a jó tündér és a húsvéti nyuszi lennék egy személyben.

- Ez csakis valami tévedés lehet.

- Nem, nem. - Ismét ellenőrzi a komputeren. - Anastasia Steele - első osztály. Affektáltan vigyorog rám.

Ááá. Összeszűkül a szemem. A fiatalember átadja a szállókártyát. Az első osztály váróterme felé tartok, s közben magamban morgok. A csudába Christian Greyjel, ezzel az irányításmániással, aki mindenbe beleüti az orrát. Nem képes békén hagyni.

Huszonkettedik fejezet

Manikűrözött vagyok, megmasszíroztak, és ittam két pohár pezsgőt. Az első osztályú várónak megvannak a maga előnyei. Minden egyes korty Moet után egyre hajlamosabb vagyok megbocsátani Christiannak a beavatkozást. Kinyitom a MacBookot, most ellenőrizhetem a szöveget, hogy a bolygón bárhol működik.

Feladó: Anastasia Steele

Tárgy: Túlságosan extravagáns gesztusok

Dátum: 2011. május 30. 21:53

Címzett: Christian Grey

Kedves Mr. Grey!

Igazán az aggaszt, hogy tudad, melyik járattal megyek. A zaklatásod nem ismer határokat. Remélem, hogy dr. Flynn megjött a nyaralásból.

Manikűröztettem, megmasszíroztattam a hátamat, és ittam két pohár pezsgőt. Jó így kezdeni a nyaralást.

Köszönöm.

Ana

Feladó: Christian Grey

Tárgy: Nagyon szívesen

Dátum: 2011. május 30. 21:59

Címzett: Anastasia Steele

Kedves Miss Steele!

Dr. Flynn megjött, és a héten találkozom vele. Ki masszírozta a hátad?

Christian Grey

Elnök-vezérigazgató, akinek barátai vannak a megfelelő helyeken, Grey Enterprises Holdings Inc.

Aha! Szívességkereskedelem. Szólítják a gépemet, úgyhogy majd a repülőről mailezek neki. Úgy biztonságosabb. Csaknem megölelem magam huncut örömben.

Bőven van hely az első osztályon. Pezsgőkottéllal a kézben letelepszem a fényűző ülésbe az ablak mellett, és a kabin lassan megtelik. Felhívom Rayt, elmondom neki, hol vagyok. Kellemesen rövid hívás, neki már későre jár.

- Szeretlek, apa - mondom.

- Én is téged, Annie. Üdvözlöm, anyádat. Jóéjszakát.

- Jó éjszakát. - Leteszem.

Ray formában van. A Macre szegezem tekintetemet, és ugyanazzal a gyerekes örömmel kinyitom a laptopot, és bejelentkezek az e-mail programba.

Feladó: Anastasia Steele

Címzett: Erős, szakértő kezek

Dátum: 2011. május 30. 22:22

Címzett: Christian Grey

Kedves Uram!

Egy igen kedves fiatalember masszírozta meg a hátamat. Igen, nagyon kedves volt. A normál váróban biztos nem találkoztam volna Jean-Paullal, úgyhogy köszönöm lehetőséget.

Nem biztos, hogy mailezhetek felszállás után, és a szépségemnek szüksége van alvásra, mivel nem sokat alszom újabban.

Kellemes álmokat, Mr. Grey... rád gondolok.

Ana

Ó, ettől kiakad, de addigra már a levegőben leszek, messze tőle. Megérdemli. Ha a rendes váróba mentem volna, Jean-Paul nem teszi rám a kezét. Nagyon kedves fiatalember, szőke, napbarnított. De tényleg, ki van leburnulva Seattle-ben? Valahogy nem helyénvaló. Szerintem meleg, de ezt a részletet megtartom magamnak. Az e-mailemet nézem. Kate-nek igaza van. Mintha ágyúval lőnék verébre. A tudatalattim szája randán kunkorodik: csakugyan fel akarod bosszantani? Te is tudod, hogy kedves amit csinált. Törődik veled, és azt akarja, hogy kényelemben utazz. Igen, de megkérdézhettél vagy szólhatott volna. Ne nézzek teljesen hülyén a bejelentkezésnél. Megnyomom a küldést, és várok. Igen rossz kislánynak érzem magam.

- Miss Steele, el kell raknia a laptopot a felszállás idejére - mondja udvariasan a túlsminkelt légikísérő. Majdnem felpattanok. Bűnös lelkiismeretem működésbe lép.

- Ó, bocsánat.

Basszus. Most nem tudom, válaszolt-e. A stewardess puha takarót és párnát ad, és kivillantja tökéletes fogsorát. A térdemre terítem a takarót. Jó, ha az embert néha kényeztetik.

A kabin megtelik, a mellettem lévő ülést kivéve, ami még mindig üres. Ijesztő gondolat villan az agyamba. Lehet, hogy Christiané? A francba... csak nem tesz ilyet. Vagy igen? Megmondtam neki, nem akarom, hogy elkísérjen. Idegesen pillantok az órámrá, aztán egy testetlen hang megszólal. - A személyzet foglalja el a helyét!

Mit jelentsen ez? Felszállunk? A fejbőröm bizserog, és szinte tapintható a várakozás. A mellettem levő ülés az egyetlen, amelyen nem ül senki a tizenhat üléses kabinban. A gép megrándul, és elindul a kifutó felé. Megkönnyebbülten sóhajtok, de közben némi csalódást is érzek... négy napig nincs Christian. Lopva a BlackBerryre kukucskálok.

Feladó: Christian Grey

Tárgy: Élvezd, amíg tudod

Dátum: 2011. május 30. 22:25

Címzett: Anastasia Steele

Kedves Miss Steele!

Tudom, miben mesterkedsz, és elhíheted, sikerült. Legközelebb a raktérben leszel, összecsomagolva egy ládában. Elhíheted, hogy sokkal nagyobb örömet nyújt, ha így látlak, mint pusztán átírni a jegyedet.

Várom, hogy visszatérj.

Christian Grey

Viszkető tenyerű elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

Basszus. Ez a baj Christian humorával. Soha nem lehetek biztos benne, hogy tréfál, vagy komolyan haragszik. Gyanítom, hogy ez alkalommal komolyan haragszik. Lopva, hogy a légikisasszony ne lássa, a takaró alatt begépelem a választ.

Feladó: Anastasia Steele

Tárgy: Tréfálsz?

Dátum: 2011. május 30. 22:30

Címzett: Christian Grey

Látod, fogalmam sincs, hogy tréfász-e. Ha nem, akkor azt hiszem, Georgiában maradok. A láda kemény korlát a számomra. Sajnálom, ha felbosszantottalak. Mondd, hogy megbocsátasz.

A

Feladó: Christian Grey

Tárgy: Tréfa

Dátum: 2011. május 30. 22:31

Címzett: Anastasia Steele

Hogy e-mailezhetsz? Kockáztatod mindenki életét a gépen, beleértve a magadét azzal, hogy használod a BlackBerryt? Ez ellentétes a szabályokkal.

Christian Grey

Elnök-vezérigazgató, akinek mindkét tenyere viszket, Grey Enterprises Holdings Inc.

Két tenyér! Elrakom a BlackBerryt, és hátradőlök. A gép a kifutópálya felé gördül, én pedig előveszem az *Egy tiszta nő* viharvert példányát - egy kis könnyű olvasmány az útra. Aztán, amikor már a levegőben vagyunk, hátradöntöm az ülést, és hamarosan elbóbiskolok.

A légikísérő ébreszt, amikor Atlantához közeledve kezdünk leereszkedni. A helyi idő 5.45, de csak négy órát aludtam. Álmos vagyok, de jólesik a pohár narancslé, amit ad. Idegesen pillantok a BlackBerryre. Nem jött újabb üzenet Christiantól. Igaz, éjjel három körül jár Seattle-ben, és nyilván azt sem akarja, hogy elcsesszem az irányítási rendszert, vagy bármi legyen is, ami miatt a mobiltelefonokat ki kell kapcsolni a repülőkön.

Mindössze egy órát várunk Atlantában. És ismét az első osztályú váró kényelmét élvezem. Nagy a kísértés, hogy összekuporodjak és aludjak egyet a puhán hívogató heverőn, amely olyan finoman süllyed be a súlyom alatt. De nincs elég időm. Hogy ébren maradjak, nekilátok kiönteni a lelkem a laptopon Christiannak.

Feladó: Anastasia Steele

Tárgy: Szeretsz megijeszteni?

Dátum: 2011. május 31. 06:52 EST

Címzett: Christian Grey

Tudod, mennyire nem szeretem, ha költesz rám. Igen, nagyon gazdag vagy, de engem akkor is zavar. Olyan, mintha fizetnél a szexért. Viszont élvezem, hogy az első osztályon utazom, sokkal civilizáltabb, mint a turistaosztály. Szóval köszönöm. Komolyan gondolom - és a masszázst is élveztem Jean Paullal. Nagyon meleg a srác. Ezt az apróságot kihagytam a korábbi mailemből, hogy felbosszantsalak, mert haragudtam rád. Ne haragudj emiatt. De te szokás szerint túlreagáltad. Nem írhatok neked ilyesmiket - összekötözve ládában feladni... (Tényleg, komolyan gondoltad vagy tréfa volt?) Az ilyesmi megrémiszt... te is megrémisztesz... teljesen a bűvkörödbe vontál egy életstílussal, amelyről elmúlt szombatig nem is tudtam, hogy létezik. Erre írsz valami ilyesmit, és a legszívesebben visítva menekülnék a hegyek közé. Természetesen nem teszem meg, mert hiányzol. Tényleg hiányzol. Azt akarom, hogy ez működjön kettőnk között, de rettegéssel töltenek el az irántad való mély érzéseim és a sötét ösvény, amelyen vezetsz. Az, amit ajánlasz, erotikus és szexi, és érdekel is, de emellett félek, hogy bántani fogsz. Fizikailag és érzelmileg is. Három hónap után búcsút mondhatok, és akkor mi lesz velem? Igen, nyilván minden kapcsolatban ott a kockázat. Csak éppen soha nem ilyen kapcsolatot képzeltem magamnak, főleg az első kapcsolatomnak. Nagyon sok hitet igényel ez tőlem.

Igazad volt, amikor azt mondtad, hogy egyetlen alávetett csont nincs a testemben... most már egyetértek veled. Ennek ellenére is veled akarok lenni, és ha ezt kell tennem érte, szeretném megpróbálni, de félek, hogy nem fog menni, és a végén kék és zöld leszek - egyáltalán nem lelkesít az ötlet. Boldoggá tesz, hogy azt mondtad, jobban igyekszel. Végig kell gondolnom, mit is jelent nekem ez a „több”, ez az egyik oka annak, hogy némi távolságot akartam közöttünk. Annyira elkábít a társaságod, hogy nemigen tudok világosan gondolkodni, amikor együtt vagyunk.

Az én járatomat szólítják. Mennem kell.

A többit később.

A te Anád.

Elküldöm, és álmosan baktatok a másik gép beszállókapuja felé. Ezen a gépen csak hat ülés van az első osztályon, és amint a levegőben vagyunk, összegömbölyödök a puha takaró alatt, és már alszom is.

Alig alszom valamit, máris felébreszt a légikísérő, és ismét narancslével kínál. A Savannah Internationalhoz közeledünk. Lassan kortyolgom az italt. Túl vagyok a fáradtságon, és megengedek magamnak némi izgalmat. Hat hónap után végre látom anyámat. Vetek egy lopott pillantást a BlackBerryre. Halványan emlékszem, hogy hosszú, locsogó mailt küldtem Christiannak, de nincs válasz. Seattle-ben reggel öt óra van, remélhetőleg alszik még, és nem bánatos dallamokat csal ki a zongorából.

A kézipoggyászként szállítható hátizsák szépsége, hogy az ember simán kisétálhat a repülőtérrel, és nem kell a végtelenségig a szalag mellett várnia a csomagját. Az első osztályon utazás szépsége, hogy az ember elsőként hagyhatja el a gépet.

Anyám Bobbal együtt vár, és olyan jó látni őket. Nem tudom, hogy a kimerültség teszi, a hosszú út, vagy ez az egész Christiannal, de amint anyám karjában vagyok, kitör belőlem a sírás.

- Ó, Ana, drágám. Biztos nagyon fáradt vagy. - Anyám idegesen pillant Bobra.

- Nem, anya, csak... annyira örülök, hogy látlak. - Magamhoz szorítom.

Olyan jó érzés, megnyugtató, otthonos. Vonakodva engedem el, és Bob zavartan, fél kézzel megölel. Mintha bizonytalanul állna a lábán. Eszembe jut, hogy megsérült a lába.

- Üdv itthon, Ana. Miért sírsz? - kérdezi.

- Semmiség, Bob. Én is örülök, hogy látlak. - Felnézek jóképű arcába, szögletes állára, csillogó kék szemébe, amellyel szeretettel néz. Bírom ezt a férjedet, anya. Megtarthatod. Bob átveszi a hátizsákomat.

- Jesszusom, Ana, mi mindent hoztál?

Nyilván a Macre gondol. Mindketten átkarolnak, úgy indulunk a parkolóba.

Mindig elfelejtem, milyen elviselhetetlen meleg van Savannah-ban. Az érkezési terminál hűvös, légkondicionált levegőjéből kilépünk a georgiai forróságba, és ránk tapad a meleg. Húha! Ez minden erőt kiszív. Ki kell tépni magam anyá és Bob öleléséből, hogy lehámazzam magamról a kapucnis felsőt. Tiszta szerencse, hogy hoztam sortot. Néha hiányzik Vegas száraz hősége, ahol tizenhét éves koromban éltem anyával és Bobbal. De ehhez a párás hőséghez, ami itt már reggel fél kilenckor van, hozzá kell szokni. Mire Bob csodálatos, légkondicionált Tahoe SUV-ja hátsó ülésén ülök, nyirkosnak érzem magam, és a hajam a hőség elleni tiltakozásul begöndörödött. A kocsis hátsó üléséről gyorsan üzenek Raynek, Kate-nek és Christiannak.

Épségben megérkeztem Savannahba. A. :)

A gondolataim pár pillanatra José felé szállnak, amikor elküldöm az üzenetet, és a fáradtság ködén át eszembe jut, hogy a jövő héten lesz a megnyitója. Hívjam el magammal Christiant annak ellenére, hogy tudom, mint érez José iránt? Egyáltalán akar még Christian találkozni velem az után az e-mail után? Megborzongok a gondolatra, aztán kiverem a fejből. Ráérek ezzel foglalkozni. Egyelőre anyám társaságát akarom kiélvezni.

- Nyilván fáradt vagy, drágám. Akarsz aludni, amikor hazaértünk?

- Nem, anya. Inkább kimennék a partra.

A kék pántos bikini fölé való kis felsőmben kortyolgom a diétás kólát az Atlanti-óceánra sütő forró nap alatt. Az jár a fejemben, hogy tegnap ilyenkor még a Csendes-óceánra néztem le. Anyám mellettem hever egy nevetségesen nagy, puha karimájú kalap alatt, Jackie O napszemüvegben, és ő is kólát kortyolgat. A Tybee Island Beachen vagyunk, alig háromsaroknyira otthonról. Anyám a kezemet fogja. A fáradtságom eltűnt, csak párolódom a nap alatt, jól érzem magam. Biztonságban, melegben érzem magam. Egy örökkévalóság óta először kezdek ellazulni.

- Szóval, Ana... mesélj arról a férfiről, aki annyi fejfájást okoz neked.

Fejfájás? Honnan tudja? Mit is mondhatnék. Nem mesélhetek részletesebben Christianról a titoktartási kötelezettség miatt. De ha az nem volna, akkor is mit mondhatnék anyámnak? Elsápadok a gondolatra.

- Szóval? - sürget, és megszorítja a kezem.

- Christiannak hívják. Több mint jóképű. Gazdag... túl gazdag. Nagyon bonyolult és szeszélyes.

Igen. Túlságosan is elégedett vagyok tömör és precíz összefoglalómmal. Anyám felé fordulok, és ő is megteszi ugyanezt a

mozdulatot. Rám mered kristálytiszta kék szemével.

- A bonyolult és személyes megállapításokra akarok koncentrálni, Ana.

Jaj, ne...

- Anya, kába vagyok a hangulatváltásaitól. Rémes gyerekkora volt, ezért nagyon zárkózott, nehéz felbecsülni.

- Kedveled?

- Több mint kedvelem.

- Tényleg? - Anyám tátott szájjal bámul rám.

- Igen, anya.

- A férfiak nem igazán bonyolultak, Ana drágám. Nagyon egyszerű teremtmények. Általában arra gondolnak, amit mondanak. Mi pedig órákat vesztegetünk azzal, hogy próbáljuk kielemezni, mit is mondtak. Pedig olyan nyilvánvaló. A helyedben én szó szerint venném. Ez segíthet.

Csodálkozva nézem. Ez jó tanácsnak hangzik. Vegyem Christian szó szerint? Azonnal eszembe villan néhány dolog, amit mondott.

Nem akarlak elveszíteni...

Elvárásoltál...

Teljesen elvárásoltál...

Hiányozni fogsz... jobban, mint gondolnád...

Csak nézem anyámat. Ez a negyedik házassága. Csak tud már valamit a férfiakról!

- A legtöbb férfi hangulatember, drágám, némelyek még inkább. Vegyük például apádat... - Szomorú lesz a szeme, ellágyul, amikor apámra gondol. A valódi apámra, erre a mitikus alakra, akit soha nem ismertem, akit tengerészgyalogosként olyan kegyetlenül ragadott el tőlünk egy baleset kiképzés közben. Valami azt súgja bennem, hogy anyám mindvégig olyasvalakit keresett, mint apám... talán végül Bobban találta meg, akit keresett. Kár, hogy Rayben nem találta meg.

- Mindig is hangulatembernek tartottam apádat. De visszatekintve, úgy látom, hogy túlságosan is lefoglalta a munkája, és az, hogy megélhetést biztosítson nekünk. - Anyám sóhajt egyet. - Annyira fiatal volt, mindketten azok voltunk. Talán ez volt a baj.

Hmm... Christian sem éppen öreg. Szeretettel mosolygok anyámra. Nagyon megindító, ahogyan apámra emlékezik, de biztos vagyok benne, hogy apám sehol nem volt Christian hangulatváltásaihoz képest.

- Bob el akar vinni minket vacsorázni. A golfklubjába.

- Jaj, ne! Bob rákapott a golfra? - hitetlenkedve nézek rá.

- Nekem mondd? - nyög anyám a szemét forgatva.

Egy könnyű ebéd után a házban kezdek kipakolni. Jár nekem egy kis szieszta. Anyám eltűnt gyertyát önteni, vagy mit csinál velük, Bob pedig dolgozik. Van időm szundítani kicsit. Kinyitom és bekapcsolom a Macet. Georgiában délután két óra van, Seattle-ben délelőtt tizenegy. Kíváncsi vagyok, válaszolt-e Christian. Idegesen jelentkezek be a levelező programba.

Feladó: Christian Grey

Tárgy: Végre!

Dátum: 2011. május 31. 07:30

Címzett: Anastasia Steele

Anastasia!

Bosszant, hogy amint egy kis távolságot tudsz közöttünk, rögtön nyíltan és őszintén kommunikálsz velem. Miért nem vagy képes erre, amikor együtt vagyunk?

Igen, gazdag vagyok. Szokj hozzá. Miért ne költhetnék rád? Megmondtuk apádnak is, hogy a barátod vagyok, az ég szerelmére. Nem ezt teszi egy udvarló? És mint az Uralkodó feled elvárom, hogy vita nélkül mindent elfogadj, amit költök rád. Mellesleg mondd el anyádnak is!

Nem tudom, mit válaszolhatnék arra a megjegyzésedre, hogy szajhának érzed magad. Tudom, hogy nem ezt írtad, de ezt sugallod. Nem tudom, mit mondjak, mit tegyek, hogy leszámoljak ezekkel az érzésekkel. Azt akarom, hogy mindenből a legjobbat kapd. Kivételesen keményen dolgozom, hogy arra költsek, amire csak kedvem van. Mindent megvehetek, amire csak vágysz, Anastasia, és szeretném is megtenni. Ha tetszik, tekintsd a vagyon újraelosztásának. Vagy csak tudd, hogy soha eszembe nem jutna úgy gondolni rád, ahogyan írtad, és dühít, ha te így látod magad.

Hogy egy ilyen okos, szellemes, szép fiatal nőnek ilyen komoly önértékelési problémái legyenek!? Megfordult a fejemben, hogy megbeszélék neked egy találkozót dr. Flynn-nel.

Sajnálom, ha megrémisztettek. Elborzaszt a gondolat, hogy félelmet ültetek beléd. Komolyan gondolod, hogy hagynálak egy ládában utazni? Az ég szerelmére, még a magánjetemet is felajánlottam neked. Igen, tréfa volt, nyilván gyenge tréfa. Az viszont tény, hogy beindít a gondolat, hogy meg vagy kötözve, a szájd kipeckelve. (Ez nem vicc, ez az igazság). A ládáról lemondok, a láda semmit nem jelent nekem. Tudom, hogy bajod van a szájpecekkel, beszéltünk már erről, és majd megbeszéljük újra. Azt nem akarod észrevenni, hogy egy Úr/Alá kapcsolatban az alávetett fél kezében a valódi hatalom. Ez te vagy. Megismétlem - a te kezében van minden hatalom. Nem az enyémben. A csónakházban nemet mondtál. Nem érinthetlek, ha nemet mondasz - erre szolgál az egyezés: mit teszel meg, és mit nem. Ha kipróbálunk valamit, és nem tetszik neked, felülvizsgáljuk az egyezséget. Rajtad áll, nem rajtam. És ha nem akarod, hogy megkötözve, felpackelt szájjal egy ládába gyömöszöljelek, nem fog megtörténni.

Szeretném megosztani veled az életstílusomat. Soha, semmit nem akartam még ennyire. Őszintén. Lenyűgözött az ártatlanságod és a hajlandóságod, hogy megpróbáld. Ez többet elárul számomra, mint gondolnád. Nem akarod észrevenni, hogy én is a bűvkörökben vagyok, pedig már számtalanszor elmondtam neked. Nem akarlak elveszíteni. Ideges vagyok, hogy háromezer mérföldet utaztál, hogy távol tölts tőlem néhány napot, csak azért, mert nem tudsz világosan gondolkodni a közelemben. Én is így vagyok veled, Anastasia. A józan eszem eltűnik, ha együtt vagyunk - ennyire komolyak az érzéseim irántad.

Megértem, ha zaklatott vagy. Próbáltam távol tartani magam tőled, tudtam, hogy tapasztalatlan vagy, bár, ha tisztában lettem volna veled, mennyire, nem mentem volna utánad. Mégis, még mindig tökéletesen lefegyverzel, ahogyan eddig senki sem. Itt van például a mailed: számtalanszor elolvastam újra meg újra, s próbáltam megérteni a nézőpontodat. A három hónap tetszőleges. Lehet hat hónap, egy év? Mit akarsz, mennyi idő legyen? Mennyi idő legyen, hogy jól érezd magad? Mondd el.

Megértem, hogy ez komoly ugrás a számodra. Hinned kell. Ki kell érdemelnem a bizalmadat, ugyanakkor neked jelezned kell, ha nem teszem. Olyan erősnek és függetlennek tűnsz, aztán elolvasom, amit írtál, és látom a másik oldaladat. Vezetnünk kell egymást, és csakis tőled kaphatok jelzéseket. Őszintének kell lenned velem, és közösen kell megtalálnunk a módját, hogy ez az egyezés működjön.

Aggódsz amiatt, hogy nem vagy alávetett természet. Talán ez az igazság. De ezzel együtt is, egyedül a játszószobában vennéd fel az alávetetthez illő viselkedést. Úgy tűnik, ez az egyetlen hely, ahol hagyod, hogy tökéletesen átvegyem az irányítást felett, ahol teszed, amit mondok. A példaszzerű szó jut az eszembe. És soha nem vernék kékre, zöldre. A rózsaszínre hajtok. A játszószobán kívül élvezem, amikor ellenszegülsz. Új, friss élmény a számomra, és nem is akarok változtatni ezen. Szóval igen, mondd csak el, mit akarsz, hogyan legyen több. Igyekszem nyitott elmével állni hozzá, próbálok megadni neked a teret, amit igényelsz, és távol tartani magam tőled, amíg Georgiában vagy. Nagyon várom a következő mailedet.

Addig is érezd jól magad. De azért ne nagyon.

Christian Grey

Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

Basszus. Igazi esszét írt, mintha még az iskolában lennének - és többnyire jó. A szívem a torkomban dobog, amikor újra elolvasom a dolgozatát. A tartalék ágyon kucorgok, szinte magamhoz ölelem a Macet. Szóljon egy évről az egyezmény. Van bennem annyi erő! Jesszusom, ezt végig kell gondolnom. Anyám azt mondja, vegyem szó szerint, amit mond. Nem akar elveszíteni. Kétszer is mondta. Azt akarja, hogy ez működjön kettőnk között. Ó, Christian, én is azt akarom. Igyekszik távol tartani magát tőlem. Azt jelenti ez, hogy talán nem sikerül neki? Hirtelen remélem, hogy így lesz. Szeretném látni. Alig huszonnégy órája vagyunk távol egymástól, és a tudattól, hogy még négy napig nem láthatom, rádöbbenek, mennyire hiányzik. Mennyire szeretem.

- Ana, drágám. - Gyengéd, melegséggel teli hang ébreszt. Csupa szeretet és szép emlék.

Egy kéz finoman végigsimít az arcomon. Anyám ébreszt, én pedig a magamhoz ölelt laptopot szorítom.

- Ana, édesem - dúdolja anyám, én pedig felmerülök az álomból. Pislogok a napnyugta halvány rózsaszín fényében.

- Szia, anya. - Nyújtózkodom, és rá mosolygok.

- Fél óra múlva indulunk vacsorázni. Van kedved eljönni? - kérdezi kedvesen.

- Igen, anya. Persze. - Nagyon igyekszem, mégsem tudok elfojtani egy ásítást.

- Ez aztán egy komoly darab - mutat anyám a laptopra.

Basszus.

- Ja... ez? - Adom a közömböset.

Vajon észreveszi rajtam anyám? Mintha ravaszabb lenne, amióta barátom van.

- Christian adta kölcsön. Egy úrsiklót elirányíthatnék veled, de csak e-mailezésre és internetezésre használom.

Igazán nem nagy dolog. Anyám gyanakodva néz rám. Leül az ágyra, és egy kósza tincset a fülem mögé dug.

- E-mailezett neked?

Ó, basszus, basszus.

- Igen. - A lazaságom eddig tartott, elpirulok.

- Lehet, hogy hiányzol neki, nem?

- Remélem, anya.

- Mit mond?

Ó, háromszor is basszus. Kétségbeesetten próbálok kitalálni valamit, amit elmondhatnék ebből az e-mailből anyámnak. Biztos vagyok benne, hogy nem akarna Uralkodókról és alávetettekről, bandázsról és szájpecekről hallani. Igaz, arról nem is beszélhetnék a titoktartási kötelezettség miatt.

- Azt mondta, érzem jól magam, de ne nagyon.

- Ésszerűen hangzik. Hagylak készülődni, drágám. - Oda-hajol hozzám, és homlokodra csókol. - Annyira örülök, hogy itt vagy,

Ana. Csodálatos, hogy láthatlak. - A szeretet-meg-nyíl-vánulás után távozik.

Hm, Christian és az ésszerűség... egymást kölcsönösen kizáró fogalmak. De ez után az e-mail után talán minden lehetséges. A fejemet csóválom. Időbe telik, mire megemésztetem a szavait. Talán vacsora után, és majd akkor válaszolok neki. Kiszállok az ágyból, gyorsan lekapom a pólót és a sortot, és megyek a zuhany alá.

Magammal hoztam Kate szürke pántos ruháját, amit a diplomaosztáson viseltem. Ez az egyetlen ruha nálam. A hőség egyetlen előnye, hogy a gyűrődések kisimultak. Azt hiszem, megteszi a golfklubba. Öltözködés közben felébreztem a laptopot. Semmi új nem jött Christiantól, és némi csalódást érzek. Gyorsan gépelek egy üzenetet.

Feladó: Anastasia Steele

Tárgy: Szószátyár?

Dátum: 2011. május 31. 19:08 EST

Címzett: Christian Grey

Uram, ön igazán bőbeszédű író. Vacsorázni megyünk Bob golfklubjába, és csak hogy tudd, a szemem forgatom a gondolatra. De most messze vagy tőlem a viszkető tenyereddel, és egyelőre biztonságban van a hátsóm. Szerettem az e-mailedet. Válaszolok, amint tudok. Már hiányzol. Érezd jól magad délután.

A te Anád

Feladó: Christian Grey

Tárgy: A hátsód

Dátum: 2011. május 31. 16:10

Címzett: Anastasia Steele

Kedves Miss Steele!

Már a levél témája felkavar. Mondanom sem kell, biztonságban van - egyelőre. Élvezd a vacsorát, és te is hiányzol nekem. Főként a hátsód és a nagy szád. A délutánom unalmas lesz, csak az dobja fel, hogy rád és a szemforgatásodra gondolok. Azt hiszem, éppen te hívtad fel rá a figyelmemet, hogy tőlem sem áll távol ez a csúnya szokás.

Christian Grey

Elnök-vezérigazgató & Szemforgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

Feladó: Anastasia Steele

Tárgy: Szemforgatás

Dátum: 2011. május 31. 19:14 EST

Címzett: Christian Grey

Kedves Mr. Grey!

Kérem, ne e-máilezzon. Próbálok vacsorához készülni. Nagyon elvonja a figyelmemet, még így is, hogy a kontinens másik felén van. És igen - ki fenekel el, amikor a szemedet forgatod?

A te Anád

Rákattintok a küldésre, és azonnal az ördögi boszorkány, az a Mrs. Robinson villan az agyamba. El sem tudom képzelni. Christian, amint valaki püföli, aki olyan öreg, mint az anyám. Nagyon nem jó kép. Ismét eltűnődöm azon, mennyi kárt okozott ez a nő. A szám kemény vonallá keskenyedik. Kell egy bábu, amibe tűket szurkálhatok, így legalább megszabadulhatok annak a haragnak egy részétől, amit ez iránt az idegen iránt érzek.

Feladó: Christian Grey

Tárgy: A hátsód

Dátum: 2011. május 31. 16:18

Címzett: Anastasia Steele

Kedves Miss Steele!

Még mindig szeretem a témát, oly sok módon is. Még szerencse, hogy magam vagyok a saját végzetem ura, és senki nem fenyít. Kivéve néha az anyám és dr. Flynn természetesen. Na és te.

Christian Grey

Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

Feladó: Anastasia Steele

Tárgy: Fenyíteni... Én?

Dátum: 2011. május 31. 19:22 EST

Címzett: Christian Grey

Kedves Uram!

Mikor lett volna annyi bátorság bennem, hogy megfenyítsem, Mr. Grey? Attól tartok, hogy összekever valakivel... ami igen aggasztó. Tényleg készülnöm kell.

Anád

Feladó: Christian Grey

Tárgy: A hátsód

Dátum: 2011. május 31. 16:25

Címzett: Anastasia Steele

Kedves Miss Steele!

Írásban mindig ezt teszed. Felhúzhatom a cipzárad?

Christian Grey

Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

Valami ismeretlen okból a szavai leugranak a képernyőről, és eláll tőlük a lélegzetem. Ó... szóval játszadozni akar.

Feladó: Anastasia Steele

Tárgy: Csak 18 éven felülieknek

Dátum: 2011. május 31. 19:28 EST

Címzett: Christian Grey

Jobban szeretném, ha lehúznád.

Feladó: Christian Grey

Tárgy: Jól gondold meg, mit kívánsz...

Dátum: 2011. május 31. 16:31

Címzett: Anastasia Steele

AHOGY ÉN IS.

Christian Grey

Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

Feladó: Anastasia Steele

Tárgy: Zihálás

Dátum: 2011. május 31. 19:33 EST

Címzett: Christian Grey

Lassan...

Feladó: Christian Grey

Tárgy: Nyögés

Dátum: 2011. május 31. 16:35

Címzett: Anastasia Steele

Bárcsak ott lennék.

Christian Grey

Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

Feladó: Anastasia Steele

Tárgy: Nyöszörgés

Dátum: 2011. május 31. 19:37 EST

Címzett: Christian Grey

AHOGYAN ÉN IS EZT SZERETNÉM.

- Ana! - Anyám hangjától összerezzenek. A fenébe, miért van ilyen büntudatom?
- Mindjárt jövök, anya.

Feladó: Anastasia Steele

Tárgy: Nyöszörgés

Dátum: 2011. május 31. 19:39 EST

Címzett: Christian Grey

Mennem kell.

Viszlát, bébi.

Lesietek a hallba, ahol Bob és az anyám már vár. Anyám a homlokát ráncolja.

- Jól vagy, drágám? Olyan felhevültnek látszol.

- Jól vagyok, anya.

- Remekül nézel ki, drágám.

- Ez Kate ruhája. Tetszik?

A homlokán még mélyebbek a ráncok.

- Miért Kate ruháját hordod?

Jaj... ne már!

- Hát, nekem tetszik ez a ruha, neki meg nem - improvizálok gyorsan. Átható pillantással mered rám, Bobból pedig, akárhogy igyekszik nem mutatni, árad a türelmetlenség.

- Holnap elviszlek vásárolni - mondja anyám.

- Jaj, anya, semmi szükség rá. Éppen elég ruhám van.

- Talán nem tehetek meg ennyit a saját lányomért? Gyere, Bob már éhen hal.

- De mennyire - mondja Bob. A gyomrát dörzsöli, és olyan képet vág, mint aki nagyon szenved. Kuncogok, ő pedig a szemét forgatja, és elindulunk az ajtó felé.

Később, a zuhany alatt, a langyos vízben hűsölve eltűnődöm azon, mekkorát változott anyám. Elnéztem vacsora közben; elemében volt. Mulatságos, kacér, és barátok közt a golfklubban. Bob melegszívű és figyelmes... jó látni őket együtt. Igazán örülök anyám miatt. Ez azt jelenti, nem kell aggódnom miatta, és nem kell kételkednem a döntéseiben. A Hármaskörű Férj sötét napjait magunk mögött tudhatom. Bob olyan férfi, akit meg kell tartania. És anyám nekem is jó tanácsokat ad. Mikor történt ez a változás? Azóta, hogy megismertem Christiant? Miért?

Miután végzek, gyorsan megszáritkozom, alig várom, hogy visszatérjek Christianhoz. Vár is egy e-mail, akkor küldte, amikor néhány órával ezelőtt vacsorázni mentem.

Feladó: Christian Grey

Tárgy: Plagizálás

Dátum: 2011. május 31. 16:41

Címzett: Anastasia Steele

Elloptad a szövegemet

És úgy hagytál lógva.

Jó vacsorát.

Christian Grey
Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

Feladó: Anastasia Steele
Tárgy: Bagoly mondja verébnek?
Dátum: 2011. május 31. 22:18 EST
Címzett: Christian Grey

Sir, azt hiszem, nem titok, hogy eredetileg Elliot szöve-ge volt.
Hogyhogy lógva?
A te Anád

Feladó: Christian Grey
Tárgy: Befejezetlen ügyek
Dátum: 2011. május 31. 19:22
Címzett: Anastasia Steele

Miss Steele!
Hát visszajöttél. Olyan hirtelen távoztál - pont, amikor a dolgok kezdtek érdekessé válni. Elliot sem az eredeti, ő is lopta valahonnan. Milyen volt a vacsora?

Christian Grey
Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

Feladó: Anastasia Steele
Tárgy: Befejezetlen ügyek?
Dátum: 2011. május 31. 22:26 EST
Címzett: Christian Grey

Kipukkadok - örömmel jelentem, hogy túl sokat ettem. Kezd érdekessé válni? Hogyan?

Feladó: Christian Grey
Tárgy: Befejezetlen ügyek - határozottan
Dátum: 2011. május 31. 19:30
Címzett: Anastasia Steele

Szándékosan játszod az ostobát? Azt hiszem, épp arra kértél, hogy húzzam le a cipzáradat. Én pedig alig vártam, hogy megtegyem. És tényleg örülök, hogy eszel.

Christian Grey
Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

Feladó: Anastasia Steele

Tárgy: Hát... ott a hétvége

Dátum: 2011. május 31. 22:36 EST

Címzett: Christian Grey

Persze hogy eszem... csak az a bizonytalanság, amit melletted érzek, tart távol az ételtől. És soha nem lennék akaratom ellenére ostoba, Mr. Grey.

Biztos vagyok benne, hogy erre már rájöttél. :)

Feladó: Christian Grey

Tárgy: Nem tudok várni

Dátum: 2011. május 31. 19:40

Címzett: Anastasia Steele

Ezt megjegyzem, Miss Steele, és nem kétséges, hogy még az előnyömbre szolgál ez a tudás. Sajnálattal hallom, hogy távol tartalak az ételtől. Azt hittem, ennél érzékibb hatással vagyok rád. Én így tapasztaltam, és milyen élvezetes volt ez a tapasztalás. Alig várom a következő alkalmat.

Christian Grey

Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

Feladó: Anastasia Steele

Tárgy: Torna, nyelvtudomány

Dátum: 2011. május 31. 22:36 EST

Címzett: Christian Grey

Ismét a thesaurussal szórakozol?

Feladó: Christian Grey

Tárgy: Lebukva

Dátum: 2011. május 31. 19:40

Címzett: Anastasia Steele

Milyen jól ismersz, Miss Steele.

Egy régi barátommal vacsorázom, úgyhogy megyek.

Viszlát, bébi ©

Christian Grey

Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

Milyen régi barátal? Nem tudok róla, hogy Christiannak lennének régi barátai... kivéve... őt. Homlokráncolva nézem a képernyőt. Miért kell még mindig találkoznia velem? Sистерgő, zöld, keserű féltékenység önt el. Legszívesebben megütnék valamit, lehetőleg Mrs. Robinsont. Dühödten kikapcsolom a laptopot, és ágyba bújok.

Igazán válaszolnom kéne arra a hosszú reggeli e-mailre, de hirtelen túl dühös vagyok hozzá. Miért nem annak látja ezt a nőt, ami - egy gyerekzaklatónak? Lekapcsolom a lámpát, nyújtózkodom, és a sötétbe meredek. Hogy merészeli az a nő? Hogy merészeli kivetni a hálóját egy sebezhető kiskorúra? Még mindig ezt műveli? Miért hagyták abba? Különféle forгатókönyvek villannak az agyamba: Christiannak elege volt... de akkor miért maradtak barátok? És az a nő... férjnél van? Elvált? Jesszusom, lehet, hogy gyerekei is vannak? Gyereke volna Christiantól? A tudatalattim felüti ocsmány fejét, gúnyosan mered rám.

Megdöbbenek, hányingerem támad a gondolatra. Vajon dr. Flynn tud erről a nőről?

Kikászálódok az ágyból, és újra bekapcsolom a gonosz masinát. Küldetésem van. Türelmetlenül dobolok ujjaimmal, várva, hogy megjelenjen a kék képernyő. Behívom a Google-t, és beütöm a keresőbe, hogy Christian Grey. A képernyő hirtelen megtelik Christian képeivel: sötét nyakkendőben, öltönyben, jesszusom, José képei, amelyeket a Heathmanban készített, amelyeken fehér inget és flanelnadrágot visel. Hogy kerültek az internetre? Öregem, de jól néz ki.

Gyorsan továbbhaladok: üzlettársak, aztán egyik csodálatos kép a másik után a legfotogénebb férfiről, akit csak ismerek. Bensőségesen ismerek. Bensőségesen? Tényleg úgy ismerem Christiant? Szexuálisan ismerem, és úgy gondolom, még ott is sok mindent nem tudok róla. Tudom, hogy hangulatember, nehéz, mulatságos, hűvös, meleg... jesszusom, ellentmondások két lábon járó tömege. A következő oldalra kattintok. Ezekon a képeken is egyedül van. Eszembe jut, Kate említette, hogy egyetlen olyan képet sem talált róla, amin egy nővel lenne, ez váltotta ki a kérdést a melegségről. Aztán a harmadik oldalon ott egy kép rólam, a diplomaosztámon, vele. Egyetlen képen van nővel. Velem.

Szent tehén! Ott vagyok a guglin. Csak nézem kettőnket. Én meglepettnek tűnök, idegesnek, bizonytalannak. Nem sokkal azelőtt készült a kép, hogy belementem, hogy megpróbálom. Christian a maga részéről hihetetlenül jóképű, nyugodt és összeszedett, és az a nyakkendő van rajta. Csak nézem ezt a gyönyörű arcot, ezt az arcot, amely most talán éppen az átkozott Mrs. Robinsont bámulja. Elmentem a képet a kedvencek közé, és végigkattintom mind a tizennyolc oldalt... semmi. A guglin nem találom meg Mrs. Robinsont. De tudnom kell, vele van-e. Gyorsan gépelni kezdek.

Feladó: Anastasia Steele

Tárgy: Megfelelő vacsorapartner

Dátum: 2011. május 31. 23:58 EST

Címzett: Christian Grey

Remélem te és a barátod jól érzitek magatokat.

Ana

Ui. Mrs. Robinson az?

Rákattintok a küldésre, és csüggedten mászok vissza az ágyba. Úgy döntöttem, megkérdezem Christiant, milyen kapcsolatban van azzal a nővel. Egyik részem mindenáron többet akar tudni, a másik el akarja felejteni, hogy valaha is említette. És megjött, úgyhogy ne felejtsem el reggel bevenni a tablettámat. Gyorsan beállítom a figyelmeztetést a BlackBerry naptárában. Magam mellé teszem az éjjeliszekrényre, lefekszem, és végül felszínes álomba merülök. Azt kívánom, bárcsak ugyanabban a városban lennének, nem két és félezer mérföldnyire.

A délelőtti vásárlás és az öbölben töltött délutánt követően anyám úgy döntött, hogy egy bárban töltjük az estét. Bobot magára hagyjuk a tévé előtt, és találunk magunknak egy menő bárt Savannah legelegánsabb hoteljában. A második Cosmopolitan koktélnál tartok, anyám a harmadiknál. További bölcsességeket árul el a törekeny férfigoról. Nagyon összezavar.

- Tudod, Ana, a férfiak azt hiszik, hogy bármi, amit a nő kiejt a száján, megoldásra váró probléma. Nem pedig valami homályos gondolat, amit szeretnénk megcsócsálni és megbeszélni valakivel, aztán megfelekedni róla. A férfiak cselekedni akarnak.

- Anya, miért mondd el ezt? - kérdezem, és nem tudom palástolni a bosszúságomat. Egész nap ilyen volt.

- Olyan elveszettnek tűnsz, drágám. Soha nem hoztál haza egyetlen fiút sem. Nem is volt soha barátnőd, amíg Vegasban éltünk. Amikor a főiskolán megismerkedtél azzal a Joséval, azt hittem, összejöhet valami.

- Anya, José csak barát.

- Tudom, édes. De most van valami, és azt hiszem, nem mondasz el nekem mindent. - Néz, és anyai aggodalom ül ki az arcára.

- Csak egy kis távolságot akartam köztöm és Christian között, hogy rendbe szedhessem a gondolataimat... ez minden. Néha kicsit sok.

- Kicsit sok?

- Igen. De hiányzik.

Egész nap nem hallottam Christian felől. Sem e-mail, se semmi. Nagy a kísértés, hogy felhívjam, hogy tudjam, minden oké. A legrémesebb félelmem, hogy baleset érte, a második, hogy ismét Mrs. Robinson kaparintotta ördögi karmaiba. Tudom, hogy irracionális vagyok, de azzal a nővel kapcsolatban elvesztem a józan eszem.

- Drágám, ki kell mennem a mosdóba.

Anyám rövidke távolléte lehetővé teszi, hogy vessek egy pillantást a BlackBerrymre. Egész nap lopva az e-maileket néztem. Végre egy válasz - Christiantól.

Feladó: Christian Grey

Tárgy: Vacsoratórsaság

Dátum: 2011. június 1. 21:40 EST

Címzett: Anastasia Steele

Igen, Mrs. Robinsonnal vacsoráztam.

Ő régi barátom, Anas-tasia. Alig várom, hogy újra lássalak. Hiányzol.

Christian Grey

Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

Szóval vele vacsorázott. A fejbőröm is bizserog. Adrenalin és harag lüktet a testemben. A legrosszabb félelmeim váltak valóra. Hogy teheti ezt? Két napig távol vagyok, és máris azzal a gonosz boszorkánnyal van?

Feladó: Anastasia Steele

Tárgy: Régi vacsorázótársak

Dátum: 2011. június 1. 21:42 EST

Címzett: Christian Grey

Ő nem csak egy régi barát.

Talált már egy újabb serdülő fiút, akibe belevájhatja a karmait?

Te már túl öreg vagy neki?

Ezért ért véget a kapcsolatotok?

Éppen lenyomom a küldést, amikor anyám visszatér.

- Olyan sápadt vagy, Ana. Mi történt.

A fejemet rázom.

- Semmi. Igyunk valamit - mondom jámboran.

A homlokát ráncolja, aztán felnéz, magára vonja az egyik pincér figyelmét, és a poharainkra mutat. A férfi bólint. Érti a nemzetközi nyelvet: még egyet ugyanabból. Közben gyorsan a BlackBerryre pillantok.

Feladó: Christian Grey

Tárgy: Vigyázz...

Dátum: 2011. június 1. 21:45 EST

Címzett: Anastasia Steele

Ez nem olyasmi, amit e-mailben óhajtok megtárgyalni veled.
Hány Cosmopolitant ittál?

Christian Grey
Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

Szentséges basszus, itt van.

Huszonharmadik fejezet

Idegesen pillantok körbe a bárban, de nem látom sehol.

- Ana, mi baj van? Úgy nézel, mint aki kísértetet látott.

- Christian itt van.

- Tessék? Tényleg? - Ő is körülnéz a bárban.

Christian zaklató hajlamait elfelejtettem említeni anyámnak.

Már látom. A szívem majd' kiugrik a helyéből, amikor Christian felénk indul. Csakugyan itt van - miattam. Belső istennőm éljenezve ugrik fel a kanapéről. Christian könnyedén halad át a tömegen, haja bronzosan csillog a süllyesztett halogénlámpák fényében. Fényes szemében harag... vagy feszültség? Szája komor vonallá húzódik, álla megfeszül. Ó, szent szar... ne már. Annyira haragszom rá, és erre itt van. Hogyan haragudhatnék rá az anyám jelenlétében?

Odaér az asztalunkhoz, és gyanakodva néz rám. Szokásos fehér ingét viseli farmerral.

- Szia - nyekergek, ő pedig lehajol és arcon csókol, ami meglepetésként ér.

- Christian, ő az anyám, Carla. - A belém nevelt jó modor átveszi az irányítást.

Christian anyám felé fordul.

- Mrs. Adams, örülök, hogy megismerhetem.

Honnan tudja a nevét? Szívdöglesztő, szabadalmaztatott, „nincskegyelem” mosolyával pillant anyámra. Anyámnak esélye sincs. Leesik az álla, szinte koppan az asztalon. Jesszus, anya, szedd össze magad. Anyám elfogadja Christian kinyújtott kezét, még nem válaszol. Ó, a bénultság, amikor egy szót sem tud kinyögni az ember, örökletes - eddig nem tudtam.

- Christian - nyögi ki végül anyám nagy nehezen.

Christian rámosolyog, szürke szeme csillog. Összeszűkült szemmel nézem őket.

- Mit keresel itt? - szúrósabban kérdelem, mint igazából gondolom, és Christian arcáról lehervad a mosoly, most már feszülten néz.

Boldog vagyok, hogy látom, de teljesen kizökkentett, és még sistereg az ereimben a Mrs. Robinson miatti harag. Nem tudom, mit akarok jobban, kiabálni vele, vagy a karjába vetni magam, de nem hiszem, hogy bármelyiknek is örülne. Azt akarom tudni, mióta figyelt minket. És egy kicsit ideges vagyok az e-mail miatt is, amit utoljára küldtem.

- Természetesen azért jöttem, hogy lássalak. - Kifejezéstelen arccal néz rám. Ó, vajon mit gondol most? - És ebben a hotelben szálltam meg.

- Itt szálltál meg? - Olyan a hangom, mint egy amfetamint szedő középiskolásé. Még én is túl magasnak hallom.

- Hát, tegnap még azt mondtad, bárcsak itt lennék. - Elhallgat, felbecsüli a reakciómat. - Állok szolgálatára, Miss Steele. -

Nyugodt a hangja, nem bujkál benne humor.

Basszus, ez megőrült, Talán a Mrs. Robinsonnal kapcsolatos megjegyzés miatt? Vagy azért, mert a harmadik, illetve nemsokára negyedik Cosmómat iszom? Anyám idegesen néz ránk.

- Csatlakozik hozzánk egy italra, Christian? - Anyám int a pincérnek, aki a másodperc törtrésze alatt mellette terem.

- Gin-tonikot kérek, ha van, Hendricks-módra, vagy Bombay Zafírt. Uborkát kérek a Hendrickshez, lime-ot a Bombayhoz.

Szentséges pokol... Christian aztán nagy feneket tud keríteni egy italrendelésnek.

- És még két Cosmót, lesz szíves - teszem hozzá, és aggódva nézek Christianra. Anyámmal iszom - emiatt nem haragudhat.

- Kérem, foglaljon helyet, Christian.

- Köszönöm, Mrs. Adams.

Christian odahúz egy széket, és kecsesen leereszkedik mellettem.

- Szóval csak véletlen, hogy ugyanabban a hotelben szálltál meg, ahol iszunk? - kérdezem, és nagyon igyekszem, hogy könnyednek hangozzak.

- Vagy csak ti véletlenül pont ott isztok, ahol én megszálltam - feleli Christian. - Épp végeztem a vacsorával, bejöttem ide, és meglátalak. Elég szórakozott voltam, a legutóbbi e-mailed járt az eszemben, és amikor felpillantok, ott vagy előttem. Szép kis véletlen, nem? - Félrebiccenti fejét, és mosoly suhan át az arcán. Hál' istennek, talán még megmenthetjük az estét.

- Anyával vásároltunk délelőtt, és a tengerparton voltunk délután. Úgy döntöttünk, jólesne néhány koktél este - mondom, mintha magyarázattal tartoznék neki.

- Most vettétek ezt a topot? - A vadiúj, zöld selyem felsőrész felé biccent. - Jól áll neked ez a szín. És kicsit leburnultál. Csodásan nézel ki.

Elpirulok, szóhoz sem jutok.

- Hát, holnap akartalak meglátogatni. De itt vagy.

Megfogja a kezem, és gyengén megszorítja, hüvelykujjával végigsimít az ízületemen, és már érzem is az ismerős vonzást. Az elektromos feszültség felerősödik a bőröm alatt hüvelykujja gyengéd érintésére, bekerül a véráramomba, lüktet a testemben, és mindent felhevít, ami az útjába kerül. Két napja láttam utoljára. Ó, istenem... kívánom. A lélegzetem elakad. Pislogok, szégyenlősen

mosolygok, és látom, hogy mosoly jelenik meg szépen metszett száján.

- Azt gondoltam, megleplek. De mint mindig, most is te leptél meg, Anastasia, azzal, hogy itt vagy.

Futólag anyámra pillantok. Anyám Christiant bámulja... igen, bámulja. Hagyd abba, anya! Mintha Christian valami egzotikus teremtmény lenne, amelyet még életében nem látott. Komolyan. Tudom, hogy soha nem jártam senkivel, és Christiant csak némi csúsztatással nevezhetném a barátomnak, de mégis, olyan hihetetlen, hogy vonzónak talál egy férfi? Ez a férfi? Igen, tényleg. Nézz csak rá, csattan fel a tudatalattim. Jaj, fogd már be! Ki hívott téged is ide? Bosszús pillantást vetek anyámra, de ügyet sem vet rá.

- Nem akarom megzavarni az anyáddal töltött időt. Iszom valamit, aztán itt sem vagyok. Dolgoznom is kell még - jelenti ki Christian komolyan.

- Christian, annyira örülök, hogy végre megismerhetem - szól közbe anyám. Végre megtalálta a hangját. - Ana nagy szeretettel beszélt magáról.

Christian rámosolyog.

- Tényleg? - Felvonja a szemöldökét, rám néz, mintha magában mulatna, és ismét elpirulok.

A pincér megérkezik az italokkal.

- A Hendrickse uram - jelenti be diadalmasan.

- Köszönöm - mondja Christian.

Idegesen kortyolom az utolsó Cosmómat.

- Mennyi időt tölt Georgiában, Christian? - kérdezi anya.

- Péntekig maradok, Mrs. Adams.

- Velünk vacsorázik holnap este? És kérem, szólítson Car-lának.

- Örömömre szolgál, Carla.

- Remek. És most, ha megbocsáttok, ki kell mennem a mosdóba.

Anya... az előbb voltál. Kétségbeesetten nézek rá, de feláll, és elmegy. Ketten maradunk.

- Szóval haragszol rám, amiért egy régi barátommal vacso-rázom? - Christian égő pillantása rám szegeződik. A kezem az ajkához emeli, és minden bütyköt gyengéden megcsókol.

Jeszusom, most akarja?

- Igen - mormolom. Forrón lüktet bennem a vér.

- A szexuális kapcsolatunk rég véget ért, Anastasia - suttogja. - Nem akarok mást, csak téged. Még mindig nem fogod fel?

Pislogok.

- Gyerekmolesztálónak tartom azt a nőt, Christian. - Lélegzetemet visszafojtva várom a reakcióját.

Christian elsápad.

- Nagyon könnyen ítélsz. Nem így történt - suttogja döbbenten. Elengedi a kezem.

Ítélszem?

- Akkor hogy történt? - kérdezem. A koktéltól bátor vagyok.

Zavartan ráncolja a homlokát. Én pedig folytatom.

- Kihasztnált egy sebezhető tizenöt éves fiút. Ha tizenöt éves lány lettél volna, ő pedig Mr. Robinson, akkor is okés lenne, hogy bevezetted a szodomazo életformába? Ha, mondjuk, Miáról lenne szó?

A lélegzete elakad, bosszúsan néz rám.

- Ana, nem így történt.

Haragosan nézek.

- Oké, én nem így éreztem - folytatja nyugodtan. - Inkább erő volt a számomra. Az, amire szükségem volt akkor.

- Nem értem. - Most én nézek zavartan.

- Anastasia, anyád mindigjárt visszajön. Nem szívesen beszélek most erről. Talán később. Ha nem akarsz, hogy itt legyek, a gépem a közelben vár. Elmehtek.

Haragszik rám...

- Nem, ne menj el. Kérlek. Nagyon örülök, hogy itt vagy. Csak szeretném, ha megértenéd. Haragszom, hogy amint elutaztam, rögtön vele vacsorázol. Gondolj bele, te mit érzel, amikor José közelében vagyok. José jó barátom. Soha nem volt vele szexuális kapcsolat. Viszont te meg ő... - Elhal a hangom, nem is akarom továbbgondolni.

- Te féltékeny vagy?! - Döbbenet néz rám, és a tekintete megmelegszik.

- Igen, és haragszom azért, amit veled tett.

- Anastasia, ő segített nekem. Nem mondok többet. Ami pedig a féltékenységedet illeti, képzelj magad a helyembe. Hét éve senkinek nem tartozom elszámolással. Az égvilágon senkinek. Azt teszem, amit akarok, Anastasia. Élvezem az autonómiámat. Nem azért találkoztam Mrs. Robinsonnal, hogy felzaklassalak. Azért találkoztam vele, mert időről időre együtt vacsorázunk. Barátom és üzleti partnerem.

Üzlettárs? Szentséges basszantyú. Ezt nem tudtam.

Christian néz, igyekszik felmérni a reakciót.

- Igen, üzlettársak vagyunk. A szexnek vége közöttünk. Évek óta vége.

- Miért ért véget a kapcsolatotok?

Összeszorítja a száját, a szeme csillog.

- A férje megtudta.

Szent szar!

- Nem beszélhetnék meg máskor ezt? Valami nyugodtabb- helyen.

- Nem hiszem, hogy képes lennél meggyőzni, hogy nem pedofil.

- Én nem így gondolok rá. Soha nem is gondoltam. De most már elég ebből - csattan föl.

- Szeretted?

- Na, jól megvagytok? - Anyám visszatért, és észre sem vettük.

Hamis mosolyt erőltetek az arcomra, Christian is, én is gyorsan... büntudatosan hátradőlünk. Anyám rám néz.

- Remekül, anya.

Christian az italába kortyol. Engem figyel, óvatos az arca. Mi járhat az eszében? Szerette azt a nőt? Azt hiszem, ha igen, nincs esélyem.

- Nos, hölgyeim, magukra hagyom önöket.

Jaj, ne... ne már... nem hagyhat így itt.

- Kérem, írassátok az italokat a számlámra. 612-es szoba. Reggel hívlak, Anastasia. Viszlát holnap, Carla.

- Ó, és jó hallani, hogy valaki a teljes neveden szólít.

- Gyönyörű név egy gyönyörű lánynak - mormolja Chris-tian, kezét ráz vele, anyám pedig a szó szoros értelmében negédesen vigyorog.

Ó, anya... et tu, Brute? Felállok, ránézek, könnyörgök a tekintetemmel, hogy válaszoljon a kérdésemre, ő pedig szűzies csókot lehel az arcomra.

- Hamarosan, bébi - suttogja a fülembe. Aztán már megy is.

Nyavalyás, irányításmániás csirkefogó. Újra rám tör a harag. Visszarogyok a székbe, és anyám felé fordulok.

- Hát, nem térek magamhoz, Ana. Ez a pasi főnyeremény. Nem tudom, mi zajlik közöttetek, de azt hiszem, beszélgetek kell egymással. Fú, mintha egy akváriumban lennénk. Elviselhetetlen. - Színpadiasan leyezgeti magát.

- ANYA!

- Menj, beszélj vele!

- Nem lehet. Miattad jöttem ide.

- Ana, azért jöttél ide, mert zavarodott vagy a fiú miatt. Nyilvánvaló, hogy megőrültök egymásért. Beszélned kell vele. Ötezer kilométert repült, hogy lásson, az ég szerelmére. És tudod, milyen rémes repülni.

Elpirulok. Christian magángépét nem említettem neki.

- Mi az? - dörren rám.

- Saját repülőgépe van - motyogom zavartam, és csak alig több, mint háromezer kilométer, anya.

Mitől vagyok annyira zavarban? Anyám szemöldöke megemelkedik.

- Hűha - morogja. - Valami történik kettőtök között. Próbálok kitalálni, hogy mi az. De csak egy módon oldhatod meg a problémát, bármi legyen is az, ha megbeszélitek. Rághatod magad, ameddig akarod, de amíg nem beszéltek, nem juttok semmire.

A homlokomat ráncolom.

- Ana drágám, te mindig is hajlamos voltál rá, hogy mindent túlanalizálj. Menj az ösztöneid után. Mit mond a lelked, édesem?

Az ujjaimat bámulom.

- Azt hiszem, szeretem - mormolom.

- Tudom, drágám. És ő is téged.

- Nem!

- De igen, Ana. A fenébe is, mit akarsz? Neonfény villogjon a homlokán?

Tátott szájjal nézek rá, és könnyek gyűlnek a szemem sarkába.

- Ana drágám, ne sírj!

- Nem hiszem, hogy szeret.

- Nem számít, milyen gazdag valaki, nem dob el mindent, száll fel a magángépére, és szel át egy egész kontinenst egy délutáni tea miatt. Menj utána! Ez csodás helyszín, nagyon romantikus. És semleges terület.

Mocorogni kezdek a pillantása alatt. Menni akarok, és mégsem akarok.

- Drágám, ne érezd úgy, hogy vissza kell jönnöd hozzám. Azt akarom, hogy boldog legyél. És most azt hiszem, a boldogságod kulcsa a 612-es szobában található. Ha haza akarsz jönni később, a kulcs a jukka alatt lesz a verandán. Ha maradsz... nos, nagylány vagy már. Csak vigyázz magadra.

Most már vörösebb vagyok, mint egy lobogó. Jesszusom, anya.

- Előbb igyuk meg a koktélnkat.

- Ez a beszéd, Ana - vigyorog rám.

Félénken kopogtatok a 612-es szoba ajtaján. Christian nyit ajtót. Mobilon beszél. Döbbenet pislog, amikor meglát, aztán kitarja az ajtót, és int, hogy lépjek be.

- Minden többletsomag benne van?... És mennyibe került?... - Christian füttyent. - Nem mondom... drága tévedés... és Lucas?...

Körülnézek Christian lakosztályában. A bútorok ultramodernek. Minden tompa, sötét bíborszín és arany, bronz kitüremkedésekkel a falon. Christian kinyit egy ajtót, mögötte minibár van. Int, hogy szolgáljam ki magam, aztán bemegy a hálószobába. Nyilván azért, hogy ne halljam a beszélgetést. Vállat vonok. A múltkor nem tette le a telefont, amikor beléptem a dolgozószobájába. Hallom, hogy csobog a víz... fürdővizet enged. Töltök magamnak egy narancslevet. Christian újra megjelenik.

- Andrea küldje el a tervrajzokat. Barney azt mondta, megoldotta a problémát... - Felnevet. - Nem, pénteken... Van itt egy beruházás, ami érdekelt... igen, Bill hívjon fel... Nem, holnap... látni akarom, mik a lehetőségek Georgiában, mielőtt terjeszkedünk.

- Christian nem veszi le rólam a szemét. A kezembe nyomja a poharát, és a jegesvödör felé mutat.

- Ha elég komolyak a kedvezmények... azt hiszem, meggondolhatjuk, bár nem tudom... ez az átkozott hőség, ami itt van... egyetértek abban, hogy Detroitnak is megvannak a maga előnyei, ráadásul hűvösebb... - Elsötétül az arca. Miért? - Bill hívjon fel. Holnap. Ne túl korán. - Leteszi a telefont, engem néz, kiismerhetetlen az arca, és kettőnk közé telepedik a csend.

Oké, most én jövök.

- Nem válaszoltál a kérdéseimre - mondom.

- Nem, nem válaszoltam - mondja nyugodtan. Szürke szeme óvatos.

- Nem válaszoltál arra a kérdéseimre, hogy szeretted-e.

Összefonja a karját, a falnak dől, és kis mosoly játszik az ajkán.

- Mit keresel itt, Anastasia.

- Most mondtam.

Mély lélegzetet vesz.

- Nem, nem szerettem. - Homlokráncolva néz, szórakozik, de zavart is.

El sem hiszem, hogy visszatartom a lélegzetemet. Amikor kiengedem a levegőt, összemegyek, akár egy zsák. Hála istennek!

Hogy érezném magam, ha szerelmes lett volna abba a boszorkányba?

- Magad vagy a zöld szemű istennő, Anastasia. Ki gondolta volna?

- Kinevet, Mr. Grey?

- Hogy merészném? - Ünnepelesen csóválja a fejét, de gonoszul csillog a szeme.

- Ó, azt hiszem nagyon is merészeled, és meg is teszed... gyakran.

Önelégülten mosolyog, ahogyan visszamondom korábbi szavait. Elsötétül a szeme.

- Kérlek, ne rágcsáld az ajkad. A szobámban vagy. Csaknem három napja nem láttalak, és hosszú utat tettem meg miattad. - Megváltozik a hangszíne, lágy, érzéki a hangja.

A BlackBerryje jelez, elvonja a figyelmünket, és Christian anélkül, hogy megnézné, ki az, kikapcsolja. Felszisszenek. Tudom, merre tartunk... de beszélünk kellene. Christian szexi, ragadozó pillantásával közeledik.

- Kívánlak, Anastasia! Most. És te is kívánsz engem. Ezért vagy itt.

- Tényleg tudni akartam - suttogom védekezőn.

- Nos, most, hogy már tudod, jössz, vagy mész?

Megáll előttem. Elvörösödök.

- Jövök - mormogom, és idegesen meredek rá.

- Ó, remélem is. Nagyon haragudtál rám? - zihálja.

- Igen.

- Nem emlékszem, hogy a családomon kívül bárki is dühös lett volna rám. Tetszik a dolog.

A Christian-illat. Beszélünk kellene, de a szívem zakatol, a vérem dalolva száguld a testemben, gyúlik bennem a vágy, kibontakozik... ott van mindenütt. Christian lehajol, és az orrát végighúzza a vállamon, fel a fülem alá, az ujjai a hajamba túrnak.

- Beszélünk kéne - suttogom.

- Később.

- Annyi mindent akarok elmondani.

- Én is.

Lágy csókot lehel a fülcimpám alá, az ujjai megfeszülnek a hajamban. Hátrahúzza a fejemet, a torkom feltáruul az ajka előtt. A foga

súrolja a bőrömet, és megcsókolja a torkomat.

- Kívánlak - zihálja.

Felnyögök, és megmarkolom a karját.

- Vérzel? - Tovább csókol.

Szentséges basszantyú. Hát semmi nem kerüli el a figyelmedet?

- Igen - suttogom zavartan.

- Görcsölsz?

- Nem. - Vöröslök. Jesszusom...

Megáll, lenéz rám.

- Bevetted a tablettát?

- Igen. - Mennyire lesz még megalázó?

- Menjünk fürödni.

Ó?

Kézen fog, és bevezet a hálósobába. Hatalmas ágy uralja, bonyolult takarókkal leterítve. De nem állunk meg ott. Továbbmegyünk a fürdőszobába, amely két szobából áll, csupa akvamarin és fehér mészkő. Hatalmas. A második szobában sülyesztett kád van, elég nagy akár két embernek is. Kőlépcsők vezetnek le, és lassan kezd megtelni vízzel. Gőz száll fölfelé a hab fölé, és látom, hogy körben kőülöke van. Gyertyák libegnek oldalt. Húha... azalatt csinálta, míg telefonált.

- Van hajgumid?

A farmer zsebébe nyúlok, és kiveszek egy gumit.

- Emeld fel a hajad - utasít gyengéden, én pedig teszem, amit mond.

Füledt meleg van a kád mellett, és a felsőm kezd rám tapadni. Christian odahajol, és elzárja a csapot. Visszamegyünk a fürdőszoba első részébe, mögém áll, szemben a teljes alakos tükörrel a két üveg mosdókagyló fölött.

- Emeld fel a kezéd - mondja. Teszem, amit mond, és Christian áthúzza a felsőmet a fejem fölött. Félmeztelenül állok előtte. Nem veszi le a szemét az enyémről. Kigombolja a farmeromat, lehúzza a cipzárt.

- Magamévá teszek a fürdőszobában, Anastasia.

Lehajol, megcsókolja a nyakamat. Félrehajtom a fejem, hogy jobban odaférjen. Christian a farmerom alá dugja az ujjait, és lassan lehúzza a nadrágot. Leereszkedik mögöttem, míg végül a nadrág és a bugyi a földön van.

- Lép ki a farmerből.

Megmarkolom a mosdó szélét, és engedelmeskedem. Immár meztelen vagyok, nézem magam a tükörben és őt, ahogyan mögöttem térdel. Christian csókolja, gyengéden harapdálja a hátsómat. Felnyögök. Aztán feláll, és újra engem néz a tükörben. Nagyon igyekszem, hogy mozdulatlan maradjak, és leküzdjem a természetes hajlamomat, hogy elfedjem magam. Christian a hasamra teszi a kezét, tenyere csaknem csípőtől csípőig ér.

- Nézd meg magad. Annyira szép vagy - mormolja. - Nézd, hogy érzel. - A kezem a kezébe fogja, tenyere az én tenyerem hátsó részén, ujjai az enyémekebe fonódnak, úgy, hogy az én ujjaim széttárnak. A hasamra teszi a kezem. - Érezd, milyen puha a bőröd. - Lágy és halk a hangja. Kis körben mozgatja a kezét, majd föl, a mellem felé. - Érezd, milyen telt a melled. - Úgy tartja a kezem, hogy a mellemre tapadjon. Finoman újra meg újra végigcirógatja a bimbóimat a hüvelykujjával.

Felnyögök, és hátrafeszülök, hogy a mellem a tenyeremnek nyomódjon. A hüvelykujjaink közé szorítja a bimbóimat, gyengéden húzza, hogy még hosszabbak legyenek. Lenyűgözve nézem az előttem vonagló buja teremtetést. Ó, ez annyira jó! Nyögdécselve hunyom le a szemem, már nem akarom látni ezt az érzéki nőt, aki a saját kezétől esik szét... az ő kezétől... úgy érzem a bőröm, ahogyan ő érezheti, átélem, milyen izgató... az érintése, a lágy utasításai.

- Ez az, bébi - mormolja.

Lejjebb irányítja a kezemet a testem két oldalán, a derekam mellett el a csípőmig, át a szeméremszőrzetemen. A lábam közé csúsztatja az övét, hogy jobban széttárjam. Terpeszben állok, ő pedig végighúzza a kezem a nemi szervemen. Felváltva, egyenként, egy ritmust diktálva. Annyira erotikus! Igazából marionettfigura vagyok és ő a bábművész.

- Nézd, mint ragyogsz, Anastasia - suttogja, és csókokkal, apró harapásokkal halmozza el a vállamat. Nyögdécselek. Aztán Christian hirtelen elenged.

- Folytasd - utasít, és hátrébb lépve figyel.

Dörzsölöm magam. Nem. Azt akarom, hogy ő tegye. Nem ugyanaz az érzés. Elveszett vagyok nélküle. Christian áthúzza ingét a fején, és gyorsan leveszi farmerjét.

- Inkább én csináljam? - Szürke pillantása az enyémet égeti a tükörben.

- Ó, igen... kérlek - lehelem.

Ismét átfon, megfogja a kezemet, és érzékien tovább simogatja a csiklómát. Mellszőrzete cirógat, erekciója nekem nyomódik. Ó... nonsokára... kérlek. Christian a tarkómba harap, én pedig a szememet lehunyva élvezem az érzések sokaságát: a nyakam, az ágyékom... hogy érzem őt magam mögött. Hirtelen megperdít, egyik kezével átfogja a csuklómát, foglyul ejtve a kezem a hátam

mögött, a másikkal a lófarkamat húzza. Nekinyomódok, ő hevesen csókol, szinte falja a számat. Nem engedi, hogy mozduljak. A légzése szaggatott, akárcsak az enyém.

- Mikor jött meg, Anastasia? - kérdezi váratlanul, és lenéz rám.

- Öö... tegnap - motyogom bepörgött állapotomban.

- Helyes. - Christian elenged és megfordít.

- Kapaszkodj a mosdóba - utasít, és újra hátrébb húzza a csípőmet, úgy, mint a játszósobában. Lehajolok.

A két lábam közé nyúl, és meghúzza a zsinórt - micsoda?! -, finoman kihúzza a tampont, és a végébe dobja. Szentséges basszantyú! Jóságos ég!... Jesszusom. És már bennem is van... bőr ér bőrhöz... előbb lassan mozog, könnyedén, kóstolgat, tol... Istenem. Markolom a mosdókagylót, lihegek, hátrakényszerítem magam, hogy érezzem magamban. Ó, ez az édes gyötirelem... Christian a csípőmet markolja. Kegyetlen ritmust diktál... ki és be, s közben megtalálja a csiklómát, masszírozza... jesszusom. Érzem, mint pörgök be egyre jobban.

- Ez az, bébi - mondja reszelősen. Nekem nyomódik, oldalt fordítja kicsit a csípőjét, és ez elég ahhoz, hogy szálljak, magasra szálljak.

Óóóó... és élvezek. Hangosan, a drága életemért kapaszkodva a mosdókagylóba. Spirálban zuhanok az orgazmusba, minden pörög, összehúzódik egyszerre. Christian követ, erősen szorít, a mellkasa a hátamnak nyomódik, és a csúcson van. Mint litániát, imádságot, úgy mondja a nevem.

- Ó, Ana! - szaggatott a légzése, tökéletes harmóniában az enyémmel. - Ó, bébi, nem tudok betelni veled - suttogja.

Mindig ilyen lesz? Ilyen megsemmisítő, mindent elemésztő, összezavaró és elvarázsoló. Beszélni akartam, erre szeretkezéstől kábán és kimerülten azon tűnődöm, vajon én valaha betelek-e vele.

Lassan a padlóra rogyunk, Christian átkarol, karjába zár. Az ölébe gömbölyödök, a fejemet a mellkasára hajtom. Lassacskán lecsillapodunk. Finoman belélegzem édes, részegítő Christian-illatát. Nem nyomhatom hozzá az orromat, ismétlem mantraként a fejemben. Pedig nagy a kísértés. Fel akarom emelni a kezem, hogy az ujjhegyemmel mintákat rajzoljak mellszőrébe... de leküzdöm. Tudom, hogy haragudna, ha ezt tenném. Gondolatainkba merülve hallgatunk. Elveszek benne... általa.

Eszembe jut, hogy megvan.

- Vérzek - motyogom.

- Nem zavar - sóhajtja.

- Észrevettem. - Nem tudom megállni, hogy ne legyen pikírt a hangom.

Egy picit megfeszül.

- Téged nem zavar? - kérdezi halkán.

Hogy zavar-e? Talán kéne... nem? Nem, nem zavar. Hátradőlök, rá nézek, ő pedig lepillant rám, a szeme puha, sűrű felhő.

- Nem, egyáltalán nem.

Önelégülten mosolyog.

- Helyes. Fürödjünk.

Elenged, a padlóra tesz, és feláll. Közben ismét észreveszem a fehér sebhelyeket a mellkasán. Nem bárányhimlő, fut át a fejemen. Grace azt mondta, nemigen volt beteg. Szent szar... nyilván égésnyom. Mitől? Elsápadok a felismerésre, döbbenet és undor hullámként bennem. Cigaretacsikk? Mrs. Robinson? A szülőanyja? Ki? Ki tette ezt vele? Talán van ésszerű magyarázat, és túlreagálom - vad remény gyúl bennem, remélem, hogy tévedek.

- Mi az? - Christian szeme elkerekedik félelmében.

- A sebeid - suttogom. - Ez nem bárányhimlő.

Látom, hogy a másodperc törtrésze alatt bezárul, tartása, amely nyugodt, és ellazult volt, védekezőre, sőt haragosra vált. A homlokát ráncolja, az arca elsötétül, és a szája vékony, kemény vonallá préselődik.

- Nem, nem az - csattan fel, de nem részletezi. Feláll, kezét nyújtja, és felhúz.

- Ne nézz így! - Hidegebb a hangja, korholó. Elengedi a kezem.

Letörten pirulok, az ujjaimat bámulom. Tudom, egyszerűen tudom, hogy valaki cigarettát nyomott el Christianon. Rosszul érzem magam.

- Ó tette? - suttogom, mielőtt visszafojthatnám.

Nem szól, és kénytelen vagyok ránézni. Haragosan néz vissza.

- Ó? Mrs. Robinson? Ő nem vadállat, Anastasia. Természetesen nem ő volt. Nem is értem, miért érzed úgy, hogy démonizálnod kell.

Ott áll előttem csodálatos meztelenségben, és rajta a vérem... és végre megtörténik ez a beszélgetés. Én is meztelen vagyok - egyikünknek sincs hová rejtőzni, talán a kádat kivéve. Mély lélegzetet veszek, elmegyek mellette, és belelépek a vízbe. Finom meleg, megnyugtató, mély. Elmerülök az illatos habban, és a buborékok között rejtőzködve nézek föl rá.

- Csak az érdekel, milyen lennél, ha nem találkozol veled. Ha nem vezetett volna be az... életstílusodba.

Christian sóhajt, és velem szemben belép a kádba. Az állát görcsbe rántja a feszültség, a szeme ködös. Kecsesen belemerül a

vízbe, de ügyel, hogy ne érintsen. Jesszusom, ennyire feldühítem?

Kifejezéstelen arccal mered rám. Nem árul el semmit a képe. Ismét csend telepedik ránk, de tartom magam. Most te jössz, Grey, ez alkalommal nem hátrálok meg. A tudatalattim idegesen rágcsálja a körmét - ez bárhogy elsülhet. Christian meg én csak nézzük egymást, de nem hátrálok. Mintha ezer év telt volna el, mikor végül megcsóválja a fejét, és elmosolyodik.

- Feltehetően a vér szerinti anyám útját jártam volna, ha nincs Mrs. Robinson.

Ó! Narkós lenne, vagy kurva? Netán mindkettő?

- Úgy szeretted, amit én... elfogadhatónak találtam - teszi hozzá, és vállat von.

Mi a fenét jelentsen ez?

- Elfogadhatónak? - suttogom.

- Igen. - Christian mereven néz. - Eltérített attól az önpusztító úttól, amelyen találtam magam. Nagyon nehéz egy tökéletes családban felnőni, amikor az ember nem tökéletes.

Jaj, ne. A szám kiszárad, miközben a szavait emésztetem. Christian engem néz, és nem tudok olvasni az arcán. Nem fog többet mondani. Bosszantó. Kóválygok belül. Annyi önmagával szembeni gyűlölet árad a hangjából. És Mrs. Robinson szerette. Szent szar... vajon még mindig? Olyan érzés, mintha gyomron rúgtak volna.

- Még mindig szeret?

- Nem hiszem, nem úgy. - A homlokát ráncolja, mintha eddig eszébe sem jutott volna ez a lehetőség. - Mondom, hogy rég történt. Ez a múlt. Ha akarnám, sem tudnám megváltoztatni, és nem is akarom. Ő mentett meg önmagamtól. - Christian bosszúsán túr nedves kezével a hajába. - Még soha senkivel nem vitattam ezt meg. - Elhallgat egy pillanatra. - Kivéve természetesen dr. Flynnt. És veled is csak egyetlen okból beszélek erről, mert azt akarom, hogy bízzál bennem.

- Én bízom benned, de jobban akarlak ismerni. És ahányszor csak beszélni próbálok veled, elvonod a figyelmemet.

- Ó, az ég szerelmére, Anastasia. Mit akarsz tudni? Mit kell tennem? - Lángol a szeme, és bár nem emelte föl a hangját, tudom, hogy csak nehezen uralkodik magán.

Lesütöm a szemem. Tisztán látom a víz alatt a kezemet, mert szétszélednek a buborékok.

- Csak próbállak megérteni: rejtélyes vagy. Még soha nem találkoztam ilyennel, mint te. Örülök, hogy elmondod, amit tudni akarok.

Jesszusom - talán a koktélok adják a bátorságot, de hirtelen nem tudom elviselni a távolságot kettőnk között. A vízben keresztül mellé húzódom, hozzábújok, hogy érintsük egymást, bőr a bőrt. Christian megfeszül, és gyanakodva néz rám, mintha harapnék. Ez aztán a fordulat. Belső istennőm csöndes, csodálkozó arccal tűnődik.

- Kérlek, ne haragudj rám - suttogom.

- Nem haragszom rád, Anastasia. Csak nem szoktam hozzá az ilyen beszélgetésekhez. Csak dr. Flynn-nel, és... - Elhallgat, a homlokát ráncolja.

- Vele. Mrs. Robinsonnal. Vele beszélgetsz - nyaggatom, és igyekszem úrrá lenni a haragomon.

- Igen, vele.

- Miről?

Úgy helyezkedik a kádban, hogy szembenézzen velem, amitől a víz kilöttyen a padlóra. Christian a vállamra teszi a kezét, amely eddig a kád peremén nyugodott.

- Kitartó vagy, mi? - Némi bosszúság érződik a hangjában. - Életről, világegyetemről, üzletről, Anastasia. Mrs. R. és én rég ismerjük egymást. Bármit megbeszélhetünk.

- Engem? - suttogom.

- Igen. - Grey mereven figyel.

Az alsó ajkamba harapok, igyekszem visszafojtani a hirtelen haragot.

- Miért beszélsz rólam? - Próbálok nem nyafogva megszólalni, de nem sok sikerrel. Tudom, hogy abba kéne hagynom. Túlságosan erőltetem. A tudatalattim már megint Edvard Munch-féle képet mutat.

- Még soha nem találkoztam ilyen lánnyal, mint te, Anastasia.

- Mit jelent ez? Senkivel, aki nem írta volna alá automatikusan a szerződésedet, anélkül, hogy bármit is kérdezne?

A fejét rázza.

- Tanácsra van szükségem.

- És Mrs. Pedofiltól kérsz tanácsot - csattanok fel. Jóval kevésbé tudok uralkodni magamon, mint gondoltam.

- Anastasia, elég! - csattan fel ő is, és szigorúan összehúzza a szemét.

Vékony jégen korcsolyázok, veszélyes helyen.

- Vagy a térdemre fektetlek. És abban nem lesz semmilyen szexuális vagy romantikus érdeklődés. Az a nő drága, megbecsült barát és üzlettárs. Ez minden. Van múltunk, közös történetünk, ami nagyon áldásos volt a számomra, igaz, az ő házasságát elszurta. De a kapcsolatunknak ez a része véget ért.

Jesszusom. Megint valami, amit nem értek. Az a nő férjnél volt. Hogy tudták olyan hosszan csinálni?

- És a szüleid soha nem jöttek rá?

- Nem - morogja. - Mondtam már.

És tudom, hogy ennyi volt. Nem tehetek föl további kérdéseket anélkül, hogy elvesztené a türelmét.

- Végeztél? - reccsen rám.

- Egyelőre.

Christian mély lélegzetet vesz, és szemmel láthatóan megnyugszik, mint akinek hatalmas súly gördült le a válláról.

- Rendben, most én jövök - mondja, és acélos, elgondolkodó a tekintete. - Nem válaszoltál az e-mailemre.

Elpirulok. Ó, mennyire gyűlölöm, amikor én vagyok reflektorfényben. Úgy tűnik, minden alkalommal dühös, amikor vitatkozunk.

A fejemet csóválom. Talán ilyen érzést váltanak ki belőle a kérdések, nem szokott hozzá, hogy megkérdőjelezzék, amit mond. A gondolat akár egy kinyilatkoztatás, és összezavar, elbátortalanít.

- Akartam válaszolni. De most itt vagy.

- Jobb szeretnék, ha nem lennék? - kérdezi, és ismét mozdulatlan az arca.

- Nem. Örülök - mormolom.

- Jó. - Őszinte, megkönnyebbült mosollyal néz rám. - Én is örülök, hogy itt vagyok - a kihallgatás ellenére is. És miközben azt elfogadhatónak tartod, hogy engem harmadfokú vallatásnak vetsz alá, te afféle diplomáciai védettségre hivatkozol, mert én repültem ideig, csak hogy lássalak. Nem fogadom el, Miss Steele. Tudni akarom, mit érzel.

Ó, nem...

- Mondtam már. Örülök, hogy itt vagy. Köszönöm, hogy ekkora utat megtettél - mondom jámboran.

- Nagyon szívesen, Miss Steele. - Ragyog a szeme. Lehajol, és finoman megcsókol. Automatikusan reagálok a csókjára. A víz még meleg, a fürdőszoba még párás. Christian hátrébb húzódik, lenéz rám.

- Nem. Azt hiszem, válaszokat akarok, mielőtt bármi többet tennék.

Többet? Ismét ez a szó. És válaszokat akar... válaszokat, de mire? Nekem nincs titkos múltam. Nincs rettenetes gyerekkorom. Mit akarhat tudni rólam, amit nem tud még?

Lemondóan sóhajtok.

- Mit akarsz tudni?

- Hát először is, hogy érzel a készülődő egyezségünkkel kapcsolatban.

Pislogok. Eljött az igazság pillanata. A tudatalattim és a belső istennőm idegesen összenéz. A pokolba is, mondjuk csak ki.

- Nem hiszem, hogy hosszabb ideig kibírnám. Egy egész hétvégén keresztül olyasvalaki legyek, aki nem vagyok... - Elpirulok, lesütöm a szemem.

Christian megfogja az államát, és mulatva, mosolyogva néz rám.

- Nem, én sem hiszem, hogy képes lennél rá.

Egyik részem kicsit meg is sértődik.

- Kinevetsz?

- Igen, de nem sértőn - mondja kis mosollyal.

Lehajol, és finoman megcsókol.

- Nem vagy igazi alávetett - sóhajtja még mindig az államát fogva, és vidámság táncol a szemében.

Döbbenet nézem, aztán kitör belőlem a nevetés, ő pedig csatlakozik hozzám.

- Talán nem jó a tanárom.

Christian horkant.

- Talán. Lehet, hogy szigorúbbnak kellett volna lennem. - Félrebiccenti a fejét, és ravaszdin mosolyog rám.

Nyelek egyet. Jesszusom, ne már! Ugyanakkor az izmaim ingerlően húzódnak össze mélyen odabenn. Ő így mutatja ki a szeretetét. Rádöbbenek, talán ez az egyetlen mód, ahogyan ki tudja mutatni. Christian néz, a reakciómat próbálja felmérni.

- Rossz volt, amikor először elfenekeltelek?

Pislogva nézek vissza rá. Rossz volt? Emlékszem, milyen zavarosak voltak a reakcióim. Fáj, de visszagondolva már nem annyira.

Christian újra meg újra elmondta, hogy inkább a fejemben van a dolog. És másodszor... hát, az jó volt... izgató.

- Nem, nem igazán - suttogom.

- Inkább a gondolata, ugye? - erősködik.

- Feltételezem. Gyönyört érezni ott, ahol nem várná az ember.

- Emlékszem, hogy ugyanezt éreztem. Eltart egy ideig, amíg az ember agya rááll.

Szentséges pokol. Ez akkor volt még, gyerekkorában.

- Bármikor használhatsz biztonsági szót, Anastasia. Ne feledd. És amíg betartod a szabályokat, amik kielégítik a mélyen bennem élő vágyat az irányításra, és gondoskodnak a biztonságodról, talán előbbre léphetünk.

- Miért kell irányítanod?

- Mert kielégít bennem egy igényt, amit nem kaptam meg azokban az években, amikor kialakult a természetem.

- Tehát ez afféle terápia?

- Még nem gondoltam így rá, de azt hiszem, igen.

Ezt megértem. Ez segíthet.

- Van valami, amit nem értek. Egyszer azt mondod, ne ellenkezzem, aztán azzal jössz, hogy szereted, ha provokállok. Nagyon vékony kötélén kell táncolnom.

Egy pillanatig csak néz, majd a homlokát ráncolja.

- Megértem. De eddig jól csináltad.

- De milyen áron? Állandóan csomókban vagyok.

- Szeretlek összecsomóztatva látni - mosolyog önelégülten.

- Nem így értettem. - Bosszúsán lefröcsköltöm.

Rám néz, felvonja a szemöldökét.

- Most éppen lefröcsköltél?

- Igen. - Szent szar... az a pillantás.

- Ó, Miss Steele. - Megragad, az ölébe húz, hogy csak úgy lötykölődik a víz. - Azt hiszem, elegendem van a beszédből.

Két kézre fogja a fejem, és megcsókol. Mélyen. Birtokba veszi a számat. Félrehajtva a fejem... irányít. Felnyögök.

Ezt szereti. Ebben jó. Minden lánggra lobban bennem. A hajába túrok, magamhoz húzom, és visszacsókolom. Elmondom neki, hogy én is kívánom, az egyetlen módon, ahogyan tudom. Christian felnyög, odébb helyez, hogy meglovagoljam, fölötte térdelek, erekciója alattam van. Hátrahúzódik, rám néz. Homályos a szeme, ragyog, vággyal teli. Leejtem a kezem a kád szélére, de Christian megmarkolja a csuklóm, és a hátam mögé húzva egy kézzel fogja.

- Most a magamévá teszek - suttogja. Felemel, hogy fölötte lebegek. - Készen állsz? - lihegi.

- Igen - suttogom, ő pedig magára ereszt. Lassan, finoman megtölt... és közben néz.

Nyögdécselve hunyom le a szemem, és lubickolok az érzésben, ebben a feszítő teltségben. Christian felemeli a csípőjét, elakad a lélegzetem, előrehajolok, a homlokához támasztom a homlokom.

- Kérlek, engedd el a kezem - suttogom.

- Ne érints! - szinte könyörögve mondja, aztán elengedi a csuklóm, és megmarkolja a csípőmet.

Megmarkolom a kád szélét, lassan mozgok fel és le. Kinyitom a szemem, őt nézem. Ő pedig engem figyel, a légzése szakadozott, a nyelve a fogai között. Olyan... izgató látvány. Nedvesek, csúszósak vagyunk, úgy mozgunk egymáson. Lehajolok és megcsókolom. Ő lehunyja a szemét. Óvatosan felemelem a kezemet, a hajába túrok. Nem veszem el az ajkam a szájáról. Ez megengedett. Szereti. Én is szeretem. És együtt mozgunk. A haját húzom, hátrébb mozdítom a fejét, és a csók mélyebb. Gyorsabban lovagolom, fokozom a ritmust. A szájába nyögök. Gyorsabban, gyorsabban... a csípőmet fogja. Visszacsókol. Nedves száj és nyelv vagyunk, kócos haj, mozgó csípők. Csupa érzés... mindent elemészt már megint. Közel vagyok... kezdem felismerni azt a finom feszülést, gyorsulást. És a víz... ott kavargok körülünk, a saját örvényünk, pörgő forogtatag, ahogy a mozgásunk egyre vadabban lötyköl. Tükrözi, ami bennem történik... és nem érdekel.

Szeretem ezt a férfit. Szeretem a szenvedélyét, azt, amilyen hatással vagyok rá. Szeretem azt, hogy ilyen messzire repült, hogy lásson. Szeretem, hogy törődik velem... fontos vagyok neki. Olyan váratlan, olyan kielégítő. Ő az enyém, és én az övé vagyok.

- Ez az, bébi - zihálja.

És elmegyek, orgazmusom robban bennem, viharos, szenvedélyes csúcspontot érek el, amely egészben elemészt. És hirtelen Christian magához ránt... karját körém kulcsolja, és elengedi magát.

- Ana, bébi - tör ki belőle, mint vad könyörgés, felkavar, és a lelkem mélyét érinti.

Fekszünk, és nézzük egymást. Szürke szempár a kéket, szemben egymással az óriási ágyon, mindketten magunkhoz szorítjuk a párnánkat. Meztelenek vagyunk. Nem érintjük egymást. Csak nézzük és csodáljuk.

- Akarsz aludni? - kérdezi Christian gyengéden. Gyönyörű: a haja színei élénke a fehér, egyiptomi pamut párnahuzaton, szürke szeme parázslík, kifejező. Aggódva néz.

- Nem. Nem vagyok fáradt. - Valamiért teli vagyok energiával. Jó volt beszélni vele, nem akarom abbahagyni.

- Mit akarsz csinálni? - kérdi.

- Beszélni.

Elmosolyodik.

- Miről?

- Mindenféléről.

- Milyen mindenféléről?

- Rólad.

- Rólam?

- Melyik a kedvenc filmed?

Elvigyorodik.

- Ma a *Zongoralecke*.

Ragadós a vigyor.

- Hát persze. Milyen ostoba vagyok. Ilyen szomorú, izgalmas darab, amelyet nem kétséges, hogy le is tudsz játszani. Ennyi teljesítmény, Mr. Grey.

- És te vagy a legnagyobb, Miss Steele.

- Tehát én vagyok a tizenhetedik.

A homlokát ráncolva néz, nem érti.

- Tizenhatodik?

- A nők száma, akikkel... öö... szexeltél.

Az ajka felkunkorodik, hitetlenkedés csillog a szemében.

- Nem éppen.

- Azt mondtad, tizenöten voltak. Nyilvánvaló a következtetés.

- Azoknak a nőknek a számára utaltam, akik a játszószobában jártak. Azt hittem, így érted. Nem kérdezted, hány nővel voltam.

- Ó. - Szent szar... több volt. Hogyan? Tátott szájjal meredek rá. - Vanília?

- Nem. Te vagy az egyetlen vaníliagyőzelmem. - A fejét csóválja, és még mindig vigyorg.

Miért találja ezt mulatságosnak? És én miért vigyorgok vissza rá, mint egy idióta?

- Nem tudok pontos számot mondani. Nem húztam rovátkákat az ágytámlába, vagy ilyesmi.

- Miről beszélünk? Tízek, százak... ezrek? - Ahogy egyre nagyobbak a számok, a szemem elkerekedik.

- Tízek. Tízes nagyságrendben számolunk, az ég szerelmére.

- Mind alávetett?

- Igen.

- Ne vigyorgj rám - korholom, és közben sikertelenül igyekszem komoly képet vágni.

- Nem tudom megállni. Mulatságos vagy.

- Mulatságos, azaz érdekes, vagy nevetséges?

- Azt hiszem, egy kicsit mindkettő. - Az én szavaimat veszi át.

- Ez a te szádból átkozott pofátlanság.

Közelebb hajol, megpuszilja az orrom hegyét.

- Ez most meg fog döbbsenteni, Anastasia. Készen állsz?

Tágra nyílt szemmel bólintok, az arcomon még mindig ott a hülye vigyor.

- Az összes alávetett ott tanul, ahol én is tanultam. Vannak helyek Seattle-ben és a környékén, ahol az ember gyakorolhat.

Megtanulhatja, amit én is tudok - mondja.

Micsoda?

- Ó.

- Bizony. Fizettem a szexért, Anastasia.

- Erre nincs miért büszkének lenni - morgom nagyké-pűen. - És igazad van... megdöbbsentem. És kár, hogy én nem tudlak megdöbbsenteni téged.

- Az én alsómat viselted.

- Ez megdöbbsentett?

- Igen.

Belső istennőm rúdon lendül a magasba.

- Nem viseltél bugyit, amikor a szüleimmel találkoztál.

- Ez megdöbbsentett?

- Igen.

Jesszusom, a rúd még nagyobb lett.

- Úgy tűnik, egyedül bugyügyben tudlak megdöbbsenteni.-

- Elmondtad, hogy szűz vagy. Ez volt a legmegdöbbsentőbb.

- Igen, kész tanulmány volt az arcod - kuncogok.

- Engedted, hogy megdolgozzalak egy lovaglóstorral.

- Ez megdöbbsentett?

- Aha.

Elvigyorodok.

- Hát, talán újra megengedem.

- Ó, nagyon remélem, Miss Steele. Most hétvégén?

- Oké - egyezem bele szégyenlősen.

- Oké?

Igen. Újra bemegyek a Fájdalom Vörös Szobájába.

- Kimondod a nevemet.

- Ez megdöbbsent?

- Az döbbsent meg, hogy kedvelem.

- Christian.

Elvigyorodik.

- Szeretnék csinálni valamit holnap. - Süt a szeméből az izgalom.

- Mit?

- Meglepetés. Neked. - Halk, lágy a hangja.

Felvonom a szemöldökömet, és közben elnyomok egy ásítást.

- Untatom, Miss Steele. - Gunyoros a hangja.

- Soha.

Közelebb hajol, gyengéden szájon csókol.

- Aludj - utasít, aztán leoltja a villanyt.

És ebben a csendes pillanatban, ahogy kimerülten, kielégítetten lehunyom a szemem, arra gondolok, hogy a vihar szívében vagyok. És mindazok ellenére, amiket elmondott, és amiket nem, nem hiszem, hogy voltam már ilyen boldog valaha is.

Huszonnegyedik fejezet

Christian csupasz vasketrecben áll. Puha, szakadt farmerjét viseli, mellkasa és lába ínycsiklandóan meztelen. Engem néz. Szép arcán a kis külön tréfa mosolya, a szeme olvadt ezüst. Egy tál eper van a kezében. Egy sportoló kecsességével jön a ketrec elülső részébe, és mereven néz. Felemel egy érett nagy eperszemet, és a rácson keresztül felém nyújtja.

- Egyél - mondja, s nyelve végigsiklik a szájpaddlásán, az „L” betűt hangsúlyozva.

Megpróbálom, és felé indulnék, de pányván vagyok, visszaránt valami láthatatlan erő a csuklóm körül. Engedj el!

- Gyere, egyél - mondja Christian, és arcán az az édes, huncut mosoly.

Visszaránt megint a pányva... engedj el! Sikoltani, kiáltani akarok, de nem jön ki hang a számon. Néma vagyok. Christian jobban nyújtózkodik, és az eper az ajkamnál van.

- Egyél, Anastasia. - Christian nevem minden egyes szótagját élvezettel hangsúlyozza.

Kinyitom a szám, és harapok, s a ketrec eltűnik, és szabad a kezem. Felemelem, és megérintem őt, ujjaim a mellszőrzetébe túrnak.

- Anastasia.

Ne. Nyögök.

- Rajta, bébi.

Nem. Érinteni akarlak.

- Ébresztő.

Nem. Kérlek. Akaratom ellenére kinyílik a szemem egy tizedmásodpercre. Ágyban vagyok, és valaki a fületem rágcsálja.

- Ébredj, bébi - suttogja Christian, és édes hangjának hatása meleg, olvadt karamellként árad szét az ereimben.

Christian az. Jesszusom. Még sötét van, és az álomképem róla makacsul kitart, zavarosan, kízóan él tovább a fejemben.

- Jaj, ne... - nyögöm. Visszakívánkozom a mellkasára, vissza az álmomba. Miért ébreszt fel? Az éjszaka közepén járunk, legalábbis így érzem. Szent szar. Szexelni akar? Most?

- Ideje felkelni, bébi. Felkapcsolom az éjjeli lámpát. - Nyugodt a hangja.

- Ne - nyögöm.

- Veled akarom elűzni a hajnalt - mondja. Megcsókolja az arcomat, a szemhéjamat, az orrom hegyét, a számat, és kinyitom a szemem. A kislámpa ég. - Jó reggelt, szépség - dünnögi Christian.

Morgok, mire elmosolyodik.

- Nem vagy a reggel embere - sóhajt.

A fátyolos fényen át bandzsítva látom, hogy fölém hajol és mosolyog. Szórakozik. Rajtam szórakozik. Felöltözött! Feketébe!

- Azt hittem, szexelni akarsz - mormogom.

- Anastasia, mindig szexelni akarok veled. A szívemet melengeti a gondolat, hogy te is így érzel - mondja szárazon.

Felbámulok rá, a szemem kezd hozzászokni a fényhez. Christian még mindig mulatva néz... hála istennek..

- Persze hogy így érzek... csak nem, amikor ilyen késő van.

- Nem késő van, hanem korán. Gyere, kelj föl. Elmegyünk. A szexet bepótoljuk majd.

- Olyan szépet álmodtam - nyöszörgöm.

- Mit álmodtál? - kérdezi türelmesen.

- Rólad álmodtam - pirulok.

- Mit műveltem már megint?

- Eperrel akartál etetni.

Ajka mosolyra húzódik.

- Hogy mit kihozna ebből dr. Flynn! Fölkelni - öltözz. Ne vacakolj a zuhannyal, majd később zuhanyozunk.

Mi!

Felülök, a takaró a derekamra csúszik, felfedi a testemet. Christian feláll, hogy helyet adjon nekem, sötét a szeme.

- Hány óra?

- Reggel fél hat.

- Mintha három óra lenne.

- Nincs sok időnk. Addig hagytalak aludni, amíg csak lehetett. Gyere.

- Nem zuhanyozhatok?

Felsóhajt.

- Ha zuhanyozol, akkor veled tartok, és mindketten tudjuk, mi történik, ha együtt zuhanyozunk. És elmegy a nap. Gyere.

Izgatott. Olyan, akár egy kisfiú, pezseg a várakozástól és az izgalomtól. Mosolyognom kell a láttán.

- Mit csinálunk?

- Meglepetés. Mondtam.

Egyszerűen muszáj rávigyorgnom.

- Oké. - Kikászálódok az ágyból, a ruháimat keresem. Természetesen szépen összehajtogatva az ágy melletti széken találok őket.

Christian kikészített egy finom gyapjúalsót is - naná, hogy Ralph Lauren. Felveszem, és most ő vigyorg. Hmmm, megint egy Christian Grey-alsónemű - egy újabb trófea a gyűjteményembe, az autó, a BlackBerry, a Mac, a zakója és az értékes első kiadások mellé. A fejemet csóválom a nagyvonalúságán, és a homlokomat ráncolom, mert a Tess, az *Egy tiszta nő* egyik jelenete jut az eszembe: az eperjelenet. Ez ihlette az álmomat. A csudába dr. Flynn-nel, Freud is arathatna, de talán ő is belebukna, ha Ötven árnyalattal próbálkozna.

- Magadra hagylak, amíg összeszeded magad. - Christian távozik a nappaliba, én pedig bemegyek a fürdőszobába. Van itt dolgom, és szeretnék gyorsan megmosakodni. Hét perc múlva már a nappaliban vagyok, lesikálva, kikefélve és felöltözve, farmerban, felsőben és Christian Grey-alsóban. Christian felpillant a kis étkezőasztal mellől, ahol reggelizik. Reggeli! Jesszusom, ilyenkor?!

- Egyél - mondja.

Szent Mózes... az álmom. Rábámulok, és a nyelve jár az eszemben a szájpaddlásomon. Hmm, az a szakértő nyelv.

- Anastasia - mondja szigorúan, és kirángat az álmodozásból.

Még tényleg nagyon korán van nekem. Ezt hogy oldjam meg?

- Egy kis teát kérek. Lehetne a croissant-t később?

Gyanakodva pillant rám, én pedig édesen mosolygok.

- Anastasia, ne rontsd el a szórakozásunkat - figyelmeztet.

- Majd később eszem, amikor a gyomrom is felébred. Úgy fél nyolc körül... oké?

- Oké. - Rám néz.

Tényleg nagyon kell koncentrálnom, hogy ne vágjak rá pofát.

- A szememet akarom forgatni.

- Csak csináld, és remek napom lesz - mondja szigorúan.

Felnézek a plafonra.

- Hát, egy kis fenekelés, gondolom, felébresztene. - Tűnődve biggyesztem az ajkam.

Christian szája tátva marad.

- Másfelől nem akarom, hogy megizzadj, fáradozz; túl meleg itt a klíma - vonok vállat közönyösen.

Christian lehunyja a szemét, nagyon igyekszik bosszúsnak tűnni, és nagyon nem sikerül neki. Látom a szeme mélyén a jókedvet.

- Mint mindig, most is kötözködsz, Miss Steele. Idd meg a teád.

Látom a Twinings címkét, és a szívem dalol. Látod, törődik veled, mondja halkán a tudatalattim. Leülök, szemben vele, magamba szívom a szépségét. Elegendem lesz valaha is ebből a férfiből?

Amikor távoznak, Christian odadob nekem egy pulóvert.

- Erre szükséged lesz.

Zavartan nézek rá.

- Hidd el. - Vigyorg, odahajol hozzám, gyorsan megcsókol, aztán kézen fog, és kimegyünk.

Odakinn a hajnal előtti félhomályban és relatív hűvösben a parkolóór egy vászontetejű menő sportkocsi kulcsát adja át Christiannak. Felvonom a szemöldököm, s Christian önelégülten mosolyog vissza.

- Tudod, néha nagyon jó nekem, hogy én vagyok én - mondja, mint egy összeesküvő. A vigyora önelégült, és muszáj vele vigyorgnom. Annyira szeretetre méltó, amikor játékos, gondtalan. Eltűzött meghajlással nyitja ki az ajtót előttem, és beszálok. Nagyon jó kedve van.

- Hová megyünk?

- Majd meglátod? - Nevetve teszi sebességbe a kocsit, és kifordulunk a Savannah Parkwayre. Beprogramozza a GPS-t, majd lenyom egy gombot a kormánykeréken, s klasszikus zene tölti be a kocsit.

- Mi ez? - kérem. Száz hegedű édes hangja támadja érzéseinket.

- A *Traviatából* van. Az Verdi egyik operája.

Ó, istenem, nagyon szép.

- *Traviata*? Már hallottam róla. De nem jut eszembe, hol. Mit jelent?

Christian rám néz, ismét az az öntelt mosoly.

- Hát, szó szerint félrevezetett, megtévedt nő. Alexandre Dumas könyvéből készült, *A kaméliás hölgyből*.

- Á, azt olvastam.

- Gondoltam.

- A balsorsú kurtizán. - Kényelmetlenül feszengek a puha bőrülésben. Mondani akar ezzel valamit? - Hm, lehangoló történet - morgom.

- Túl lehangoló? Akarsz más zenét választani? Az iPodon van. - Ismét az a titkos mosoly.

Sehol nem látom az iPodját. Christian megérinti a konzolt kettőnk között, és íme, ott a lista.

- Válassz. - Ajka mosolyra húzódik, és tudom, ez most kihívás.

Christian Grey iPodja, na, ez érdekes. Keresgélek az érintőképernyőt húzogatva, és megtalálom a tökéletes dalt. Lenyomom a lejátszást. Nem gondoltam volna, hogy Christian Britney-rajongó. A klub-mix-techno ritmus felharsan, és Christian lejjebb veszi a hangerőt. Talán még túl korán van ehhez: Britney a legfülledebb formájában.

- *Toxic*? - vigyorog Christian.

- Nem tudom, hogy érted - tettetek ártatlanságot.

Még jobban lehalkítja a zenét, és magamban megölelem magam. Belső istennőm az emelvényen várja az aranyérmét. Lehalkította a zenét. Győzelem!

- Nem én töltöttem fel ezt a zenét az iPodra - jegyzi meg Christian közönyösen. A gázra lép, hogy belenyomódok az ülésbe, s a kocszi száguldani kezd a pályán.

Micsoda? A csirkefogó jól tudja, mit csinál. Ki lehetett. És most hallgathatom a Britney-dalt, míg véget nem ér. Ki... ki?

A dal befejeződik, és az iPod Damian Rice gyászos hangulatára vált. Ki? Ki? Kinézek az ablakon, a gyomrom remeg. Kicsoda?

- Leila volt - válaszol Christian a ki nem mondott kérdésre. Hogy csinálja ezt?

- Leila?

- Egy exem, aki rátette a dalt az iPodomra.

Damien trillázik a háttérben, én pedig kővé meredten ülök. Egy ex... ex-alávetett? Egy ex...

- A tizenöt egyike? - kérdezem.

- Igen.

- Mi történt vele?

- Befejeztük.

- Miért?

Ó, jesszusom. Túl korán van még egy ilyen beszélgetéshez. De Christian nyugodt, sőt boldog, mi több, beszédes.

- Többet akart. - Halk a hangja, elmélkedő, és nyitva hagyja a mondatot, ott lebeg köztünk az a kis szó.

- És te nem? - kérdezem, még mielőtt bekapcsolhatnám az agyam és a szám közti szűrőt.

Tényleg tudni akarom?

Christian a fejét rázza.

- Soha nem akartam többet, amíg meg nem ismertelek.

Elakad a lélegzetem, kóválygok. Ó, istenem. Hát nem erre vágytam? Többet akar. Ő is akarja! Belső istennőm egy szaltóval leugrik az emelvényről, és körbe-körbe cigánykerekezik a stadionban. Hát nem csak én!

- És mi történt a többi tizennégygel? - kérdezem.

Jesszusom, beszél, most használd ki.

- Listát akarsz? Elvált, lefejezve, meghalt?

- Te nem VIII. Henrik vagy.

- Oké. Nem ebben a sorrendben. Elenától eltekintve mindössze négy nővel volt hosszabb kapcsolatom.

- Elena?

- Neked Mrs. Robinson. - Egy félmosoly, az a kis belsőtréfa-mosoly.

Elena! Szentséges basszantyú. Az ördögnek neve is van, és milyen idegen hangzású. Egy csodás, halvány bőrű, hollófekete hajú, rubinvörös ajkú démon képe ugrik elé. Tudom, hogy nagyon szép. Nem időzhetek ennél a gondolatnál. Nem szabad.

- Mi történt a többi négygel? - El kell vonnom a figyelmemet.

- Milyen kutakodó, mennyire vágyik információra, Miss Steele - korhol játékosan Christian.

- Ó, Mr. Mikor is jön meg a havim?

- Anastasia, egy férfinak tudnia kell az ilyesmit.

- Csakugyan?

- Nekem igen.

- Miért?

- Mert nem akarom, hogy teherbe ess.

- Ahogy én sem. Legalábbis még néhány évig.

Christian rémülten pislog, aztán láthatóan megnyugszik. Oké. Christian nem akar gyereket. Most, vagy soha? Még nem térek magamhoz ettől a hirtelen, váratlan őszinteségi rohamtól. Talán a kora reggel teszi? Vagy van valami a vízben itt, Georgiában? A levegőben? Mit akarok még tudni? Carpe diem.

- Szóval mi történt a másik négygel? - kérdezem.

- Az egyikük megismerkedett valakivel. A másik három... többet akart. Én nem voltam szabad a számukra.

- És a többi? - erősködöm.

A fejét csóválja.

- Nem vált be a dolog.

Húha, egy rakás információ, amin csámcsoghatok. Az oldalsó tükörbe nézek, és látom, hogy mögöttünk rózsaszín és akvamarin színben pompázik az ég. A hajnal követ minket.

- Hová megyünk? - kérdezem zavartam, és kinézek az I-95-ös útra. Csak annyit tudok, hogy délnek tartunk.

- Egy repülőtérré.

- Ugye nem megyünk vissza Seattle-be? - nyögök fel rémülten. El se köszöntem anyámtól. Jesszusom, vár minket vacsorára.

Christian felnevet.

- Nem, Anastasia. A második kedvenc időtöltésemnek fogunk hódolni.

- Második? - ráncolom a homlokom.

- Aha. Az elsőt ma reggel árultam el.

Isteni profiljára pillantok, töröm a fejem.

- Téged élvezni, Miss Steele. Ez nálam az első helyen van. Amilyen módon csak lehet.

Ó.

- Hát, ez elég magasan van az én perverz szórakozásaim listáján is - morgom vérvörösen.

- Örömmel hallom - morogja Christian szárazon.

- Szóval repülőtér?

Rám vigyorog.

- Vitorlázás.

Halványan dereng valami. Már említette ezt a szót.

- Űzőbe vesszük a hajnalt, Anastasia. - Felém fordul, és rám nevet, a GPS pedig jobbra irányítja, valami ipari telepre. Christian megáll egy nagy, fehér épület előtt, amelyen az a felirat áll, hogy Brunswick Vitorlázórepülő Szövetség

Vitorlázás? Vitorlázórepülni fogunk?

Christian leállítja a motort.

- Készen állsz rá? - kérdezi.

- Te vezeted a gépet?

- Igen.

- Készen állok. - Nincs bennem habozás. Christian rám vigyorog, felém hajol, és megcsókol.

- Még egy első, Miss Steele - mondja, és kiszáll a kocsiból.

Első? Miféle első? Első alkalommal vezet vitorlázórepülő... a francba. Nem, azt mondta, már repült korábban is. Megnyugszom. Christian megkerüli a kocsit, és kinyitja az ajtómat. Az ég halvány opálszínre váltott, puhán remeg, ragyog egy-egy gyermek felhő mögül. Ránk köszöntött a hajnal.

Christian megfogja a kezemet, megkerüljük az épületet, és egy hosszú betoncsíkhöz érünk, amelyen több gép is vesztegel. Mellettük egy borotvált fejű, vad tekintetű férfi Taylor kíséretében.

Taylor. Hát Christian sehová sem megy nélküle? Sugárzó arccal nézek rá, ő pedig kedvesen visszamosolyog.

- Mr. Grey, bemutatom a vontató pilótáját, Mr. Mark Bensont - mondja Taylor. Christian és Benson kezét ráz, és beszélgetésbe elegyednek. Társalgásuk szakmai, szélesebbé, irány és ilyesmi körül forog.

- Üdv, Taylor - mormogom szégyenlősen.

- Miss Steele. - Biccent, én pedig a homlokomat ráncolom. - Ana - helyesbít. - Pokoli volt a kocsiban néhány napig. Örülök, hogy itt vagyunk - mondja összeesküvőként.

Ó, ez ám a hír. Miért? Nyilván nem miattam! Kinyilatkoztatások csütörtöke! Lehet valami a vízben itt Savannah-ban, amitől a férfiak kicsit kiengednek.

- Anastasia - hív oda Christian. - Gyere. - Kinyújtja a kezét.

- Viszlát - mosolygok Taylorra, aki tiszteleg, és indul vissza a parkolóhoz.

- Mr. Benson, bemutatom a barátnőmet, Anastasia Steele-t.

- Örülök, hogy megismerhetem - mondom, miközben kezét rázunk.

Benson elbűvölő mosollyal néz rám.

- Részemről - feleli, és a kiejtésén hallom, hogy brit.

Megfogom Christian kezét, és a gyomromban növekszik az izgalom. Húha... vitorlázórepülés. Követjük Mark Bensont a betonon át a kifutópályára. Christian meg ő tovább társalognak, a velejét értem. Egy Blanik L-23-assal repülünk, ami nyilván jobb, mint az L-13-as, bár ezzel nem mindenki ért egyet. Benson egy Piper Pawnee-val repül. Immár öt éve vontat. Nekem ez semmit nem jelent, de

Christian olyan lelkes, annyira az elemében van, hogy öröm nézni.

A gép hosszú, karcsú, fehér, narancsszín csíkokkal. Kétüléses pilótafülke van benne, az ülések egymás mögött. Egy hosszú, fehér kábel köti össze a kicsi, hagyományos, egypropelleres repülővel. Benson kinyitja a nagy, tiszta Perspex kúpot a pilótafülke fölött, hogy beszállhassunk.

- Előbb föl kell vennünk az ejtőernyőt.

Ejtőernyő!

- Majd én - szakítja félbe Christian, és átveszi Bensontól a hámot. A pilóta kedélyesen mosolyog rá.

- Hozok ballasztot - mondja, és a repülőgép felé indul.

- Szeretsz mindenfélebe bekötni - jegyzem meg szárazon.

- Nem is tudod, mennyire, Miss Steele. Tessék, bújj bele.

Teszem, amit mond, és közben a vállára helyezem a kezem. Christian egy picit megfeszül, de nem mozdul. Amint a lábam a hurokban, felhúzza az ejtőernyőt, és átdugom a kezem a vállszíjon. Fürgén megigazítja a hámot, és meghúzza a szíjakat.

- Tessék, megvagyunk. - Ragyog a szeme. - Itt van a tegnapi hajgumid?

Bólintok.

- Azt akarod, hogy kössem föl a hajam?

- Igen.

Teszem, amire kér.

- Mehetsz - utasít. Még mindig olyan parancsolgató. Bemászom hátulra.

- Nem jó. Előreülsz. A pilóták ülnek hátul.

- De fogsz úgy látni?

- Éppen eleget. - Elvigyorodik.

Nem hiszem, hogy valaha is láttam ilyen boldognak. Basáskodó, de boldog. Előremászom, és letelepszem a bőrlülésre. Meglepően kényelmes. Christian behajol, meghúzza a vállamon a szíjat, a lábam közé nyúl az alsó övért, és beilleszti a hasamon levő tartóba. Megfeszíti az öveket.

- Hm, egy reggel kétszer is. Szerencsés ember vagyok - suttogja, és gyorsan megcsókol. - Nem fog soká tartani, legfeljebb húsz, harminc perc. Ilyenkor reggel nem igazán jók a légáramlatok, de lélegzetelállító ott fenn ilyentájt. Remélem, nem vagy ideges.

- Izgatott vagyok. - Ragyogok.

Honnan ez a neveléses vigyor? Valójában egy részem retteg. Belső istennőm... egy takaró alatt kuporog a szófa mögött.

- Helyes. - Christian visszavigyorog rám, végigsimít az arcomon, és eltűnik szem elől.

Hallom és érzem a mozdulatait, amikor mögém mászik. Persze olyan szorosan bekötött, hogy nem tudok megfordulni, hogy lássam is... jellemző! Nagyon alacsonyan vagyunk. Előttem műszerek és kapcsolók, és egy nagy botféle, amit jobb, ha békén hagyok.

Mark Benson jelenik meg kedélyesen vigyorogva. Ellenőrzi a szíjakat, és behajolva a pilótafülke padlóját. Nyilván a ballaszt.

- Aha. Ez biztonságos. Az első alkalom? - kérdi tőlem.

- Igen.

- Szeretni fogja.

- Kösz, Mr. Benson.

- Szóljon Marknak. - Aztán Christianhoz fordul. - Oké?

- Oké. Menjünk.

Már örülök, hogy semmit sem ettem. Több mint izgatott vagyok, és nem hiszem, hogy a gyomrom elviselné most az ételt, ha elhagyjuk a földet. Ismét ennek a szép férfinak az ügyes kezére bízom magam. Mark lecsukja a pilótafülke tetejét, előremegy, és bemászik a gépébe.

A Piper egyetlen propellere beindul, és ideges gyomrom új helyet keres magának a torkomban... Jesszus, tényleg ezt csinálom! Mark lassan gurul végig a kifutón, és ahogy a kábel megfeszül, hirtelen előrelendülünk. Gurulunk. Rádiós csevegést hallok magam mögött. Azt hiszem, Mark beszélget a toronnyal, de nem tudom kivenni, mit mond. A Piper felgyorsul, és vele mi is. Előttünk az egy propelleres gép még mindig a földön van. Jesszus, felszállunk valaha is? És hirtelen a gyomrom eltűnik a torkomból, szabadeséssel zuhan a testemen át a földre - levegőben vagyunk.

- Ez az, bébi - kiálltja Christian mögöttem. És a buborékunkban vagyunk, csak mi ketten. Nem hallok mást, mint a szél sivítását köröttünk, és Piper motorjának távoli zümmögését.

Két kézzel markolom az üléssem szélét, elfehérednek az ujjperceim. Nyugat felé tartunk, távolodunk a tengertől, a felkelő naptól. Emelkedünk, mezők, erdők, házak és az I-95-ös út fölött. Istenem. Ez döbbenetes. Felettünk csak az ég. Különleges a fény, szórt és meleg hangulatú, és eszembe jut, José mennyit magyarázott a „varázslatos óráról”, a napnak arról az időszakáról, amit a fényképészek úgy szeretnek. Ez az... közvetlenül hajnal után, és itt vagyok, benne, Christiannal.

Hirtelen eszembe jut José kiállítás. Hm. El kell mondanom Christiannak. Egy pillanatra átfut a fejemen, vajon hogy reagál. De

most nem aggódom emiatt. Élvezem a repülést. A fülem pattog, ahogy emelkedünk, és a föld egyre távolabb és távolabb. Olyan békés minden. Tökéletesen értem már, miért szeret Christian idefenn lenni. Távol a BlackBerryjétől és a munka feszültségétől.

A rádió recsegve életre kel, és Mark közli, hogy háromezer láb. Jesszusom, ez nagyon magas. Lenézek a földre, és már nem tudom tisztán kivenni, mi van odalenn.

- Elengedés - mondja Christian a rádióba, és a Piper hirtelen eltűnik, és megszűnik a kis gép húzása. Lebegünk Georgia felett.

Szent szar - ez izgató. A gép bedől és fordul, a szárny behajlik, és a nap felé tartunk spirálban. Ikarusz. Ez az. Közel szállok a naphoz, de ő velem van, ő vezet. A szám távra a felismerésre. Spirálozunk és spirálozunk, és a reggeli fényben fantasztikus a látvány.

- Erősen fogd - kiáltja Christian, és ismét lebukunk, de ez alkalommal nem állunk meg. Hirtelen fejfelé vagyok, a pilótafülke boltozatán keresztül nézek le a földre.

Hangosan visítok, a karom automatikusan kicsapódik, a kezem a Perplexre tapasztom, hogy le ne essek. Hallom, hogy Christian nevet. A csirkefogó! De fertőző az öröme, és már nevetek én is, ő pedig egyenesbe hozza a gépet.

- Örülök, hogy nem reggeliztem - kiáltok hátra.

- Igen, visszatekintve jól tetted, mert megint megcsinálom.

Ismét lebukunk, amíg a gép nem áll fejfelé. Ez alkalommal felkészültem, és a hám tart, de vigyorgok, kuncogok, mint egy bolond. Aztán Christian ismét egyenesbe hozza a gépet.

- Csodálatos, ugye?

- Igen.

Repülünk, fenségesen lebegünk, hallgatjuk a szelet és a csendet a kora reggeli fényben. Kell ennél több?

- Látod a joysticket magad előtt? - kiáltja Christian.

Lenézek a botra, amely enyhén mozog előttem. Ó, nem, mit akar ezzel?

- Fogd meg.

Ó, a francba! Azt akarja, hogy én vezessem a gépet! Nem!

- Rajta, Anastasia. Markold meg - biztat.

Óvatosan megfogom a botot, és érzem a rángást. Feltételezem, a kormánylapátok és a szárnyak mozgása, vagy bármi tartsa is ezt az ízét a levegőben.

- Fogd erősen... tartsd jól. Látod elől azt az órát? A tű maradjon a kellős közepén.

A szívem a torkomban. Szent szar. Én vezetek egy siklórepülőt. Lebegek.

- Jó kislány. - Christian elégedettnek hangzik.

- Megdöbbsz, hogy hagysz irányítani - kiáltom.

- Még jobban megdöbbsz, ha tudnád, mi mindent hagynék neked, Miss Steele. Most visszaveszem.

Érzem, hogy a joystick hirtelen megmozdul, és elengedem. Néhány lábnyit spirálban ereszkedünk, és a fülem ismét pattogni kezd. A föld közeledik, és úgy néz ki, hamarosan nekicsapódunk. Jesszusom, ez ijesztő.

- BMA, itt BG N Papa 3 Alfa, a bal hátszéllal hetes kifutóra a fűre, BMA. - Christian szokásos, tekintélyt sugárzó énje. A torony visszarecseg valamit a rádióban, de nem értem, mit mondanak. Széles körben vitorlázunk, lassan süllyedünk. Látom már a repülőteret, a leszállópályákat, és újra átrepülünk az I-95-ös fölött.

- Kapaszkodj, bébi. Ez rázós lesz.

Egy újabb kör után lebukunk, és hirtelen a földön vagyunk egy kis zökkenővel, és a fűvön száguldunk - szent szar! A fogam összekoccan, ijesztő sebességgel rohanunk a földön, mire végre megállunk. A gép kicsit kileng, majd jobbra dől. Nagy lélegzetet veszek, Christian pedig odahajol, kinyitja a pilótafülke tetejét, kiszáll, és nyújtózkodik.

- Na, milyen volt? - kérdi. A szeme csillogó ezüstös szürke. Lehajol, hogy kikapcsoljon.

- Egészen különleges volt. Köszönöm - suttogom.

- Több volt? - kérdi, és reménykedés érződik a hangjából.

- Sokkal több - sóhajtom, mire elvigyorodik.

- Gyere. - Kinyújtja a kezét, én pedig kimászom a pilótafülkéből.

Amint kinn vagyok, megmarkol és magához szorít. A keze egyszer csak a hajamban van, húzza, és a fejem hátrabillen. A másik keze lejjebb megy a gerincem tövébe. Hosszan, keményen, szenvedélyesen csókol, a nyelve a számban. A légzése szaporább, a vágy... szent tehén, az erekciója... egy repülőtéren vagyunk. De nem érdekel. A hajába túrok, magamhoz láncolom. Kívánom itt, ahol vagyunk. Aztán Christian elhúzódik, lenéz rám, és világít a szeme a kora reggeli fényben. Csupa nyers, arrogáns érzékiség. Hűha. Eláll tőle a lélegzetem.

- Reggeli - suttogja, hogy még ez is erotikusan hangzik.

Hogy tudja elérni, hogy a sonkás tojás is tiltott gyümölcsnek hangozzék? Különleges képesség. Megfordul, kézen fog, és elindulunk vissza, a kocsifelé.

- Mi lesz a vitorlázórepülővel?

- Valaki majd elintézi - legyint. - Most eszünk. - Ellentmondást nem tűrő a hangja.

Étel! Képes ételről beszélni, amikor csakis őt kívánom.

- Gyere - mosolyog.

Még soha nem láttam ilyennek, és öröm nézni. Kéz a kézben sétálunk, arcomra valósággal ráfagy az ostoba vigyor. Az jut eszembe erről, amikor tízéves voltam, és egy egész napot töltöttem Disneylandben Rayjel. Tökéletes nap volt, és ez is határozottan ilyennek ígérkezik.

Újra a kocsiban, és visszafelé tartunk Savannah-ba az I-95-ösön. A telefonom riasztója megszólal. Igen... a tablettá.

- Mi az? - Christian kíváncsian néz rám.

A táskámban kotorászom a csomagért.

- A tablettámra figyelmeztet - morgom, és vörös a képem.

Christian ajka felkunkorodik.

- Nagyon helyes. Utálok az óvszert.

Még jobban pirulok. Leereszkedő, mint mindig.

- Jólesett, hogy a barátnődként mutattál be Marknak.

- Elvégre az vagy, nem? - vonja fel a szemöldökét.

- Az vagyok? Azt hittem, alávetettet akarsz.

- Én is, Anastasia, és akarok is. De mondtam neked, hogy én is többre vágyom.

Ó, istenem. Christian így érez. Lüktet bennem a remény, eláll tőle a lélegzetem.

- Nagyon örülök, hogy többet akarsz - suttogom.

- Állunk szolgálatára, Miss Steele. - Önelégülten mosolyog, és megállunk a Palacsinta Palota előtt.

- PP. - Visszavigyorgok rá. El sem hiszem. Ki gondolta volna...? Christian Grey a PP-ben.

Reggel fél kilenc van, de az étterem csöndes. Édes tészta, sülték és fertőtlenítőszag érződik. Hm... nem hívogató illat. Christian egy bokszhoz vezet.

- Apám vitt minket ilyenekbe, ahányszor csak anyám elutazott orvosi konferenciára. Ez volt a mi titkunk. - Rám mosolyog, szürke szeme táncol, aztán fogja az étlapot, végigsimít kócos haján, és tanulmányozni kezdi a kínálatot.

Ó, én akarok végigsimítani azon a hajon. Felveszem az étlapot, és megnézem. Most jövök rá, milyen éhes vagyok.

- Én tudom, mit akarok - mondja, és rekedtes a hangja.

Felnézek rá, és úgy néz vissza rám, hogy a hasamban az összes izom megfeszül, és kihagy a lélegzetem. A szeme sötéten izzik. Szent szar. A vérem dalol az ereimben, válaszol a hívására.

- Én is azt akarom, amit te - suttogom.

Beszívja a levegőt.

- Itt? - kérdi sokat sejtetőn, felvonja a szemöldökét, és gonoszokán mosolyog. A foga közé dugja a nyelvét.

Ó, istenem... szex a PP-ben. Christian arca megváltozik, sötétebb lesz.

- Ne harapj az ajkadba - utasít. - Ne itt, ne most. - Kemény a pillantása, és ingerlően veszélyes. Ha nem kaphatlak meg itt, ne vigyél kísértésbe!

- Üdv, Leandra vagyok. Mit hozhatok maguknak ezen a... reggelen?... - A nő hangja elhal, a szavakat keresgéli, amint jobban szemügyre veszi Mr. Szépségest velem szemben. Vértörvörös lesz, és némi együttérzés tör felszínre bennem, mert rám is ilyen hatással van. A pincérnő jelenléte lehetővé teszi, hogy kis időre megmeneküljek Christian érzéki tekintetétől.

- Anastasia - noszogat Christian, ügyet sem vetve a nőre. Nem hiszem, hogy bárki is képes lenne ennyi érzékiséget belevinni a nevembe, mint ő most.

Nyelek egyet, és imádkozom, ne legyen ugyanolyan színem, mint szegény Leandrának.

- Mondtam már, nekem is az kell, ami neked. - A hangom lágy, halk. Christian éhes tekintettel néz rám. Jesszusom, belső istennőm elalél. Készen állok erre a játszámra?

Leandra rám néz, majd rá és vissza. Gyakorlatilag olyan a színe, mint a fényes vörös hajának.

- Adjak egy kis időt, hogy döntsenek?

- Nem. Tudom, mit akarok. - Christian szája szexi kis mosolyra húzódik.

- Két adagot kérünk az eredeti írók palacsintából, juharsziruppal és sonkával. Két pohár narancslevet, egy feketekávéfőzött tejjel és egy English Breakfast teát, ha van - mondja Christian, és nem veszi le rólam a szemét.

- Köszönöm, uram. Ez minden? - mondja Leandra, s mindenhová néz, csak kettőnkre nem. Rámeredünk, ő pedig újra vérvörös

lesz, és elsiét.

- Tudod, ez igazán nem tisztességes. - Lenézek a műanyag asztallapra, mutatóujjammal kis mintát rajzolok rá. Igyekszem közönyösnek hangzani.

- Mi nem tisztességes?

- Az, ahogyan leveszed a lábukról az embereket. A nőket. Engem.

- Leveszlek a lábadról?

Horkantok.

- Állandóan.

- Ez csak a látszat, Anastasia - mondja gyengéden.

- Nem, Christian, jóval több ennél.

A homlokán összeszaladnak a ráncok.

- Teljesen leveszel a lábamról, Miss Steele. Az ártatlansággal. Minden rosszon áthatol.

- Ezért gondoltad meg magad?

- Meggondoltam magam?

- Igen... öö... velünk kapcsolatban.

Elgondolkodva cirógatja az állát hosszú ujjával.

- Ami azt illeti, nem hiszem, hogy meggondoltam magam. Csak újra kell fogalmazni a paramétereket, újrarajzolni az arcvonalakat.

Biztos vagyok benne, hogy működhet a dolog. Azt akarom, hogy alávetett legyél a játszószobámban. Ha megszeged a szabályokat, megbüntetlek. Ami ezen kívül van... hát, azt hiszem, ez megállapodás kérdése. Ezek az én feltételeim, Miss Steele. Mit szólna hozzá?

- Tehát veled alhatok? Az ágyadban?

- Ezt akarod?

- Igen.

- Akkor beleegyezem. Különben is, nagyon jól alszom, amikor az ágyamban vagy. Nem is sejtettem. - Elhal a hangja, a homlokát ráncolja.

- Féltém, hogy elhagysz, ha nem egyezek bele mindenbe - suttogom.

- Nem megyek tőled sehová, Anastasia. Különben is...- Némi gondolkodás után folytatja: - A te tanácsod alapján haladunk, ahogy te mondtad. Kompromisszum. Egyik e-mailedben írtad, és nekem beválik.

- Szeretem, hogy többet akarsz - mormogom szégyenlősen.-

- Tudom.

- Honnan tudhatod?

- Hidd el. Tudom. - Önelégülten vigyorog rám. Titkol valamit? Mit?

E pillanatban érkezik meg Leandra a reggelivel, és abbahagyjuk a társalgást. Korog a gyomrom, eszembe juttatva, hogy farkaséhes vagyok. Christian bosszantóan helyeselve nézi, hogy mindent felfalok.

- Meghívhatlak? - kérdem Christiantól.

- Hogy érted ezt?

- Én fizetem a reggelit.

Christian horkant.

- Nem hinném. - Mogorván néz.

- Kérlek. Szeretném.

A homlokát ráncolja.

- Teljesen ki akarsz herélni?

- Valószínűleg ez az egyetlen hely, ahol megengedhetem magamnak, hogy én fizessek.

- Méltányolom a gondolatot, Anastasia. De nem.

Lebiggyesztem az ajkamat.

- Ne nézz ilyen morcosan! - A szeme fenyegetően villan.

Hát persze hogy nem kérdezi meg anyám címét. Már tudja, amilyen egy zaklató. Nem is teszek rá megjegyzést, amikor megáll a ház előtt. Mi értelme?

- Bejössz? - kérdem szégyenlősen.

- Dolgoznom kell, Anastasia. De este itt vagyok. Hányra jöjtek?

Elhessegetem a hívatlan csalódást. Miért akarom minden egyes percemet ezzel az uralkodó természetű szexistenséggel tölteni?

Hát, igen, beleszerettem, és tud repülni.

- Köszönet... a többért.

- Örömmre szolgált, Anastasia. - Megcsókol, és magamba szívom szexi Christian-illatát.

- Később találkozunk.

- Próbálj csak visszatartani - suttogja.

Búcsút intek neki, ő pedig elhajt a georgiai napsütésben. Még mindig az ő pulóvere és alsóneműje van rajtam, és melegem van.

A konyhában anyám iszonyú ideges. Nem mindennap lát vendégül egy sokszoros milliárdost, és megviseli a gondolat.

- Hogy vagy, drágám - kérdezi, én pedig elpirulok a gondolatra, hogy nyilván tudja, mit műveltem tegnap éjjel.

- Jól vagyok. Christian ma reggel elvitt vitorlázórepülni. - Remélem az új információ elvonja a figyelmét.

- Vitorlázórepülni? Egy olyan kis repülővel, amiben nincs motor?

Bólintok.

- Húha.

Szóhoz sem jut - szokatlan anyámnál. Tátott szájjal mered rám, de aztán összeszedi magát, és mintha mi sem történt volna, folytatja a kérdezősködést.

- Hogy telt az éjszaka? Beszélgettetek?

Jesszusom, már vérvörös vagyok.

- Beszélgettünk - az éjjel és ma is. Alakul a dolog.

- Helyes. - Anyám ismét a négy szakácskönyvre fordítja figyelmét, amely a konyhaasztalon hever.

- Anya, ha akarod, én főzök.

- Ó, drágám, ez kedves tőled, de én akarok.

- Oké. - Elfintorodom, mert jól tudom, hogy anyám főztje vagy tökéletesen sikerül, vagy egyáltalán nem. Talán fejlődött egy kicsit azóta, hogy Bobbal Savannah-ba költöztek. Volt idő, amikor senkit nem vettem volna alá a főztjének, még azt sem, akit... kit gyűlölök? Ó, igen, Mrs. Robinsont, Elenát. Talán őt igen. Fogok valaha is találkozni azzal az átkozott nővel? Úgy döntök, gyors köszönőlevelet küldök Christiannak.

Feladó: Anastasia Steele

Tárgy: Égben és nem mint máskor: ég-lenn

Dátum: 2011. június 2. 10:20 EST

Címzett: Christian Grey

Néha tényleg tudod, mi kell ahhoz, hogy egy lány jól érezze magát.

Köszönöm,

Ana x

Feladó: Christian Grey

Tárgy: Égben kontra ég-lenn

Dátum: 2011. június 2. 10:24 EST

Címzett: Anastasia Steele

Mindkettő jobb a horkolásodnál. Én is jól éreztem magam. Mint mindig, amikor veled vagyok.

Christian Grey

Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

Feladó: Anastasia Steele

Tárgy: HORKOLÁS

Dátum: 2011. június 2. 10:26 EST

Címzett: Christian Grey

NEM HORKOLOK. És ha mégis, nagyon lovagiatlan említeni. Ön nem úriember, Mr. Grey! És most az igazi Délen van!
Ana

Feladó: Christian Grey

Tárgy: Álomban beszélés

Dátum: 2011. június 2. 10:28 EST

Címzett: Anastasia Steele

Soha nem állítottam, hogy úriember volnék, Anastasia, és azt hiszem, ezt már számtalan alkalommal be is bizonyítottam neked. Nem ijeszt meg a HARSOGÓ nagybetűiddel. De egy kis hazugságon rajtakaptál. Nem horkolsz, de álmodban beszélsz. És ez elbűvölő.

Mi történt a csókkal?

Christian Grey

Bunkó&Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

Szent szar! Tudom, hogy beszélek álomban. Kate elégszer elmondta. Mi a csudát mondhattam? Jaj, ne!

Feladó: Anastasia Steele

Tárgy: Tiszta vizet

Dátum: 2011. június 2. 10:32 EST

Címzett: Christian Grey

Bunkó vagy és gézengúz - határozottan nem úriember. Ja, mit is akarok mondani? Nincs csók, amíg nem beszélsz.

Feladó: Christian Grey

Tárgy: Beszélő Csipkerózsika

Dátum: 2011. június 2. 10:35 EST

Címzett: Anastasia Steele

Igen lovagiatlan lenne tőlem ezt mondani, és már kellően kikaptam emiatt. De ha jól viselkedsz, ma este elmondhatom. Most mennem kell egy értekezletre.

Nemsokára, bébi.

Christian Grey

Elnök-vezérigazgató, Bunkó&Gézengúz, Grey Enterpri-ses Holdings Inc.

Rendben. Estig fenntartom a rádiócsendet. Füstölgök. Jesszusom. Mi van, ha álomban azt mondtam, hogy utálok, vagy ami még rosszabb, hogy szeretem? Jaj, remélem, nem. Még nem állok készen rá, hogy megmondjam neki, és biztos vagyok benne, ő sem áll készen rá, hogy hallja, már ha valaha is akarja hallani. Mérgesen nézem a komputerem, és úgy döntök, bármit is főzzünk,

csinálók kenyeret.

Anyám gazpacho leves és olívaolajban, fokhagymában és citromban pácolt steak mellett döntött. Christian szereti a húst, és ezt egyszerű elkészíteni. Bob vállalta, hogy kezeli a grillt. Mi ez a férfiakkal és a tűzzel? Ezen morfondírozom, miközben anyám mögött baktatok a szupermarketben a bevásárlókocsival.

A húsputtot nézegetjük, amikor megszólal a telefonom. Kihalászom, s az jár az eszemben, hogy nyilván Christian az. Nem ismerem fel a számot.

- Halló? - szólok bele zihálva.

- Anastasia Steele?

- Igen.

- Itt Elizabeth Morgan a SIP-től.

- Ó, üdv.

- Azért hívom, hogy felajánljam a munkát. Mr. Jack Hyde asszisztense lehet. Azt szeretnénk, ha hétfőn kezdene.

- Hú, ez remek. Köszönöm.

- A fizetéssel tisztában van?

- Igen. Igen... úgy értem, elfogadom az ajánlatot. Alig várom, hogy önöknél dolgozhassak.

- Remek. Akkor találkozunk hétfőn fél kilenckor?

- Ott leszek. Viszlát. És köszönöm.

Sugárzó képpel nézek anyámra.

- Van állásod?

Vidáman bólintok, anyám pedig felvisít és megölel, a Publix szupermarket kellős közepén.

- Gratulálok, drágám! Muszáj vennünk egy kis pezsgőt. -Tapsikolva ugrál. Most negyvenkét éves, vagy tizenkettő?

Lenézek a telefonomra, és a homlokomat ráncolom. Egy nem fogadott hívás Christiantól. Soha nem hív. Rögtön visszahívom.

- Anastasia - veszi fel azonnal.

- Szia - szólok bele szégyenlősen.

- Vissza kell mennem Seattle-be. Közbejött valami. Már útban vagyok Hilton Headre a repülőhöz. Kérlek, kérj elnézést a nevemben édesanyádtól, nem tudok elmenni vacsorázni. - Nagyon hivatalos a hangja.

- Remélem, semmi komoly.

- Rendeznem kell egy helyzetet. Pénteken találkozunk. Taylort érted küldöm a repülőtérré, ha nem tudok magam menni. - Hívősnek hangzik. Sőt haragosnak. De most, első alkalommal nem gondolom azonnal, hogy miattam.

- Oké. Remélem, elintézed a dolgot. Jó repülést.

- Neked is, bébi - sóhajt, és ezekkel a szavakkal pár pillanatra az én Christianom. Aztán leteszi.

Jaj, ne már! Amikor utoljára „helyzet” volt, az a szüzességemet jelentette. Jesszusom, remélem, nem ilyesmiről van szó. Anyámra pillantok. Az ünneplés átalakult aggodalommal.

- Christian az. Vissza kell mennie Seattle-be. Elnézésedet kéri.

- Ó, milyen kár, drágám! Attól még megtarthatjuk a grillezést, és most már van is mit ünnepelni - az új munkádat! Még nem is meséltél róla.

Késő délután van, anyám és én a medence mellett heverészünk. Most, hogy Mr. Pénzeszsák nem jön vacsorázni, anyám annyira ellazult, hogy a szó szoros értelmében elhevert. Én kifeküdtem a napra, úgy döntöttem, elég a sápadtságából. A tegnap este és a ma reggeli jár a fejemben. Christianra gondolok, és nem tűnik el arcomról a nevetséges vigyor. Hívatlanul jutnak az eszembe a különböző beszélgetéseink, és mindaz, amit tettünk... amit tett.

Úgy látom, hatalmas változás állt be Christian viselkedésében. Ugyan tagadja, de azt bevallja, hogy többet akar. Mitől változott meg? Mi változott azóta, hogy elküldte azt a hosszú e-mailt? Mit tett? Hirtelen felülök, majdnem kiöntöm a Dr. Pepperemet. Együtt vacsoráztam... vele. Elenával.

Szentséges basszantyú!

A fejbőröm bizsereg a felismeréstől. Mondott neki valamit az a nő? Ó... bárcsak legyeцske lehettem volna a falon, miközben vacsoráztak. Beleestem volna a levesébe vagy a borospoharába, hogy megfojtsam.

- Mi a baj, Ana drágám? - kérdezi anyám, felriadva a bódulatból.

- Csak eszembe jutott valami, anya. Hány óra van.

- Úgy fél hét lehet, drágám.

Hm... még nem ért földet. Megkérdezhetem tőle? Kérdezzem meg tőle? Vagy talán a nőnek semmi köze a dologhoz? Nagyon remélem. Mit mondhattam álmomban? A fenébe... mi csúszott ki a számom, amikor róla álmodtam? Bármilyen volt is, remélem, hogy a változás tengere belőle jött, és nem a nő miatt.

Izzadok az átkozott melegben. Bele kell vetnem magam a medencébe.

Amikor lefekvéshez készülődöm, bekapcsolom a számítógépet. Christiantól még semmi hír. Még annyi sem, hogy biztonságban

megérkezett.

Feladó: Anastasia Steele
Tárgy: Biztonságban megérkeztél?
Dátum: 2011. június 2. 22:32 EST
Címzett: Christian Grey

Kedves Uram!

Lesz szíves tudatni velem, ha biztonságban megérkezett! Kezdek aggódni. Mindig rád gondolok.
Anád. x

Három percre rá hallom a jelzést, hogy e-mail van az inbox-omban.

Feladó: Christian Grey
Tárgy: Elnézést
Dátum: 2011. június 2. 19:36
Címzett: Anastasia Steele

Kedves Miss Steele!

Biztonságban megérkeztem, és kérek, fogadd bocsánatkérésemet, amiért nem tudattam. Nem akartam, hogy aggódj, a szívemet melengeti a gondolat, hogy törödsz velem. Én is rád gondolok, és mint mindig, alig várom, hogy holnap lássalak.

Christian Grey
Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

Sóhajtok. Christian újra hivatalos.

Feladó: Anastasia Steele
Tárgy: A helyzet
Dátum: 2011. június 2. 22:40 EST
Címzett: Christian Grey

Kedves Mr. Grey!

Azt hiszem, teljesen nyilvánvaló, hogy nagyon is törődöm veled. Hogy is kételkedhetnél ebben? Remélem, kézben tartod a „helyzetet”.

Anád x

Ui. Nem árulod el, mit mondtam álmomban?

Feladó: Christian Grey

Tárgy: Ártatlanság védelme
Dátum: 2011. június 2. 19:45
Címzett: Anastasia Steele

Kedves Miss Steele!

Nagyon is örülök annak, hogy törődsz velem. A „helyzet” még nincs megoldva. Ami az utóiratodat illeti, a válasz: nem.

Christian Grey
Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

Feladó: Anastasia Steele
Tárgy: Elmebajra hivatkozom
Dátum: 2011. június 2. 22:48 EST
Címzett: Christian Grey

Remélem, szórakoztató volt. De tudnod kell, hogy nem vállalok felelősséget azért, ami olyankor jön ki a számon, amikor nem vagyok öntudatomnál. Sőt, valószínűleg félrehallottad. A te előrehaladott korodban az ember már kissé nagyothall.

Feladó: Christian Grey
Tárgy: Bűnösnek vallja magát
Dátum: 2011. június 2. 19:52
Címzett: Anastasia Steele

Kedves Miss Steele!
Elnézést, mondott valamit? Nem hallom.

Christian Grey
Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

Feladó: Anastasia Steele
Tárgy: Ismét elmebajra hivatkozom
Dátum: 2011. június 2. 22:54 EST
Címzett: Christian Grey

Őrületesbe kergetsz.

Feladó: Christian Grey
Tárgy: Remélem is...
Dátum: 2011. június 2. 19:59
Címzett: Anastasia Steele

Kedves Miss Steele!

Pontosan ezt kívánom tenni péntek este. Alig várom már. :)

Christian Grey
Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

Feladó: Anastasia Steele
Tárgy: Grrrrr
Dátum: 2011. június 2. 23:02 EST
Címzett: Christian Grey

Hivatalosan is pipa vagyok rád.
Jó éjt!
Miss A. R. Steele

Feladó: Christian Grey
Tárgy: Vadmacska
Dátum: 2011. június 2. 20:05
Címzett: Anastasia Steele

Fúj rám, Miss Steele?
Erre a célra saját macskám van.

Christian Grey
Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

Saját macska. Egyszer sem láttam macskát a lakásában. Nem, nem is válaszolok. Néha annyira bosszantó tud lenni. Ötvenárnyalatnyira bosszantó. Bebújok az ágyba, és plafont bámulom, amíg a szemem hozzá nem szokik a sötétbe. Hallom, hogy a komputer jelez. Nem nézem meg. Határozottan nem. Nem, nem nézem meg. A csudába! Amilyen bolond vagyok, nem tudok ellenállni Christian Grey vonzásának.

Feladó: Christian Grey
Tárgy: Amit álmodban mondtál
Dátum: 2011. június 2. 20:20
Címzett: Anastasia Steele

Anastasia!
Inkább hallom azokat a szavakat, amelyeket álmodban ejtettél ki, mint amikor öntudatnál vagy. Ezért is nem mondom el. Aludj. Kipihentnek kell lenned ahhoz, amit holnapra tervezek.

Christian Grey
Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

Jaj, ne... Mit mondhattam? Nagyon gáz, már nem kétséges.

Huszonötödik fejezet

Anyám magához ölel.

- A szívedre hallgass, drágám, és kérlek, próbálj meg nem túl sokat gondolkodni. Lazíts, élvezd az életet. Fial vagy, drágám, annyi minden vár még rád. Mindenből a legjobbat érdemled.

Megnyugtatók ezek a fülembé suttogott, kedves szavak. A hajamba csókol.

- Ó, anya. - Forró könnyek égetik a szememet. Hozzábújok.-

- Tudod, hogy mondják, drágám. Sok békát meg kell csókolnod, mielőtt megtalálsz a herceged.

Félfeloldasan, keserédesen mosolygok rá.

- Azt hiszem, már megcsókoltam a herceget, anya. Remélem, nem változik békává.

A legelbűvölőbb-anyai-abszolúte-feltétel-nélküli mosollyal néz rám. Mennyire szeretem ezt a nőt! Ismét megöleljük egymást.

- Ana, a te járatodat szólítják. - Bob hangja aggódó.

- Meglátogatsz, anya?

- Természetesen, drágám. Hamarosan. Szeretlek.

- Én is.

A szeme vörös a visszatartott könnyektől. Elenged. Rossz érzés ott hagyni. Megölelem Bobot, és elindulok a kapu felé. Ma nincs időm az első osztályú váróra. Kényszerítem magam, hogy ne nézzek vissza. De megteszem... Bob anyámat támogatja, és könnyek csíkozzák anyám arcát. Én sem tudom már visszafojtani a könnyeimet. Lehajtott fejjel megyek be a kapun, s csak homályosan látom a fényes, fehér padlót.

A fedélzeten, az első osztály luxusában kényelmesen elhelyezkedem az ülésen, és próbálom összeszedni magam. Mindig fájdalmas, amikor elszakadok anyámtól... anyám bolondos, szétszórt, de újabban remek meglátásai vannak, és szeret. Feltétel nélküli szeretettel - amit minden gyermek megérdemel a szüleitől. A homlokomat ráncolom a kiszámíthatatlan gondolatok miatt. Előveszem a BlackBerryt, és csüggedten meredek rá.

Mit tud Christian a szerelemről? Úgy tűnik, az első éveiben nem kapta meg azt a feltétel nélküli szeretetet, ami járt volna neki. A szívem összeszorul. Anyám szavai szállnak át enyhe szellőként az elmémbe. Mire vársz, Ana, neonfelirat villogjon a homlokán? Szerinte Christian szeret, de hát ő az anyám, természetes, hogy ezt gondolja. Szerinte a legjobbat érdemlem mindenből. Eltűnődöm. Így igaz, és egy ijesztően világos pillanatban látok mindent. Nagyon egyszerű: Christian szerelmét akarom. Szükségem van rá, hogy Christian Grey szeressen. Ezért vagyok olyan szűkszavú a kapcsolatunkban. Valami mély, elemi szinten felismerem magamban a kényszert, hogy szeressenek, rajongjanak értem.

És Christian ötven árnyalata miatt visszafogom magam. A BDSM csak kifogás. A szex döbbenetes, Christian gazdag, szép, de mindez mit sem ér a szerelme nélkül. Az igazi tragédia, hogy nem tudom, egyáltalán képes-e szerelemre. Hiszen még magát sem szereti. Emlékszem az önmagával szembeni gyűlöletére. Annak a nőnek a szeretete volt az egyetlen, amit elfogadhatónak talált. Büntetés - megkorbácsolás, verés, bármi volt is még a kapcsolatunkban. Úgy érzi, nem érdemli meg a szerelmet. Miért érez így? Hogy érezhet így? Kínoznak a szavai: nagyon nehéz tökéletes családban felnőni, ha az ember nem tökéletes.

Lehunyam a szemem, és elképzelem a fájdalmát. Fel sem tudom fogni. Megborzongok a gondolatra, hogy talán túl sokat árultam el. Mi mindent vallhattam be Christiannak álmomban? Milyen titkokat osztottam meg vele?

A BlackBerryre meredek abban a halvány reményben, hogy onnan kapok választ. Természetesen hiába. Mivel még nem szálltunk fel, úgy döntök, e-mailezek Ötven árnyalatnak.

Feladó: Anastasia Steele

Tárgy: Útban hazafelé

Dátum: 2011. június 3. 12:53 EST

Címzett: Christian Grey

Kedves Mr. Grey!

Ismét az első osztályon vagyok, amit köszönök. Számolom a perceket, míg újra látlak ma este, és talán kínzással kiszedem belőled az igazat éjjeli vallomásomról.

A te Anád x

Feladó: Christian Grey

Tárgy: Útban hazafelé
Dátum: 2011. június 3. 09:58
Címzett: Anastasia Steele

Anastasia, én is várom.

Christian Grey
Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

Ez meg miféle válasz? Merev, hivatalos, nem a szokásos szellemes, könnyed stílus.

Feladó: Anastasia Steele
Tárgy: Útban hazafelé
Dátum: 2011. június 3. 13:01 EST
Címzett: Christian Grey

Legkedvesebb Mr. Grey!
Remélem, minden okés a „helyzettel”. Aggaszt az e-mailed hangneme.
Ana x

Feladó: Christian Grey
Tárgy: Útban hazafelé
Dátum: 2011. június 3. 10:04
Címzett: Anastasia Steele

Anastasia!
Lehetne jobb is a helyzet. Felszálltál már? Ha igen, nem volna szabad e-mailezned. Kockázatnak teszed ki magad, ami ellentmond a személyes biztonsággal kapcsolatos szabályoknak. Komolyan gondoltam, amit a büntetésről mondtam.

Christian Grey
Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

A csudába. Oké. Jesszusom, mi rághatja? Talán a „helyzet”? Lehet, hogy Taylor megbolondult, vagy Christian vesztett néhány milliót a tőzsdén, akármi lehet az ok.

Feladó: Anastasia Steele
Tárgy: Túlreagálás
Dátum: 2011. június 3. 13:06 EST
Címzett: Christian Grey

Kedves Mr. Mogorva!
A repülőgép ajtaja még nyitva van. Tíz perc késéssel indulunk. A jóllétem, ahogyan a köröttem levő utasoké is, garantált.

Egyelőre elrakhatod viszkető tenyeredet.

Miss Steele

Feladó: Christian Grey

Tárgy: Bocsánatkérés - Viszkető tenyér elrakva

Dátum: 2011. június 3. 10:08

Címzett: Anastasia Steele

Hiányzol a nagy száddal együtt, Miss Steele.

Várom, hogy biztonságban itthon legyél.

Christian Grey

Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

Feladó: Anastasia Steele

Tárgy: Bocsánatkérés elfogadva

Dátum: 2011. június 3. 13:10 EST

Címzett: Christian Grey

Most zárják az ajtókat. Több csipogást nem hallasz tőlem, már csak a süketséged okán sem.

Nemsokára.

Ana x

Kikapcsolom a BlackBerryt. Nem vagyok képes szabadulni az idegességemtől. Valami van Christiannal. Talán a „helyzet” vált kezelhetetlenné. Hátradőlök, felnézek a csomagtartóra, ahova a holmimat tettem. Ma reggel anyám segítségével sikerült egy kis ajándékot vennem. Köszönet az első osztályért és a vitorlázórepülésért. Elmosolyodom a repülés emlékére - nem volt akármilyen. Még nem döntöttem el, odaadom-e a butus kis ajándékot neki. Gyerekesnek gondolhatja, vagy ha fura kedvében van, talán nem. Alig várom, hogy visszaérjek, és tartok is attól, mi vár rám az út végén. Gondolatban végigfutok a forgatókönyveken, mi minden lehet a „helyzet”. Feltűnő az üres ülés mellett. A fejemet csóválom a gondolatra, hogy Christian foglalta le a mellett levő ülést, hogy ne beszélgessek senkivel. Nevetséges! Elvetem az ötletet. Senki nem lehet ilyen irányító, ennyire féltékeny. Lehunyom a szemem, és a gép megindul a kifutópályán.

Nyolc óra múlva bukkanok ki a Sea-Tac érkezési terminálján. Taylor már vár, táblát tart a kezében, amelyen ez áll, Miss A. Steele. Tényleg! De azért jó, hogy látom.

- Üdv, Taylor.

- Miss Steele - üdvözlök hivatalosan, de halvány mosoly bujkál éles, barna szemében. A szokásos makulátlan külső - elegáns fekete öltöny, fehér ing, fekete nyakkendő.

- Megismerem, Taylor, nincs szüksége táblára, és kérem, szólítson Anának.

- Ana. Elvehetem a táskáját?

- Köszönöm, nem kell. Elbírom.

A szája láthatóan megfeszül.

- De ha attól jobban érzi magát - dadogom.

- Köszönöm. - Felkapja a hátizsákomat és a gurulós bőröndöt, amit az anyámtól kapott ruháknak szereztem be. - Erre, hölgyem.

Sóhajtok. Annyira udvarias! Szeretném ugyan kitörölni az emlékeimből, de jól emlékszem, hogy ez az ember vásárolt nekem

alsóneműt. Sőt ő az egyetlen férfi, aki valaha is vásárolt nekem alsóneműt. Kínos gondolat. Még Ray sem vállalta az ezzel járó megpróbáltatásokat. Szótlanul megyünk a fekete Audi SUV-hoz a parkolóba, és Taylor kinyitja nekem az ajtót. Beszálok, s közben megfordul a fejemben, hogy talán nem is volt olyan jó ötlet ilyen rövid szoknyát fölvennem. Georgiában menő, laza dolognak tűnt. Itt, Seattle-ben kiszolgáltatottnak érzem magam. Taylor beteszi a táskáimat a csomagtartóba, és már úton is vagyunk az Escalába. Lassan haladunk, beragadtunk a csúcsgalombába. Taylor az útra szegezi a szemét. Nem lehetne szószátyárnak jellemezni.

Nem bírom tovább a csendet.

- Hogy van Christian, Taylor?

- Mr. Grey nagyon elfoglalt most, Miss Steele.

Ó, ez nyilván a „helyzet” miatt van. Aranybányára bukkan-tam.

- Elfoglalt?

- Igen, asszonyom.

Homlokráncolva nézek Taylorra, aki a visszapillantóba néz, és találkozik a tekintetünk. Nem mond többet. Jesszusom, ugyanolyan szófukar, mint maga az irányításmániás.

- Jól van?

- Azt hiszem igen, asszonyom.

- Szívesebben szólítana Miss Steele-nek?

- Igen, asszonyom.

- Ó, oké.

Hát ez rövidre zárja a társalgást, és csöndben utazunk tovább. Kezdem azt hinni, kivételes véletlen volt Taylortól, hogy ennyi kicsúszott a száján. Talán zavarban van miatta, aggódik, hogy nem lojális a főnökéhez. Fojtogató a csend.

- Betenne valami zenét?

- Természetesen, asszonyom. Mit szeretne hallgatni?

- Valami megnyugtatót.

Mosoly jelenik meg Taylor ajkán, szemünk egy pillanatra újra találkozik a tükörben.

- Igen, asszonyom.

Lenyom néhány gombot, és Pachelbel kánonjának finom hangjai töltik be a kettőnk közti teret. Igen... erre van szükségem.

- Köszönöm. - Hátradőlök, és lassan, de egyenletesen haladunk az I-5-ön Seattle felé.

Huszonöt perc múlva megérkezünk az Escala tekintélyes bejárata elé.

- Menjen csak, asszonyom - tárja ki előttem az ajtót Taylor. - Majd felviszem a holmiját. - Kedves, szinte apáskodó.

Jesszusom... Taylor bácsi... micsoda gondolat.

- Köszönöm, hogy elém jött.

- Részemről az öröm, Miss Steele. - Elmosolyodik, én pedig bevonulok az épületbe. A portás biccent, és int, hogy mehetek.

Felmegyek a tizenharmadik emeletre, és vagy ezer pillangó terjeszti ki a szárnyát, és repked fel-alá a gyomromban. Miért vagyok ilyen ideges? Tudom, hogy azért, mert nem is sejtem, milyen kedvében lesz Christian, amikor megérkezem. Belső istennőm egy bizonyos hangulatban reménykedik; tudatalattim velem együtt remeg az idegességtől.

Kinyílik a lift ajtaja, és máris az előcsarnokban vagyok. Olyan fura, hogy nem Taylor fogad. Hát persze, ő a kocsit parkolja le. A nagyszobában Christian a BlackBerry-n beszél éppen, és az üvegajtón át nézi Seattle kora esti panorámáját. Szürke öltönyt visel, amelynek zakóját nem gombolta be, és a hajába túr. Izgatott, sőt feszült. Jaj, ne... mi baj? Ideges vagy nem, most is több mint szép. Hogy lehet valaki ilyen... elragadó. Már önmagában öröm, hogy itt állok, és iszom a látványát.

- Nincs nyoma... oké... igen. - Megfordul, észrevesz, és megváltozik a viselkedése. Feszültségből megkönnyebbülés lesz, majd valami más; olyan pillantás, ami egyenesen belső istennőmet célozza meg. Érzéki, buja pillantás, szürke szeme ragyog.

Kiszárad a szám, és testemet elönti a vágy... hűha.

- Folyamatosan tájékoztasson - mondja Christian, leteszi a telefont, és céltudatosan elindul felém. Bénultan állok. Szinte felfal a szeme, miközben megteszi a távolságot közöttünk. Szent szar... valami baj van, látom a feszes állán, az aggodalmas szemében. Menet közben kibújik a zakójából, leveszi fekete nyakkendőjét, és mindkettőt a kanapéra dobja. Aztán már ölel, magához szorít, a lófarkamat markolja, felfelé fordítja a fejemet, és úgy csókol, mintha az élete múlna rajta. Mi a csuda? Fáj, ahogyan kihúzza a gumit a hajamból, de nem érdekel. Van valami ősi, kétségbeesett erő a csókjában. Bármilyen legyen is az oka, most szüksége van rám. Még soha nem éreztem ennyire, hogy kívánnak, vágnak rám, mint most. Hasonló lázzal csókolom vissza, a haját az ujjamra tekerem, markolom. Nyelvünk összegabalyodik, szenvedély és tűz robban közöttünk. Isteni íze van, forró, szexi. És az illata - tusfürdő és Christian - olyan ingerlő. Végül elhúzza a száját, lenéz rám. Valami névtelen érzelem gyötri.

- Mi baj? - sóhajtom.

- Örülök, hogy visszajöttél. Zuhanyozz le velem - most.

Nem tudom eldönteni, hogy ez kérés vagy parancs.

- Igen - suttogom, ő pedig megfogja a kezemet, és fürdőszobába vezet.

Odabent elenged, és folytatni kezdi a vizet az igencsak tágas zuhanyozóban. Felém fordul, rám néz, fátyolos a tekintete.

- Tetszik a szoknyád. Nagyon rövid - mondja halkán. - Remek lábad van.

Kilép a cipőből, és lehajol, hogy levegye a zokniját, de a pillantása mindvégig rajtam marad. Szóhoz sem tudok jutni, olyan éhség sugárzik a szeméből. Hú... hogy valakit ennyire kívánjon egy ilyen görög isten! Azt teszem, amit ő, és kilépek a fekete lapos sarkúból. Christian hirtelen megragad, és a falhoz nyom. Csókolja az arcomat, a torkomat, az ajkamat... a hajamba túr. A hátamon érzem a sima csempét, Christian pedig hozzám préselődik, hogy a teste forrósága és a kerámia hűvöse közé szorulok. Óvatosan a felkarjára teszem a kezem, ő felnyög, én pedig megszorítom.

- Megkaplak. Itt... gyorsan, keményen - zihálja, és már a combomon a keze, húzza föl a szoknyámat. - Vérzel még?

- Nem. - Elpirulok.

- Remek.

Hüvelykujját fehér pamutbugyim alá dugja, és hirtelen térdre rogyva lehúzza rólam. A szoknyám már annyira fel vagy gyűrve, hogy deréktől lefelé meztelen vagyok. Christian megmarkolja a csípőmet, és a falnak dönt megint. A combom találkozásánál csókol. Hangosan nyögök, érzem, ahogy a nyelve a csiklómon köröz. Ó, istenem. Önkéntelenül is hátrahajtom a fejemet. Nyögdécszelek, és ujjaim utat találnak a hajába.

Christian nyelve fáradhatatlan, erős, kitartó. Lefetyel, pörög körbe és körbe, újra meg újra - megállás nélkül. Csodálatosan intenzív az érzés, szinte fájdalmas. A testem gyorsul, aztán Christian elenged. Tessék? Ne! Szakadozott a lélegzetem, zihálok, várakozással meredek rá. Ő pedig két kezébe fogja az arcomat, erősen fog, és határozottan csókol. A nyelvét a számba dugja, és kóstolhatom saját izgalmamat. Végre kigombolja a sliccét, kiszabadítja magát, megfogja a combom és felemel.

- Kulcsold körém a lábad, bébi - utasít. Feszült, sürgető a hangja.

Teszem, amit mond, és a nyaka köré kulcsolom a karom. Ő pedig gyorsan határozottan mozog. Már meg is tölt. Ááá! Neki a lélegzete akad el, én nyögök. A hátsómat fogja, az ujjai puha húsomba vájnak. És mozogni kezd. Előbb lassan... egyenletes, nyugodt tempóban... de végül enged az önuralma, gyorsít... gyorsabban és gyorsabban. Áááá! Hátrahajtom a fejemet, és a közeledő, büntető, mennyei érzésre koncentrálok... spirálban közeledem az intenzív, mindent felemészítő orgazmushoz. Christian mély mordulással engedi el magát, a fejét a nyakamba temeti, önmagát belém. Hangosan nyögve szabadul meg.

Szagatott a lélegzete, de azért gyengéden megcsókol. Nem mozog, és még mindig bennem van. Nem is látok, úgy pislogok a szemébe. Mire fókuszálok, finoman kihúzódik belőlem, és tart, hogy a lábamat letehessem a padlóra. Forró párával teli a fürdőszoba... túllötözöttnek érzem magam.

- Úgy tűnik, örömmel látsz - mormogom szégyenlős mosollyal.

Az ajka mosolyra kunkorodik.

- Igen, Miss Steele. Azt hiszem, elég egyértelmű az örömöm. Gyere, zuhanyozzunk.

Kigombolja inge következő három gombját, áthúzza a fején, és a padlóra hajtja az ingét. Leveszi az öltönytadrágot, a bokszeralsót, és félre rúgja. Nekilát kigombolni a blúzomat, én pedig csak nézem. Arra vágyom, hogy megérinthessem a mellét, de visszafogom magam.

- Hogy utaztál? - kérdezi gyengéden. Most már nyugodtabbnak tűnik. A rettegés eltűnt, elmosta a közösülés.

- Köszönöm, jól. - Még mindig lihegek kicsit. - Még egyszer kösz az első osztályért. Tényleg sokkal jobb így utazni. - Szégyenlősen rámosolygok. - Híreim vannak - teszem hozzá idegesen.

- Ó? - Lenéz rám, és kigombolja az utolsó gombot is, lehúzza rólam a blúzt, és a saját levetett ruháira dobja.

- Van munkám.

Megmerevedik, aztán rám mosolyog. Meleg, gyengéd a tekintete.

- Gratulálok, Miss Steele. Most már elmondod, hol? - csúfolódik.

- Nem tudod?

A fejét rázza.

- Honnan tudnám?

- A te zaklató képességeiddel, gondoltam talán... - Elhal a hangom, ő pedig elkomorodik.

- Anastasia, eszembe sem jutna beavatkozni a karrieredbe, hacsak nem kéred, természetesen. - Úgy néz ki, mintha megbántottam volna.

- Tehát nem is sejtet, melyik cég?

- Nem. Tudom, hogy négy könyvkiadó működik Seattle-ben, tehát felteszem, hogy azok egyike.

- SIP.

- Ó, a kicsi. Helyes. Szép munka. - Előrehajol, és megcsókolja a homlokomat. - Okos kislány. Mikor kezdesz?

- Hétfőn.

- Ilyen korán? Akkor jobb lesz kihasználnom az időt, amíg lehet. Fordulj meg!

Kizökkent ez a közönyös parancs, de ezért szót fogadok. Ő pedig kikapcsolja a melltartómat, és lehúzza a szoknya cipzárját. Leveszi rólam a szoknyát, közben megfogja a fenekemet, és megcsókolja a vállamat. Rám hajol, a hajamba szagol. A fenekemet

szorítja.

- Megrészegítesz, Miss Steele, és megnyugtatsz. Micsoda kombináció! - A hajamba csókol, aztán kézen fog és behúzza a zuhanyba.

- Óó! - Felvisítok. A víz gyakorlatilag leforráz. Christian rám vigyorog, és hagyja, hogy a víz záporozzon rá.

- Csak egy kis meleg víz.

És igaza is van. Mennyei érzés, lemossa rólam a fülledt georgiai reggelt és a szeretkezés ragacsosságát.

- Fordulj meg - utasít, én pedig szót fogadok, és a fal felé fordulok. - Meg akarlak mosni - mormolja Christian, és a tusfürdő felé nyúl. A tenyerébe nyom egy keveset.

- Még valamit el kell mondanom - mondom, ő pedig munkához lát a vállamon.

- Igen? - kérdezi nyugodtan.

Egy mély lélegzettel megacélozom magam.

- José barátom fotókiállítása csütörtökön nyílik meg Portlandben.

Megmerevedik a keze a mellem fölött. Hangsúlyoztam a „barát” szót.

- Na és? - kérdezi szigorúan.

- Megígértem, hogy elmegyek. Elkísérsz?

Mintha egy örökkévalóság telne el, mire lassan ismét mosdatni kezd.

- Hány órákor?

- Este fél nyolckor lesz a megnyitó.

A fülembé csókol.

- Oké.

Odabenn a tudatalattim ellazul, majd egy régi, viharvert karosszékbe rogy.

- Nagyon ideges voltál, amiért megkérdezted?

- Igen. Honnan tudod?

- Anastasia, az egész tested elernyed - mondja szárazon.

- Hát, te egy kicsit... féltékeny vagy.

- Igen, az vagyok - feleli sötéten. - Jó lesz megjegyezned. De köszönöm, hogy kérdezted. Charlie Tangóval megyünk.

Természetesen a helikopterrel. Hogy is lehettem ilyen butus. Újabb repülés... menő. Elvigyorodok.

- Megmoshatlak? - kérdezem.

- Nem hiszem - mormogja, és gyengéden a nyakamba csókol, hogy elvegye a visszautasítás életét. A fal felé fordulva duzzogok, amíg ő a hátamat szappanozza.

- Megérinthetlek majd valaha is? - kérdezem bátran.

Ismét megmerevedik, a keze épp a fenekem van.

- Támaszd a kezed a falnak, Anastasia. Ismét megcsinállak - dörmögi a fülembé, és megragadja a csípőmet. Tudom, hogy a téma lezárva.

Később a reggelizőpultnál ülünk fürdőköpenyben, Mrs. Jones kiváló pasta alle vongolája elfogyasztása után.

- Még egy kis bort? - kérdi Christian, és szürke szeme csillog.

- Egy kis pohárral, köszönöm. - Friss, élvezetes a Sancerre. Christian tölt nekem és magának is.

- Mi van a... helyzettel, ami Seattle-be hozott? - kérdezem bizonytalanul.

A homlokát ráncolja.

- Kicsúszott a kezemből - morogja keserűen. - De nem kell aggódnod miatta. Anastasia, terveim vannak veled ma estére.-

- Ó?

- Igen. Azt akarom, hogy állj készen, és a játszósobában várj negyed óra múlva. - Feláll, és lenéz rám.

- A szobádban készülődhetsz. Ami azt illeti, a beépített szekrény tele van ruhákkal - neked. Nem akarok vitát nyitni erről. -

Összehúzza a szemét, úgy figyel, merek-e szólani bármit is. Amikor látja, hogy hallgatok, átmeleg a dolgozószobájába.

Én! Hogy vitatkoznék? Veled, Ötven árnyalat? Ennél többet ér a hátsóm épsége. A bárpulton üldögélek, és döbbenet próbálok feldolgozni ezt a kis információmorzsát. Ruhákat vett. Égnek emelem a szemem, tudom, hogy úgysem lát. Autó, telefon, komputer... ruhák. Legközelebb egy rohadt öröklakás következik, és tényleg a szeretője leszek.

Hoppá! A tudatalattim ismét undok képet vág. Nem törődöm vele, elindulok föl, a szobámba. Tehát még az én szobám... miért? Azt hittem, belement, hogy vele aludjak. Nyilván nem szokott hozzá, hogy megossa bárkivel is a személyes terét. Igaz, én sem. Azzal a gondolattal vigasztalom magam, hogy legalább lesz hová visszavonulnom előle.

Megvizsgálom az ajtót, és látom, van rajta zár, de nincs benne kulcs. Talán Mrs. Jonesnak van hozzá kulcsa. Majd megkérdezem. Kinyitom a szekrényt, és gyorsan be is csukom. Szentséges basszantyú, Christian egy vagyont költött ruhákra. Kate szekrényére

emlékeztet - rengeteg ruha lóg szép rendben a sínról. Valahol mélyen biztos vagyok benne, hogy mind passzol rám. De nincs időm ezen gondolkodni, Ott kell térdelnem a Fájdalom Vörös Szobájában... vagy talán a gyönyöré? Remélem, ma este az lesz.

Az ajtó mellett térdelek. Meztelen vagyok, mindössze bugyi van rajtam. A szívem a torkomban dobog. Jesszusom, azt hittem, a fürdőszobai után elég lesz neki. Ez a férfi kielégíthetetlen. Vagy talán mind olyan, mint ő? Fogalmam sincs, nem tudom kihez hasonlítani. Lehunyom a szemem, próbálok lecsillapodni, felvenni a kapcsolatot belső alárendeltemmel. Ott kell lennie valahol, belső istennőm mögött bujkál.

A várakozás pezseg az ereimben. Mit csinál velem? Mély lélegzetet veszek, de nem tagadhatom, izgatott vagyok, beindultam, máris nedvesen várom. Ez annyira... azt akarom gondolni, hogy rossz, de valahogy mégsem az. Christiannak jó ez. Ha ezt akarja - és az elmúlt néhány nap után... mindazok után, amiket tett... Össze kell szednem magam, és elfogadnom, bármit akarjon is, bármit gondoljon is, hogy szüksége van rá.

Ahogy nézett, amikor este megérkeztem! Az a vágyakozás az arcán, azok az eltökélt léptek, amikor felém jött, mintha oázis lennék a sivatagban! Szinte bármire képes lennék, csak hogy újra lássam ezt a pillantást. Összeszorítom a combomat az édes emlékre, és erről eszembe jut, hogy szét kell tárnom a térdemet. Megteszem. Meddig kell még várnom? Megnyomorít ez a várakozás, sötét, kínzó vággyal nyomorít. Gyorsan körülnézek a homályosan megvilágított szobában: a kereszten, az asztalon, a heverőn, a padon... az ágyon. Nagyon nagynak tűnik, és vörös szaténtakaró borítja. Vajon most milyen felszerelést használ Christian?

Az ajtó kinyílik, Christian bevonul. Ügyet sem vet rám. Lesütöm a szemem, a kezemet bámulom. Gondosan széttárt combomra helyeztem. Christian letesz valamit az ajtó melletti nagy ládára, és laza léptekkel az ágy felé indul. Vetek rá egy lopott pillantást, és a szívem majd' kiugrik a helyéből. Meztelen, egyedül az a puha, szakadt farmer van rajta, a felső gomb nincs begombolva. Jesszusom, átkozottul dögösen néz ki! A tudatalattim vadul legyezgeti magát, belső istennőm pedig valami ősi, buja ritmusra riszál. Készen áll! Megnyalom a számat. A vérem lüktet, sűrűvé, nehezzé teszi az érzéki éhség. Vajon most mit tesz velem?

Christian hanyagul megfordul, és visszajön a fiókos szekrényhez. Kihúzza egy fiókot, kivesz belőle mindenfélét, és a szekrény tetejére teszi őket. Éget a kíváncsiság, valósággal lángol bennem, de ellenállok a kísértésnek, hogy kukucskáljak. Amikor végzett, odajön hozzám, megáll előttem. Látom meztelen lábát, és szeretném minden centijét megcsókolni... nyelvemet végighúzni a lábfejen, szopogatni minden egyes lábujjat. Szent szar.

- Csodásan nézel ki - zihálja Christian.

Továbbra is lehajtom a fejem, nagyon is érzem, hogy meredten néz, és én gyakorlatilag meztelen vagyok. Érzem, hogy pír kúszik az arcomra. Christian lehajol, két kezébe fogja az államot, feljebb kényszeríti az arcomat, hogy álljam a pillantását.

- Gyönyörű nő vagy, Anastasia. És az enyém - mormolja. - Állj fel! - Lágyan szól a parancs, teli érzéki ígérettel.

Remegve felemelkedem.

- Nézz rám - szól, és felpillantok füstszerű szemébe. Ez most az Uralkodó nézése - hűvös, kemény, és átkozottul szexi, a bűn hét árnyalata egyetlen csábító nézésben. Kiszárad a szám, és tudom, hogy megteszem, amit kér. Már-már kegyetlen mosoly játszik az ajkán.

- Nincs aláírt szerződésünk, Anastasia. De már megbeszéltük a határokat. És szeretném elismételni a biztonsági szavakat.

Szentséges basszantyú... mit tervez, amihez biztonsági szavakra lesz szükség?

- Mik azok? - kérdezi számon kérően.

A homlokom ráncolom, és Christian arca láthatóan megmerevedik.

- Mik a biztonsági szavak, Anastasia? - mondja lassan, eltökélten.

- Sárga - motyogom.

- És? - biztat, s a szája kemény vonal.

- Vörös - nyögöm ki.

- Ne felejtse el őket!

Nem tudom megállni, felvonom a szemöldökömet, és épp a diplomámra akarom emlékeztetni, de az a fagyos pillantás a sűrű szemében megállít.

- Itt ne kezd jártatni a nagy szádat, Miss Steele! Vagy ott duglak meg, úgy, hogy térden állsz. Megértetted?

Nyelek egyet. Oké. Nagyokat pislogok. Csalódott vagyok. Valójában nem is a fenyegetés, hanem a hangszíne ijeszt meg.

- Nos?

- Igen, uram - motyogom sietve.

- Jó kislány. - Rám néz. - Nem az a szándékom, hogy azért használd a biztonsági szavakat, mert fáj. Az, amit tenni szándékozom, intenzív lesz, és neked kell irányítanod. Megértetted?

Nem igazán. Intenzív? Hűha!

- Ez az érintésről szól, Anastasia. Nem fogsz sem látni, sem hallani engem. De érzel majd.

A homlokomat ráncolom. Nem fogom hallani? Ezt hogy csinálja? Megfordul, és most látom, hogy a lánán egy karcsú, lapos, mattfekete doboz van. Christian meglengeti a kezét előtte, és a doboz kettényílik: két ajtó csúszik szét, és egy CD-lejátszó bukkan elő egy sor gombbal. Christian sorra megnyom néhány gombot. Semmi nem történik, de ő mégis elégedettnek tűnik. Értetlenül nézek. Amikor Christian újra felém fordul, az a kis nekem-titkom-van mosoly játszik az arcán.

- Az ágyhoz foglak kötözni, Anastasia. De előbb bekötöm a szemedet, és - megmutatja a kezében tartott iPodot - nem fogsz hallani sem. Csak a zenét hallod, amit játszom neked.

Oké. Zenés betét. Nem ezt vártam. Csinál egyszer majd olyasmit is, amit várok? Remélem, nem rap lesz.

- Gyere. - Kézen fogva az antik mennyezetes ágyhoz vezet. Minden saroknál béklyók vannak. Fémláncok bőrmandzsettákkal. A fém csillog a vörös szaténon.

Basszus. Úgy érzem, a szívem kiugrik a helyéről, és belülről kifelé kezdve megolvadok, lüktet bennem a vágy. Lehetnék még izgatottabb?

- Állj ide.

Szemben vagyok az ágygal. Christian lehajol, és a fülembe suttog.

- Itt várj. A szemed tartsd az ágyon. Képzeld el magad megkötözve, teljesen kiszolgáltatva nekem.

Ó, istenem!

Egy pillanatra elhúzódik, és hallom, hogy az ajtónál matat valamivel. Minden érzésem hiperkészségben, a hallásom kihegyezett. Felvesz valamit a korbácsos állványról az ajtó mellett. Szent tehén. Miben mesterkedik?

Érzem magam mögött. Megfogja a hajamat, és kezdi befogni.

- Szeretem a lófarkadat, Anastasia, de túl türelmetlen vagyok. - Halk, lágy a hangja.

Fürge ujjai időnként a hátamhoz érnek. Minden egyes érintés édes, elektromos kisülés a bőrömön. Összefogja a hajamat a hajgumival, és finoman meghúzza hátra a copfot, hogy hozzányomódom. Aztán meghúzza újra, hogy oldalt billen a fejem, és jobban hozzáfér a nyakamhoz. Lehajol, a nyakamat rágcsálja, foga, nyelve a fülem aljától a vállamig kószál. Halkan dúdol közben, és a hang mélyen visszhangzik bennem. Ott lenn... egészen lenn. Felnyögök.

- Maradj csöndben - sóhajtja a bőrömbe. Felemeli a kezét előttem, karja az enyémhez ér. Egy fenyítőostor van a kezében. Eszembe jut a neve, akkor hallottam, amikor először jártam ebben a szobában.

- Érintsd meg - suttogja, és mintha maga az ördög szólna. Válaszul lángol a testem. Óvatosan odanyúlok, és végigsimítok az eszközön. Hosszú szálakból áll, mind puha antilopbőr, a végén kis gyöngyökkel.

- Ezt fogom használni. Nem fog fájni, de a vért a bőrfelszínhez vonzza, és nagyon érzékeny leszel.

Ó, azt mondja, nem fog fájni.

- Mik a biztonsági szavak, Anastasia?

- Sárga és vörös, uram - suttogom.

- Jó kislány. Ne feledd, hogy a félelmeid nagy részét az agyad teremti.

Ledobja az ágyra a korbácsot, és a keze a derekamhoz száll.

- Erre nem lesz szükség - mormolja, és lehúzza a bugyimat. Bizonytalanul kilépek, a díszes ágyoszlopba kapaszkodom.

- Állj nyugodtan - utasít Christian, és megcsókolja a hátsómat, majd kétszer is finoman belém harap. - Most pedig feküdj le.

Arccal felfelé - teszi hozzá, és nagyot csap a hátsómra, hogy ugrok egyet.

Sietve felmászok az ágyra, lefekszem, és felnézek rá. A matrac kemény, alig enged, a lepedő szaténja puha, hűvös a bőrömön. Christian pillantása érzéketlen, kivéve, hogy alig uralt izgalom ragyog a szemében.

- Kezek a fejed fölé - parancsol, én pedig engedelmeskedem.-

Jesszusom, a testem éhezik rá. Máris kívánom.

Christian megfordul, és a szemem sarkából látom, hogy a fiókos szekrényhez megy. Az iPoddal tér vissza és valami szemfedőfélével, hasonlóval ahhoz, amit a repülőn vettem föl Atlantába jövet. A gondolattól mosolyognom kell, de nem igazán működik együtt velem az ajkam. Túlságosan is leköt a várakozás. Azt érzem, hogy az arcom mozdulatlan, a szemem tágra nyílt.

Christian leül az ágy szélére, és megmutatja az iPodot. Fura antenna van rajta, meg fülhallgató. Milyen fura. Homlokráncolva próbálok kitalálni, mi lehet.

- Ez közvetíti a szoba audiorendszerének, ami az iPodon szól - válaszol Christian a ki nem mondott kérdésre, és megpaskolja a kis antennát. - Azt hallom, amit te hallgatsz, és van hozzá távirányítóm. - Elégedett mosoly jelenik meg az arcán, az a kis saját-tréfa mosoly, és felmutat egy lapos kis eszközt, ami menő számológépre emlékeztet. Áthajol rajtam, gyengéden a fülembe helyezi a fülhallgatót, és leteszi az iPodot valahová az ágyra, a fejem fölé.

- Emeld föl a fejed - utasít, és azonnal így teszek.

Lassan rám csúsztatja a maszkot, hátul a fejemre húzza a gumit, és már is vak vagyok. A maszk gumija a helyén tartja a fülhallgatót is. Még mindig hallom Christiant, ahogy feláll az ágyról, de csak fojtottan. Megsüketít a saját lélegzetem, akadozó, gyenge, tükrözi az izgalmammat. Christian megfogja a bal kezemet, óvatosan a bal sarokba húzza, és a csuklómra teszi a bőrkézelőt.

Utána végigsimít a karomon.

Az érintése finoman, csiklandva bizserget. Hallom, hogy lassan átmegy a másik oldalra, ahol a jobb kezemet béklyózza meg. Hosszú ujjával ismét elidőzik a karomon. Ó, istenem... máris csaknem robbanok. Miért olyan erotikus ez? Christian most az ágy végébe megy, és megragadja mindkét bokámat.

- Emeld fel megint a fejed - utasít.

Engedelmeskedem, ő pedig lejjebb húz az ágyon, hogy a karom nyújtva van, és szinte feszíti a béklyót. Szent tehén, nem bírom mozgatni a karomat! Enyhe remegés és kínzó életöröm söpör végig a testemen, és tesz még nedvesebbé. Nyögdécselek. Christian széthúzza a lábamat, megbéklyózza a jobb bokát, majd a balt, hogy végül széttett kézzel, lábbal, teljesen kiszolgáltatottan fekszem. Olyan idegesítő, hogy nem látom, nem hallom. Erősen figyelek... mit csinál most. És nem hallok semmit, csak a saját lélegzetemet és a szívem dübörgését, ahogy a vér dühödten lüktet a dobhártyámban.

A lágy csend hirtelen sziszegni kezd, és az iPod életre kel. A fejemben magányos angyali hang énekel kíséret nélkül egy hosszú, édes dallamot. Szinte azonnal egy másik hang csatlakozik hozzá, majd továbbiak. Szent tehén, egy mennyei kórus énekel a fejemben ősi himnuszt. Az ég szerelmére, mi ez? Soha életemben nem hallottam még ilyet. Egy szinte elviselhetetlenül puha valami súrolja a nyakamat, fut végig erőtlenül a torkomon, lassan át a mellemen. Simogat, a bimbómat húzza. Annyira puha, annyira lágy. Annyira váratlan. Ez szőr! Szőrmekecsyű?

Christian keze minden sietség nélkül lesiklik a hasamra, a köldökömnél köröz, aztán lassan, eltökélten csípőtől csípőig, és próbálom előre kitalálni, hová megy legközelebb... de az a zene... a fejemben... elrepít... a szőrme már a szeméremszőröm vonalán... a lábam között, a combomon, le az egyik lábon, fel a másikon... majdnem csiklandoz... de mégsem... újabb hangok csatlakoznak... a mennyei kórus különböző részeket énekel, a hangok édesen, áldottan keverednek össze harmóniába, amely mindenben túltesz, amit eddig hallottam. Elkapok egy szót - *deus* -, és rájövök, hogy latinul énekelnek. És az a szőr még mindig mozog, le a karomon, a derekam körül, s vissza, föl, a mellem között. A mellbimbóm megkeményedik lágy érintésére... zihálok már... azt találgatom, legközelebb hová megy a keze. Aztán a szőr hirtelen eltűnik, és érzem a bőrömon az ostor szálait. Ugyanazt az utat járják be, mint a szőr az előbb. Nehéz koncentrálni így, hogy ez a zene szól a fejemben. Mintha száz hang énekelne, éteri selymes arany- és ezüstkárpitot szőnének a fejemben. Belekeveredik a puha szarvasbőr érintése a bőrömon... végigsimít... ó, istenem... hirtelen eltűnik. Aztán váratlanul, élesen harap a hasamba.

- Áááá! - tör ki belőlem. Meglepetésként ér, és bár nem igazán fáj, mindenütt csíp. És Christian megint üt. Keményebben.

- Áááá!

Mozdulni akarok, rángatózni... menekülni, vagy élvezettel fogadni minden csapást... nem is tudom... annyira lehengetlő az egész... nem tudom mozgatni a kezemet... a lábam fogoly... szorosan tartanak a béklyók... és Christian ismét lecsap a mellem közé. Felkiáltok, és ez édes agónia... elviselhető... éppen, hogy az... sőt kellemes... Nem, nem azonnal kellemes, de ahogy a bőrömon minden csapás után csíp, a fejemben szóló zene tökéletes ellenpontjaként pszichém egy sötét részébe vonz, amely átadja magát a legerotikusabb érzésnek. Igen, ezt értem. Most a csípőre üt, aztán fürgé csapásokkal ér el a szeméremszőrzetemre, a combomra, le a belső combomra... és fel a testemen, a csípőmon keresztül. Christian folytatja, a zene pedig csúcspontra ér, és hirtelen elhallgat. És vele leáll Christian is. Aztán a csípés újra kezdődik... épül és épül, záporoznak rám a csapások... nyögök és vonaglok. Ismét leáll, és minden csöndes... csak vad zihálásom hallatszik, a vad vágyakozás hangja. Mi... ó... mi történik? Most mihez kezd? Szinte elviselhetetlen az izgalom, nagyon sötét, érzéki helyre kerültem.

Mozdul az ágy, érzem, hogy Christian rám mászik, és újra kezdődik a dal. Ismétlésre tette... ez alkalommal Christian orra és ajka helyettesíti a szőrt... lesiklik a nyakamon és a torkomon, csókol, szopogat... le a mellemre... ááá! Felváltva kínozza a bimbókat... nyelve köröz rajtuk, míg ujjai megállás nélkül ingerlik a másikat... hangosan nyögök, bár csak gondolom, nem hallom. Elvesztem. Elvesztem benne... elvesztem az égi szeráfhangok között... elvesztem az érzések tömegében. Nem tudok menekülni. Tökéletesen ki vagyok szolgáltatva hozzáértő érintésének.

Lejjebb halad a hasamra. Nyelve a köldökömon köröz, az ostor és a szőr útját követi... én pedig nyögdécselek. Csókol, szopogat, rágcsl lefelé haladva... aztán a nyelve odaér. A két combom találkozásához. Hátravetem a fejem, és felkiáltok. Szinte robban bennem az orgazmus... A határon vagyok, de ő megáll.

Nem! Süpped az ágy, és Christian a lábam közé térdel. Az ágy oszlopa felé hajol, és a bokámról egyszer csak eltűnik a béklyó. Felhúrom a lábam az ágy közepére... nekitámasztom. Ő a szemközi ágyoszlop felé hajol, és megszabadítja a másik lábamat is. A keze végigsiklik a lábamon, szorítja, masszírozza, újra életre kelti. Aztán megmarkolja a csípőmet, kicsit megemel, hogy a hátam már nem ér az ágyhoz. A vállamon támaszkodva ívben feszül a testem. Tessék? A két lábam közé térdel... és egyetlen gyors, erőteljes mozdulattal bennem van... ó, basszantyú... ismét felkiáltok. Érzem a közeledő orgazmus remegését, de Christian megtorpan. A remegés leáll... jaj, ne... tovább kínoz.

- Kérlek! - nyöszörgöm.

Erősebben markol... figyelmeztetés? Nem is tudom... az ujjai a fenekembe marnak. Lihegve fekszem... szándékosan mozdulatlanul. Christian igen lassan kezd ismét mozogni... ki és be... gyötrő lassúsággal. Szentséges basszantyú! Mélyen bennem visítok... És ahogy a kórusban a hangok száma szaporodik, úgy fokozza Christian a tempót a végtelenségig. Annyira uralkodik

magán... annyira összhangban van a zenével.

Nem bírom tovább.

- Kérlek - könyörgök, és Christian egyetlen gyors mozdulattal a hátamra fektet, és rám fekszik. A keze az ágyon támaszkodik a mellem mellett, úgy dőf mélyen. És a zene tetőpontra ér, én pedig zuhanok... szabadon zuhanok életem legintenzívebb, leggyötrőbb orgazmusába, Christian pedig követ... keményen dőf még háromszor, mire megáll, és rám rogy.

Mikor az öntudatom visszatér, Christian kihúzódik belőlem. A zene elhallgatott, én pedig érzem, hogy nyújtózkodik felettem, és kiszabadítja a jobb csuklóm. Nyögök, amikor kiszabadul a fejem. Gyorsan kiszabadítja a másik kezemet is, gyengéden lehúzza a maszkot a szememről, és leveszi rólam a fülhallgatót. Pislogok a lágy, homályos fényben, és felnézek intenzív, szürke szemébe.

- Szia - mormogja.

- Szia neked is. - Szégyenlősen nézek vissza rá. Ajka mosolyra húzódik, lehajol, és gyengéden megcsókol.

- Szép volt - suttogja. - Fordulj meg.

Szentséges basszantyú... most meg mit akar? Ellágyul a tekintete.

- Csak meg akarom dörzsölni a válladat.

- Ó... oké.

Mereven hasra fekszem. Annyira fáradt vagyok. Christian lovagló ülésben rám ül, és masszírozni kezdi a vállamat. Hangosan nyögök. Olyan erősek, értők az ujjai. Majd lehajol és megcsókolja a fejemet.

- Mi volt ez a zene? - motyogom szinte artikulálatlanul.

- Az a címe, hogy *Spem in alium* vagyis a Negyvenszólamú motetta Thomas Tallistól.

- Olyan... lenyűgöző.

- Mindig is szerettem volna dugni rá.

- Csak nem egy újabb első, Mr. Grey?

- De bizony, Miss Steele.

Ismét felnyögök, mert az ujjai csodát művelnek a vállamon.

- Hát, én is most először dugtam rá - mormogom álmosan.-

- Hm... te meg én sok első dolgot adunk egymásnak. - Tárgyilagos a hangja.

- Mit mondtam álomban, Chr... öö... uram?

A keze egy pillanatra abbahagyja a kényeztetést.

- Sok mindent mondtál, Anastasia. Beszéltél ketrecekéről és eperről... hogy többet akarsz, hogy hiányzom neked.

Ó, hála istennek.

- Ez minden? - Kihallatszik hangomból a megkönnyebbülés.

Christian abbahagyja a mennyei masszázst, és úgy helyezkedik, hogy mellettem feküdjön, a fejét a könyökére támasztja. A homlokát ráncolja.

- Mit gondoltál, mit mondtál?

Ó, a csudába!

- Hogy azt gondolom, ronda vagy, öntelt, és reménytelen az ágyban.

Még mélyebben ráncolja a homlokát.

- Hát, természetesen ez mind igaz, de most már tényleg érdekel a dolog. Mit rejteget előlem, Miss Steele?

Ártatlanul pislogok rá.

- Nem rejtegetek semmit.

- Anastasia, nagyon rosszul hazudsz.

- Azt hittem, megneveltetsz a szex után; ez nem válik be.

Felkunkorodik az ajka.

- Nem tudok vicceket mesélni.

- Van valami, amire nem képes, Mr. Grey?! - vigyorgok rá, és ő visszavigyorog.

- Nem, reménytelen vagyok e téren. - Olyan büszkének hangzik, hogy kuncogni kezdek.

- Én is az vagyok.

- Annyira bájos ez a hang - mormolja. Előrehajol és megcsókol. - Rejtegetsz előlem valamit, Anastasia. Lehet, hogy kízással veszem ki belőled.

Huszonhatodik fejezet

Hirtelen ébredek. Azt hiszem, lezuhantam valami lépcsőn álmomban, és felülök. Azt sem tudom egy pillanatig, hol vagyok. Sötét van, és Christian ágyában vagyok, egyedül. Valami felébresztett, egy gondolat nem hagyott aludni. Az ébresztőóra pillantok. Reggel öt óra van, de kipihent vagyok. Mi lehet az oka? Ja, az időeltérés. Georgiában már nyolc óra van. Szent ég... Be kell venni a tablettát. Kimászom az ágyból, bármi ébresztett is fel, hálás vagyok neki. Halk hangokat hallok a zongora felől. Christian játszik. Ezt látnom kell. Szeretem nézni, ahogy zongorázik. Meztelen vagyok. Felkapom a székről a köntöst, és halkán végigmegegyek a folyosón, közben belebújok a köntösbe, és hallgatom a nagyszobából jövő dallamos panasz varázslatos hangját.

Christiant fénybuborékban ül a sötétség közepén. Haja csiszolt bronzként ragyog a fényben. Meztelennek tűnik, de tudom, hogy rajta van a pizsama nadrág. Koncentrál, és gyönyörűen játszik, teljesen alámerül a zene melankóliájába. Habozok. Az árnyékból figyelem, nem akarom megszakítani. Szeretném magamhoz szorítani. Elveszettnek látszik, sőt szomorúnak, fájdalmasan magányosnak - vagy tán csak a zene teszi, amely szívbemarkolón bánatos. Befejezi a darabot, pillanatnyi szünetet tart, majd ismét játszani kezd. Óvatosan mozdulok felé, vonz, akár a molyt a láng... elmosolyodom a gondolattól. Christian felpillant, a homlokát ráncolja, majd tekintete visszatér a kezére.

Ó, a csudába, dühös, amiért megzavartam?

- Aludnod kéne - korhol gyengéden.

Látom rajta, hogy valami zavarja.

- Ahogyan neked is - vágok vissza nem annyira gyengéden.

Ismét felpillant, ajka megrándul, mosoly árnyéka jelenik meg rajta.

- Csak nem korhol, Miss Steele?

- De igen, Mr. Grey.

- Hát, nem tudok aludni. - Ismét ráncolja a homlokát, és bosszúság vagy harag fut át az arcán. Rám haragszik? Biztos nem.

Nem törődve az arckifejezésével, bátran leülök mellé a zongoraszékre, a fejemet csupasz vállára hajtom, és nézem fürge, ügyes ujjait, amelyek valósággal cirógatják a billentyűket. Christian megtorpan, majd végigjátssza a darabot.

- Mi volt ez? - kérdezem lágyan.

- Chopin. Opus 28, numero 4, e-moll, ha érdekel - mormolja.

- Mindig érdekel, mit csinálsz.

Felém fordul, és lágyan a hajamba csókol.

- Nem akartalak felébreszteni.

- Nem te ébresztettél fel. Játszd le a másikat.

- Másikat?

- A Bach-darabot, amelyet az első éjszaka játszottál, amikor itt maradtam.

- Ó, a *Marcellót*.

Lassan, eltökélten kezd játszani. A vállán érzem a keze mozgását. Hozzábújok, lehunyom a szemem. A szomorú, lélekteli dallam lassan, gyászosan kavargó köröttünk, és visszhangzik a falakon. Fenségesen szép darab, még a Chopinnél is szomorúbb. Elveszek ebben a panaszos szépségben. Bizonyos fokig azt tükrözi, ahogyan érzek. Az a mély, szívbemarkoló vágyakozás, hogy jobban ismerjem ezt a különleges férfit, jobban értem a szomorúságát! Túlságosan hamar ér véget a darab.

- Miért csak ilyen szomorú zenéket játszol?

Rá nézek, ő pedig vállvonogatással intézi el a kérdést, gyanakvó az arca.

- Szóval még csak hatéves voltál, amikor elkezdted zongorázni - biztatom.

Bólint. Elgondolkodó. Néhány pillanat múlva úgy dönt, megszólal.

- Azért vettem magam a zongoratanulásba, hogy örömet szerezzek új anyámnak.

- Hogy beilleszkedj a tökéletes családba?

- Így is mondhatjuk - kerüli meg a választ. - Miért vagy ébren? Nem kell összeszedned magad a tegnapi kimerítő nap után?

- Számomra reggel nyolc van. És be kell vennem a tablettá-mat.

Csudálkozva vonja fel a szemöldökét, és látom, hogy le van nyűgözve. Ajka félmosolyra kunkorodik.

- Csak te vagy képes rá, hogy egy időpontokhoz kötött fogamzásgátló tablettát egy másik időzónában kezdj el szedni. Talán várhatnál fél órát, aztán holnap reggel újabb fél órát. Végül egy aránylag elfogadható időpontban szedhetnéd.

- Jó ötlet - sóhajtom. - Na, és mit teszünk fél óra hosszan? - Ártatlanul pislogok rá.

- Van néhány ötletem - vigyorog, és szürke szeme csillog. Közönyös képet vágok, de amikor találkozik a pillantásunk, a belsőm megolvad mindentudó tekintetétől.

- Másfelől beszélgethetnénk is - javaslom halkán.

Ráncba szalad a homloka.

- Nekem jobban tetszik, amire én gondoltam. - Az ölébe veszel.

- Mindig inkább érdekel a szex, mint a beszélgetés. - Nevetek, és megkapaszok a felkarjában.

- Így igaz. Főként veled. - A hajamba dugja orrát, és a fülemtől egészen a torkomig csókol. - Talán a zongorán - suttogja.

Ó, istenem. Egész testem megfeszül a gondolatra. Zongo-ra. Húha!

- Valamit szeretnék tisztázni - suttogom, s közben a pulzusom kezd felgyorsulni, belső istennőm lehunyja a szemét, jól látom rajta, milyen érzés Christian ajka a testemen.

Egy pillanat szünetet tart, majd folytatja az érzéki támadást.

- Mindig információkra vágynak, Miss Steele. Mit kell tisztázni? - A nyakam tövében zihál a bőrömbe, és folytatja a gyengéd, puha csókokat.

- Minket - suttogom, és lehunyom a szemem.

- Mmm. Mi van velünk? - A vállamon tart a csókokkal. Itt áll meg.

- A szerződés.

Felemeli a fejét, rám néz, mintha vidámság csillanna a szemében, és sóhajt. Végigsimít az arcomon.

- Hát, azt hiszem, a szerződés függőben van, nem gondolod? - Halk, rekedtes a hangja, a szeme lágy.

- Függőben?

- Függőben. - Elmosolyodik, én értetlenül bámulok rá.

- De annyira akartad.

- Hát, az korábban volt. De akárhogy is, a szabályok nincsenek függőben, érvényben vannak. - Kicsit keményebb lesz az arca.

- Korábban? Minél korábban?

- Korábban. - Elhallgat, visszatér a gyanakvó kifejezés. Vállat von.

- Ó.

- Különben is, már kétszer voltam veled a játszósobában, és egyszer sem futottál világgá utána.

- Ezt vártad tőlem?

- Tőled semmit nem lehet biztosra venni, Anastasia - mondja szárazon.

- Akkor, hogy jól értem-e, mindössze azt akarod, hogy tartsam be a szerződés szabályok részét és a többit ne?

- Kivéve, ha a játszósobában vagyunk. Azt akarom, hogy a játszósobában tartsd be a szerződés szellemét, és igen, akarom, hogy tartsd be a szabályokat - mindig. Akkor tudom, hogy biztonságban vagy, és bármikor, tetszésem szerint megkaphatlak.

- És ha megszegem valamelyik szabályt?

- Akkor megbüntetlek.

- De nincs szükséged hozzá az engedélyemre?

- De igen.

- És ha nemet mondok?

Egy pillanatig zavartan néz rám.

- Ha nemet mondasz, akkor nemet mondasz. Akkor módot kell találnom, hogy meggyőzzelek.

Elhúzódom tőle, felállok. Távolságra van szükségem. Christian a homlokát ráncolja. Lenézek rá. Megint zavartnak, gyanakvónak látom.

- Szóval a büntetésrész megmarad?

- Igen, de csak akkor, ha megszeged a szabályokat.

- Újra kell olvasnom őket - mondom, és próbálom felidézni a részleteket.

- Hozom. - Most üzleties a hangja.

Húha. Ez hirtelen nagyon komoly lett. Christian feláll a zongora mellől, és fürgén bemegy a dolgozószobába. A fejbőröm bizsereg. Jesszusom, jólesne egy tea. Úgynevezett kapcsolatunk jövőjét reggel háromnegyed hatkor beszéljük meg, amikor valami más köti le az agyát. Bölcs dolog ez? Bemegyek a konyhába. Hol a villanykapcsoló? Megtalálom, felkapcsolom a világítást, és vizet töltök a kannába. A tablettám! A táskámba túrok, amelyet a reggelizőpulton hagytam, és megkeresem. Egy nyelés, és meg is van. Mire végzek, Christian is megjön, leül az egyik bárszékre, és átható pillantással néz.

- Tessék. - Gépelt papírlapot tol elém, én pedig látom, hogy néhány dolgot kihúzott.

SZABÁLYOK

Engedelmesség:

Alávetett fél Uralkodó fél minden utasításának azonnal, fenntartás nélkül engedelmeskedik. Minden olyan szexuális tevékenységbe lelkesen beleegyeznek, amit Uralkodó fél megfelelőnek és gyönyörteljesnek tart, kivéve a Kemény korlátokban körvonalazott tevékenységeket (2. függelék).

Alvás:

Alávetett fél ügyel rá, hogy - amikor nem Uralkodó félnél tartózkodik - éjszakánként legalább hét órát aludjon.

Táplálkozás:

Alávetett fél egészségének és jó közérzetének megőrzése céljából - a megadott lista alapján - rendszeresen étkezik (4. függelék).

Az egyes étkezések közötti nassolás tilos, legfeljebb gyümölcs esipegetése engedélyezett.

Ruházat:

A szerződés időtartama alatt Alávetett fél csakis olyan ruhát visel, amit Uralkodó fél jóváhagy. A ruházkodáshoz Uralkodó fél költségkeretet biztosít, amelyet Alávetett fél felhasználhat. Uralkodó fél, ruhavásárlás céljából, olykor elkíséri Alávetett felet. Alávetett fél a szerződés időtartama alatt Uralkodó fél kívánalmainak megfelelő kiegészítőket köteles viselni, akár Uralkodó fél jelenlétében, akár Uralkodó fél által megfelelőnek ítélt egyéb alkalmakkor.

Testgyakorlás:

Uralkodó heti ~~négy~~ három alkalommal egy órára személyi edzőt biztosít az Alávetett fél és a személyi edző által egyeztetett időpontban. A személyi edző Uralkodó félnek jelentést tesz Alávetett fél fejlődéséről.

Személyes higiénia (szépség):

Alávetett fél tisztán tartja magát, továbbá a kívánt testtájakat rendszeresen borotválja és/vagy gyantáztatja. Az Uralkodó fél által megadott időpontokban rendszeresen látogatja az Uralkodó fél által kiválasztott szépségszalont, és aláveti magát mindazon kezeléseknak, amelyeket Uralkodó fél szükségesnek tart.

Személyes biztonság:

Alávetett fél mértékletesen fogyaszt alkoholt, nem dohányzik, nem fogyaszt rekreációs drogokat, és nem teszi ki magát szükségtelen veszélynek.

Személyes tulajdonságok:

Alávetett fél Uralkodó félen kívül mással nem létesít szexuális kapcsolatot. Mindig tiszteletteljesen és szerényen viselkedik. Tisztában van vele, hogy viselkedése miatt Uralkodó felet ítélik meg. Minden olyan gonosztettért, helytelen cselekedetért vagy illetlen viselkedésért, amelyet nem Uralkodó fél jelenlétében követett el, felelősségre vonható.

Amennyiben Alávetett fél a fenti szabályok bármelyikét megszegi, azonnali büntetést von maga után, melynek természetét Uralkodó fél határozza meg.

- Tehát az engedelmesség rész még áll?

- Ó, igen. - Elvigyorodik.

Döbenten csóválom a fejem, és mielőtt észbe kapnék, a szememet forgatom.

- Te most éppen a szemedet forgattad, Anastasia.

Ó, basszus.

- Lehet. Attól is függ, hogyan reagálsz.

- Mint általában - mondja, és enyhén megrázza a fejét. Izgalom csillog a szemében.

Nyelek egyet, és valami fura életöröm árad szét bennem.

- És... - Szent szar. Mit tegyek?

- Igen? - Christian megnyalja az ajkát.

- El akarsz fenekelni.

- Igen. És foglak is.

- Tényleg, Mr. Grey? - kötekedem, és visszavigyorgok rá. Ketten is játszhatják ezt a játékot.

- Meg akarsz állítani?

- Ahhoz előbb el kell kapnod.

Elkerekedik a szeme, majd vigyorogva feláll.

- Tényleg, Miss Steele?

Közöttünk a reggelizőpult. Most nagyon hálás vagyok ezért a pultért.

- És az ajkadat is harapdálod - zihálja Christian, és lassan balra araszol, ahogyan én is.

- De te nem fogod - csúfolódom. - Elvégre te is forgatod a szemed - próbálok érvelni. Christian tovább húzódik balra és én is.

- Igen, de te épp most emeltem meg az izgalmi tétet ebben a játékban. - Lángol a szeme, vad várakozás sugárzik belőle.

- Tudod, elég gyors vagyok. - Igyekszem közönyösnek mutatkozni.

- Ahogyan én is.

Üldöz a saját konyhájában.

- Idejössz csöndben? - kérdezi?

- Megyek én el valaha is csöndben?

- Hogy érted ezt, Miss Steele? - mosolyog önelégülten. - Rosszabbul jársz, ha nekem kell elkapnom.

- Csak ha elkapsz, Christian. És most épp eszem ágában sincs hagyni, hogy elkapj.

- Anastasia, eleshetsz és megsérülhetsz. Ez ellentmond a hetes számú szabálynak.

- Szabály ide, szabály oda, azóta veszélyben vagyok, hogy megismertelek, Mr. Grey.

- Igen, ez igaz. - Elhallgat, összefutnak a ráncok a homlokán.

Hirtelen rám veti magát, amitől visítva menekülök az étkezőasztal mögé. Sikerül utat nyernem, kettőnk között az asztal. A szívem kalapál, és adrenalin árad szét a testemben... öregem... ez annyira izgalmas. Újra gyerek vagyok, még ha ez nem igaz is. Feszülten figyelem, ahogy eltökélten közeledik. Hátrálni kezdek.

- Te aztán tudod, hogyan vond el egy férfi figyelmét, Anastasia.

- Állok szolgálatára, Mr. Grey. Mitől vonom el a figyelmed? -

- Az élettől. A világegyetemtől. - Legyint.

- Amikor játszottál, úgy tűnt, valami nagyon leköti a figyelmedet.

Megáll, összefonja a karját, kedélyes az arca.

- Egész nap folytathatjuk ezt, bébi, de előbb-utóbb elkaplak, és akkor még inkább megjáród.

- Nem, nem fogom. - Nem szabad elbíznom magam. A tudatalattim megtalálta a Nike cipőjét, és már a rajtgépen áll.

- Bárki azt hinné, nem is akarod, hogy elkapjalak.

- Nem is. - Ez az a pont. - Úgy vagyok a büntetéssel, mint te azzal, hogy megérintselek.

A viselkedése a másodperc törtrésze alatt megváltozik. Eltűnik a játékos Christian, és csak áll, úgy néz rám, mintha megpofoztam volna. Falfehér.

- Így érzel? - suttogja.

Ebben a két szóban, és ahogy mondja, kötetek rejlenek. Jaj, ne! Olyan sokat elárul ez róla, és arról, hogyan érez. A félelméről, az iszonyatáról beszél. A homlokomat ráncolom. Nem, nekem nem ilyen rossz érzés. Nem létezik. Vagy igen?

- Nem. Rám nem egészen így hat, de ebből sejtethed - mormogom, és idegesen meredek rá.

- Ó - mondja.

A csudába. Elveszettnek tűnik, mintha kihúztam volna alóla a szőnyeget.

Mély lélegzetet veszek, megkerülöm az asztalt, mígnem előtte állok, és aggódó tekintetét fürkészem.

- Ennyire gyűlölöd a dolgot? - nyögi, és rémülettel telik meg a szeme.

- Hát... nem - nyugtatom meg. Jesszusom, így érez aziránt, hogy bárki megérintse? - Nem. Ambivalens érzéseim vannak ezzel kapcsolatban. Nem kedvelem, de nem gyűlölöm.

- De tegnap éjjel a játszósobában... - elhal a hangja.

- Megteszem neked, Christian, mert szükséged van rá. Nem magamért. És tegnap éjjel nem fájt. Ez más kontextusban történt, és magamban meg tudom okolni, és bízom benned. De amikor büntetni akarsz, félek, hogy igazán bántasz.

Szürke szeme lángol, vihar tombol benne. Telik, szalad az idő, mire halkán válaszol.

- Nem bántanálak. Nem jobban, mint amit elviselsz.

Basszus!

- Miért?

A hajába túr, vállat von.

- Egyszerűen szükségem van rá. - Elhallgat, gyötrődve néz rám, majd lehunyja szemét, a fejét rázza. - Nem tudom elmondani - suttogja.

- Nem tudod, vagy nem fogod?

- Nem fogom.

- Szóval tudod az okát?

- Igen.

- De nem árulod el nekem.

- Ha elárulnám, visítva menekülnél innen, és nem akarnál visszatérni. - Aggódva mered rám. - Ezt nem kockáztathatom, Anastasia.

- Azt akarod, hogy maradjak.

- Jobban, mint gondolnád. Nem bírnám elviselni, hogy elveszítszelek.

Ó, istenem.

Lenéz rám, hirtelen magához von, és csókol, csókol szenvedélyesen. Tökéletesen meglepetésként ér, és érzem csókjában a rettegést, a kétségbeesett vágyat.

- Ne hagyj el! Azt mondtad, nem fogsz elhagyni, és álmodban te is könnyörögtél, hogy ne hagyjalak el - mormolja az ajkamba.

Ó... az éjszakai gyónásom.

- Nem akarok elmenni. - Összeszorul a szívem.

Ez az ember szükségét szenved. Félelme mezítelen, nyilvánvaló. Eltévedt valahol a sötétben. Tágra nyílt szeme tompa, megkínzott. Én tudom lecsillapítani, kis időre csatlakozni hozzá a sötétben, és kivezetni a fénybe.

- Mutasd meg - suttogom.

- Mutassam meg?

- Mutasd meg, mennyire fájhat.

- Tessék?

- Büntess meg. Tudni akarom, mennyire lehet rossz.

Christian hátralép, teljesen összezavartam.

- Megpróbálnád?

- Igen. Mondtam, hogy igen. - De hátsó szándékom van vele. Ha megteszem neki, talán ő is megengedi, hogy érintsem.

Pislog.

- Ana, megzavarsz.

- Én is meg vagyok zavarodva. Próbálok kiigazodni. Aztán te meg én egyszer s mindenkorra tudni fogjuk, hogy képes vagyok-e rá. Ha igen, akkor talán te... - Elhal a hangom, és a szeme ismét elkerekedik. Tudja, hogy az érintésre célzok. Egy pillanatra gyötrődve néz, aztán acélos eltökéltség ül ki a vonásaira, összehúzza a szemét, elgondolkodva néz rám, mintha az lehetőségeket latolgatná.

Hirtelen megszorítja a karomat, megfordul, kivezet a nagyszobából, fel a lépcsőn a játszószobába. Gyönyör és fájdalom, jutalom és büntetés. Az ő korábbi szavai visszhangoznak az agyamban.

- Megmutatom, milyen rossz lehet, aztán dönthetsz. - Megáll az ajtó előtt. - Készen állsz rá?

Bólintok. Már határoztam. Kicsit szédülök, a vér kifutott az arcomból.

Christian kinyitja az ajtót, és a vörös bőrpadhoz vezet a szoba távolabbi sarkában.

- Hajolj a padra - mondja halkán.

Oké, képes vagyok rá. A puha, finom bőrre hajolok. Christian rajtam hagyta a köpenyt. Az agyam egy nyugodt szegletében kicsit csodálkozom is, hogy nem vetette le velem. Szentséges basszantyú, ez fájni fog... tudom. A tudatalattim kidőlt, és belső istennőm igyekszik bátran nézni.

- Azért vagyok itt, mert igent mondtál, Anastasia. És az előbb elfutottál előlem. Hatszor foglak megütni, és te velem együtt számolod.

Mi a fenéért nem képes túl lenni rajta? Mindig olyan nagy feneket kerít a büntetésnek! A szememet forgatom, most úgysem látja.

Felemeli a köpeny szélét, és valami okból ez intimebb érzés, mintha mezítelen volnék. Gyengéden cirógatja a fenekemet, meleg kezével végigsimít mindkét pofán, aztán a combom felső részén.

- Ezt azért csinálom, hogy megjegyezd, soha ne fuss el előlem, és bármilyen izgató is, nem akarom, hogy még egyszer elfuss - suttogja.

Nem kerüli el a figyelmemet a helyzet iróniája. Azért futottam el, hogy ezt elkerüljem. Ha kitérte karját, felé futok, nem előle.

- És a szemed forgattad. Tudod, hogyan érzek ezzel kapcsolatban. - A hangjából hirtelen eltűnik az ideges félelem. Bárhol járt is, visszatért. Hallom a hangszínén, érzem azon, ahogyan az ujját a hátamra teszi, a helyemen tart vele, és a szobában megváltozik a légkör.

Lehunyam a szemem, és felkészülök az ütésre. Keményen csattan a fenekemen, és az öv harapásában minden ott van, amitől félttem. Önkéntelenül felkiáltok, és mélyen beszívom a levegőt.

- Számold, Anastasia - parancsolja.

- Egy - kiáltom, s úgy hangzik, mintha szitokszó lenne.

Újra megüt, és a fájdalom ott lüktet, visszhangzik azon a vonalon, ahol az öv ért.

Szent szar, ez csíp.

- Kettő - sikoltom. Olyan jó most sikoltani.

Szakadozó, rekedtes a lélegzete, az enyém viszont szinte megszűnt. Kétségbeesetten kutakodom a lelkemben valami erőtartalék után. Az öv ismét a húsomba vág.

- Három. - Könnyecseppek tolnak a szemembe. Jesszusom, ez rosszabb, mint gondoltam, sokkal rosszabb, mint a fenekelés. Most nem fogja vissza magát.

- Négy! - kiáltom, amikor az öv ismét belém mar, és a könny végigfolyik az arcomon. Nem akarok sírni. Dühít, hogy sírok. Ismét megüt.

- Öt. - A hangom már fojtott zokogás, és ebben a pillanatban azt hiszem, gyűlölöm. Még egy. Még egyet kell elviselnem. A fenekem mintha lángolna.

- Hat - suttogom, amikor az égő fájdalom ismét belém hasít, és hallom, hogy mögöttem ledobja az övet, majd az ölelésébe von.

Zihál, és együtt érző... én pedig látni sem akarom.

- Engedj el... ne. - Érzem, hogy küszködök, ki akarok szabadulni az öleléséből, ellököm magamtól. Küzdök vele.

- Ne érints meg - sziszegem. Kihúzó magam, rámeredek, ő pedig úgy néz rám, mintha megvadultam volna. Szürke szeme tágra nyílt, ködös. A tenyerem hátával dühösen letörlöm a könnyeimet, és haragosan nézek rá.

- Ezt szereted igazán? Ilyennek látni? - A fürdőköpeny ujjába törlöm az orrom.

Aggódva néz rám.

- Hát, elbaszott egy szarházi vagy.

- Ana - könnyörög döbbenten.

- Ne merészelj Anázn! Rendbe kell hoznod magadban ezt a szart, Grey! - Ezzel mereven megfordulok, és kivonulok a játszósobából.

Markolom a kilincset magam mögött, és kicsit az ajtónak dőlök. Hová menjek? Fussak el? Maradjak? Annyira dühös vagyok! A harag forró könnyei csorognak az arcomon. Be akarok gubózni. Valahogy összeszedni magam. Begyógyítani megrendült hitemet. Hogyan is lehettem ennyire ostoba? Hát persze hogy fáj.

Óvatosan megdörgölöm a fenekemet. Ááá! Fáj. Hová menjek? Nem az ő szobájába. Az én szobámba, vagyis abba, ami az enyém lenne, nem, ami az enyém... az enyém volt. Ezért akarta, hogy megtartsam. Tudta, hogy arra lesz szükségem, hogy távolságot tartsak tőle.

Merev léptekkel indulok a szoba felé. Jól tudom, hogy Christian követhet. Még sötét van a szobámban, alig valami látszik az égből. Nehézkesen bemászom az ágyba. Vigyázok, hogy ne üljek a sajgó fenekemre. Magamon hagyom a fürdőköpenyt. Elengedem magam, a párnámba zokogok.

Mit is gondoltam? Miért engedtem ezt neki? A sötétet akartam felderíteni, milyen rossz lehet - de ez túl sötét nekem. Erre nem vagyok képes. Mégis, neki ez kell, ez izgatja fel.

Ez aztán az ébredés! Bár meg kell hagyni, Christian figyelmeztetett, nem is egyszer. Nem normális. Olyan dolgokra vágyik, amiket én nem tudok megadni neki. Most már felfogtam. Soha többé ne üssön meg. Amikor korábban megütött, visszafogta magát. Annyi elég neki? Hevesebben zokogok. El fogom veszíteni. Nem akar majd velem lenni, ha ezt nem tudom megadni neki. Miért, miért, miért pont Ötven árnyalatba kellett beleszeretnem? Miért? Miért nem vagyok Joséba szerelmes, vagy Paul Claytonba, olyan emberbe, mint amilyen én vagyok?

Ó, az a zaklatott pillantás, amikor eljöttem. Kegyetlen voltam, annyira megdöbbenett a vadsága... vajon megbocsát nekem... és én megbocsátok neki? Kuszák a gondolataim. A tudatalattim szomorúan csóválja a fejét, belső istennőm sehol. Ó, ez a lélek sötét reggele a számomra. Nagyon egyedül vagyok. Anyámra vágyom. Eszembe jutnak a szavai, amelyekkel a reptéren búcsúzott.

A szívedre hallgass, drágám, és kérlek, próbálj meg nem túl sokat gondolkodni. Lazíts, élvezd az életet. Fialat vagy, drágám, annyi minden vár még rád. Mindenből a legjobbat érdemled.

Hallgattam a szívemre, és sajog a seggem, a meggyötört, összetört lelkem. Mennem kell. Ez az... távoznom kell. Christian nem jó nekem, és én sem vagyok jó neki. Hogyan működhetne ez? És a gondolat, hogy többé nem látom az én Ötven árnyalatomat, fojtogat.

Hallom, hogy nyílik az ajtó. Jaj, ne, itt van! Valamit letesz az éjjeliszekrényre, és az ágy benyomódik a súlya alatt, ahogy mögém mászik.

- Pszt - súgja, és el akarok húzódni tőle, az ágy másik oldalára, de béna vagyok. Nem tudok mozdulni, mereven fekszem. - Ne küzdj velem, Ana, kérlek - suttogja. Gyengéden a karjába von, a hajamba fúrja az orrát, a nyakamat csókolja.

- Ne gyűlölj - mondja a bőrömbe, s a hangja fájdalmasan szomorú. A szívem újra összeszorul, és halk zokogás újabb hulláma tör elő belőlem. Christian tovább csókol, lágyan, puhán, de én távoli, bizalmatlan vagyok.

Így fekszünk együtt, sokáig egyikünk sem mond semmit. Ő csak ölel, én fokozatosan ellazulok, abba hagyom a sírást. Eljön a hajnal, majd elmúlik, világosodik már, és mi még mindig szótlánul fekszünk.

- Hoztam neked Advilt és árnikakrémet - mondja nagy sokára.

Megfordulok az ölelésében, hogy szembe legyek vele. A fejemet a karjára támasztom. A szeme kovaszürke, óvatos.

Szép arcába nézek. Semmit nem árul el, de a szemembe néz, alig pislog közben. Lélegzetelállítóan jóképű! Ilyen rövid idő alatt is drága lett nekem! Felé nyúlok, megsimítom az arcát, ujjam hegyét végighúzó a borostáján. Lehunyja a szemét.

- Sajnálom - suttogom.

Rám néz.

- Mit?

- Amit mondtam.

- Semmi olyat nem mondtál, amit ne tudnék. - A megkönnyebbüléstől ellágyul a tekintete. - Én sajnálom, hogy bántottalak.

Vállat vonok.

- Én kértem. - És most már tudom. Nyelek egyet. Itt az idő. El kell mondanom. - Nem hiszem, hogy minden lehetek, ami akarod, hogy legyek - suttogom. A szeme elkerekedik, visszaköltözik belé a félelem.

- Minden vagy, ami akarom, hogy legyél.

Tessék?

- Nem értem. Nem vagyok szófogadó, és abban átkozottul biztos lehetsz, hogy ezt még egyszer nem engedem meg. És te is mondtad, hogy erre van szükséged.

Ismét lehunyja a szemét, és érzelmek sokasága fut át az arcán. Amikor megint rám néz, zord a tekintete. Jaj, ne.

- Igazad van. El kell engednem téged. Nem vagyok jó neked.

A fejbőröm bizsereg, minden egyes szőrszál vigyázzba áll a testemen, és a világ távolodik tőlem, mély szakadék tátong a helyén. Belezuhanok... Jaj, ne.

- Nem akarok elmenni. - Basszus, hát ez van. Megszoksz vagy megszöksz. Ismét könny gyűlik a szemembe.

- Én sem akarom, hogy elmenj - suttogja ő, és nyers a hangja. Felnyúl, gyengéden végigsimít az arcomon, és a hüvelykujjával letöröl egy könnycseppet. - Azóta érzem, hogy élek, amióta megismertelek. - Hüvelykujja ajkam körvonalait követi.

- Én is. Beléd szerettem, Christian.

Elkerekedik a szeme, de ezúttal vegytiszta félelem sugárzik belőle.

- Nem - nyögi, mintha megütöttem volna.

Jaj, nem.

- Nem szerethetsz, Ana. Nem... ez nem helyes. - Rémült.

- Nem helyes? Mi nem helyes?

- Nézz magadra. Nem tudlak boldoggá tenni. - Gyötrődő a hangja.

- De boldoggá teszel.

- Nem e pillanatban, nem úgy, hogy azt teszem, amit teszek.

Szentséges basszantyú! Hát ennyi volt. Erre megy ki a dolog - nem illünk egymáshoz. A sok szegény alárendelt jut az eszembe.

- Ezen soha nem jutunk túl, ugye? - suttogom, és a félelemtől bizsereg a bőröm.

Tompán rázza a fejét. Lehunyom a szemem. Nem bírok ránézni.

- Hát, akkor... jobb, ha megyek - mormogom, és megrándul az arcom, ahogy felülök.

- Ne menj el! - Pánik érződik a hangjában.

- Mi értelme maradnom? - Hirtelen nagyon fáradtnak, istentelenül fáradtnak érzem magam, és menni akarok. Kikászálódok az ágyból, Christian követ.

- Fel kell öltöznöm. Szükségem van egy kis magánszférára - mondom. Élettelen, üres a hangom. Magára hagyom, megállok a fürdőszobában.

Lefelé menet végignézek a nagyszobán, és arra gondolok, hogy alig néhány órával ezelőtt a fejemet a vállára hajtottam, amíg zongorázott. Annyi minden történt azóta. Kinyílt a szemem, és beleláttam, mennyire romlott. Most már tudom, hogy nem képes szerelemre - sem adni, sem elfogadni.

A legrosszabb félelmeim váltak valóra. Furcsamód felszabadít.

Olyan erős a fájdalom, hogy nem vagyok hajlandó tudomásul venni. Zsibbadt vagyok. Valahogyan kimenekültem a testemből, és egy kibontakozó tragédia kívülálló megfigyelője vagyok. Gyorsan és módszeresen lezuhanyozom, mindig csak a következő másodpercre gondolok. Most önts tusfürdőt a flakonból. Tedd vissza a tusfürdős dobozt a polcra. Dörzsöld be az arcodat, a válladat... és így tovább, csupa egyszerű, mechanikus cselekedet, amelyhez egyszerű, mechanikus gondolatok kellenek.

Végeztem a zuhanyozással - és mivel nem mostam hajam, hamar megtörülközöm. A fürdőszobában öltözöm föl. Kiveszem a farmert és a pólót a kis bőröndből. A farmer dörzsöli a hátsómat, de most örömmel fogadom ezt a fájdalmat, mert elvonja a figyelmemet arról, ami szilánkokra tört szívemben történik.

Lehajlok, hogy becsukjam a bőröndöt, és a táskára esik a pillantásom - abban van Christian ajándéka. Egy modellező készlet, amelyből megépítheti egy Blanik L23 vitorlázórepülő modelljét. Sírás fenyeget. Jaj, ne... boldogabb idők, amikor még volt remény. Kiveszem a bőröndből, tudom, hogy oda kell adnom neki. Kitépek egy lapot a jegyzetömbömből, ráfirkálom az üzenetet, és a dobozra teszem.

Ez a boldogabb időkre emlékeztet.

Köszönöm

Ana

Belenézek a tükörbe. Sápadt, úzött kísértet mered vissza rám. Lófarokba fogom a hajamat, és nem törődöm azzal, milyen duzzadt a szemhéjam a sírástól. Tudatalattim helyeslőn bólint. Még ő is tudja, hogy nem helyénvaló most acsarognia. El sem hiszem, hogy egész világom romokban hever köröttem. Egy halom hamu, minden reményem és álmom kegyetlenül összetört. Nem, nem is gondolok rá. Nem most. Még nem. Mély lélegzetet veszek, fogom a táskámat, és miután a párnájára teszem a modellkészletet és a

leveletemet, a nagyszobába megyek.

Christian telefonál. Fekete farmert és pólót visel. A lába csupasz.

- Hogy mit mondott? - üvölti éppen. - Hát elmondhatta volna a kibaszott igazságot. Mi a száma? Fel kell hívnom... Welch, ez nagyon el lett szúrva. - Felnéz, és le nem veszi rólam sötét, komor szemét. - Találják meg - csattan föl, és lenyomja a gombot.

A heverőhöz megyek, felveszem a hátizsákomat, nagyon igyekszem, hogy ne vegyek róla tudomást. Kiveszem belőle a Macet, a konyhába megyek, óvatosan a reggelizőpultra teszem a komputert, a BlackBerryvel és a kocsikulccsal. Amikor felé fordulok, engem bámul, és szinte kába a rémülettől.

- Kell az a pénz, amit Taylor kapott a bogaramért. - Tiszta, nyugodt a hangom, nincs benne érzélem...

- Ana, nekem nem kellene ezek a dolgok, ezek a tieid - mondja hitetlenkedve. - Kérlek, fogadd el őket.

- Nem, Christian. Csak azért fogadtam el, mert kénytelen voltam, de már nem akarom őket.

- Ana, légy ésszerű - korhol még most is.

- Nem akarom, hogy bármi is rád emlékeztessen. Csak az a pénz kell, amit Taylor a kocsimért kapott. - Monoton a hangom.

Kiszakad belőle a levegő.

- Tényleg meg akarsz sebezni?

- Nem. - Homlokráncolva nézek rá. Természetesen nem... szeretlek. - Nem akarlak megsebezni. Csak magamat akarom védeni - suttogom. - Mert te nem úgy akarsz engem, ahogyan én akarlak téged.

- Kérlek, Ana, fogadd el.

- Christian, nem akarok veszekedni. Csak kell a pénz.

Összehúzza szemét, de már nem félemlít meg. Vagyis csak egy kicsit. Rezzenéstelenül állom a tekintetét, nem pislogok, nem hátrálok.

- Csekket elfogadsz? - mondja jéghidegen.

- Igen, azt hiszem, érvényes a csekked.

Nem mosolyog, csak sarkon fordul, és besiet a dolgozószobába. Vetek egy utolsó, vágyakozó pillantást a lakásra, a műalkotásokra a falakon - mind absztrakt, derűs, hűvös... sőt hideg. Illenek hozzá, gondolom szórakozottan. A pillantásom a zongorára téved. Jesszusom, ha tartom a számat, szeretkeztünk volna a zongorám. Nem, dugtunk, basztunk volna a zongorán. Hát, én pedig szeretkeztem volna. Súlyosan, szomorún ül az agyamban a gondolat. Soha nem szeretkezett velem? Neki mindig csak baszás volt.

Christian visszajön, átad egy borítékot.

- Taylor jó árat kapott érte. Ez egy klasszikus kocsi. Megkérdezheted tőle is. Hazavisz. - Biccent. Megfordulok. Taylor az ajtóban áll. Öltöny van rajta, mint mindig, most is makulátlan a kinézete.

- Rendben. Köszönöm, de haza tudok jutni.

Christian felé fordulok, és látom a szemében az alig visszafojtott dühöt.

- Muszáj minden alkalommal ellenszegülnöd?

- Miért szakítanék a szokásokkal? - Bocsánatkérően rándítok a vállamon.

Bosszúsan beletúr a hajába.

- Kérlek, Ana, engedd, hogy Taylor hazavigyen.

- Hozom a kocsit, Miss Steele - jelenti be Taylor határozottan. Christian bólint felé, és mire odanézek, Taylor már eltűnt.

Visszafordulok Christian felé. Egy méter választ el minket. Christian közelebb lép, én ösztönösen hátra. Megáll, szinte kézzelfogható a gyötrelmem az arcán. A szeme éget.

- Nem akarom, hogy elmenj - mormolja, és árad hangjából a vágyakozás.

- Nem maradhatok. Tudod, mit akarok, és nem vagy képes megadni nekem, én pedig nem adhatom meg azt, amire neked van szükséged.

Még közelebb lép, megfogja a kezem.

- Kérlek, ne. - Elhúzódodom. Egyszerűen nem tudom most elviselni az érintését, elpusztítana. - Nem vagyok képes rá.

Fogom a bőröndömet és a hátizsákomat, és az előcsarnok felé indulok. Christian némi távolságot tartva követ. Megnyomja a felvonó gombját, és kinyílik az ajtó. Belépek.

- Viszlát, Christian - mormogom.

- Viszlát, Ana - feleli lágyan, és összetörtnek látszik. Olyan embernek, akit kínzó fájdalom gyötör. Azt tükrözi, amit én érzek. Elszakítom a tekintetem tőle, mielőtt meggondolnám magam, és nekilátnék megvigasztalni.

A liftajtó becsukódik, és a felvonó elragad, le az alagsor bélrendszerébe és a saját személyes poklomba.

Taylor kinyitja előttem az ajtót, én pedig beszálok a kocsi hátsó ülésére. Kerülöm a szemkontaktust. Elönt a zavar és a szégyen.

Teljes kudarc vagyok. Azt reméltem, ki tudom vonszolni Ötven árnyalatot a fényre, de ez a feladat meghaladta szerény képességeimet. Elkeseredetten igyekszem féken tartani az érzelmeimet. Kifordulunk a Negyedik sugárútra. Bambán meredek ki az ablakon, és lassan kezdem felfogni, micsoda szörnyűséget tettünk. A fenébe - elhagytam. Az egyetlen férfit, akit szerettem. Az egyetlen férfit, akivel lefeküdtem. Felszisszenek, és kitör belőlem a fájdalom. Csorognak a könnyek az arcomon, gyorsan letörölöm őket, a táskámban matatok a napszemüvegem után. Amikor megállunk egy lámpánál, Taylor vászon zsebkendőjét nyújt felém. Egy szót sem szól, nem is néz felém. Hálásan fogadom.

- Köszönöm - mormogom, és ez a diszkrét gesztus végleg betesz. Hátradőlök a luxus bőrülésben, és zokogok.

A lakás fájdalmasan üres, és szokatlan. Nem éltem itt annyi ideig, hogy az otthonomnak érezzem. Egyenesen a szobámba tartok, és ott lóg az ágyam végén szomorúan, leeresztve a léggömb helikopter. Charlie Tango. Én vagyok ilyen. Dühösen kapom le az ágytámláról, magamhoz ölelem. Mit is tettem?!

Cipőstül végigvetem magam az ágyon, és nyüszíték. Leírhatatlan a fájdalom... fizikai, lelki... metafizikai... ott van min-denütt, belekúszik még a csontvelőmbe is. Gyász. Ez gyász, és magamnak köszönhetem. Mélyen bennem éled a gondo-lat utálatosan és hívatlanul a belső istennőmön keresztül. Dühödten acsarkodik rám. Az öv által okozott fizikai fájdalom semmiség ehhez a pusztításhoz képest. Összegörnyedek, kétségbeesetten szorongatom a leeresztett léggömböt és Tay-lor zsebkendőjét - átadom magam a gyásznak.

Copyright © Fifty Shades Ltd 2011
Cover design based on design by Jennifer McGuire
Cover image © Papuga2006/Dreamstime.com
Hungarian translation © Tótisz András, 2012
© Ulpius-ház Könyvkiadó, 2012

Felelős kiadó Kepets András
Szerkesztette Palkó Katalin

Előkészületben:
A sötét ötven árnyalata
A szabadság ötven árnyalata

Tartalomjegyzék

[A szürke ötven árnyalata](#)

[Első fejezet](#)

[Második fejezet](#)

[Harmadik fejezet](#)

[Negyedik fejezet](#)

[Ötödik fejezet](#)

[Hatodik fejezet](#)

[Hetedik fejezet](#)

[Nyolcadik fejezet](#)

[Kilencedik fejezet](#)

[Tizedik fejezet](#)

[Tizenegyedik fejezet](#)

[Tizenkettedik fejezet](#)

[Tizenharmadik fejezet](#)

[Tizennegyedik fejezet](#)

[Tizenötödik fejezet](#)

[Tizenhatodik fejezet](#)

[Tizenhetedik fejezet](#)

[Tizennyolcadik fejezet](#)

[Tizenkilencedik fejezet](#)

[Huszdik fejezet](#)

[Huszonyegyedik fejezet](#)

[Huszonkettedik fejezet](#)

[Huszonharmadik fejezet](#)

[Huszonnegyedik fejezet](#)

[Huszonötödik fejezet](#)

[Huszonhatodik fejezet](#)